การดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษอดีตข้าราชการ ตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช.และ ป.ป.ท. และความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๕๕๙/๒๕๖๔ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ.ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๕ ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๖๕

ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๕

สำนักงาน ก.พ.
ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๗ มีนาคม ๒๕๖๕

เรื่อง การดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษแก่อดีตข้าราชการตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. และมติคณะกรรมการ ป.ป.ท. ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

เรียน (เวียน กระทรวง กรม จังหวัด)

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๕๕๙/๒๕๖๔

ด้วยมีส่วนราชการได้หารือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษแก่อดีตข้าราชการพลเรือนสามัญตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. และมติคณะกรรมการ ป.ป.ท. ตามมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ ดังนั้น เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการดำเนินการดังกล่าว ว่าผู้บังคับบัญชาจะสามารถสั่งลงโทษแก่อดีตข้าราชการพลเรือนสามัญตามมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับในขณะที่จะดำเนินการได้หรือไม่ อย่างไร ก.พ. จึงมีมติให้หารือในประเด็นดังกล่าวไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) ได้มีความเห็นตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๕๕๙/๒๕๖๔ เรื่อง การดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษแก่อดีตข้าราชการตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ สรุปความได้ว่า การสั่งลงโทษแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้วตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. ที่ชี้มูลความผิด ตามมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ ในระหว่างที่ยังมิได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ และพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการดำเนินการและสั่งลงโทษทางวินัยกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งออกจากราชการไปแล้ว ยังไม่สามารถดำเนินการได้เนื่องจากยังไม่มีหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่จะนำมาใช้บังคับ การสั่งลงโทษจึงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน คือ มาตรา ๑๐๐

/แห่งพระราชบัญญัติ.....

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ กล่าวคือ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ต้องสั่งลงโทษแก่อดีตข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ นอกจากนี้ ในการดำเนินการดังกล่าว ส่วนราชการจะต้องพิจารณาเงื่อนไขในการดำเนินการทางวินัยประกอบด้วย โดยหากการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นการดำเนินการตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นกฎหมายเดิมก่อนที่จะมีการตราพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ จะต้องปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นจากราชการซึ่งเป็นระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการดำเนินการสอบสวนทางวินัย ทั้งนี้ ตามนัยความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ในเรื่องเสร็จที่ ๙๕๐/๒๕๖๔

สำนักงาน ก.พ. จึงขอแจ้งความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๕๕๙/๒๕๖๔ มาเพื่อให้ส่วนราชการใช้เป็นแนวทางปฏิบัติรายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วยที่แนบมาพร้อมนี้

สำหรับกรณีที่ส่วนราชการได้มีคำสั่งลงโทษแก่อดีตข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดโดยไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดไว้ข้างต้น ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ดำเนินการยกเลิกคำสั่งลงโทษดังกล่าวโดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ออกคำสั่งนั้น พร้อมทั้งแจ้งให้องค์กรตรวจสอบรายงานการดำเนินการทางวินัย หรือองค์กรพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ตามมาตรา ๑๐๓ หรือมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วแต่กรณี ทราบเพื่อประกอบการพิจารณาดำเนินการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและถือปฏิบัติต่อไป ทั้งนี้ ได้แจ้งให้กรมและจังหวัดทราบด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นายปิยวัฒน์ ศิวรักษ์)
เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย
โทร. ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๘
โทรสาร ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๕

เรื่องเสร็จที่ ๑๕๕๙/๒๕๖๔

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง การดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษแก่อดีตข้าราชการตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

สำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๑/๑๔๙ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ด้วยสำนักนายกรัฐมนตรีและกระทรวงมหาดไทยได้มีคำสั่งลงโทษไล่อดีตข้าราชการออกจากราชการตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และรายงานการลงโทษดังกล่าวไปยัง ก.พ. เพื่อพิจารณาตามมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยกรณีสำนักนายกรัฐมนตรี คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติชี้มูลความผิดภายหลังจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ มีผลใช้บังคับแล้ว ส่วนกรณีกระทรวงมหาดไทย คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ มีผลใช้บังคับ โดยทั้งสองกรณีได้มีการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยภายหลังจากพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวมีผลใช้บังคับ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ และมาตรา ๙๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ทั้งนี้ ก.พ. พิจารณาเรื่องดังกล่าวแล้ว มีความเห็นเป็น ๒ แนวทาง ดังนี้

แนวทางที่ ๑ เห็นว่า โดยที่ข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ มีผลใช้บังคับไม่ได้บัญญัติแยกการดำเนินการระหว่างกรณีที่ส่วนราชการดำเนินการเองตามปกติกับกรณีที่ส่วนราชการต้องดำเนินการตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดออกจากกัน ประกอบกับในหลายกรณีไม่สามารถดำเนินการทางวินัยแก่อดีตข้าราชการตามการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ เนื่องจากไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ทำให้กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตไม่มีผลในทางปฏิบัติ ต่อมาพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ ได้มีการบัญญัติแยกการดำเนินการในกรณีที่ส่วนราชการดำเนินการเองตามปกติไว้ในมาตรา ๑๐๐ และกรณีที่ส่วนราชการต้องดำเนินการตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. และคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดไว้ในมาตรา ๑๐๐/๑ ด้วยเจตนารมณ์ที่จะให้การดำเนินการทางวินัยและการสั่งลงโทษตามการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต หรือกฎหมายว่าด้วยมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต โดยไม่ต้องนำหลักเกณฑ์

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๔/๒๓๕ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๔ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สำเนาถูกต้อง

สุจินดา ปิยธรรม

(นางสาวสุจินตนา ปิยธรรม)

นิติกรชำนาญการพิเศษ

และเงื่อนไขในการดำเนินการทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับ ไม่ว่าจะเป็นเงื่อนเวลาในการสอบสวนหรือการลงโทษ

ในการนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาและมีมติว่า กรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดข้าราชการซึ่งออกจากราชการไปแล้วทั้งก่อนและหลังจากที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ มีผลใช้บังคับ หากการดำเนินการทางวินัยเป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะนั้นแล้ว การดำเนินการสั่งลงโทษภายหลังจากที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ มีผลใช้บังคับ ให้ส่วนราชการนำเรื่องเสนอ อ.ก.พ. สามัญเพื่อพิจารณาตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ และสามารถสั่งลงโทษตามมาตรา ๑๐๐/๑ ซึ่งเป็นบทเฉพาะสำหรับกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. และคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดทางวินัย โดยไม่อยู่ในบังคับเรื่องกำหนดเวลาที่ต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการตามมาตรา ๑๐๐ ที่แก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าว เนื่องจากระหว่างการดำเนินการเพื่อสั่งลงโทษพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ มีผลใช้บังคับแล้ว

ดังนั้น กรณีสำนักนายกรัฐมนตรี เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดแก่อดีตข้าราชการรายดังกล่าวภายหลังจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ มีผลใช้บังคับ แม้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้เริ่มดำเนินการไต่สวนเกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ข้าราชการผู้นั้นพ้นจากราชการไปแล้วก็ตาม ผู้บังคับบัญชาก็สามารถดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษอดีตข้าราชการรายดังกล่าวได้ตามมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ประกอบมาตรา ๙๑ (๒) และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ

สำหรับกรณีกระทรวงมหาดไทย เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า มีการกล่าวหาไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าอดีตข้าราชการรายดังกล่าวกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการก่อนที่จะถูกลงโทษไล่ออกจากราชการในกรณีอื่นไปเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นการดำเนินการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นจากราชการ กรณีจึงเป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะนั้น อย่างไรก็ตาม แม้กรณีนี้จะปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติชี้มูลความผิดก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ มีผลใช้บังคับ แต่โดยที่ปรากฏว่า ขณะที่ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย* ได้พิจารณามีมติให้ลงโทษไล่อดีตข้าราชการรายนี้ออกจากราชการ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ มีผลใช้บังคับแล้ว จึงถือเป็นกรณีที่การดำเนินการยังไม่แล้วเสร็จ ผู้บังคับบัญชาสามารถสั่งลงโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติตามมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ

แนวทางที่ ๒ เห็นว่า โดยที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้ให้ความเห็นไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๙๕๐/๒๕๖๔ สรุปได้ว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดตามขอบอำนาจหน้าที่ของตนแล้ว ผู้บังคับบัญชาจะสามารถดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช.

---

*การประชุม อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย ครั้งที่ ๒/๒๕๖๒ วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒

สำเนาถูกต้อง

สุจินตนา ปิยธรรม

(นางสาวสุจินตนา ปิยธรรม)

นิติกรชำนาญการพิเศษ

ได้เพียงใดและอย่างไรนั้น ย่อมเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าอดีตข้าราชการทั้งสองรายพ้นจากราชการก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ มีผลใช้บังคับ และพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่ได้มีบทเฉพาะกาลบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะ กรณีจึงต้องเป็นไปตามหลักกฎหมายทั่วไป คือ ใช้บังคับตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะเกิดเหตุ ซึ่งได้แก่มาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ แต่ต้องดำเนินการสอบสวนภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน ซึ่งมีผลอย่างเดียวกับการสอบสวนทางวินัยของผู้บังคับบัญชาเกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่อดีตข้าราชการพ้นจากราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาจึงไม่มีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่อดีตข้าราชการรายดังกล่าวตามมาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ

หากพิจารณาตามแนวความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ดังกล่าวในกรณีสำนักนายกรัฐมนตรีปรากฏข้อเท็จจริงว่าอดีตข้าราชการได้เกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ และคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งองค์คณะพนักงานไต่สวนข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๑ ซึ่งเป็นระยะเวลาเกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่อดีตข้าราชการผู้นั้นพ้นจากราชการไปแล้ว กรณีจึงไม่อาจดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษได้ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะนั้น ในกรณีกระทรวงมหาดไทย แม้จะเป็นกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ มีผลใช้บังคับ แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าอดีตข้าราชการรายนี้ได้ออกจากราชการไปเกินสามปีแล้ว จึงไม่เป็นไปตามเงื่อนไขตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ ผู้บังคับบัญชาจึงไม่มีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติได้

ดังนั้น เพื่อให้เกิดความชัดเจนในปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่อดีตข้าราชการพลเรือนสามัญตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ก.พ. จึงมีมติให้หารือปัญหาดังกล่าวมายังคณะกรรมการกฤษฎีกา ดังนี้

๑. สำนักนายกรัฐมนตรีและกระทรวงมหาดไทยจะสามารถดำเนินการสั่งลงโทษทางวินัยแก่อดีตข้าราชการพลเรือนสามัญตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลได้หรือไม่ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติกฎหมายใด

๒. หากกรณีที่กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และกฎหมายว่าด้วยมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ยังไม่มีการแก้ไขเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสั่งลงโทษทางวินัย กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. และคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดข้าราชการซึ่งออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ จะสามารถนำมาตรา ๑๐๐/๑ ดังกล่าวมาบังคับใช้ได้หรือไม่

สำเนาถูกต้อง

สุจินตนา ปิยธรรม

(นางสาวสุจินตนา ปิยธรรม)

นิติกรชำนาญการพิเศษ

โดยที่ปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญ สมควรพิจารณาด้วยความรอบคอบ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงอาศัยอำนาจตามความในข้อ ๑๒ วรรคหนึ่ง[๒] แห่งระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกา ว่าด้วยการประชุมของกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ จัดให้มีการประชุมร่วมกันระหว่างคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) เพื่อประชุมปรึกษาหารือร่วมกันเป็นกรณีพิเศษ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) ได้พิจารณาข้อหารือของสำนักงาน ก.พ. โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงาน ก.พ.) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงจากการชี้แจงของผู้แทนสำนักงาน ก.พ. ว่า ปัจจุบันอดีตข้าราชการทั้งสองรายตามกรณีที่หารือได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการไปยังคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) และปัจจุบันยังอยู่ในขั้นตอนการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. อย่างไรก็ตาม ผู้แทนสำนักงาน ก.พ. ได้ชี้แจงต่อที่ประชุมว่า โดยที่ปัญหาข้อกฎหมายในเรื่องนี้เป็นปัญหาสำคัญ หากคณะกรรมการกฤษฎีกาได้วางหลักกฎหมายในเรื่องนี้ให้ชัดเจน สำนักงาน ก.พ. ก็จะสามารถใช้เป็นแนวทางในการพิจารณา รวมทั้งแจ้งเวียนความเห็นไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อถือปฏิบัติให้ถูกต้องต่อไปได้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) จึงเห็นสมควรพิจารณาให้ความเห็นเฉพาะประเด็นที่เป็นการตีความปัญหาข้อกฎหมายเพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง โดยมิได้นำข้อเท็จจริงกรณีสำนักนายกรัฐมนตรีและกระทรวงมหาดไทยตามที่สำนักงาน ก.พ. หารือมาใช้ในการพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องนี้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) พิจารณาแล้วเห็นว่า การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ นั้น มีเจตนารมณ์เพื่อแก้ไขปัญหาการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐[๓] โดยกำหนดกรอบ

---

[๒]ข้อ ๑๒ ในกรณีที่ต้องการความเชี่ยวชาญเฉพาะในหลายด้านหรือต้องการความรอบคอบในการพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาอาจขอให้กรรมการกฤษฎีกาสองหรือสามคณะมาประชุมปรึกษาหารือร่วมกันเป็นกรณีพิเศษก็ได้

ฯลฯ ฯลฯ

[๓]มาตรา ๑๐๐ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดซึ่งออกจากราชการอันมิใช่เพราะเหตุตาย มีกรณีถูกกล่าวหาเป็นหนังสือก่อนออกจากราชการว่า ขณะรับราชการได้กระทำหรือละเว้นกระทำการใดอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นหรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาของผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาคดีอาญาก่อนออกจากราชการว่าในขณะรับราชการได้กระทำความผิดอาญาอันมิใช่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับราชการหรือความผิดลหุโทษ ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ แต่ต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ

กรณีตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นการกล่าวหา หรือฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาคดีอาญา หลังจากที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดออกจากราชการแล้ว ให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณา ดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ โดยต้องเริ่มดำเนินการสอบสวนภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการและต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ สำหรับกรณีที่เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง จะต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ

ฯลฯ ฯลฯ

สำเนาถูกต้อง

สุจินตนา ปิยธรรม

(นางสาวสุจินตนา ปิยธรรม)

นิติกรชำนาญการพิเศษ

ระยะเวลาในการดำเนินการทางวินัยและการสั่งลงโทษทางวินัยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น และเพิ่มมาตรา ๑๐๐/๑[๔] เพื่อให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการดำเนินการและสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วในกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดไว้ในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต หรือกฎหมายว่าด้วยมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แล้วแต่กรณี โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๖๒ แต่โดยที่ปัจจุบันยังมิได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ และพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการดำเนินการและสั่งลงโทษทางวินัยกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งออกจากราชการแล้วไว้เป็นการเฉพาะ กรณีจึงมีปัญหาว่าในการดำเนินการสั่งลงโทษทางวินัย ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายใด เนื่องจากยังไม่มีหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่จะนำมาใช้บังคับตามมาตรา ๑๐๐/๑ ดังกล่าว และแม้ว่ามาตรา ๙๘[๕] วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ จะบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหานั้นจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนหรือหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติวินิจฉัยมูลความผิดก็ตาม แต่บทบัญญัติดังกล่าวเป็นเพียงการกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติชี้มูล โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีกเท่านั้น โดยต้องพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในระยะเวลาที่กำหนด ไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหานั้นจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเมื่อใดก็ตาม บทบัญญัติดังกล่าวจึงมิได้เป็นฐานอำนาจในการสั่งลงโทษทางวินัยอดีตข้าราชการ และการสั่งลงโทษทางวินัยยังคงต้องเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ หรือ

---

[๔]มาตรา ๑๐๐/๑ ในกรณีที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติหรือคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐมีมติชี้มูลความผิดข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดซึ่งออกจากราชการแล้ว การดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต หรือกฎหมายว่าด้วยมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แล้วแต่กรณี

การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง หากปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงก็ให้งดโทษ

[๕]มาตรา ๙๘ เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๙๑ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหานั้น แล้วแต่กรณี

ฯลฯ ฯลฯ

การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนได้รับแจ้งมติที่ได้ขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาทบทวนตามมาตรา ๙๙ วรรคสอง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหานั้นจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนหรือหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติวินิจฉัยมูลความผิด เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๘ แล้ว แต่ไม่เป็นการตัดอำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อไป

สำเนาถูกต้อง

สุจินตนา ปิยธรรม

(นางสาวสุจินตนา ปิยธรรม)

นิติกรชำนาญการพิเศษ

ข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งเป็นไปตามแนวทางในเรื่องเสร็จที่ ๕๑/๒๕๖๓[๖] ดังนั้น ในการสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญจึงต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ อันเป็นกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการดังกล่าว

ในเรื่องนี้คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) เห็นว่า การสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐/๑[๗] ระหว่างที่ยังมิได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันแลปราบปรามการทุจริตฯ และพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการดำเนินการและสั่งลงโทษทางวินัยกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งออกจากราชการแล้วไว้เป็นการเฉพาะ นั้น จะต้องพิจารณาตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน เมื่อมาตรา ๑๐๐[๘] แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ได้บัญญัติให้การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้ว ต้องปรากฏว่าได้มีการกล่าวหาเป็นหนังสือก่อนออกจากราชการ โดยผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษตามที่บัญญัติไว้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ แต่ต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ หรือหากเป็นการกล่าวหาหลังจากที่ข้าราชการพลเรือนสามัญได้ออกจากราชการแล้ว ให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษตามที่บัญญัติไว้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ โดยต้องเริ่มดำเนินการสอบสวนภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการและต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าเงื่อนไขในการสั่งลงโทษตามมาตรา ๑๐๐[๙] ได้บัญญัติให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยจะต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นออกจากราชการไม่ว่าจะมีการกล่าวหาไว้ก่อนหรือหลังออกจากราชการ ดังนั้น การที่ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยจะสั่งลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการสอบสวนและมีมติชี้มูลความผิดทางวินัย จึงต้องดำเนินการตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐๐ กล่าวคือ สั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นออกจากราชการ

อนึ่ง ในกรณีที่การดำเนินการทางวินัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นการดำเนินการตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ อันเป็นกฎหมายเดิมก่อนที่จะมีการตราพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓)ฯ นั้น จะต้องปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการสอบสวนภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันซึ่งเป็นระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับ

---

[๖] บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจของผู้บังคับบัญชาในการพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ชี้มูลความผิดภายหลังจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มีผลใช้บังคับ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ลับ ที่ นร ๐๙๐๔/๒๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๓ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

[๗] โปรดดูเชิงอรรถที่ ๔, ข้างต้น

[๘] แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒

[๙] โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

สำเนาถูกต้อง

สุจินตนา ปิยธรรม

(นางสาวสุจินตนา ปิยธรรม)

นิติกรชำนาญการพิเศษ

การดำเนินการสอบสวนทางวินัย ซึ่งกรณีดังกล่าวมิใช่เงื่อนไขในการสั่งลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ดังนั้น หากปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้เริ่มดำเนินการสอบสวนเกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ข้าราชการพลเรือนสามัญพ้นจากราชการ ก็จะทำให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนไม่มีอำนาจในการสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นได้ ทั้งนี้ ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ในเรื่องเสร็จที่ ๙๕๐/๒๕๖๔[๓๐] มิได้เป็นการวินิจฉัยอำนาจในการสั่งลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน แต่เป็นการวินิจฉัยเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยที่เกินกำหนดเวลาตามที่กฎหมายกำหนด ทำให้ไม่สามารถสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วได้

(นายปกรณ์ นิลประพันธ์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ธันวาคม ๒๕๖๔

สำเนาถูกต้อง
สุจินตนา ปิยธรรม
(นางสาวสุจินตนา ปิยธรรม)
นิติกรชำนาญการพิเศษ

[๓๐] บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การพิจารณาโทษทางวินัยแก่อดีตข้าราชการกระทรวงอุตสาหกรรมตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ลับ ที่ นร ๐๙๐๔/๑๕๔ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

มติคณะรัฐมนตรีและมติ ก.พ.เกี่ยวกับ
การสืบสวนสอบสวน และการลงโทษผู้ทุจริต
และการบรรจุผู้ทุจริตกลับเข้ารับราชการ

มติคณะรัฐมนตรีและมติ ก.พ.เกี่ยวกับ
การสืบสวนสอบสวน และการลงโทษผู้ทุจริต
และการบรรจุผู้ทุจริตกลับเข้ารับราชการ

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ เห็นชอบให้ปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรี ตามหนังสือ ที่ น.ว.๑๒๕/๒๕๐๓ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๐๓ เกี่ยวกับการลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตมาคืนหรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใดไม่มีเหตุลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการ และสำนักงาน ก.พ.ได้มีหนังสือที่ นร ๐๖๑๑/ว ๒ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๒๘ เกี่ยวกับแนวทางในการพิจารณาความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ สรุปว่าการลงโทษไล่ออกหรือปลดออก จะต้องมีพยานหลักฐานชัดเจนพอสมควรว่าผู้กระทำผิดมีเถยจิตหรือเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ราชการด้วย

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๑ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๕๐๕/ว ๑๖๕ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๖๑ เรื่อง มาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ โดยกำหนดเรื่องเวลาในการสืบสวนสอบสวนเรื่องการทุจริต และการโอนย้ายผู้ทุจริต

นอกจากนี้ ก.พ.ได้มีมติ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ.อีกจำนวนหลายฉบับเกี่ยวกับการบรรจุบุคคลผู้ซึ่งเคยออกจากราชการเพราะกระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการกลับเข้ารับราชการ เช่น หนังสือสำนักงาน ก.พ.ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑๖ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๖ ความว่า ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่ารัฐบาลมีนโยบายเร่งด่วนที่จะป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐอย่างจริงจัง แต่ปัจจุบันกลับปรากฏว่าได้มีผู้กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง ขอกลับเข้ารับราชการเพราะได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว นั้น เพื่อให้นโยบายดังกล่าวของรัฐบาลมีประสิทธิภาพและเกิดผลสัมฤทธิ์ จึงมีมติให้ส่วนราชการใช้ความระมัดระวังในการพิจารณารับบรรจุบุคคลผู้ซึ่งเคยออกจากราชการเพราะกระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการแล้วกลับเข้ารับราชการอีก เนื่องจากการได้รับล้างมลทินตามพระราชบัญญัติข้างต้นนั้น ล้างแต่เฉพาะโทษเท่านั้น หาได้ล้างพฤติกรรม

การกระทำผิดวินัยด้วยไม่ ดังนั้น แม้ว่าผู้นั้นจะได้รับการล้างมลทินแล้วก็ตาม แต่พฤติกรรมการกระทำผิดวินัยนั้นก็อาจเป็นการบกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม อันเป็นกรณีที่มีลักณะต้องห้ามของผู้ที่จะบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนตามมาตรา ๓๖ ข.(๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็ได้ ทั้งนี้ ก.พ. ได้เคยมีมติทำนองนี้แล้วตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔

<u>เอกสารประกอบ</u>

๑. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ๔๘ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖

๒. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ น.ว.๑๒๕/๒๕๐๓ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๐๓

๓. หนังสือสำนักงาน ก.พ.ที่ นร ๐๖๑๑/ว ๒ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๒๘

๔. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๕๐๕/ว ๑๖๕ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๖๑

๕. หนังสือสำนักงาน ก.พ.ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑๖ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๖

๖. หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔

ที่ นร 0205/ว 234

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กท 10300

24 ธันวาคม 2536

เรื่อง ขอปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงบางกรณี

เรียน กระทรวง ทบวง กรม

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วน ที่ นว 125/2503 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2503

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ปกปิด ที่ นร 0709.2/ป 1044
ลงวันที่ 29 พฤศจิกายน 2536

ตามที่ได้ยืนยันมติคณะรัฐมนตรีเรื่อง การลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง มาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ นั้น

บัดนี้ สำนักงาน ก.พ.ได้เสนอขอปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2503 เกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงบางกรณี มาเพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา ความละเอียดปรากฏตามสำเนาหนังสือที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

คณะรัฐมนตรีได้ลงมติเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2536 อนุมัติตามที่สำนักงาน ก.พ.เสนอ ดังนี้

1. ให้ปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2503 เกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงบางกรณี ดังนี้

1.1 ปรับปรุงถ้อยคำเพื่อให้เกิดความชัดเจนจากความว่า "ละทิ้งหน้าที่ราชการไปเลยเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร" เป็น "ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย"

1.2 การลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือละทิ้งหน้าที่ราชการตามข้อ 1.1 เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ

2. สำหรับการลงโทษผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงใน 2 ฐานความผิดดังกล่าวตามมาตรา 67 วรรคสาม และมาตรา 75 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 หรือตามกฎหมายระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้บังคับอยู่ก่อนหน้านั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มีบทเฉพาะกาลมาตรา 138 ให้ลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ขณะกระทำผิด ก็ให้ถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2503 ต่อไป

จึงเรียนยืนยันมา/จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้โปรดแจ้งให้ส่วนราชการในสังกัดทราบและถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายวิษณุ เครืองาม)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองประมวลและติดตามผลมติคณะรัฐมนตรี
โทร. 2827193 โทรสาร 2824045

23 ธ.ค. 2536

ด่วน

ที่ น.ว. ๑๒๕ /๒๕๐๓ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๕ ตุลาคม ๒๕๐๓

เรื่อง การลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด และกระทรวงทบวงกรม

ด้วยเลขาธิการ ก.พ.รายงานว่า มีกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ สั่งให้ข้าราชการพลเรือนที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ โดยอ้างเหตุควรปราณีหลายราย ซึ่ง ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่เป็นการเหมาะสม รวม ๒ เรื่อง คือ.—

๑. กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการตามความในมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญ

๒. กระทำผิดฐานละทิ้งหน้าที่ราชการเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันควร ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการตามความในมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญ

ก.พ.เห็นว่าความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือละทิ้งหน้าที่ราชการไปเลยเกินกว่า ๑๕ วันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นความผิดร้ายแรงซึ่งควรไล่ออกจากราชการ จะปรานีลดหย่อนผ่อนโทษลงไล่ก็เพียงปลดออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตยักยอกไปแล้วมาคืนก็ดี การที่เป็นผู้ไม่เคยกระทำผิดมาก่อนก็ดี หรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใดก็ดี ไม่เป็นเหตุเพียงพอที่จะลดหย่อนผ่อนโทษลงเป็นให้ออกจากราชการได้ ก.พ.จึงขอให้ท่านนายกรัฐมนตรีพิจารณาและสมควรนำเสนอคณะรัฐมนตรีมีมติให้กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๓ ลงมติเห็นชอบด้วยตามที่ ก.พ. เสนอ และให้ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป

จึงขอยืนยันมาเพื่อจักได้ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(นายมนูญ บริสุทธิ์)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี.

สำเนาถูกต้อง
(นางจิรวัฒน์ เจริญวานิช)
จ. วิเคราะห์นโยบายและแผน ๑

ที่ นร 0611/ว 2

สำนักงาน ก.พ.
ถนนพิษณุโลก กท 10300

30 มกราคม 2528

เรื่อง แนวทางในการพิจารณาความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

เรียน (เวียนกระทรวง ทบวง กรม)

ด้วยสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแจ้งว่า รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) ซึ่งเป็นผู้สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีในส่วนที่เกี่ยวกับการพิจารณาโทษทางวินัยได้ให้ความเห็นว่าความหมายของคำว่า ทุจริตต่อหน้าที่ราชการในปัจจุบันนี้มีลักษณะการกระทำผิดกว้างขวางขึ้นกว่าแต่เดิมมากจึงขอให้สำนักงาน ก.พ.ศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับโทษในเรื่องการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเสนอแนะเพื่อพิจารณาว่าสมควรจะทบทวนมติคณะรัฐมนตรีให้เป็นการเหมาะสมขึ้นเพียงใด หรือไม่

สำนักงาน ก.พ.ได้ศึกษาวิเคราะห์เรื่องดังกล่าวแล้วเห็นโดยสรุปว่ามติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ 125/2503 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2503 ที่กำหนดให้ลงโทษผู้ทุจริตต่อหน้าที่ราชการถึงไล่ออกจากราชการ จะปรานีลดหย่อนลงได้ก็เพียงปลดออกจากราชการนั้น เป็นมติที่แสดงให้เห็นถึงนโยบายของรัฐบาลที่จะป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการอย่างจริงจัง ซึ่งถือได้ว่าเป็นมติที่ยังมีความเหมาะสมและจำเป็นที่จะคงไว้ใช้โดยที่ยังมิต้องแก้ไขปรับปรุงแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม การที่จะสั่งลงโทษข้าราชการสถานหนักถึงขั้นไล่ออกหรือปลดออกจากราชการในกรณีนี้นั้น จะต้องมีพยานหลักฐานชัดเจนพอสมควรว่าผู้กระทำผิดมีเถยจิตหรือเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ราชการด้วย สำนักงาน ก.พ. จึงได้เสนอความเห็นดังกล่าวข้างต้นต่อรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) ซึ่งรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย และได้สั่งการให้สำนักงาน ก.พ.แจ้งแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาเรื่องนี้ให้ส่วนราชการต่าง ๆ ทราบ เพื่อให้การพิจารณาความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นไปอย่างมีเหตุผลในทิศทางเดียวกัน ซึ่งจะสามารถให้ความยุติธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา และสร้างความเป็นธรรมให้กับทั้งราชการและตัวข้าราชการเองด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป ทั้งนี้ ได้แจ้งให้จังหวัดและกรมต่าง ๆ ทราบด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ
(ลงชื่อ) โสรัจ สุจริตกุล
(นายโสรัจ สุจริตกุล)
เลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย
โทร. 2819451

Scanned by CamScanner

สำเนา

ด่วนที่สุด

ที่ นร ๐๕๐๕/ว ๑๕๕

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๒๙ มีนาคม ๒๕๖๑

เรื่อง มาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในระบบราชการ

กราบเรียน/เรียน รอง-นรม., รัฐ-นร., กระทรวง, กรม, เลขา-คสช.

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ด่วนที่สุด ที่ คสช(สลธ)/๖๔ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๑

ด้วยคณะรักษาความสงบแห่งชาติได้เสนอเรื่อง มาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในระบบราชการ ไปเพื่อดำเนินการ ความละเอียดปรากฏตามสำเนาหนังสือที่ส่งมาด้วยนี้

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๑ ลงมติว่า

๑. รับทราบมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในระบบราชการตามที่คณะรักษาความสงบแห่งชาติเสนอมาตามมาตรา ๔๒ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. ๒๕๕๗ ประกอบกับมาตรา ๒๖๕ ของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ตามที่เลขาธิการคณะรักษาความสงบแห่งชาติเสนอ

๒. ให้ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานของรัฐถือปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในระบบราชการอย่างเคร่งครัด และให้ใช้กับกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีความผิดเพราะปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่จนเกิดความเสียหายแก่ทางราชการด้วย

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดทราบ/จึงเรียนยืนยันมา/จึงเรียนยืนยันมาและถือปฏิบัติต่อไป/จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ/จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ (อย่างยิ่ง)

ธีระพงษ์ วงศ์ศิวะวิลาส

(นายธีระพงษ์ วงศ์ศิวะวิลาส)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองพัฒนายุทธศาสตร์และติดตามนโยบายพิเศษ
โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๑๖๔๓ (ณัฐธยาน์), ๑๖๓๒ (บุษกร)
โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๑๔๔๖
www.soc.go.th
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ spt55@soc.go.th

หมายเหตุ

อัยการสูงสุด	:	จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดทราบ
รอง-นรม.	:	จึงเรียนยืนยันมา
กระทรวง	:	จึงเรียนยืนยันมาและถือปฏิบัติต่อไป
องค์กรอิสระ, คสช.	:	จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ
กรม	:	จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและถือปฏิบัติต่อไป

ด่วนที่สุด
ที่ คสช(สลธ)/๖๙

ส่วนอำนวยการ สำนักเลขาธิการ
คณะรักษาความสงบแห่งชาติ
กองบัญชาการกองทัพบก
ถนนราชดำเนินนอก เขตพระนคร
กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

๒๓ มีนาคม ๒๕๖๑

เรื่อง มาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในระบบราชการ

กราบเรียน นายกรัฐมนตรี/หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย หลักเกณฑ์การดำเนินการเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในระบบราชการ

ด้วยคณะรักษาความสงบแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อให้การผลักดันนโยบายในเรื่องการป้องกันและขจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบเกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งส่งเสริมให้มีการปฏิรูปในเรื่องการบริหารราชการแผ่นดิน และมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในระบบราชการ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๖๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ประกอบกับมาตรา ๔๒ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ คณะรักษาความสงบแห่งชาติจึงมีมติให้แจ้งคณะรัฐมนตรีรับทราบหลักเกณฑ์การดำเนินการเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในระบบราชการ เพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

พลเอก
(เฉลิมชัย สิทธิสาท)
ผู้บัญชาการทหารบก/เลขาธิการคณะรักษาความสงบแห่งชาติ

สำเนาถูกต้อง
(นางสาวบุษกร หวังวิไล)
นิติกรชำนาญการพิเศษ
๒๘ มี.ค. 2561

แผนกนโยบายและแผน ส่วนอำนวยการฯ
โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๐๑๑๖, ๐ ๘๙๙ ๙๑๑ ๑๓๕

มาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในระบบราชการ

ตามที่คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้มีนโยบายสำคัญและเร่งด่วนในการป้องกันและขจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบเพื่อปฏิรูประบบการบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปอย่างโปร่งใสและเป็นที่เชื่อมั่นและไว้วางใจของประชาชน ซึ่งแม้ที่ผ่านมารัฐบาลจะได้กำหนดมาตรการในการขับเคลื่อนการดำเนินการเรื่องดังกล่าวให้เกิดผลมาอย่างต่อเนื่อง แต่จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏทั้งจากข้อร้องเรียนและผลการตรวจสอบการทุจริตในระบบราชการ แสดงให้เห็นว่ายังคงมีความจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาและการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในระบบราชการอย่างจริงจังและเข้มงวด เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นในกระบวนการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ กระบวนการยุติธรรม และเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐ และสร้างความเชื่อมั่นและไว้วางใจแก่ประชาชน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติและการปฏิรูประบบบริหารราชการแผ่นดิน และการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๖๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ประกอบกับมาตรา ๔๒ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ คณะรักษาความสงบแห่งชาติจึงกำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการเพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในระบบราชการดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในกรณีที่มีข้อร้องเรียนเกี่ยวกับการทุจริตและประพฤติมิชอบของข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ให้ส่วนราชการต้นสังกัดดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงเบื้องต้นให้แล้วเสร็จภายใน ๗ วัน แล้วรายงานผลการพิจารณาต่อหัวหน้าส่วนราชการและรัฐมนตรีเจ้าสังกัดเพื่อรับทราบทันที และให้พิจารณาดำเนินการทางวินัยหรือทางอาญาโดยเร็วซึ่งจะต้องให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน ในระหว่างนี้ให้รายงานความคืบหน้าในการดำเนินการต่อหัวหน้าส่วนราชการหรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัดเพื่อทราบเป็นระยะตามความเหมาะสม

กรณีที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วพบว่ามีเหตุน่าเชื่อถือ และเป็นกรณีที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ราชการหรือทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชน แม้ผลการตรวจสอบยังไม่อาจสรุปความผิดได้ชัดเจนถึงขั้นชี้มูลความผิด ให้พิจารณาปรับย้ายข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องไปดำรงตำแหน่งอื่นเป็นการชั่วคราว เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบและป้องกันการกระทำที่อาจมีผลต่อการตรวจสอบโดยเร็ว และในกรณีที่เป็นเรื่องร้ายแรงหรือมีผลกระทบต่อความเชื่อมั่นและไว้วางใจของประชาชน ให้เสนอให้มีการย้ายหรือโอนไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในอัตรากำลังชั่วคราวเป็นกรณีพิเศษในสำนักนายกรัฐมนตรี และดำเนินการตามมาตรการที่กำหนดขึ้นตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๖/๒๕๕๘ เรื่อง มาตรการแก้ปัญหาเจ้าหน้าที่ของรัฐที่อยู่ระหว่างการถูกตรวจสอบ และการกำหนดกรอบอัตรากำลังชั่วคราว ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘ หรือคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่๖๘/๒๕๕๙เรื่องมาตรการแก้ปัญหาเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานอื่นของรัฐและการกำหนดกรอบอัตรากำลังชั่วคราวลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๙ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๒ ในกรณีที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วพบว่ามีหลักฐานควรเชื่อได้ว่าสามารถสรุปความผิดได้ชัดเจนถึงขั้นชี้มูลความผิด ให้ส่วนราชการต้นสังกัดดำเนินการทางวินัยต่อข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องอย่างเด็ดขาดโดยเร็ว และให้รายงานหัวหน้าส่วนราชการและรัฐมนตรีเจ้าสังกัดเพื่อทราบความคืบหน้าและเร่งรัดการดำเนินการอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้ อาจพิจารณาให้ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อนหรือออกจากตำแหน่งก็ได้ตามความจำเป็นและเหมาะสม และในกรณีที่พบว่ามีความเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดทางอาญาด้วย ให้ส่งเรื่องให้หน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบเพื่อพิจารณาดำเนินคดีโดยทันที

กระบวนการพิจารณาดำเนินการตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ และระเบียบที่เกี่ยวข้องตามปกติ แต่ให้เร่งดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยเร็วโดยพิจารณาจัดลำดับตามความสำคัญ ความสนใจของประชาชน และมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้น

ในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง แต่ไม่ถึงขั้นให้ปลดออกจากราชการหรือไล่ออกจากราชการ ให้ส่วนราชการต้นสังกัดดำเนินการปรับย้ายจากตำแหน่งเดิม และห้ามปรับย้ายกลับไปดำรงตำแหน่งหน้าที่ในลักษณะเดิม หรือแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสูงขึ้นภายในเวลา ๓ ปี นับแต่วันที่มีการลงโทษทางวินัย

ข้อ ๓ การปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาล หรือคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ทำให้การปฏิบัติราชการเกิดความล่าช้าหรือไม่มีประสิทธิภาพซึ่งทำให้เกิดความเสียหายแก่ราชการหรือทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชน ให้ถือเป็นกรณีที่ต้องพิจารณาให้มีการย้ายหรือโอนไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอื่นตามข้อ ๑ วรรคสองด้วย

ข้อ ๔ ให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องพิจารณาจัดให้มีมาตรการคุ้มครองพยานหรือผู้ให้ข้อมูลหรือเบาะแสในการตรวจสอบอย่างเหมาะสม เพื่อให้การได้รับข้อมูลและหลักฐานในการดำเนินการต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการทุจริตและประพฤติมิชอบเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ในกรณีที่ตรวจสอบพบว่ามีการจงใจให้ข้อมูลเพื่อใส่ร้ายหรือบิดเบือนข้อมูลเพื่อให้มีการดำเนินการที่เป็นผลร้ายต่อบุคคลอื่น ให้พิจารณาดำเนินการลงโทษบุคคลดังกล่าวอย่างเด็ดขาดด้วย

ข้อ ๕ ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาสั่งการให้ส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องยึดถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์นี้โดยเคร่งครัดตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ที่ กค 0514/42404 กระทรวงการคลัง
ในพระบรมมหาราชวัง 10200
26 สิงหาคม 2529

เรื่อง การลงโทษลูกจ้างประจำผู้กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง อธิบดี เลขาธิการ

ด้วยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ.2525 ข้อ 22 กำหนดว่า "เมื่อผู้มีอำนาจตามข้อ 10 ได้พิจารณาผลการสอบสวนแล้ว ถ้าเห็นว่าลูกจ้างประจำผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษถึงให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก ก็ให้สั่งการตามที่เห็นสมควร ถ้าเห็นว่า ลูกจ้างประจำผู้ใด กระทำผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ดำเนินการตามข้อ 20 ผู้ใดถูกสั่งให้ออกตามข้อนี้ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จเสมือนว่าผู้นั้นลาออก"

เพื่อให้การดำเนินการของส่วนราชการต่าง ๆ ตามข้อ 22 เป็นไปในแนวเดียวกัน อาศัยอำนาจตามความในข้อ 8 แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ.2525 จึงกำหนดให้นำมติคณะรัฐมนตรีที่วางหลักเกณฑ์การลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงมาใช้เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดโทษให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ดังนี้

1. มติคณะรัฐมนตรี ตามหนังสือกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วน ที่ น.ว.208/2496 ลงวันที่ 3 กันยายน 2496 เรื่องแนวทางการลงโทษข้าราชการเล่นการพนันและเสพสุรา

2. มติคณะรัฐมนตรี ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ น.ว. 125/2503 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2503 เรื่องการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง

จึงเรียนมาเพื่อถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) พนัส สิมะเสถียร
(นายพนัส สิมะเสถียร)
ปลัดกระทรวงการคลัง

กรมบัญชีกลาง
กองกฎหมายและระเบียบการคลัง
โทร. 2224864

สำเนาถูกต้อง
(นายสุรชัย รัตนกรกุล)
นิติกร 6

ที่ นร ๑๐๑๑/๙๐

สำนักงาน ก.พ.
ถนนพิษณุโลก กทม. ๑๐๓๐๐

๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

เรื่อง หารือลักษณะต้องห้ามในการเข้ารับราชการ

เรียน อธิบดีกรมทางหลวง

อ้างถึง หนังสือกรมทางหลวง ที่ คค ๐๖๐๕/๔๓๗๙ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมทางหลวงได้หารือเกี่ยวกับพฤติการณ์อันเป็นลักษณะต้องห้ามในการเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยแจ้งว่านาย ส. หรือ ม. อดีตวิศวกรโยธา ๘ วช ซึ่งกรมทางหลวงโดยมติ อ.ก.พ. กระทรวงคมนาคม สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กรณีเมื่อครั้งเป็นนายช่างโครงการก่อสร้างสะพานข้ามทางรถไฟ ได้อาศัยตำแหน่งหน้าที่ดังกล่าวหาประโยชน์จากกรรมการผู้จัดการ ซึ่งเป็นคู่สัญญากับกรมทางหลวง อันเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น และต่อมาได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ประสงค์จะขอบรรจุกลับเข้ารับราชการ กรมทางหลวงจึงหารือว่า พฤติกรรมของนาย ส. หรือ ม. ที่ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงดังกล่าวเป็นลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๖ ข. (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคมหรือไม่ และสมควรที่กรมทางหลวงจะบรรจุผู้นี้กลับเข้ารับราชการหรือไม่ ประการใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า การที่จะพิจารณาว่าพฤติการณ์ใดเข้าลักษณะเป็นการบกพร่องต่อศีลธรรมอันดีหรือไม่นั้น เป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นกรณี ๆ ไป สำหรับกรณีของนาย ส. หรือ ม. ซึ่งจากการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณามีมติว่า ผู้นี้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏจึงถือได้ว่า ผู้นี้มีลักษณะต้องห้ามโดยเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม ตามมาตรา ๓๖ ข. (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว

ส่วนกรณีที่หารือว่า กรมทางหลวงสมควรที่จะบรรจุผู้นี้กลับเข้ารับราชการหรือไม่ ประการใด นั้น ขอเรียนว่า เป็นเรื่องที่อยู่ในดุลยพินิจของกรมทางหลวงที่จะต้องพิจารณาตามมาตรา ๖๕ โดยคำนึงถึง

ประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับ และควรพิจารณาด้วยความระมัดระวังตามที่ ก.พ. ได้เคยวางแนวทางไว้ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นว ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

ปรีชา นิศารัตน์

(นายปรีชา นิศารัตน์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๓๑

โทรสาร ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๓๐

ที่ น.ว. 2/2504 สำนักงาน ก.พ.

13 กุมภาพันธ์ 2504

เรื่อง การบรรจุข้าราชการผู้ซึ่งออกจากราชการ เพราะกระทำผิดวินัยกลับเข้ารับราชการ
เรียน (เวียนกระทรวง ทบวง กรม)
สิ่งที่ส่งมาด้วย สถิติและผลการวิจัย รวม 1 แผ่น

ด้วย ก.พ. ได้ทำการวิจัยเรื่องข้าราชการกระทำผิดวินัย ปรากฏจากสถิติว่าผู้ซึ่งออกจากราชการ เพราะกระทำผิดวินัยไปแล้ว ต่อมาได้รับบรรจุกลับเข้ารับราชการได้กระทำผิดวินัยซ้ำอีกเป็นจำนวนมากซึ่งส่วนใหญ่เป็นการกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและละทิ้งหน้าที่ราชการ (ดังสถิติที่แนบมานี้) ทั้งนี้ แสดงว่ามีผู้กระทำผิดติดนิสัยอยู่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและละทิ้งหน้าที่ราชการ ก.พ. จึงลงมติขอให้กระทรวง ทบวงกรมต่าง ๆ พิจารณาด้วยความระมัดระวังในการรับบรรจุผู้เคยออกจากราชการเพราะกระทำผิดวินัยแล้วกลับเข้ารับราชการอีก แม้ว่าผู้ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการเพราะกระทำผิดวินัยจะไม่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 44 (10) (11) (12) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2497 เพราะได้รับล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสครบ 25 พุทธศตวรรษ พ.ศ. 2499 แล้ว แต่ผู้นั้นอาจเป็นผู้ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 44 (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2497 ก็ได้ ถ้าหากการกระทำอันเป็นเหตุให้ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการนั้นเป็นการบกพร่องในศีลธรรมอันดี เพราะการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ นั้น ล้างแต่เฉพาะโทษเท่านั้น หาได้ล้างการกระทำผิดนั้นด้วยไม่

จึงเรียนยืนยันมาเพื่อทราบ และโปรดแจ้งให้ส่วนราชการในสังกัดทราบด้วย

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) สุขุมนัยประดิษฐ
(หลวงสุขุมนัยประดิษฐ)
เลขาธิการ ก.พ.

กองวินัยและเรื่องราว

ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑๖

สำนักงาน ก.พ.
ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๒๓ กันยายน ๒๕๕๖

เรื่อง การบรรจุบุคคลผู้ซึ่งเคยออกจากราชการเพราะกระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการกลับเข้ารับราชการ

เรียน (เวียนกระทรวง กรม จังหวัด)

ด้วยรัฐบาลมีนโยบายเร่งด่วนที่จะป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐอย่างจริงจัง แต่ปัจจุบันกลับปรากฏว่าได้มีผู้กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงขอกลับเข้ารับราชการ เพราะได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อให้นโยบายดังกล่าวของรัฐบาลมีประสิทธิภาพและเกิดผลสัมฤทธิ์ จึงมีมติให้ส่วนราชการใช้ความระมัดระวังในการพิจารณารับบรรจุบุคคลผู้ซึ่งเคยออกจากราชการเพราะกระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการแล้วกลับเข้ารับราชการอีก เนื่องจากการได้รับล้างมลทินตามพระราชบัญญัติข้างต้นนั้น ล้างแต่เฉพาะโทษเท่านั้น หาได้ล้างพฤติกรรมการกระทำผิดวินัยด้วยไม่ ดังนั้น แม้ว่าผู้นั้นจะได้รับการล้างมลทินแล้วก็ตาม แต่พฤติกรรมการกระทำผิดวินัยนั้นก็อาจเป็นการบกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม อันเป็นกรณีที่มีลักษณะต้องห้ามของผู้ที่จะบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนตามมาตรา ๓๖ ข.(๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็ได้ ทั้งนี้ ก.พ. ได้เคยมีมติทำนองนี้แล้วตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๒/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔

จึงเรียนมาเพื่อถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป ทั้งนี้ ได้แจ้งให้กรมและจังหวัดทราบแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นายนนทิกร กาญจนะจิตรา)
เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย
โทร. ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๘
โทรสาร ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๕

สำเนาถูกต้อง
(นายศักดริน ไต๊ะเฮง)
นิติกร

สถานะของมติคณะรัฐมนตรีกรณีกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

นายชาญชัย ศรีหาวงษ์[๑]

สวัสดีครับผู้อ่านทุกท่าน ท่านที่อยู่ในระบบราชการโดยเฉพาะท่านที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับวินัยข้าราชการก็คงทราบกันดีว่า สถานโทษสำหรับข้าราชการที่กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้นมีอยู่สถานเดียวคือไล่ออกจากราชการ ที่กล่าวเช่นนี้หลายท่านอาจจะสงสัยว่าทำไมถึงไล่ออกสถานเดียว โทษสำหรับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมีสองสถานคือปลดออกและไล่ออกจากราชการมิใช่หรือ ก่อนที่จะให้บทสรุปในเรื่องดังกล่าว ในเบื้องต้นผู้เขียนขออธิบายให้ทุกท่านทราบก่อนว่าโทษทางวินัยตามที่บัญญัติในมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑[๒] มีอยู่ด้วยกัน ๕ สถาน คือ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดเงินเดือน ปลดออก และไล่ออก และโทษสำหรับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้นตามมาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน[๓] มี ๒ สถาน ได้แก่ โทษปลดออกจากราชการ และโทษไล่ออกจากราชการ ส่วนโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน และลดเงินเดือน มีไว้สำหรับผู้ที่กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวท่านผู้อ่านคงจะเห็นแล้วว่ากฎหมายซึ่งเป็นฐานที่มาแห่งอำนาจที่ผู้บังคับบัญชาจะใช้ในการพิจารณาสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงนั้นได้เปิดช่องให้ผู้บังคับบัญชามีเสรีภาพในอันที่จะเลือกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการก็ได้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ผู้บังคับบัญชามีดุลพินิจที่จะตัดสินใจลงโทษปลดออกหรือไล่ออกก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงแห่งกรณีของการกระทำผิด หรือเหตุอันควรลดหย่อนโทษที่ผู้กระทำผิดวินัยมีอยู่ เพียงแต่การสั่งลงโทษต้องอยู่ภายใต้หลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองเท่านั้น แต่ในทางความเป็นจริงในการใช้ดุลพินิจลงโทษทางวินัยข้าราชการที่กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการของผู้บังคับบัญชาโดยส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ที่ผู้เขียนกล่าวเช่นนี้ก็เนื่องจากในการสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้น คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ผู้บังคับบัญชาใช้เป็นแนวทางการลงโทษไว้แล้วว่าต้องไล่ออกสถานเดียว คือตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ หากพิจารณาถ้อยคำตามที่ปรากฏในมติคณะรัฐมนตรีแล้ว แม้จะใช้ถ้อยคำว่า “ควร” ไล่ข้าราชการที่กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการออกจากราชการ แต่ความหมายโดยนัยก็คือ “ต้อง” ไล่ออกสถานเดียว ซึ่งผู้เขียนได้สืบค้นถึงที่มาว่าทำไมมติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้จึงใช้คำว่า “ควร” แทนที่จะใช้คำว่า “ต้อง” ให้สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจในการสั่งลงโทษเสียแต่แรก ซึ่งจากการสืบค้นถึงที่มาของคำนี้จึงได้ความว่าเมื่อครั้งที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

---

[๑] นิติกรชำนาญการพิเศษ สำนักงาน ก.พ.

[๒] มาตรา ๘๘ “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย จะต้องได้รับโทษทางวินัย เว้นแต่มีเหตุอันควรงดโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมด ๗ การดำเนินการทางวินัย
โทษทางวินัยมี ๕ สถาน ดังต่อไปนี้
(๑) ภาคทัณฑ์
(๒) ตัดเดือน
(๓) ลดเงินเดือน
(๔) ปลดออก
(๕) ไล่ออก”

[๓] มาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง “ภายใต้บังคับวรรคสอง ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก”

พ.ศ. ๒๔๙๗ ใช้บังคับอยู่นั้น สำนักงาน ก.พ. ได้รายงานต่อคณะรัฐมนตรีว่ามีกระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ สั่งให้ข้าราชการพลเรือนที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบาญ โดยอ้างเหตุควรปรานีจำนวนหลายราย ซึ่งคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นการไม่เหมาะสมในสองเรื่องซึ่งหนึ่งในนั้นคือเรื่องการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ที่ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ โดย ก.พ. เห็นว่าความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดร้ายแรงซึ่งควรไล่ออกจากราชการ จะปรานีลดหย่อนผ่อนโทษลงได้ก็เพียงปลดออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตยักยอกไปแล้วมาคืนก็ดี การที่เป็นผู้ไม่เคยกระทำผิดมาก่อนก็ดี หรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุเพียงพอที่จะลดหย่อนโทษลงเป็นให้ออกจากราชการได้ คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๓ ลงมติเห็นชอบตามที่ ก.พ. เสนอ ต่อมาจึงมีการออกหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วน ที่ น.ว. ๑๒๕/๒๕๐๓ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๐๓ แจ้งเวียนส่วนราชการต่าง ๆ ให้ถือเป็นหลักปฏิบัติในเรื่องดังกล่าว และเมื่อมีการประกาศใช้บังคับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ปรากฏว่าโทษสำหรับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว[๔] มีเพียงสองสถาน คือ ปลดออก และไล่ออกจากราชการ โดยที่มาตรา ๑๐๔ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน[๕] ได้บัญญัติให้ผู้ที่ถูกลงโทษปลดออกจากราชการมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ สำนักงาน ก.พ. จึงเสนอขอปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๓ จากข้อความเดิมเป็นความว่า “ผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ” ซึ่งคณะรัฐมนตรีพิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย ต่อมาจึงมีการออกหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ แจ้งเวียนให้ส่วนราชการทราบและถือปฏิบัติ จากที่มาดังกล่าวจึงเห็นได้ว่าคำว่า “ควร” ตามที่ปรากฏในมติคณะรัฐมนตรีได้ตกติดมาตั้งแต่ในชั้นการเสนอของ ก.พ. แล้ว ซึ่งในบริบทของผู้เสนอก็ไม่ได้ผิดรูปแบบอะไร แต่ในบริบทของคณะรัฐมนตรีที่เป็นฝ่ายให้ความเห็นชอบนั้นแท้ที่จริงแล้วมีเจตนาที่จะให้หมายความว่า “ต้อง” แต่อย่างไรก็ดีมติคณะรัฐมนตรีก็ยังใช้คำว่า “ควร” มาจนกระทั่งปัจจุบัน และเมื่อมีข้อถกเถียงเกิดขึ้นเกี่ยวกับสถานะหรือค่าบังคับของมติคณะรัฐมนตรีว่ามีผลผูกพันให้ผู้บังคับบัญชาต้องถือตามโดยเคร่งครัดหรือเป็นเพียงแนวทางที่นำมาประกอบการใช้ดุลพินิจในการสั่งลงโทษ จึงมีการยุติข้อถกเถียงด้วยการอาศัยหลักในการตีความเข้ามาแก้ไขให้คำว่า “ควร” หมายความว่า “ต้อง” ที่ผู้เขียนกล่าวมาทั้งหมดก็เพื่อจะชี้ให้เห็นถึงสถานะทางกฎหมายและการใช้บังคับอันนำไปสู่ประเด็นพิจารณาเรื่องสถานะของมติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้ว่าเหตุใดจึงอยู่เหนือดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาในอันที่จะสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการ และผู้บังคับบัญชาสามารถที่จะใช้ดุลพินิจในการสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการให้แตกต่างไปจากมติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้ได้หรือไม่เพียงใด

การจะพิจารณาว่ามติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ มีสถานะเป็นอย่างไรในทางกฎหมาย และมีผลใช้บังคับระดับใดในลำดับชั้นของกฎหมาย จึงต้องพิจารณาเนื้อหาและผลบังคับใช้ของมติคณะรัฐมนตรีว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

---

[๔] มาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ทั้งนี้ ภายใต้บังคับวรรคสอง”

[๕] มาตรา ๑๐๔ วรรคท้าย “ผู้ใดถูกลงโทษปลดออกตามมาตรานี้ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ”

ซึ่งผู้เขียนขอหยิบยกขึ้นพิจารณาในสองสถานะ คือ ในสถานะที่เป็น “กฎ” และในสถานะที่เป็น “แนวปฏิบัติหรือแนวนโยบาย” โดยมติคณะรัฐมนตรีที่กำหนดหลักเกณฑ์ให้ส่วนราชการและข้าราชการถือปฏิบัติเป็นการทั่วไปแม้ไม่มีผลโดยตรงในทางกฎหมาย แต่ส่วนราชการสามารถนำมติคณะรัฐมนตรีไปใช้บังคับกับข้อเท็จจริงในกรณีต่าง ๆ ให้เกิดผลในทางกฎหมายได้เท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมายอื่น ในกรณีนี้มติคณะรัฐมนตรีจึงมีผลบังคับตามความเป็นจริง ดังนั้น ในการพิจารณาในสถานะที่เป็นกฎนั้นในเบื้องต้นควรที่จะหยั่งทราบความหมายของคำว่า “กฎ” ก่อนว่าหมายความว่าอย่างไร เหตุผลที่จะต้องพิจารณาก่อนว่ามติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้เป็นกฎหรือไม่นั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากหากถือว่ามติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้เป็นกฎก็ต้องใช้บังคับอย่างเคร่งครัดจะใช้บังคับอย่างยืดหยุ่นอย่างเช่นแนวปฏิบัติทั่วไปไม่ได้ และหลักสำคัญในการออกกฎนั้นต้องมีกฎหมายให้อำนาจ อีกทั้งกฎก็ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายซึ่งเป็นฐานที่มาแห่งอำนาจในการออกกฎด้วย ซึ่งจากการพิจารณาความหมายของคำว่า “กฎ” ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙[๖] แล้วเห็นว่าโดยสภาพมติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้ไม่ใช่พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น ระเบียบข้อบังคับ หรือหากจะถือว่าเป็นบทบัญญัติอื่นมติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้ก็ไม่ได้มีผลบังคับเป็นการทั่วไป เนื่องจากมีจุดมุ่งหมายใช้เฉพาะกับข้าราชการที่กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลยเท่านั้น เมื่อพิจารณามติคณะรัฐมนตรีอย่างละเอียด ก็ไม่มีส่วนไหนที่จะบ่งบอกได้ว่ามีกฎหมายให้อำนาจคณะรัฐมนตรีในการออกมติดังกล่าวมาใช้บังคับ ที่มาแห่งอำนาจในการออกมติคณะรัฐมนตรีสืบเนื่องมาจากการที่คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ซึ่งเป็นองค์กรกลางบริหารงานบุคคลอาศัยอำนาจตามความในบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเป็นผู้เสนอแนวทางการลงโทษต่อคณะรัฐมนตรีให้ออกมติมาใช้บังคับ ซึ่งถือว่าคณะรัฐมนตรีมิได้ใช้อำนาจตามกฎหมายโดยตรง ยิ่งไปกว่านั้น หากถือว่ามติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้มีสถานะเป็น “กฎ” ก็นับได้ว่าเป็นกฎที่ออกมาโดยที่ไม่สอดคล้องกับกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ กล่าวคือตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่มีการออกมติคณะรัฐมนตรีในเรื่องดังกล่าวได้กำหนดโทษสำหรับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้สองสถาน คือ ปลดออกจากราชการและไล่ออกจากราชการ แต่การที่มติคณะรัฐมนตรีได้วางแนวทางการลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการไว้เพียงสถานเดียวคือไล่ออกจากราชการจึงถือเป็นการออกกฎที่ไม่สอดคล้องกับกฎหมายแม่บท เมื่อพิจารณาถึงลักษณะในทางเนื้อหาและผลการบังคับใช้ของมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวจึงไม่ใช่ “กฎ” และคณะรัฐมนตรีก็คงมิได้มีเจตนาที่จะให้มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวมีผลใช้บังคับเช่นเดียวกันกับการใช้บังคับกฎแต่อย่างใด

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถึงอำนาจหน้าที่ของคณะรัฐมนตรีในการกำหนดหลักเกณฑ์ให้ส่วนราชการถือปฏิบัติเป็นการทั่วไปโดยให้ส่วนราชการสามารถนำไปใช้บังคับกับข้อเท็จจริงให้เกิดผลในทางกฎหมายแล้ว คณะรัฐมนตรียังมีอำนาจในการกำหนดแนวทางในการบริหารราชการแผ่นดิน หรือแนวปฏิบัติราชการให้ส่วนราชการนำไปถือปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลดีและเป็นประโยชน์กับทางราชการได้อีกทางหนึ่งด้วย ซึ่งเหตุผลอันเป็นที่มาของมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ นั้น ผู้เขียนได้สืบค้นถึงที่มาที่สำนักงาน ก.พ. ได้เสนอให้คณะรัฐมนตรีมีมติให้มี

---

[๖] มาตรา ๕ “ในพระราชบัญญัตินี้... “กฎ” หมายความว่า พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น ระเบียบข้อบังคับ หรือบทบัญญัติอื่นที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้กับแก่กรณีใดหรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ”

การสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการโดยให้ไล่ออกสถานเดียว ก็เนื่องมาจากเห็นว่าในความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการแต่ละส่วนราชการยังคงลงโทษไม่เหมือนกัน กล่าวคือ บางส่วนราชการลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่มีบางส่วนราชการลงโทษให้ออกจากราชการ เพื่อมิให้เกิดความลักลั่นและเพื่อให้การลงโทษเป็นไปในแนวทางเดียวกัน และกฎหมายก็มิได้ห้ามฝ่ายบริหารในอันที่จะจัดระเบียบการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาโดยการออกแนวปฏิบัติหรือแนวนโยบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้นมาใช้บังคับ ด้วยเหตุนี้มติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยข้าราชการที่กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการจึงเป็น “แนวปฏิบัติหรือแนวนโยบาย” ในการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชา ที่คณะรัฐมนตรีกำหนดขึ้นมาให้ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ซึ่งถ้าผู้บังคับบัญชาไม่ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดอาจจะผิดวินัยได้ โดยจะเห็นได้จากการที่คณะรัฐมนตรีเคยมีหนังสือแจ้งเวียนส่วนราชการกำชับให้เจ้าหน้าที่ยึดถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีโดยเคร่งครัด กรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีได้ ให้ขอทบทวนมติ และหากฝ่าฝืนให้พิจารณาลงโทษทางวินัยทุกราย[๗] และตามมาตรา ๘๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑[๘] ก็ได้บัญญัติให้ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องปฏิบัติตามมติของคณะรัฐมนตรี หากไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าว มาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันก็ได้บัญญัติให้เป็นผู้กระทำผิดวินัย[๙]

ในฐานะที่ผู้เขียนเคยปฏิบัติหน้าที่นิติกรผู้รับผิดชอบสำนวนเรื่องอุทธรณ์โดยมีหน้าที่ในการสรุปเรื่องและเสนอความเห็นในกรณีที่ข้าราชการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) พบว่าผู้บังคับบัญชาส่วนใหญ่มักจะสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการคือไล่ออกจากราชการเพียงสถานเดียว ทั้งนี้ เหตุผลที่ถูกนำมาอ้างในคำสั่งลงโทษคือต้องผูกพันตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ และโดยที่ต้องถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติในการใช้ดุลพินิจในการสั่งลงโทษตามมติคณะรัฐมนตรีจึงต้องผูกพันหรือมีหน้าที่ต้องสั่งลงโทษไล่ออกสถานเดียว จากการที่มติคณะรัฐมนตรีอาจไม่สอดคล้องกับแนวนโยบายในการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่อาจลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีปลดออกหรือไล่ออกก็ได้นั้น ผู้เขียนพบว่ามีผู้บังคับบัญชาบางรายพยายามที่จะใช้บังคับมติคณะรัฐมนตรีอย่างยืดหยุ่นโดยการสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเพียงปลดออกจากราชการ โดยนำเอาเรื่องที่ข้าราชการไม่เคยกระทำผิดวินัยมาก่อนบ้าง หรือเรื่องที่เคยทำคุณงามความดีให้แก่ราชการบ้าง ซึ่งเป็นเหตุลดหย่อนโทษมาประกอบในการพิจารณาใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษ ซึ่งการกระทำเช่นว่านั้น อาจจะเข้าข่ายเป็นความผิดทางวินัยดังที่กล่าวแล้วได้

จากประเด็นที่พิจารณามาทั้งหมดผู้เขียนจึงเห็นว่าดุลพินิจในการสั่งลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาต้องอยู่ภายใต้หลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครอง กล่าวคือ ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจในการสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดทางวินัยต้องผูกพันหรือเคารพต่อกฎหมาย ทั้งนี้ ความเคารพผูกพันต่อกฎหมายจะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับเจตนารมณ์ของกฎหมายแต่ละฉบับ บางกรณีอำนาจของผู้บังคับบัญชาอาจถูกจำกัดโดยกฎหมาย กล่าวคือ ผู้บังคับบัญชาที่อยู่ภายใต้สถานการณ์บางสถานการณ์เมื่อเข้าเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดผู้บังคับบัญชาถูกบังคับว่าต้องออกคำสั่ง ในกรณีนี้ผู้บังคับบัญชาจึงมีเพียง

---

[๗] “หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๒/ว ๑๘๐ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๓๑”

[๘] มาตรา ๘๒ “ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องกระทำการอันเป็นข้อปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๒) ต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติของคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ”

[๙] มาตรา ๘๔ “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติตามมาตรา ๘๑ และมาตรา ๘๒ หรือฝ่าฝืนข้อห้ามตามมาตรา ๘๓ ผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัย”

หน้าที่ หรือที่เรียกว่าเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชามีอำนาจผูกพัน เช่น การสั่งลงโทษทางวินัยตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งผู้บังคับบัญชาถูกผูกพันให้ต้องสั่งลงโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเท่านั้น ทั้งนี้ ตามมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑[๑๐] ที่กล่าวมาคือตัวอย่างที่เป็นกรณีที่กฎหมายเข้ามากำกับการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นตัวอย่างของการปรับใช้หลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองอย่างเคร่งครัด สิ่งที่ยกขึ้นมากล่าวก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าหลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองมีผลต่อการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชามากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับลักษณะของเรื่องนั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับหลักในการสั่งโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว[๑๑] บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชามีดุลพินิจในการสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้สองสถาน คือ ปลดออกหรือไล่ออกจากราชการก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงแห่งกรณี และเหตุอันควรลดหย่อนโทษที่ข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยมีอยู่ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับหลักทั่วไปของการใช้ดุลพินิจอีกด้วย[๑๒] กล่าวคือ ประการแรก ผู้บังคับบัญชาต้องใช้ดุลพินิจภายในขอบเขตแห่งเจตนารมณ์ของกฎหมายอันเป็นที่มาของการใช้อำนาจ ประการที่สอง ผู้บังคับบัญชาต้องใช้ดุลพินิจในการสั่งลงโทษอย่างแท้จริง กล่าวคือ เมื่อกฎหมายบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชามีดุลพินิจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็ต้องใช้ดุลพินิจนั้น จะงดเสียไม่ใช้ดุลพินิจ หรือยึดถือเอาความเห็นหรือการตัดสินใจของคนอื่นมาเป็นความเห็นหรือการตัดสินใจของตนเองไม่ได้ และประการสุดท้าย ผู้บังคับบัญชาต้องใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยเหตุผล หลักประการนี้อธิบายได้ว่าการใช้ดุลพินิจชอบหรือไม่ชอบด้วยเหตุผลนั้นต้องใช้ความรู้สึกของวิญญูชนเป็นตัวตั้ง อย่าเอาอัตวิสัยของตนเป็นตัวตั้ง แต่อีกหลักหนึ่งที่มีผลต่อการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาคือหลักการตามที่ปรากฏในมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ที่ว่า ในการดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงจนเป็นที่ยุติ และได้ใช้ดุลพินิจวินิจฉัยเสร็จเรียบร้อยแล้วว่าการกระทำของข้าราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้น ในชั้นการใช้ดุลพินิจตัดสินระดับโทษทางวินัยฐานนี้ กลับถูกผูกพันโดยมติคณะรัฐมนตรี เพื่อให้มติคณะรัฐมนตรีมีผลใช้บังคับได้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ที่มุ่งหมายให้ใช้บังคับในสถานะที่เป็นแนวปฏิบัติหรือแนวนโยบายในการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชา ดังนั้น โดยสถานะทางกฎหมายของมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ที่ได้พิจารณามา ผู้เขียนจึงเห็นว่า กฎหมายมิได้ห้ามคณะรัฐมนตรีในฐานะฝ่ายบริหารที่จะออกแนวปฏิบัติหรือแนวนโยบายการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุเกี่ยวกับกรณีการสั่งลงโทษทางวินัยในความผิดฐานดังกล่าว และเป็นผลดีในการจัดระเบียบให้การลงโทษทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการของแต่ละส่วนราชการไม่มีความขัดแย้งกันหรือลักลั่นกัน ทั้งยังทำให้การลงโทษทางวินัยเป็นไปโดยเสมอภาคกันด้วย อย่างไรก็ดี องค์กรกลางบริหารงานบุคคลต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้บังคับของมติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้ ควรจะซักซ้อมความเข้าใจกับผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุให้รับรู้ถึงสถานะของมติคณะรัฐมนตรีว่าต้องใช้มติคณะรัฐมนตรีกับข้าราชการทุกคนโดย

---

[๑๐] มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง “เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๙๑ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ...ฯลฯ”

[๑๑] มาตรา ๙๗ วรรคแรก “ภายใต้บังคับวรรคสอง ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก”

[๑๒] “ศาสตราจารย์พิเศษ ดร.วรพจน์ วิศรุตพิชญ์ เอกสารการบรรยายหลักสูตรกฎหมายปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง รุ่นที่ ๗”

เสมอหน้ากัน และต้องไม่เลือกปฏิบัติที่จะใช้บังคับแต่เฉพาะกับข้าราชการคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอย่างมีอคติ ทั้งต้องไม่ใช้เป็นเครื่องมือในการกลั่นแกล้งข้าราชการให้ต้องได้รับโทษทางวินัยอย่างไม่ยุติธรรมด้วย เหตุผลเนื่องจากผลของการถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการมีความแตกต่างกันมาก กล่าวคือ ผู้ที่ถูกลงโทษปลดออกจากราชการยังมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าลาออกจากราชการ แต่ผู้ที่ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญแต่อย่างใด ซึ่งการที่ข้าราชการถูกลงโทษไล่ออกจากราชการนั้นก็ไม่ต่างอะไรกับการต้องโทษประหารชีวิตในทางราชการเพราะนอกจากจะไม่ได้รับบำเหน็จบำนาญดังที่กล่าวแล้ว ยังอาจจะต้องสูญเสียเกียรติศักดิ์ของความเป็นข้าราชการหรือชื่อเสียงที่สั่งสมมาอีกด้วย

มติคณะรัฐมนตรีและบทความเกี่ยวกับ
การลงโทษวินัยข้าราชการกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
หรือละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกิน ๑๕ วัน
โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรแล้วไม่กลับมาอีกเลย
ว่าควรหรือจะต้องไล่ออกจากราชการ
โดยไม่มีเหตุลดหย่อนโทษเป็นปลดออก

ที่ นร 0205/ว 234

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กท 10300

24 ธันวาคม 2536

เรื่อง ขอปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงบางกรณี

เรียน กระทรวง ทบวง กรม

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วน ที่ นว 125/2503 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2503

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ปกปิด ที่ นร 0709.2/ป 1044
ลงวันที่ 29 พฤศจิกายน 2536

ตามที่ได้ยืนยันมติคณะรัฐมนตรีเรื่อง การลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง มาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ นั้น

บัดนี้ สำนักงาน ก.พ.ได้เสนอขอปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2503 เกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงบางกรณี มาเพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา ความละเอียดปรากฏตามสำเนาหนังสือที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

คณะรัฐมนตรีได้ลงมติเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2536 อนุมัติตามที่สำนักงาน ก.พ.เสนอ ดังนี้

1. ให้ปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2503 เกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงบางกรณี ดังนี้

1.1 ปรับปรุงถ้อยคำเพื่อให้เกิดความชัดเจนจากความว่า "ละทิ้งหน้าที่ราชการไปเลยเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร" เป็น "ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย"

1.2 การลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือละทิ้งหน้าที่ราชการตามข้อ 1.1 เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ

2. สำหรับการลงโทษผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงใน 2 ฐานความผิดดังกล่าวตามมาตรา 67 วรรคสาม และมาตรา 75 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 หรือตามกฎหมายระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้บังคับอยู่ก่อนหน้านั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มีบทเฉพาะกาลมาตรา 138 ให้ลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ขณะกระทำผิด ก็ให้ถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2503 ต่อไป

จึงเรียนยืนยันมา/จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้โปรดแจ้งให้ส่วนราชการในสังกัดทราบและถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายวิษณุ เครืองาม)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองประมวลและติดตามผลมติคณะรัฐมนตรี
โทร. 2827193 โทรสาร 2824045

23 ธ.ค. 2536

ด่วน

ที่ น.ว. ๑๒๕ /๒๕๐๓ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๕ ตุลาคม ๒๕๐๓

เรื่อง การลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด และกระทรวงทบวงกรม

ด้วยเลขาธิการ ก.พ.รายงานว่า มีกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ สั่งให้ข้าราชการพลเรือนที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ โดยอ้างเหตุควรปราณีหลายราย ซึ่ง ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่เป็นการเหมาะสม รวม ๒ เรื่อง คือ.—

๑. กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการตามความในมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญ

๒. กระทำผิดฐานละทิ้งหน้าที่ราชการเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันควร ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการตามความในมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญ

ก.พ.เห็นว่าความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือละทิ้งหน้าที่ราชการไปเลยเกินกว่า ๑๕ วันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นความผิดร้ายแรงซึ่งควรไล่ออกจากราชการ จะปรานีลดหย่อนผ่อนโทษลงไล่ก็เพียงปลดออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตยักยอกไปแล้วมาคืนก็ดี การที่เป็นผู้ไม่เคยกระทำผิดมาก่อนก็ดี หรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใดก็ดี ไม่เป็นเหตุเพียงพอที่จะลดหย่อนผ่อนโทษลงเป็นให้ออกจากราชการได้ ก.พ.จึงขอให้ท่านนายกรัฐมนตรีพิจารณาและสมควรนำเสนอคณะรัฐมนตรีมีมติให้กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๓ ลงมติเห็นชอบด้วยตามที่ ก.พ. เสนอ และให้ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป

จึงขอยืนยันมาเพื่อจักได้ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(นายมนูญ บริสุทธิ์)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี.

สำเนาถูกต้อง
(นางจิรวัฒน์ เจริญวานิช)
จ. วิเคราะห์นโยบายและแผน ๑

ด่วน

ที่ น.ว. ๑๒๕/๒๕๐๓ **สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี**

๕ ตุลาคม ๒๕๐๓

เรื่อง การลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด และกระทรวงทบวงกรม

ด้วยเลขาธิการ ก.พ.รายงานว่า มีกระทรวงทบวงกรมต่างๆ สั่งให้ข้าราชการพลเรือนที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ โดยอ้างเหตุควรปรานีหลายราย ซึ่ง ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่เป็นการเหมาะสม ๒ เรื่อง คือ

๑. กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการตามความในมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญ

๒. กระทำผิดฐานละทิ้งหน้าที่ราชการเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการตามความในมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญ

ก.พ.เห็นว่าความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือละทิ้งหน้าที่ราชการไปเลยเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นความผิดร้ายแรงซึ่งควรไล่ออกจากราชการ จะปรานีลดหย่อนผ่อนโทษลงได้ก็เพียงปลดออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตยักยอกไปแล้วมาคืนก็ดี การที่เป็นผู้ไม่เคยกระทำผิดมาก่อนก็ดี หรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุเพียงพอที่จะลดหย่อนผ่อนโทษลงเป็นให้ออกจากราชการได้ ก.พ.จึงขอให้ท่านนายกรัฐมนตรีพิจารณา และสมควรนำเสนอคณะรัฐมนตรีมีมติให้กระทรวงทบวงกรมต่างๆ ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป

คณะรัฐมนตรีให้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๓ ลงมติเห็นชอบด้วยตามที่ ก.พ.เสนอ และให้ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป

จึงขอยืนยันมาเพื่อจักได้ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

ลงชื่อ ***มนูญ บริสุทธิ์***

(นายมนูญ บริสุทธิ์)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองกลาง

ที่ นร 0611/ว 2

สำนักงาน ก.พ.
ถนนพิษณุโลก กท 10300

30 มกราคม 2528

เรื่อง แนวทางในการพิจารณาความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

เรียน (เวียนกระทรวง ทบวง กรม)

ด้วยสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแจ้งว่า รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) ซึ่งเป็นผู้สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีในส่วนที่เกี่ยวกับการพิจารณาโทษทางวินัยได้ให้ความเห็นว่าความหมายของคำว่า ทุจริตต่อหน้าที่ราชการในปัจจุบันนี้มีลักษณะการกระทำผิดกว้างขวางขึ้นกว่าแต่เดิมมากจึงขอให้สำนักงาน ก.พ.ศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับโทษในเรื่องการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเสนอแนะเพื่อพิจารณาว่าสมควรจะทบทวนมติคณะรัฐมนตรีให้เป็นการเหมาะสมขึ้นเพียงใด หรือไม่

สำนักงาน ก.พ.ได้ศึกษาวิเคราะห์เรื่องดังกล่าวแล้วเห็นโดยสรุปว่ามติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ 125/2503 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2503 ที่กำหนดให้ลงโทษผู้ทุจริตต่อหน้าที่ราชการถึงไล่ออกจากราชการ จะปรานีลดหย่อนลงได้ก็เพียงปลดออกจากราชการนั้น เป็นมติที่แสดงให้เห็นถึงนโยบายของรัฐบาลที่จะป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการอย่างจริงจัง ซึ่งถือได้ว่าเป็นมติที่ยังมีความเหมาะสมและจำเป็นที่จะคงไว้ใช้โดยที่ยังมิต้องแก้ไขปรับปรุงแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม การที่จะสั่งลงโทษข้าราชการสถานหนักถึงขั้นไล่ออกหรือปลดออกจากราชการในกรณีนี้นั้น จะต้องมีพยานหลักฐานชัดเจนพอสมควรว่าผู้กระทำผิดมีเถยจิตหรือเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ราชการด้วย สำนักงาน ก.พ. จึงได้เสนอความเห็นดังกล่าวข้างต้นต่อรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) ซึ่งรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย และได้สั่งการให้สำนักงาน ก.พ.แจ้งแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาเรื่องนี้ให้ส่วนราชการต่าง ๆ ทราบ เพื่อให้การพิจารณาความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นไปอย่างมีเหตุผลในทิศทางเดียวกัน ซึ่งจะสามารถให้ความยุติธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา และสร้างความเป็นธรรมให้กับทั้งราชการและตัวข้าราชการเองด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป ทั้งนี้ ได้แจ้งให้จังหวัดและกรมต่าง ๆ ทราบด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ
(ลงชื่อ) โสรัจ สุจริตกุล
(นายโสรัจ สุจริตกุล)
เลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย
โทร. 2819451

สถานะของมติคณะรัฐมนตรีกรณีกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

นายชาญชัย ศรีหาวงษ์[๑]

สวัสดีครับผู้อ่านทุกท่าน ท่านที่อยู่ในระบบราชการโดยเฉพาะท่านที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับวินัยข้าราชการก็คงทราบกันดีว่า สถานโทษสำหรับข้าราชการที่กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้นมีอยู่สถานเดียวคือไล่ออกจากราชการ ที่กล่าวเช่นนี้หลายท่านอาจจะสงสัยว่าทำไมถึงไล่ออกสถานเดียว โทษสำหรับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมีสองสถานคือปลดออกและไล่ออกจากราชการมิใช่หรือ ก่อนที่จะให้บทสรุปในเรื่องดังกล่าว ในเบื้องต้นผู้เขียนขออธิบายให้ทุกท่านทราบก่อนว่าโทษทางวินัยตามที่บัญญัติในมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑[๒] มีอยู่ด้วยกัน ๕ สถาน คือ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดเงินเดือน ปลดออก และไล่ออก และโทษสำหรับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้นตามมาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน[๓] มี ๒ สถาน ได้แก่ โทษปลดออกจากราชการ และโทษไล่ออกจากราชการ ส่วนโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน และลดเงินเดือน มีไว้สำหรับผู้ที่กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวท่านผู้อ่านคงจะเห็นแล้วว่ากฎหมายซึ่งเป็นฐานที่มาแห่งอำนาจที่ผู้บังคับบัญชาจะใช้ในการพิจารณาสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงนั้นได้เปิดช่องให้ผู้บังคับบัญชามีเสรีภาพในอันที่จะเลือกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการก็ได้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ผู้บังคับบัญชามีดุลพินิจที่จะตัดสินใจลงโทษปลดออกหรือไล่ออกก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงแห่งกรณีของการกระทำผิด หรือเหตุอันควรลดหย่อนโทษที่ผู้กระทำผิดวินัยมีอยู่ เพียงแต่การสั่งลงโทษต้องอยู่ภายใต้หลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองเท่านั้น แต่ในทางความเป็นจริงในการใช้ดุลพินิจลงโทษทางวินัยข้าราชการที่กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการของผู้บังคับบัญชาโดยส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ที่ผู้เขียนกล่าวเช่นนี้ก็เนื่องจากในการสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้น คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ผู้บังคับบัญชาใช้เป็นแนวทางการลงโทษไว้แล้วว่าต้องไล่ออกสถานเดียว คือตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ หากพิจารณาถ้อยคำตามที่ปรากฏในมติคณะรัฐมนตรีแล้วแม้จะใช้ถ้อยคำว่า “ควร” ไล่ข้าราชการที่กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการออกจากราชการ แต่ความหมาย

---

[๑] นิติกรชำนาญการพิเศษ สำนักงาน ก.พ.

[๒] มาตรา ๘๘ “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย จะต้องได้รับโทษทางวินัย เว้นแต่มีเหตุอันควรงดโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมด ๗ การดำเนินการทางวินัย
โทษทางวินัยมี ๕ สถาน ดังต่อไปนี้
(๑) ภาคทัณฑ์
(๒) ตัดเงินเดือน
(๓) ลดเงินเดือน
(๔) ปลดออก
(๕) ไล่ออก”

[๓] มาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง “ภายใต้บังคับวรรคสอง ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก”

โดยนัยก็คือ “ต้อง” ไล่ออกสถานเดียว ซึ่งผู้เขียนได้สืบค้นถึงที่มาว่าทำไมมติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้จึงใช้คำว่า “ควร” แทนที่จะใช้คำว่า “ต้อง” ให้สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจในการสั่งลงโทษเสียแต่แรก ซึ่งจากการสืบค้นถึงที่มาของคำนี้จึงได้ความว่าเมื่อครั้งที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ ใช้บังคับอยู่นั้น สำนักงาน ก.พ. ได้รายงานต่อคณะรัฐมนตรีว่ามีกระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ สั่งให้ข้าราชการพลเรือนที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ โดยอ้างเหตุควรปรานีจำนวนหลายราย ซึ่งคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นการไม่เหมาะสมในสองเรื่องซึ่งหนึ่งในนั้นคือเรื่องการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ที่ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ โดย ก.พ. เห็นว่าความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดร้ายแรงซึ่งควรไล่ออกจากราชการ จะปรานีลดหย่อนผ่อนโทษลงได้ก็เพียงปลดออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตยักยอกไปแล้วมาคืนก็ดี การที่เป็นผู้ไม่เคยกระทำผิดมาก่อนก็ดี หรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใดไม่เป็นเหตุเพียงพอที่จะลดหย่อนโทษลงเป็นให้ออกจากราชการได้ คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๓ ลงมติเห็นชอบตามที่ ก.พ. เสนอ ต่อมาจึงมีการออกหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วน ที่ น.ว. ๑๒๕/๒๕๐๓ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๐๓ แจ้งเวียนส่วนราชการต่าง ๆ ให้ถือเป็นหลักปฏิบัติในเรื่องดังกล่าว และเมื่อมีการประกาศใช้บังคับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ปรากฏว่าโทษสำหรับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว[๔] มีเพียงสองสถาน คือ ปลดออก และไล่ออกจากราชการ โดยที่มาตรา ๑๐๔ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน[๕] ได้บัญญัติให้ผู้ที่ถูกลงโทษปลดออกจากราชการมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ สำนักงาน ก.พ. จึงเสนอขอปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๓ จากข้อความเดิมเป็นความว่า “ผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ” ซึ่งคณะรัฐมนตรีพิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย ต่อมาจึงมีการออกหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ แจ้งเวียนให้ส่วนราชการทราบและถือปฏิบัติ จากที่มาดังกล่าวจึงเห็นได้ว่าคำว่า “ควร” ตามที่ปรากฏในมติคณะรัฐมนตรีได้ตกติดมาตั้งแต่ในชั้นการเสนอของ ก.พ. แล้ว ซึ่งในบริบทของผู้เสนอก็ไม่ได้ผิดรูปแบบอะไร แต่ในบริบทของคณะรัฐมนตรีที่เป็นฝ่ายให้ความเห็นชอบนั้นแท้ที่จริงแล้วมีเจตนาที่จะให้หมายความว่า “ต้อง” แต่อย่างไรก็ดีมติคณะรัฐมนตรีก็ยังใช้คำว่า “ควร” มาจนกระทั่งปัจจุบัน และเมื่อมีข้อถกเถียงเกิดขึ้นเกี่ยวกับสถานะหรือค่าบังคับของมติคณะรัฐมนตรีว่ามีผลผูกพันให้ผู้บังคับบัญชาต้องถือตามโดยเคร่งครัดหรือเป็นเพียงแนวทางที่นำมาประกอบการใช้ดุลพินิจในการสั่งลงโทษ จึงมีการยุติข้อถกเถียงด้วยการอาศัยหลักในการตีความเข้ามาแก้ไขให้คำว่า “ควร” หมายความว่า “ต้อง” ที่ผู้เขียนกล่าวมาทั้งหมดก็เพื่อจะชี้ให้เห็นถึงสถานะทางกฎหมายและการใช้บังคับอันนำไปสู่ประเด็นพิจารณาเรื่องสถานะของมติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้ว่าเหตุใดจึงอยู่เหนือดุลพินิจ

---

[๔] มาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ทั้งนี้ ภายใต้บังคับวรรคสอง”

[๕] มาตรา ๑๐๔ วรรคท้าย “ผู้ใดถูกลงโทษปลดออกตามมาตรานี้ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ”

ของผู้บังคับบัญชาในอันที่จะสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการ และผู้บังคับบัญชาสามารถที่จะใช้ดุลพินิจในการสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการให้แตกต่างไปจากมติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้ได้หรือไม่เพียงใด

การจะพิจารณาว่ามติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ มีสถานะเป็นอย่างไรในทางกฎหมาย และมีผลใช้บังคับระดับใดในลำดับชั้นของกฎหมาย จึงต้องพิจารณาเนื้อหาและผลบังคับใช้ของมติคณะรัฐมนตรีว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร ซึ่งผู้เขียนขอหยิบยกขึ้นพิจารณาในสองสถานะ คือ ในสถานะที่เป็น “กฎ” และในสถานะที่เป็น “แนวปฏิบัติหรือแนวนโยบาย” โดยมติคณะรัฐมนตรีที่กำหนดหลักเกณฑ์ให้ส่วนราชการและข้าราชการถือปฏิบัติเป็นการทั่วไป แม้ไม่มีผลโดยตรงในทางกฎหมาย แต่ส่วนราชการสามารถนำมติคณะรัฐมนตรีไปใช้บังคับกับข้อเท็จจริงในกรณีต่าง ๆ ให้เกิดผลในทางกฎหมายได้เท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมายอื่น ในกรณีนี้มติคณะรัฐมนตรีจึงมีผลบังคับตามความเป็นจริง ดังนั้น ในการพิจารณาในสถานะที่เป็นกฎนั้นในเบื้องต้นควรที่จะหยั่งทราบความหมายของคำว่า “กฎ” ก่อนว่าหมายความว่าอย่างไร เหตุผลที่จะต้องพิจารณาก่อนว่ามติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้เป็นกฎหรือไม่นั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากหากถือว่ามติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้เป็นกฎก็ต้องใช้บังคับอย่างเคร่งครัด จะใช้บังคับอย่างยืดหยุ่นอย่างเช่นแนวปฏิบัติทั่วไปไม่ได้ และหลักสำคัญในการออกกฎนั้นต้องมีกฎหมายให้อำนาจอีกทั้งกฎก็ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายซึ่งเป็นฐานที่มาแห่งอำนาจในการออกกฎด้วย ซึ่งจากการพิจารณาความหมายของคำว่า “กฎ” ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙[๖] แล้วเห็นว่าโดยสภาพมติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้ไม่ใช่พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น ระเบียบข้อบังคับ หรือหากจะถือว่าเป็นบทบัญญัติอื่นมติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้ก็ไม่ได้มีผลบังคับเป็นการทั่วไป เนื่องจากมีจุดมุ่งหมายใช้เฉพาะกับข้าราชการที่กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลยเท่านั้น เมื่อพิจารณามติคณะรัฐมนตรีอย่างละเอียด ก็ไม่มีส่วนไหนที่จะบ่งบอกได้ว่ามีกฎหมายให้อำนาจคณะรัฐมนตรีในการออกมติดังกล่าวมาใช้บังคับ ที่มาแห่งอำนาจในการออกมติคณะรัฐมนตรีสืบเนื่องมาจากการที่คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ซึ่งเป็นองค์กรกลางบริหารงานบุคคคลอาศัยอำนาจตามความในบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเป็นผู้เสนอแนวทางการลงโทษต่อคณะรัฐมนตรีให้ออกมติมาใช้บังคับ ซึ่งถือว่าคณะรัฐมนตรีมิได้ใช้อำนาจตามกฎหมายโดยตรง ยิ่งไปกว่านั้น หากถือว่ามติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้มีสถานะเป็น “กฎ” ก็นับได้ว่าเป็นกฎที่ออกมาโดยที่ไม่สอดคล้องกับกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ กล่าวคือตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่มีการออกมติคณะรัฐมนตรีในเรื่องดังกล่าวได้กำหนดโทษสำหรับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้สองสถาน คือ ปลดออกจากราชการและไล่ออกจากราชการ แต่การที่มติคณะรัฐมนตรีได้วางแนวทางการลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการไว้เพียงสถานเดียวคือไล่ออกจากราชการจึงถือเป็นการออกกฎที่ไม่สอดคล้องกับกฎหมายแม่บท เมื่อพิจารณาถึงลักษณะในทางเนื้อหาและผลการบังคับใช้ของมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือ

---

[๖] มาตรา ๕ “ในพระราชบัญญัตินี้... “กฎ” หมายความว่า พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น ระเบียบข้อบังคับ หรือบทบัญญัติอื่นที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้กับแก่กรณีใดหรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ”

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวจึงไม่ใช่ “กฎ” และคณะรัฐมนตรีก็คงมิได้มีเจตนาที่จะให้มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวมีผลใช้บังคับเช่นเดียวกันกับการใช้บังคับกฎแต่อย่างใด

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถึงอำนาจหน้าที่ของคณะรัฐมนตรีในการกำหนดหลักเกณฑ์ให้ส่วนราชการถือปฏิบัติเป็นการทั่วไปโดยให้ส่วนราชการสามารถนำไปใช้บังคับกับข้อเท็จจริงให้เกิดผลในทางกฎหมายแล้ว คณะรัฐมนตรียังมีอำนาจในการกำหนดแนวทางในการบริหารราชการแผ่นดิน หรือแนวปฏิบัติราชการให้ส่วนราชการนำไปถือปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลดีและเป็นประโยชน์กับทางราชการได้อีกทางหนึ่งด้วยซึ่งเหตุผลอันเป็นที่มาของมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ นั้น ผู้เขียนได้สืบค้นถึงที่มาที่สำนักงาน ก.พ. ได้เสนอให้คณะรัฐมนตรีมีมติให้มีการสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการโดยให้ไล่ออกสถานเดียวก็เนื่องมาจากเห็นว่าในความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการแต่ละส่วนราชการยังคงลงโทษไม่เหมือนกัน กล่าวคือ บางส่วนราชการลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่มีบางส่วนราชการลงโทษให้ออกจากราชการ เพื่อมิให้เกิดความลักลั่นและเพื่อให้การลงโทษเป็นไปในแนวทางเดียวกัน และกฎหมายก็มิได้ห้ามฝ่ายบริหารในอันที่จะจัดระเบียบการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาโดยการออกแนวปฏิบัติหรือแนวนโยบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้นมาใช้บังคับ ด้วยเหตุนี้มติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยข้าราชการที่กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการจึงเป็น “แนวปฏิบัติหรือแนวนโยบาย” ในการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชา ที่คณะรัฐมนตรีกำหนดขึ้นมาให้ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ซึ่งถ้าผู้บังคับบัญชาไม่ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดอาจจะผิดวินัยได้ โดยจะเห็นได้จากการที่คณะรัฐมนตรีเคยมีหนังสือแจ้งเวียนส่วนราชการกำชับให้เจ้าหน้าที่ยึดถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีโดยเคร่งครัด กรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีได้ ให้ขอทบทวนมติ และหากฝ่าฝืนให้พิจารณาลงโทษทางวินัยทุกราย[๗] และตามมาตรา ๘๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนพ.ศ. ๒๕๕๑[๘] ก็ได้บัญญัติให้ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องปฏิบัติตามมติของคณะรัฐมนตรี หากไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าว มาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันก็ได้บัญญัติให้เป็นผู้กระทำผิดวินัย[๙]

ในฐานะที่ผู้เขียนเคยปฏิบัติหน้าที่นิติกรผู้รับผิดชอบสำนวนเรื่องอุทธรณ์โดยมีหน้าที่ในการสรุปเรื่องและเสนอความเห็นในกรณีที่ข้าราชการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) พบว่าผู้บังคับบัญชาส่วนใหญ่มักจะสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการคือไล่ออกจากราชการเพียงสถานเดียว ทั้งนี้ เหตุผลที่ถูกนำมาอ้างในคำสั่งลงโทษคือต้องผูกพันตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ และโดยที่ต้องถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติในการใช้ดุลพินิจในการสั่งลงโทษตามมติคณะรัฐมนตรีจึงต้องผูกพัน

---

[๗] “หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๒/ว ๑๘๐ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๓๑”

[๘] มาตรา ๘๒ “ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องกระทำการอันเป็นข้อปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๒) ต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติของคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ”

[๙] มาตรา ๘๔ “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติตามมาตรา ๘๑ และมาตรา ๘๒ หรือฝ่าฝืนข้อห้ามตามมาตรา ๘๓ ผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัย”

หรือมีหน้าที่ต้องสั่งลงโทษไล่ออกสถานเดียว จากการที่มติคณะรัฐมนตรีอาจไม่สอดคล้องกับแนวนโยบายในการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่อาจลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีปลดออกหรือไล่ออกก็ได้นั้น ผู้เขียนพบว่ามีผู้บังคับบัญชาบางรายพยายามที่จะใช้บังคับมติคณะรัฐมนตรีอย่างยืดหยุ่นโดยการสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเพียงปลดออกจากราชการ โดยนำเอาเรื่องที่ข้าราชการไม่เคยกระทำผิดวินัยมาก่อนบ้าง หรือเรื่องที่เคยทำคุณงามความดีให้แก่ราชการบ้าง ซึ่งเป็นเหตุลดหย่อนโทษมาประกอบในการพิจารณาใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษ ซึ่งการกระทำเช่นว่านั้น อาจจะเข้าข่ายเป็นความผิดทางวินัยดังที่กล่าวแล้วได้

จากประเด็นที่พิจารณามาทั้งหมดผู้เขียนจึงเห็นว่าดุลพินิจในการสั่งลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาต้องอยู่ภายใต้หลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครอง กล่าวคือ ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจในการสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดทางวินัยต้องผูกพันหรือเคารพต่อกฎหมาย ทั้งนี้ ความเคารพผูกพันต่อกฎหมายจะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับเจตนารมณ์ของกฎหมายแต่ละฉบับ บางกรณีอำนาจของผู้บังคับบัญชาอาจถูกจำกัดโดยกฎหมาย กล่าวคือ ผู้บังคับบัญชาที่อยู่ภายใต้สถานการณ์บางสถานการณ์เมื่อเข้าเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดผู้บังคับบัญชาถูกบังคับว่าต้องออกคำสั่ง ในกรณีนี้ผู้บังคับบัญชาจึงมีเพียงหน้าที่หรือที่เรียกว่าเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชามีอำนาจผูกพัน เช่น การสั่งลงโทษทางวินัยตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งผู้บังคับบัญชาถูกผูกพันให้ต้องสั่งลงโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเท่านั้น ทั้งนี้ตามมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑[๑๐] ที่กล่าวมาคือตัวอย่างที่เป็นกรณีที่กฎหมายเข้ามากำกับการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นตัวอย่างของการปรับใช้หลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองอย่างเคร่งครัด สิ่งที่ยกขึ้นมากล่าวก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าหลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองมีผลต่อการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชามากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับลักษณะของเรื่องนั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับหลักในการสั่งโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว[๑๑] บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชามีดุลพินิจในการสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้สองสถาน คือ ปลดออกหรือไล่ออกจากราชการก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงแห่งกรณี และเหตุอันควรลดหย่อนโทษที่ข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยมีอยู่ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับหลักทั่วไปของการใช้ดุลพินิจอีกด้วย[๑๒] กล่าวคือ ประการแรก ผู้บังคับบัญชาต้องใช้ดุลพินิจภายในขอบเขตแห่งเจตนารมณ์ของกฎหมายอันเป็นที่มาของการใช้อำนาจ ประการที่สอง ผู้บังคับบัญชาต้องใช้ดุลพินิจในการสั่งลงโทษอย่างแท้จริง กล่าวคือ เมื่อกฎหมายบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชามีดุลพินิจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็ต้องใช้ดุลพินิจนั้น จะงดเสียไม่ใช้ดุลพินิจ หรือยึดถือเอาความเห็นหรือการตัดสินใจของคนอื่นมา

---

[๑๐] มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง “เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๙๑ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ...ฯลฯ”

[๑๑] มาตรา ๙๗ วรรคแรก “ภายใต้บังคับวรรคสอง ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก”

[๑๒] “ศาสตราจารย์พิเศษ ดร.วรพจน์ วิศรุตพิชญ์ เอกสารการบรรยายหลักสูตรกฎหมายปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง รุ่นที่ ๗”

เป็นความเห็นหรือการตัดสินใจของตนเองไม่ได้ และประการสุดท้าย ผู้บังคับบัญชาต้องใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยเหตุผล หลักประการนี้อธิบายได้ว่าการใช้ดุลพินิจชอบหรือไม่ชอบด้วยเหตุผลนั้นต้องใช้ความรู้สึกของวิญญูชนเป็นตัวตั้ง อย่าเอาอัตวิสัยของตนเป็นตัวตั้ง แต่อีกหลักหนึ่งที่มีผลต่อการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาคือหลักการตามที่ปรากฏในมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ที่ว่า ในการดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงจนเป็นที่ยุติ และได้ใช้ดุลพินิจวินิจฉัยเสร็จเรียบร้อยแล้วว่าการกระทำของข้าราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้น ในชั้นการใช้ดุลพินิจตัดสินระดับโทษทางวินัยฐานนี้กลับถูกผูกพันโดยมติคณะรัฐมนตรี เพื่อให้มติคณะรัฐมนตรีมีผลใช้บังคับได้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ที่มุ่งหมายให้ใช้บังคับในสถานะที่เป็นแนวปฏิบัติหรือแนวนโยบายในการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชา ดังนั้น โดยสถานะทางกฎหมายของมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ที่ได้พิจารณามา ผู้เขียนจึงเห็นว่า กฎหมายมิได้ห้ามคณะรัฐมนตรีในฐานะฝ่ายบริหารที่จะออกแนวปฏิบัติหรือแนวนโยบายการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุเกี่ยวกับกรณีการสั่งลงโทษทางวินัยในความผิดฐานดังกล่าว และเป็นผลดีในการจัดระเบียบให้การลงโทษทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการของแต่ละส่วนราชการไม่มีความขัดแย้งกันหรือลักลั่นกัน ทั้งยังทำให้การลงโทษทางวินัยเป็นไปโดยเสมอภาคกันด้วย อย่างไรก็ดี องค์กรกลางบริหารงานบุคคลต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้บังคับของมติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้ ควรจะซักซ้อมความเข้าใจกับผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุให้รับรู้ถึงสถานะของมติคณะรัฐมนตรีว่าต้องใช้มติคณะรัฐมนตรีกับข้าราชการทุกคนโดยเสมอหน้ากัน และต้องไม่เลือกปฏิบัติที่จะใช้บังคับแต่เฉพาะกับข้าราชการคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอย่างมีอคติ ทั้งต้องไม่ใช้เป็นเครื่องมือในการกลั่นแกล้งข้าราชการให้ต้องได้รับโทษทางวินัยอย่างไม่ยุติธรรมด้วย เหตุผลเนื่องจากผลของการถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการมีความแตกต่างกันมาก กล่าวคือ ผู้ที่ถูกลงโทษปลดออกจากราชการยังมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าลาออกจากราชการ แต่ผู้ที่ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญแต่อย่างใด ซึ่งการที่ข้าราชการถูกลงโทษไล่ออกจากราชการนั้นก็ไม่ต่างอะไรกับการต้องโทษประหารชีวิตในทางราชการเพราะนอกจากจะไม่ได้รับบำเหน็จบำนาญดังที่กล่าวแล้ว ยังอาจจะต้องสูญเสียเกียรติศักดิ์ของความเป็นข้าราชการหรือชื่อเสียงที่สั่งสมมาอีกด้วย

เผยแพร่ในเว็บไซต์คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) (http://mspc.ocsc.go.th)
เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓
คลังความรู้ > บทความ > บทความอื่น ๆ
https://mspc.ocsc.go.th/2020/02/สถานะของมติคณะรัฐมนตรีกรณีกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

ปัญหาทางกฎหมายในการลงโทษข้าราชการพลเรือนผู้กระทำผิดวินัยร้ายแรง: กรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

Legal Problems of Inflicting Punishments on Civil Servants Guilty of Grave Disciplinary Offences: A Case Study of Malfeasance

สหรัฐ โนทะยะ[1]
คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
85 ถนนสถลมาร์ค ตำบลเมืองศรีไค อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี 34190, ประเทศไทย
อีเมลติดต่อ: saharat4444@gmail.com

Saharat Notayah[2]
Faculty of Law, Ubonratchathani University
85 Sathonlamark Road, Mueangsrikai, Warin Chamrap, Ubon Ratchathani 34190, Thailand
Email: saharat4444@gmail.com

ตรีเนตร สาระพงษ์[3]
คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
85 ถนนสถลมาร์ค ตำบลเมืองศรีไค อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี 34190, ประเทศไทย
อีเมลติดต่อ: treeneat.s@ubu.ac.th

Treeneat Saraphong[4]
Faculty of Law, Ubonratchathani University
85 Sathonlamark Road, Mueangsrikai, Warin Chamrap, Ubon Ratchathani 34190, Thailand
Email: treeneat.s@ubu.ac.th

Received: June 21, 2019; **Revised:** October 10, 2019; **Accepted:** October 15, 2019

บทคัดย่อ

บทความนี้ มีวัตถุประสงค์พื่อศึกษาถึงปัญหาทางกฎหมายในการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีทุจริตต่อหน้าที่ตามมติคณะรัฐมนตรี พระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 เพื่อให้ทราบถึงสภาพปัญหาในการเปรียบเทียบการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำความผิดอย่างร้ายแรง กรณีทุจริตต่อหน้าที่ว่าควรปรับใช้กับกฎหมายฉบับใด

จากการศึกษาพบว่า มติคณะรัฐมนตรีกำหนดให้การลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ จึงขัดต่อหลักการใช้อำนาจดุลยพินิจของผู้บังคับบัญชาตามพระราชบัญญัติระเบียบ

---

[1] อาจารย์.

[2] Lecturer.

[3] รองศาสตราจารย์, อาจารย์.

[4] Associate Professor, Lecturer.

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งกำหนดให้ลงโทษได้ 2 สถาน คือ ปลดออกกับไล่ออก ทั้งเมื่อพิจารณาตามหลักลำดับศักดิ์ทางกฎหมายที่มติคณะรัฐมนตรีขัดกับกฎหมายระดับพระราชบัญญัติซึ่งมีศักดิ์สูงกว่า ซึ่งมติคณะรัฐมนตรีใช้คำว่า “ควรไล่ออก” เป็นคำช่วยกริยาในความคล้อยตาม ไม่ได้แปลว่าต้องกระทำ ทั้งในส่วนของอำนาจคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ซึ่งมีอำนาจชี้มูลความผิดทางวินัยกรณีข้าราชการทุจริตต่อหน้าที่ราชการให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษ อันเป็นการนำอำนาจการบริหารงานของบุคคลมอบให้แก่องค์กรอื่นนอกเหนือระบบบังคับบัญชาจะต้องกระทำอย่างระมัดระวังและอยู่ภายในกรอบของกฎหมายเฉพาะมูลกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น ดังนี้ จึงมีข้อเสนอแนะเห็นควรให้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการให้ลงโทษไล่ออกสถานเดียว หรือหากต้องการคงดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาเอาไว้ให้ปลดออกหรือไล่ออกได้ ก็ควรออกกฎคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (กฎ ก.พ.) เพื่อวางกรอบการใช้ดุลพินิจบนพื้นฐานของหลักนิติธรรมและมโนธรรม

คำสำคัญ: การลงโทษ; ข้าราชการพลเรือน; วินัยร้ายแรง; ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

Abstract

This article aims to study the legal problems arising from inflicting punishments on civil servants found guilty of grave disciplinary offences. It focuses on malfeasance cases as provided in cabinet resolutions, Civil Servant Act B.E. 2551 and Corruption Suppression and Prevention Act B.E. 2561. The main objective is to compare different cases of civil servants found guilty of grave disciplinary offences relating to malfeasance, and hence to identify which statutes should be applied accordingly.

Results showed that according to the cabinet resolutions, a civil servant found guilty of grave disciplinary offences was subject to being dismissed. This provision was inconsistent with the discretionary power of the supervisors as provided in the Civil Service Act B.E. 2551, which permitted two kinds of punishments: dismissal or removal. In term of hierarchy of power, cabinet resolutions were lower than acts. Cabinet resolutions stated that a guilty civil servant “shall be dismissed”. The auxiliary verb indicated that the clause was merely a suggestion, not a compulsion. Moreover, the National Anti-Corruption Commission (NACC) was empowered to decide whether a civil servant’s accusations were groundless or plausible. A plausible case would be submitted for the supervisors to decide which punishments to be inflicted on the guilty civil servants. This meant that the personnel management power, which basically belonged to the supervisors, was transferred to an outside agency. Therefore, this power should be limited in a case of malfeasance only and subject to a very careful exercise. The writer recommends that the Civil Service Act B.E. 2551 should be amended to stipulate that the only permissible punishment for a civil servant guilty of malfeasance is a dismissal. Otherwise, if the discretionary power of inflicting either dismissal or removal is to be continued, the Civil Service Commission should enact a set of

regulations to provide guidelines for supervisors to exercise their discretionary power based on the rule of law and principle of good morality.

Keywords: Punishment; Civil Servants; Grave Disciplinary Offences; Malfeasance

1. บทนำ

จากการรายงานขององค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ (Transparency International: TI) เปิดเผยรายงานดัชนีการรับรู้การคอร์รัปชันของโลกปี พ.ศ. 2561 ใน 180 ประเทศทั่วโลก ที่มีการให้คะแนนตั้งแต่ระดับ 0 - 100 คะแนนต่ำสุด หมายถึงการคอร์รัปชันสูง ขณะที่ 100 คะแนน หมายถึงโปร่งใส ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 99 ด้วยคะแนนความโปร่งใส 36 คะแนน หล่นลงไปจากปี พ.ศ. 2560 ที่ไทยถูกจัดอยู่ในอันดับที่ 96 ด้วยคะแนนความโปร่งใส 37 คะแนน นั่นหมายถึง มีการคอร์รัปชันเพิ่มขึ้น[5] ซึ่งดัชนีชี้วัดดังกล่าวมิใช่เพียงแค่แสดงให้เห็นถึงสภาพปัญหา ยังแสดงให้เห็นถึงความร้ายแรงของปัญหาการทุจริตในประเทศไทยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ค่าคะแนนที่ต่ำลงคือประเด็นเรื่องการลงโทษทางกฎหมายต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ใช้อำนาจหรือตำแหน่งในทางที่ผิด ความสำเร็จของภาครัฐในการควบคุมการทุจริตคอรัปชัน และการมีกลไกเรื่องความซื่อสัตย์สุจริตในระบบ รวมถึงเกณฑ์ข้อที่เกี่ยวกับการติดสินบน และการทุจริตว่ามีอยู่จริงหรือไม่ ซึ่งได้มีการสำรวจผู้เชี่ยวชาญ และนักธุรกิจทั่วโลก[6] ซึ่งเท่ากับว่าสถานการณ์การทุจริตในส่วนของเจ้าหน้าที่ของรัฐในประเทศไทยยังไม่เคยมีค่าดัชนีที่ลดลงแต่อย่างใด ข้อมูลดังกล่าวสอดคล้องกับข้อมูลของหอการค้าไทยเผยปัญหาคอรัปชันในประเทศไทยพบว่าประเทศไทยยังมีปัญหาคอรัปชันที่รุนแรง โดยในปี พ.ศ. 2560 สูงถึงร้อยละ 37 ซึ่งคาดว่าในปี พ.ศ. 2561 จะมีปัญหาสูงขึ้นร้อยละ 48 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นปัญหาการให้สินบนการให้ของกำนัลหรือรางวัลต่าง ๆ[7]

จากข้อมูลข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกดำเนินการทางวินัยที่ได้รายงานมายังสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ตั้งแต่ พ.ศ. 2552 - พ.ศ. 2558 พบว่า มีการตั้งข้อหาปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยไม่ชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ (ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ) มากถึง 275 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.85 ของฐานความผิดทั้งหมด โดยข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกดำเนินการทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการมีจำนวน 236 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.49 ของข้าราชการที่ถูกดำเนินการทางวินัยทั้งหมด[8]

---

[5] Anti-Corruption Organization of Thailand, " "Thai" Corruption Ranked 99 Out of 180 Countries, Hot Issues," last modified n.d., accessed September 3, 2019, http://www.anticorruption.in.th/2016/th/detail/1289/4/ [In Thai]

[6] Thai Chamber of Commerce Reveals Corruption, "Survey Year 2017 Private Private Under the Table as Government Paving 200,000 Billion Damage, Transparency Thailand," last modified n.d., accessed February 16, 2018, http://www.transparency-thailand.org/thai/index.php/sample-sites-2/1561-60-2/ [In Thai]

[7] Ibid.

[8] Treeneat Saraphong, Khunpet Chaitaweep and Attapong Kawan, *Study Project on Standards of Disciplinary Conduct and Disciplinary Action of the Ministry of Civil Service Commission and Comparison of Laws Relating to Disciplinary Action of Various Civil Servants* (Research Report) (n.p.: Office of the Civil Service Commission, 2017), 65-67. [In Thai]

มติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2536 กับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กรณีที่มีการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ มีปัญหาทางกฎหมายว่ามาตรฐานโทษในมูลกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาควรจะลงโทษด้วยการไล่ออกเพียงสถานเดียวตามมติคณะรัฐมนตรี หรือมีอำนาจดุลพินิจในการพิจารณาว่าควรลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 นอกจากนั้น ยังมีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและการปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 91 ให้อำนาจแก่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ในการลงโทษทางวินัยข้าราชการที่กระทำการทุจริตต่อหน้าที่โดยการส่งรายงานเอกสารและทำความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาของผู้ที่ถูกกล่าวหาเพื่อสั่งลงโทษได้

จะเห็นได้ว่าปัญหาการลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนที่ถูกกล่าวหาว่าทุจริตมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องจำนวน 3 ฉบับด้วยกัน จึงเป็นที่มาของการเขียนบทความเรื่องนี้ว่าการลงโทษทางวินัยในมูลกรณีทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการควรปรับใช้ตามกฎหมายฉบับใด

2. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษทางวินัยในมูลกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

2.1 การลงโทษทางวินัยตามมติคณะรัฐมนตรีกรณีที่มีการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

มติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2536 กำหนดให้การลงโทษในกรณีที่มีการทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้นควรจะต้องลงโทษไล่ออก แม้ว่าผู้กระทำผิดจะนำเงินที่ได้ทำการทุจริตไปมาคืนหรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใดก็ไม่เป็นเหตุอันควรลดโทษจากไล่ออกเป็นปลดออกจากราชการ ในการลงโทษผู้กระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้น เนื่องจากเป็นโทษที่มีความรุนแรงจึงกำหนดแนวทางในการพิจารณาการลงโทษไล่ออกไว้ใน หนังสือที่ นร 0611/ว2 ลงวันที่ 30 มกราคม พ.ศ. 2528 ว่าการจะสั่งลงโทษข้าราชการถึงขั้นปลดออกหรือไล่ออกนั้นต้องมีหลักฐานชัดเจนพอสมควรว่าผู้ที่กระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้นมีเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ราชการด้วย

จึงเห็นได้ว่ามติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาถกเถียงถึงมาตรฐานโทษทางวินัยว่าการไม่ลงโทษตามมติคณะรัฐมนตรีกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการโดยลงโทษในฐานอื่นนอกจากไล่ออกจะเป็นการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

2.2 การลงโทษทางวินัยข้าราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กรณีที่มีการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

พระราชบัญญัติระเบียบระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 88 กำหนดโทษทางวินัยไว้ 5 สถาน ได้แก่ (1) ภาคทัณฑ์ (2) ตัดเงินเดือน (3) ลดเงินเดือน (4) ปลดออก (5) ไล่ออก และมาตรา 88 (1) ได้กำหนดให้การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริตเป็นความผิดวินัยร้ายแรง ซึ่งได้มีการบัญญัติไว้ในมาตรา 97 ว่า “ภายใต้บังคับวรรคสอง ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณีถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก...”

จะเห็นได้ว่าในการพิจารณาลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญที่ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้น กฎหมายให้พิจารณาถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิด กล่าวคือ หากการทุจริตนั้นไม่ได้มีความร้ายแรงหรือมีเหตุอันควรลดหย่อนโทษ ผู้บังคับบัญชาก็มีอำนาจใช้ดุลพินิจในการลงโทษโดยการปลดออกแทนไล่ออกได้

นอกจากนี้ แล้วกฎหมายก็ยังให้ผู้บังคับบัญชาสามารถนำหลักความได้สัดส่วนระหว่างโทษทางวินัยและความผิดทางวินัย หลักนิติธรรม หลักมโนธรรม และหลักความเป็นธรรม ซึ่งให้อำนาจแก่ผู้บังคับบัญชาสามารถเลือกที่จะลงโทษเพื่อก่อให้เกิดความเป็นธรรมได้[9] ทั้งนี้ ตามความเหมาะสมและสอดคล้องกับความผิดที่ข้าราชการได้กระทำ โดยพิจารณาจากระดับของตำแหน่ง ลักษณะเฉพาะของหน้าที่ การกระทำความผิดวินัยก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อหน่วยงาน การกระทำมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาร่วมหรือไม่ พฤติกรรมและการกระทำความผิดของข้าราชการที่เป็นเหตุให้ถูกลงโทษทางวินัย ความผิดทางวินัยและโทษทางวินัยในครั้งก่อน (ถ้ามี) มีการกระทำความผิดวินัยในลักษณะเดิมซ้ำ ๆ หรือบ่อยครั้งหรือไม่ อายุของข้าราชการที่กระทำความผิด การกระทำความผิดวินัยมีส่วนเกี่ยวข้องกับภาระหน้าที่ของข้าราชการซึ่งได้รับมากเกินไปหรือไม่ ข้าราชการต้องรับผิดภาระงานใด ๆ เพียงผู้เดียวหรือไม่ ความตั้งใจในการปรับปรุงตัว พฤติกรรมของข้าราชการภายหลังได้รับโทษทางวินัย ซึ่งจากหลักการความเหมาะสมและสอดคล้องกับความผิดที่ข้าราชการได้กระทำข้างต้น[10] มาประกอบการพิจารณาเพื่อใช้ดุลพินิจในการลดโทษของผู้ที่กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้ แต่ทั้งนี้การลดโทษนั้นจะลดให้ต่ำกว่าโทษปลดออกไม่ได้

2.3 การลงโทษทางวินัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและการปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 กรณีที่มีการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและการปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 98 วรรคแรก กำหนดว่า “เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ตามมาตรา 91 แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหานั้นแล้วแต่กรณี”

จะเห็นได้ว่านอกจากผู้บังคับบัญชาแล้ว กฎหมายยังให้อำนาจแก่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการพิจารณาโทษทางวินัยข้าราชการที่ได้กระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ โดยการส่งรายงานเอกสารและทำความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาของผู้ที่ถูกกล่าวหาเพื่อสั่งลงโทษทางวินัยได้โดยที่ผู้บังคับ

[9] Police Lieutenant Colonel Panyong Chenguan, *Consideration of Offenses and Punishments* (n.p.: Office of Public Secter Anti Corruption Commission, 2017), 1-2. [In Thai]

[10] Patpong Amornwat, *Legal Principles Concerning Disciplinary Action*(Bangkok: Winyuchon Press, 2016), 108. [In Thai]

บัญชาไม่ต้องทำการตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ และให้ถือเอารายงานเอกสารที่คณะกรรมการส่งให้นั้นเป็นรายงานการสอบสวน ทั้งนี้ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ นอกจากจะมีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนแล้วยังมีอำนาจในการกำหนดฐานความผิดทางวินัยของผู้ถูกไต่สวนได้ โดยให้ถือว่าสำนวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเป็นสำนวนการสอบสวนวินัยด้วย

จากข้อกฎหมายข้างต้น มีปัญหาว่าผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหานั้นจะต้องลงโทษตามที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกำหนดหรือมีอำนาจในการใช้ดุลยพินิจในการลงโทษด้วยตนเอง ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้มีคำวินิจฉัยไว้ในคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ อ.106/2549 ว่าการที่ประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติส่งรายงานการสอบสวนและเอกสารไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจถอดถอนผู้ฟ้องคดีนั้นเป็นการดำเนินการตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ ส่วนการวินิจฉัยข้อเท็จจริงและการมีมติของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (ข้าราชการที่ถูกดำเนินการทางวินัย) และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (ผู้บังคับบัญชา) ไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้วินิจฉัยแล้ว จึงต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีมติ เช่นนี้ข้ออ้างที่ว่าผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจบรรจุแต่งตั้งไม่จำต้องผูกพันตามมติคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จึงไม่อาจรับฟังได้

จากบทบัญญัติมาตรา 98 และคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ อ.106/2549 จะเห็นได้ว่ากฎหมายได้กำหนดให้อำนาจในการพิจารณาโทษแก่ผู้บังคับบัญชา แต่จะต้องพิจารณาจากรายงานและความเห็นของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าผู้ถูกกล่าวหานั้นได้กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่เท่านั้น ส่วนอำนาจในการกำหนดโทษยังคงเป็นของผู้บังคับบัญชา

แม้ว่าผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาจะลงโทษตามมติของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติก็ตาม แต่คำสั่งลงโทษนั้นผู้บังคับบัญชาได้อาศัยอำนาจของตนเองในการสั่งลงโทษ จึงเป็นคำสั่งทางปกครอง และหากผู้ถูกกล่าวหาไม่พอใจจะต้องยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชา

3. บทวิเคราะห์

3.1 เปรียบเทียบการลงโทษทางวินัยตามมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2536 กับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551

ในการลงโทษวินัยร้ายแรงพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ให้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาในการพิจารณาถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิด โดยสามารถพิจารณาลดหย่อนโทษของผู้กระทำความผิดได้ ทั้งนี้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ได้กับการกระทำผิดวินัยร้ายแรงทุกมูลกรณีแต่ต้องอยู่บนพื้นฐานของหลักความได้สัดส่วนระหว่างโทษทางวินัยและความผิดทางวินัย หลักนิติธรรม หลักมโนธรรม และหลักความเป็นธรรม และผู้บังคับบัญชาสามารถลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามมาตรา 97 ก็ได้

เมื่อพิจารณาแนวทางการลงโทษตามมติคณะรัฐมนตรีกรณีที่ข้าราชการได้ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ โดยกำหนดว่าในกรณีที่ข้าราชการได้กระทำการทุจริต ไม่ว่าจะมีการนำเงินที่ยักยอกทุจริตไปมาคืนหรือมีเหตุ

อันควรปราณีอื่นใดก็ไม่เป็นเหตุในการลดหย่อนโทษ กล่าวคือ หากมีการกระทำผิดใน 2 กรณีดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาจะไม่สามารถใช้ดุลพินิจในการพิจารณาลดโทษของผู้กระทำผิดได้เลยต้องลงโทษไล่ออกเท่านั้น

จึงสรุปได้ว่า มติคณะรัฐมนตรีได้จำกัดอำนาจในการใช้ดุลยพินิจของผู้บังคับบัญชาในการลงโทษทางวินัยผู้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการโดยควรลงโทษไล่ออกสถานเดียว แต่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ดุลพินิจในการพิจารณาถึงความร้ายแรงของความผิดโดยผู้บังคับบัญชาสามารถที่จะลงโทษไล่ออกหรือปลดออกได้

3.2 สถานะทางกฎหมายของมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2536

มติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้จะเห็นได้ว่ามีการวางหลักเกณฑ์ในการพิจารณาโทษในกรณีที่มีการกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ซึ่งเป็นการกระทำโดยคณะรัฐมนตรีจึงมีลักษณะเป็นการกระทำทางปกครองและเป็นการกำหนดกฎเกณฑ์ให้ฝ่ายปกครองปฏิบัติเพื่อที่จะให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ซึ่งมิได้บังคับใช้กับองค์กรใดองค์กรหนึ่งโดยเฉพาะ มติดังกล่าวจึงมีลักษณะที่เป็นการทั่วไป แต่มีสภาพบังคับกล่าวคือหากไม่ปฏิบัติตามอาจจะมีการลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนมติคณะรัฐมนตรีได้ เห็นได้จากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 82 กำหนดว่าหากไม่ปฏิบัติราชการให้เป็นไปตามมติแล้วก็จะถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยตามมาตรา 84 อาจส่งผลให้ถูกลงโทษทางวินัยได้ ยิ่งไปกว่านั้นหากการฝ่าฝืนดังกล่าวเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการร้ายแรงแล้วก็จะถือว่าเป็นการผิดวินัยร้ายแรงตามมาตรา 85 เช่นนี้ มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวจึงมีสถานะเป็น “กฎ” ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “กฎ หมายความว่า พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น ระเบียบ ข้อบังคับหรือบทบัญญัติอื่นที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดหรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ”

มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวจึงเป็นกฎหมายของฝ่ายบริหาร หากพิจารณาเนื้อหาของมติดังกล่าว ข้อ 1.2 ที่ว่า “การลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ... ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ” เปรียบเทียบกับเนื้อหาของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 97 วรรค 1 ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีสถานะสูงกว่าซึ่งมีเนื้อหาว่า “ภายใต้บังคับวรรคสองข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณีถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก” จึงเห็นได้ว่ามติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวนั้นมีเนื้อหาขัดแย้งกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ทั้งนี้ หลักเกณฑ์ในการจัดลำดับศักดิ์ทางกฎหมาย (The Hierarchy of Law) ในแง่องค์กรที่ตรากฎหมายนั้นต้องถือว่ากฎหมายที่ตราออกใช้จากองค์กรที่มีฐานะทางกฎหมายสูงกว่าย่อมมีลำดับศักดิ์สูงกว่า กล่าวคือ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ตราโดยรัฐสภาซึ่งเป็นองค์กรนิติบัญญัติย่อมมีลำดับศักดิ์สูงกว่ามติที่ประชุมคณะรัฐมนตรี[11] หรือด้วยตัว

[11] Working Group to Amend the Aawmaking Process, *Basic Guide to Drafting Laws and Legal Forms* (Bangkok: Council of State, 1962), 93. [In Thai]

สถานะกฎหมายเองพระราชบัญญัติย่อมมีศักดิ์ทางกฎหมายสูงกว่ามติคณะรัฐมนตรีตามหลักแล้วกฎหมายที่มีลำดับศักดิ์ต่ำกว่าจะมีเนื้อหาขัดหรือแย้งกับกฎหมายที่มีลำดับศักดิ์ที่สูงกว่าไม่ได้ ดังนั้น มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวจึงไม่อาจใช้บังคับได้ตามหลักข้างต้น

3.3 การตีความมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2536

ตามที่ข้อ 1.2 ของหนังสือที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2536 มีการใช้ถ้อยคำว่า “ควรลงโทษเป็นไล่ออก” จะเห็นได้ว่าตามหลักการตีความกฎหมาย (Interpretation of Law) หากตีความตามตัวอักษรแล้วจะพบว่า มติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้มีถ้อยคำที่ชัดเจน (Obscurity) ซึ่งสามารถใช้ตรรกวิทยาของกฎหมาย (Legal Interpretation) ได้[12] เพราะตามมติคณะรัฐมนตรี ใช้คำว่า “ควร” ซึ่งแปลว่า เหมาะ เช่น กินแต่พอควร, ชอบ, ถูกต้อง เช่น เห็นควรแล้ว เป็นคำช่วยกริยาในความคล้อยตาม เช่น ควรทำ ควรกิน[13] จึงต้องถือว่ามติคณะรัฐมนตรีไม่ได้บังคับให้ผู้บังคับบัญชาลงโทษผู้ถูกกล่าวหาด้วยการไล่ออกโดยไม่มีการลดโทษ หากแต่ข้อความดังกล่าวมีลักษณะเป็นการแนะนำว่า “ควร” ซึ่งตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ต้องถือว่ามติคณะรัฐมนตรีเป็นถ้อยคำช่วยในความคล้อยตามว่า “ควรไล่ออก” แต่ไม่ใช่ถ้อยคำที่บังคับเด็ดขาดให้ไล่ออกโดยไม่มีการลดโทษ หากมติดังกล่าวต้องการที่จะบังคับให้มีการลงโทษในกรณีที่มีการทุจริตเคร่งครัดอาจจะใช้คำว่า “ต้อง” หรือคำว่า “ให้” ในลักษณะการ “บงการ” อย่าง “เด็ดขาด”[14] จึงจะทำให้ข้อความในมติดังกล่าวมีลักษณะเป็นการบังคับให้ทำตาม กรณีนี้ต้องถือตามภาษิตกฎหมายที่ว่า “กรณีที่ข้อความที่ใช้เป็นถ้อยคำธรรมดาสามัญ ไม่จำต้องอธิบายความ” อีก

3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการลงโทษในกรณีที่ทำผิดวินัยร้ายแรงกับดุลพินิจของผู้บังคับบัญชา

คำสั่งลงโทษทางวินัยนั้นเป็นคำสั่งทางปกครองซึ่งเป็นการกระทำทางปกครองประเภทหนึ่งซึ่งโดยทั่วไปแล้วรัฐอาจจะกำหนดให้เจ้าพนักงานทางปกครองต้องผูกพันกับกฎหมายอย่างเคร่งครัด กล่าวคือ เจ้าพนักงานทางปกครองนั้นจะต้องใช้อำนาจเพื่อปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้นอำนาจดังกล่าวเรียกว่า “อำนาจผูกพัน” (Mandatory Power) แต่ทั้งนี้อำนาจผูกพันที่เคร่งครัดนั้นอาจผ่อนคลายลงได้ โดยการที่กฎหมายได้กำหนดให้เจ้าพนักงานปกครองมี “อำนาจดุลพินิจ” (Discretionary Power) ซึ่งเป็นอำนาจที่ให้เจ้าพนักงานปกครองมีอำนาจในการตัดสินใจภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย[15] โดยอำนาจดุลพินิจกับการลงโทษทางวินัยนั้นจะควบคู่กัน เพราะถึงแม้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจลงโทษทางวินัยจะมีอำนาจดุลพินิจในการพิจารณาตัดสินใจลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยได้ แต่ต้องอยู่ภายใต้กรอบของกฎหมายและการตรวจสอบของศาลปกครองด้วย[16]

---

[12] Arun Panupong, “Legal Interpretation,” *Journal of Law* 26, no. 3 (September 1998): 547. [In Thai]

[13] Office of the Royal Society, *Royal Institute Dictionary 2011 in Honor of His Majesty the King on the Occasion of the 7th Royal Ceremony December 5, 2011* (Bangkok: Royal Institute, 2013), 240. [In Thai]

[14] Phumchai Suwandee, *Basic Knowledge of General Law* (Bangkok: Nititham, 1999), 17. [In Thai]

[15] Worachet Phakirat, *General Administrative Law* (Bangkok: Nitirat, 2011), 75. [In Thai]

[16] Patpong Amornwat, *Legal Principles Concerning Disciplinary Action*, 108. [In Thai]

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ได้ให้อำนาจดุลพินิจในการเลือกวิธีดำเนินการ หรือ “อำนาจดุลพินิจ” (Discretionary Power) แก่ผู้บังคับบัญชา กล่าวคือหากพบว่าข้าราชการได้กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งเป็นการทำผิดวินัยร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาจะต้องใช้ดุลพินิจในการลงโทษซึ่งมี 2 สถาน ได้แก่ ปลดออกและไล่ออก โดยต้องพิจารณาถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิดและยังสามารถพิจารณาถึงเหตุลดโทษอื่น ๆ เพื่อประกอบดุลพินิจได้อีกด้วย แต่มติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2536 ได้กำหนดให้การลงโทษข้าราชการในกรณีที่มีการทุจริตต่อหน้าที่ราชการว่า “ควรไล่ออก” ซึ่งหากตีความคำว่าควรไล่ออก คือ ต้องลงโทษด้วยการไล่ออกโดยไม่มีเหตุลดโทษ เท่ากับว่ามติดังกล่าวได้ลดอำนาจในการตัดสินใจของผู้บังคับบัญชาจากอำนาจดุลพินิจในการเลือกวิธีการในการลงโทษผู้ถูกกล่าวหาเป็นอำนาจผูกพันที่จะต้องลงโทษผู้ถูกกล่าวหาโดยการไล่ออกเท่านั้น

3.5 มติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2536 กับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ควรใช้กฎหมายใดในการพิจารณาโทษของข้าราชการพลเรือนสามัญที่กระทำการทุจริตต่อหน้าที่

ในการพิจารณาโทษของข้าราชการผู้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้นผู้บังคับบัญชามีอำนาจในการพิจารณาโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กล่าวคือการทุจริตนั้นถูกกำหนดให้เป็นการกระทำผิดวินัยร้ายแรงซึ่งผู้บังคับบัญชามีอำนาจในการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษระหว่างไล่ออกและปลดออก ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้ทำการลงโทษโดยการไล่ออกตามมติคณะรัฐมนตรีโดยไม่ได้ทำการใช้อำนาจดุลพินิจในการพิจารณาโทษนั้นผู้เขียนเห็นว่าผู้ถูกลงโทษอาจฟ้องต่อศาลปกครองให้ทำการเพิกถอนมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวได้เนื่องจากมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวขัดกับพระราชบัญญัติระเบียบราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ในส่วนของผู้บังคับบัญชาที่มีหน้าที่ในการลงโทษจะเห็นได้ว่าหากผู้บังคับบัญชาใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษเองโดยไม่ปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรี อาจจะถูกลงโทษเนื่องจากไม่ปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีได้ เช่นนี้แล้วผู้บังคับบัญชาคนดังกล่าวก็อาจจะฟ้องร้องต่อศาลปกครองเพื่อให้เพิกถอนมติดังกล่าวก็ได้

ภายใต้หลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองและในฐานะที่เป็นองค์กรผู้กระทำร่วมในนิติกรรมทางปกครอง การดำเนินการทางวินัยของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) จะต้องได้รับการกำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วย อีกทั้งการลงโทษทางวินัยยังเป็นเพียงโทษภายในองค์กรใดองค์กรหนึ่ง การให้องค์กรอื่น ๆ นอกเหนือจากผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจเหล่านี้อาจจะส่งผลเสียต่อระบบบริหารงานบุคคลภายในขององค์กรเหล่านั้นได้ ซึ่งอำนาจทางวินัยเป็นอำนาจที่มักถูกสงวนไว้สำหรับผู้บังคับบัญชาในหน่วยงานหรือองค์กรผู้มีอำนาจบรรจุแต่งตั้งและเป็นอำนาจที่ตั้งอยู่ภายใต้ระบบบังคับบัญชาเสมอการนำอำนาจดังกล่าวนี้มอบให้แก่องค์กรอื่น ๆ ที่อยู่นอกเหนือระบบบังคับบัญชาต้องกระทำอย่างระมัดระวังและอยู่ในกรอบของกฎหมายมิฉะนั้นอาจจะก่อให้เกิดผลร้ายแรงต่อระบบการบริหารงานบุคคลภายในฝ่ายปกครองนอกจากนี้แล้วแม้ว่าระบบกฎหมายจะออกแบบผลบังคับผูกพันของการใช้อำนาจองค์กรอื่น ๆ เหล่านี้ไว้อย่างเคร่งครัดเพียงใดก็ตาม

ดังนั้นการใช้อำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ตามมาตรา 234 วรรคหนึ่ง (2) หรือ (4) ของรัฐธรรมนูญแล้วมีมูลหรือไม่มีมูลความผิดฐานร่ำรวยผิดปกติกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมและมีการชี้มูลความผิดทางวินัยจึงถือไม่ได้ว่าเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ[17]

ในประเด็นนี้ ผู้เขียนเห็นว่าการใช้อำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งเป็นคณะบุคคลที่ไม่ได้สังกัดหน่วยงานในสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนอาจเป็นการใช้อำนาจโดยขาดหลักความได้สัดส่วนระหว่างโทษทางวินัยและความผิดทางวินัย หรือหลักนิติธรรม หลักมโนธรรม[18] เพราะคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เป็นบุคคลภายนอกองค์กรจึงไม่อาจทราบได้ว่าข้าราชการพลเรือนผู้ถูกลงโทษทางวินัยดังกล่าวโดยพื้นฐานเป็นผู้มีความประพฤติหรือปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นเช่นไร

4. สรุปผล และข้อเสนอแนะ

4.1 สรุปผล

การพิจารณาโทษทางวินัยข้าราชการในกรณีที่มีการทุจริตตามมติคณะรัฐมนตรีตามนัยหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2536 จำกัดอำนาจในการใช้ดุลยพินิจของผู้บังคับบัญชาและมีข้อบกพร่องอยู่ในแง่แบบพิธี เนื่องจากมติดังกล่าวมิได้บังคับให้ผู้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม หากแต่เป็นการแนะนำว่าควรจะกระทำซึ่งเป็นการสะท้อนถึงนโยบายของรัฐในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ซึ่งการพิจารณาโทษดังกล่าวควรอยู่บนพื้นฐานของหลักการทางกฎหมาย ดังนั้นผู้บังคับบัญชาจึงมีอำนาจผูกพันในการลงโทษข้าราชการที่กระทำทุจริตตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ในอันที่จะใช้อำนาจดุลพินิจในการเลือกวิธีการที่จะลงโทษโดยสามารถลงโทษปลดออกหรือไล่ออกก็ได้ แต่ถ้าหากมีการพิจารณาโทษตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและการปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 โดยมีการวินิจฉัยและชี้มูลความผิดจากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ก็ให้ผู้บังคับบัญชายึดถือตามคำวินิจฉัยนั้นเฉพาะความผิดที่เกี่ยวกับการทุจริตเท่านั้น อีกทั้งการพิจารณาโทษโดยคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ยังเป็นการนำอำนาจดังกล่าวนี้มอบให้แก่องค์กรอื่น ๆ ที่อยู่นอกเหนือระบบบริหารงานบุคคลและระบบบังคับบัญชามาพิจารณาโทษทางวินัย ดังนั้นจึงต้องกระทำอย่างระมัดระวังและอยู่ในกรอบของกฎหมาย

4.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา มีข้อเสนอแนะว่าควรนำนโยบายการลงโทษไล่ออกกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมติคณะรัฐมนตรีไปแก้ไขเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 เพื่อให้การบังคับ

---

[17] Patpong Amornwat, “Considerations on Disciplinary Power: In the Case of the NACC Using the Power to Investigate and Identify Disciplinary Offenses,” last modified n.d., accessed April 24, 2019, http://www.matichon.co.th/news/843836/ [In Thai]

[18] Patpong Amornwat, *Legal Principles Concerning Disciplinary Action*, 108. [In Thai]

ใช้กฎหมายมีความชัดเจนแน่นอน โดยการระบุให้ชัดแจ้งกรณีข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดวินัยร้ายแรง กรณีทุจริตให้ผู้บังคับบัญชาลงโทษทางวินัยไล่ออกสถานเดียวเท่านั้น หรือหากต้องการคงดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาเอาไว้ คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ก็ควรออกกฎคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (กฎ ก.พ.) เพื่อวางกรอบการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาในการพิจารณาโทษทางวินัยกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการไว้เป็นการเฉพาะบนพื้นฐานของหลักนิติธรรมและมโนธรรม

References

Anti-Corruption Organization of Thailand. " "Thai" Corruption Ranked 99 Out of 180 Countries, Hot Issues." Last modified n.d. Accessed September 3, 2019. http://www.anticorruption.in.th/2016/th/detail/1289/4/ [In Thai]

Arun Panupong. "Legal Interpretation." *Journal of Law* 26, no. 3 (September 1998): 547. [In Thai]

Office of the Royal Society. *Royal Institute Dictionary 2011 in Honor of His Majesty the King on the Occasion of the 7th Royal Ceremony December 5, 2011*. Bangkok: Royal Institute, 2013. [In Thai]

Patpong Amornwat. *Legal Principles Concerning Disciplinary Action.* Bangkok: Winyuchon Press, 2016. [In Thai]

Patpong Amornwat. "Considerations on Disciplinary Power: In the Case of the NACC Using the Power to Investigate and Identify Disciplinary Offenses." Last modified n.d. Accessed April 24, 2019. http://www.matichon.co.th/news/843836/ [In Thai]

Phumchai Suwandee. *Basic Knowledge of General Law.* Bangkok: Nititham, 1999. [In Thai]

Police Lieutenant Colonel Panyong Chenguan. *Consideration of Offenses and Punishments*. N.p.: Office of Public Secter Anti Corruption Commission, 2017. [In Thai]

Thai Chamber of Commerce Reveals Corruption. "Survey Year 2017 Private Private Under the Table as Government Paving 200,000 Billion Damage, Transparency Thailand." Last modified n.d. Accessed February 16, 2018. http://www.transparency-thailand.org/thai/index.php/sample-sites-2/1561-60-2/ [In Thai]

Treeneat Saraphong, Khunpet Chaitaweep, and Attapong Kawan. *Study Project on Standards of Disciplinary Conduct and Disciplinary Action of The Ministry of Civil Service Commission and Comparison of Laws Relating to Disciplinary Action of Various Civil Servants* (Research Report). N.p.: Office of the Civil Service Commission, 2017. [In Thai]

Worachet Phakirat. *General Administrative Law.* Bangkok: Nitirat, 2011. [In Thai]

Working Group to Amend the Aawmaking Process. *Basic Guide to Drafting Laws and Legal Forms*. Bangkok: Council of State, 1962. [In Thai]

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๒๓๕/๒๕๕๖
คดีหมายเลขแดงที่ ๑.๙๖๔/๒๕๕๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๙ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ระหว่าง
นางสาวชนม์นิภา หรือยี่สุ่น ใจดี ผู้ฟ้องคดี
ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑
นายกรัฐมนตรี ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๖๙/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ ๑๑๓๑/๒๕๕๖ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นอดีตข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๗ (ด้านการพยาบาล) งานห้องคลอด โรงพยาบาลอินทร์บุรี สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสิงห์บุรี สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ สืบเนื่องจากเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ นางสาวอัญชลี พุ่มส้มจีน

ศาลปกครองสูงสุด
- 9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ภรรยาของ...

ภรรยาของนายเอกพงศ์ เจริญสกุล ได้มาคลอดบุตรที่โรงพยาบาลอินทร์บุรี โดยผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับรองในเอกสารหนังสือรับรองการเกิด (แบบ ท.ร. ๑/๑ ตอนที่ ๑) ซึ่งก่อนที่จะลงชื่อเจ้าบ้าน ผู้ฟ้องคดีมิได้ดูบัตรประจำตัวประชาชนของบิดามารดาเพื่อประกอบการลงชื่อแต่ประการใด โดยระบุบิดาเด็กชื่อ นาวาอากาศโท ไพศาล เจริญสกุล และมารดาเด็กชื่อนางกัลยา ภูมิผล ไม่ถูกต้อง โดยผิดในสาระสำคัญอันได้แก่ ชื่อ บิดา และมารดาเด็กที่แท้จริง ทำให้เด็กมีสูติบัตรซึ่งเป็นเอกสารสำคัญของทางราชการไม่ถูกต้อง อันจะส่งผลกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ของเด็กที่พึงมีตามกฎหมาย ทำให้ราชการเสียหาย ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้รับราชการมานานถึง ๒๖ ปี โดยวิญญูชนบุคคลทั่วไปจะไม่กระทำการดังกล่าว ในกรณีเช่นนี้ถือว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และต่อความมั่นคงของประเทศชาติ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และ อ.ก.พ. จังหวัดสิงห์บุรี ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ได้มีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ และลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อเลขาธิการ ก.พ. ต่อมา สำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๑/๑๗๑ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า รองนายกรัฐมนตรี (นายสุเทพ เทือกสุบรรณ) ปฏิบัติราชการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดและไม่เป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศชาติ เนื่องจากในขณะนั้นผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นหัวหน้างานยังไม่เห็นระเบียบในการออกหนังสือรับรองการเกิดของโรงพยาบาลอินทร์บุรี อีกทั้ง ระเบียบดังกล่าวยังไม่มีการตรวจสอบจากหัวหน้างาน หรือกรรมการของหน่วยงาน ซึ่งระเบียบวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องจะต้องเป็นแบบฟอร์มที่ออกจากกลุ่มการพยาบาล ซึ่งมีรหัสเอกสารและวันที่ประกาศใช้ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้ลงชื่อในหนังสือรับรองการเกิดถูกต้องตามแนวทางปฏิบัติตามหนังสือ ที่ สธ ๐๗๑๑.๐๓/ว ๘๖๒๙ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๑ หนังสือที่ สธ ๐๒๑๕/๔๓.๒/ว ๔๕ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๔๔ หนังสือ ที่ มท ๐๓๑๐.๑/๖๙๘๔ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๕ หนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๓๐๙.๑/๘๗ ลงวันที่ ๒๒

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/เมษายน...

เมษายน ๒๕๔๖ และหนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๓๐๙.๑/ว ๑๒ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๖ กล่าวคือ ผ่านขั้นตอนการซักประวัติ และการตรวจสอบเอกสารจากพนักงานผู้ช่วยเหลือคนไข้ ผู้ออกหนังสือรับรองการเกิด (แบบ ท.ร. ๑/๑) ซึ่งเป็นผู้ลงชื่อคนที่ ๑ และผ่านการตรวจสอบความถูกต้อง ชัดเจน ครบถ้วนจากพยาบาลผู้ทำคลอดซึ่งเป็นผู้ลงชื่อคนที่ ๒ ส่วนผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงชื่อคนที่ ๓ ตรวจสอบได้เฉพาะความครบถ้วนของข้อมูลเท่านั้น เพราะหนังสือรับรองการเกิดจะถูกแยกออกจากประวัติผู้คลอดแล้วรวบรวมให้ผู้ฟ้องคดีลงชื่อในตอนเช้า ส่วนบัตรต่างๆ จะส่งคืนให้แก่เจ้าของบัตร ประกอบกับขณะผู้คลอดรายนี้มาขอรับหนังสือรับรองการเกิดไม่ได้นำบัตรประจำตัวประชาชนมาแสดงและไม่มีบัตรอื่นมาแสดง ผู้ฟ้องคดีจึงขอดูทะเบียนบ้าน เมื่อถามชื่อ-สกุล ตรงกัน และสามีผู้คลอดได้ตรวจสอบความถูกต้องแล้ว จึงลงชื่อรับหนังสือรับรองการเกิด (แบบ ท.ร. ๑/๑) ไปแจ้งเกิดด้วยตนเอง แม้ผู้ฟ้องคดีเพิ่งจะเห็นหน้ากันครั้งแรก แต่เพราะน้องชายเป็นคนแนะนำให้รู้จักบอกว่าเป็นหัวหน้า ซึ่งย่อมมีสิทธิเบิกค่ารักษาพยาบาลได้ นอกจากนี้ นายเอกพงศ์กับนางอัญชลี ซึ่งเป็นพ่อแม่เด็กเป็นคนไทย ส่วนนาวาอากาศโท ไพศาล เจริญสกุล กับนางกัลยา เจริญสกุล ซึ่งเป็นผู้ที่รับเด็กเป็นบุตร คือ ปู่และย่า ก็เป็นคนไทย ไม่ใช่คนต่างด้าว การลงโทษว่าเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศชาติจึงไม่ถูกต้อง ในกรณีนี้เมื่อเกิดเหตุการณ์ผิดปกติพยาบาลหัวหน้าเวรจะต้องลงบันทึกอุบัติเหตุ/อุบัติการณ์ในแบบฟอร์มแล้วรายงานให้หัวหน้างานทราบ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เคยทราบว่ามีการบันทึกอุบัติเหตุ/อุบัติการณ์ นอกจากนี้ผู้ฟ้องคดีรับราชการมานานถึง ๒๖ ปี ไม่เคยมีความประพฤติเสื่อมเสียทั้งด้านส่วนตัวและหน้าที่การงาน มีความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม อีกทั้งการลงโทษกรณีรับเด็กต่างชาติมาเป็นบุตรได้เคยมีคำสั่งลงโทษเพียงปลดออกจากราชการ มิใช่ลงโทษไล่ออกจากราชการเช่นผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี รวมทั้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คืนสิทธิที่พึงมีพึงได้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ในวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐ เวลา ๒๓.๑๐ นาฬิกา นาวาอากาศโท ไพศาล ได้พานางสาวอัญชลี อายุ ๒๒ ปี ลูกสะใภ้ ซึ่งเป็นภรรยาของนายเอกพงศ์ บุตรชาย ไปคลอดบุตรที่โรงพยาบาลอินทร์บุรี โดยมีพันจ่าอากาศเอก

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/สาธิต...

สาธิต ใจดี ซึ่งเป็นน้องชายของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขับรถพามาส่งยังโรงพยาบาลอินทร์บุรี ในช่วงเวรบ่าย (เวลา ๑๖ นาฬิกา ถึง ๒๔ นาฬิกา) พยาบาลผู้ปฏิบัติงานประจำเวรบ่าย ได้แก่ นางสาวแสงอรุณ จุ้ยกง ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๗ และนางสาวโชติมา ตันประดับสิงห์ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๗ เป็นผู้ซักประวัติและสังเกตพบความผิดปกติ โดยคนไข้ให้ข้อมูลว่าตนเองชื่อ นางสาวกัลยา เจริญสกุล อายุ ๒๑ ปี แต่หลักฐานตามทะเบียนประวัติผู้ป่วยนอก (OPD CARD) ระบุชื่อ นางกัลยา เจริญสกุล อายุ ๔๒ ปี นางสาวแสงอรุณได้รายงานต่อผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นหัวหน้าหอผู้ป่วยสูติกรรมทราบ และผู้ฟ้องคดีได้แจ้งให้ใช้ข้อมูลตาม OPD CARD ที่ญาติแจ้งไว้ ในช่วงเวรเช้าของวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ นางสาวปาณิศา บัวศรี ตำแหน่งพยาบาลเทคนิค ๔ ซึ่งเป็นผู้จัดทำทะเบียนผู้ป่วยในหนังสือแสดงความยินยอมการขอรับการตรวจรักษา การผ่าตัดและหัตถการหอผู้ป่วยสูติกรรม และหนังสือแสดงเจตนาปฏิเสธการรับการตรวจรักษา การผ่าตัดและหัตถการ (ไม่สมัครใจอยู่) ได้พบความผิดปกติในข้อมูลตาม OPD CARD ของคนไข้ที่ระบุชื่อว่า นางกัลยา เจริญสกุล อายุ ๔๒ ปี แต่ดูจากลักษณะของคนไข้อายุประมาณ ๒๐ ปี จึงได้รายงานให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้แจ้งให้นางสาวปาณิศา ลงข้อมูลในเอกสารตาม OPD CARD ในวันเดียวกัน ผู้คลอดบุตรได้ปฏิเสธการรับการตรวจรักษา (ไม่สมัครใจอยู่) และขอกลับบ้าน โดยญาติได้มาขอหนังสือรับรองการเกิดที่โรงพยาบาลอินทร์บุรี ซึ่งตามระเบียบกำหนดว่า เจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งเกิด (หัวหน้าหอผู้ป่วยสูติกรรม) ต้องตรวจสอบเอกสารก่อนลงชื่อ และก่อนมอบหนังสือรับรองการเกิดต้องตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอดและสามีให้ถูกต้องตามใบรับรองการเกิดทุกครั้ง ซึ่งระเบียบข้อนี้ผู้ปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยสูติกรรมทุกคนทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด แต่ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติงานและออกหนังสือรับรองการเกิด (แบบ ท.ร. ๑/๑ ตอนที่ ๑) โดยไม่ได้ตรวจสอบข้อมูลของมารดาและบิดาให้ถูกต้องก่อนลงชื่อเจ้าบ้าน ต่อมา นาวาอากาศโท ไพศาล ได้นำเอกสารใบรับรองการเกิดซึ่งออกโดยผู้ฟ้องคดีฉบับดังกล่าวไปยื่นต่อนายทะเบียนอำเภออินทร์บุรี เพื่อขอออกสูติบัตรและตามข้อมูลทะเบียนราษฎรระบุชื่อเด็กว่า เด็กหญิงภัทราพร เจริญสกุล มารดาชื่อ นางกัลยา ภูมิผล บิดาชื่อ นาวาอากาศโท ไพศาล เจริญสกุล การที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการมานานถึง ๒๖ ปี โดยวิญญูชนบุคคลทั่วไปหากทราบความผิดปกติมาตั้งแต่ต้น และตนเองมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบโดยตรงในการออกหนังสือรับรองการเกิดดังกล่าว ย่อมต้องทำการตรวจสอบเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องก่อนออกหนังสือรับรองการเกิด อันเป็นเอกสารสำคัญของทางราชการ

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/กระทบสิทธิ...

กระทบสิทธิและหน้าที่ของบุคคลตามกฎหมาย ทั้งยังเป็นการง่ายหากจะทำการตรวจสอบเพราะน้องชายของตนเป็นผู้พามา การที่ผู้ฟ้องคดีเพิกเฉยไม่พยายามตรวจสอบและออกหนังสือรับรองการเกิดไปโดยยึดข้อมูลผู้ป่วยตาม OPD CARD แสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาทุจริตช่วยเหลือให้เด็กที่เกิดมามีมารดาชื่อ นางกัลยา ภูมิผล และบิดาชื่อ นาวาอากาศโท ไพศาล เจริญสกุล การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่ง อ.ก.พ. จังหวัดสิงห์บุรี ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ พิจารณาแล้วมีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติดังกล่าว คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีขอยกเลิกคำขอให้เพิกถอนมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๓ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ และเพิกถอนมติ ก.พ. ตามหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๑/๑๗๑ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ กรณีจึงไม่มีข้อพิพาทให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องรับผิดอีก และข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับรองในเอกสารหนังสือรับรองการเกิด (แบบ ท.ร. ๑/๑ ตอนที่ ๑) โดยก่อนลงชื่อเจ้าบ้านได้ละเลยมิได้ดูบัตรประจำตัวประชาชนของบิดามารดาเด็กเพื่อประกอบการลงชื่อ และได้ระบุชื่อบิดาเด็กว่า นาวาอากาศโท ไพศาล เจริญกุล และระบุชื่อมารดาว่า นางกัลยา ภูมิผล ซึ่งไม่ถูกต้องและผิดในสาระสำคัญ ทำให้เด็กมีสูติบัตรซึ่งเป็นเอกสารสำคัญของทางราชการเป็นเท็จ ส่งผลกระทบต่อสิทธิของเด็ก และทำให้ราชการเสียหาย ประกอบกับผู้ฟ้องคดีรับราชการมานานถึง ๒๖ ปี ซึ่งวิญญูชนในสถานะเช่นนั้นจะไม่กระทำการดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ในการตรวจสอบความถูกต้องในเอกสารหนังสือรับรองการเกิด แต่ได้ลงนามในช่องเจ้าของบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งเกิดโดยมิได้ตรวจดูบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอด อีกทั้งพฤติการณ์แวดล้อมอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นกรณีที่น้องชายของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้พาผู้คลอดมาส่งที่โรงพยาบาลอินทร์บุรี ตลอดจนผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับญาติของผู้คลอด และได้พบกับผู้คลอดด้วยตนเอง

สำเนาคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ย่อมทำให้...

ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องทราบว่าผู้คลอดมิใช่นางกัลยา และมิได้มีอายุ ๔๒ ปี ตามที่แจ้งไว้ในทะเบียนประวัติผู้ป่วยนอก นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับรองในใบรับรองสิทธิในการเบิกค่ารักษาพยาบาลให้แก่นางกัลยา ซึ่งหากไม่มีผู้รับรองสิทธิเบิกค่ารักษาพยาบาล ผู้มีสิทธิในการเบิกจะต้องสำรองจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลไปก่อน การที่ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำว่าเพิ่งพบกับนาวาอากาศโท ไพศาล เป็นครั้งแรกที่โรงพยาบาลอินทร์บุรีก็ไม่น่าเชื่อ และเชื่อว่าไม่มีผู้ใดยอมผูกพันตนในอันที่จะลงนามรับรองสิทธิในการเบิกค่ารักษาพยาบาลให้แก่บุคคลที่เพิ่งรู้จักกันเพียงไม่นาน พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวล้วนส่อให้เห็นว่าประสงค์ที่จะช่วยเหลือให้เด็กเป็นบุตรโดยชอบตามกฎหมายของนาวาอากาศโท ไพศาล โดยเจตนาให้นาวาอากาศโท ไพศาล สามารถเบิกค่ารักษาพยาบาลได้ โดยอาศัยอำนาจหน้าที่ของตนเองหลีกเลี่ยงที่จะไม่ปฏิบัติตามระเบียบของโรงพยาบาลอินทร์บุรี เพื่อให้นาวาอากาศโท ไพศาล ได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ ย่อมเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ แต่มิได้มีการแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาในความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการให้ผู้ฟ้องคดีทราบ จึงฟังได้เพียงว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมติ อ.ก.พ. จังหวัดสิงห์บุรี สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ย่อมเหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ทั้งหมดแล้วเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมติ อ.ก.พ. จังหวัดสิงห์บุรี สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง โดยไม่ได้ระบุความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการไว้ ซึ่งเหมาะสมกับความผิดแล้ว ทั้งผู้ฟ้องคดีได้รับการล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว จึงเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การโดยมีสาระสำคัญอย่างเดียวกันกับคำฟ้อง และเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ที่ยกอุทธรณ์...

ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้มีคำขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวแล้ว ส่วนการพิจารณาของ อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ได้พิจารณาจากพฤติการณ์สภาพแวดล้อม และความรู้สึกส่วนตัว ไม่พิจารณาความเป็นเหตุเป็นผล พร้อมกับอ้างระเบียบเกี่ยวกับการออกหนังสือรับรองการเกิด ฉบับเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ ที่เกิดขึ้นในภายหลังจากเกิดเหตุการณ์ฟ้องร้องผู้ฟ้องคดีแล้ว ซึ่งรายการตามที่ระบุไว้ในระเบียบดังกล่าวไม่มีรายการใดตรงกันเลยทั้งฉบับใหม่และฉบับเก่า นอกจากนี้ยังไม่มีการพิจารณาเอกสารที่สำนักงานอัยการจังหวัดสิงห์บุรี ที่ อส ๐๐๓๗(สห)/๑๗๔๗ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ แจ้งคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี ซึ่งปรากฏว่าผู้คลอดที่แท้จริงคือ นางพรรณทิวา เจริญสกุล อีกทั้ง หนังสือรับรองการเกิด (แบบ ท.ร. ๑/๑) เป็นหลักฐานเพื่อแสดงว่ามีคนเกิดที่สถานพยาบาลเท่านั้น ส่วนนายทะเบียนจะรับแจ้งเกิดตามหนังสือรับรองการเกิดนั้นหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการพิจารณาของนายทะเบียน สำหรับภาพถ่ายบุคคลต่างๆ ที่ใช้อ้างเป็นหลักฐานนั้น ไม่มีภาพถ่ายใดที่เกี่ยวข้องกับผู้ฟ้องคดีและเป็นภาพที่สามารถปรากฏอยู่ตลอดเวลา จากคำให้การของนางอัญชลี เหมือนพงษ์ และนางสาวปาณิศา ที่อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเห็นเอกสารการเซ็นชื่อ ยินยอม และปฏิเสธการรักษาแล้ว ซึ่งไม่เป็นความจริง มีแต่นางอัญชลีที่พูดว่าชื่อพยานไม่ตรงกัน ผู้ฟ้องคดีตอบกลับไปว่าให้ไปถามใหม่ว่าชื่อใดถูกต้องก็ลงไปตามนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้พูดกับนางสาวปาณิศา มีแต่นางอัญชลีที่พูดกับนางสาวปาณิศา และตามแบบบันทึกทางการพยาบาลที่นางสาวแสงอรุณ นางสาววันทนา และนางอัญชลีได้บันทึกไว้ เป็นการบันทึกภายหลังเกิดเหตุการณ์แล้ว โดยผู้เขียนประสงค์ให้ตนพ้นผิดแล้วยกความผิดให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับโทษเพียงคนเดียว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาออกหนังสือรับรองการเกิดโดยระบุชื่อบิดาและมารดาให้ผิดไปจากความจริง โดยหนังสือรับรองการเกิดดังกล่าวเป็นเอกสารสำคัญของทางราชการที่ใช้ประกอบการยื่นขอออกสูติบัตรต่อนายทะเบียน และเป็นเอกสารซึ่งออกและรับรองโดยผู้รู้เห็นเหตุการณ์ขณะเด็กเกิด จนทำให้นายทะเบียนออกสูติบัตรตามข้อมูลที่ปรากฏในหนังสือดังกล่าว ถือว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดสำเร็จและเกิดความเสียหายแก่ทางราชการแล้ว ผู้ฟ้องคดีเป็นหัวหน้าหอผู้ป่วยสูติกรรมและกระทำความผิดโดยอาศัยตำแหน่งหน้าที่ของตนแสวงประโยชน์ที่มิควรได้โดยทุจริต ไม่เกรงกลัวต่อความผิด และมิได้คำนึงถึงความเสียหายที่จะเกิดแก่

/ทางราชการ...

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

ทางราชการ รวมทั้งไม่สำนึกในความผิดที่ได้กระทำลงไป การใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษแก่ผู้ฟ้องคดีจึงชอบแล้ว ส่วนระเบียบการออกหนังสือรับรองการเกิดที่รับฟังเพื่อลงโทษผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นระเบียบปฏิบัติที่ใช้ในโรงพยาบาล และใช้ติดต่อกันมานานจนผู้ปฏิบัติงานประจำหอผู้ป่วยสูติกรรมทราบขั้นตอนการปฏิบัติเป็นอย่างดี และมีขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจนรัดกุม เพื่อป้องกันความผิดพลาดในการระบุตัวบุคคล โดยมีขั้นตอนสำคัญที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ข้อ ๔ การตรวจสอบความถูกต้องของเอกสารก่อนลงชื่อในหนังสือรับรองการเกิด และข้อ ๖ การตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอดและสามีก่อนมอบหนังสือรับรองการเกิด จากหลักฐานภาพถ่ายเป็นภาพที่ได้จากกล้องวงจรปิดของโรงพยาบาลประจำจุดห้องคลอด แสดงให้เห็นเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงขณะเกิดเหตุ ซึ่งแสดงถึงความเชื่อมโยงของเหตุการณ์ต่างๆ และความสัมพันธ์ของบุคคลต่างๆ โดยมีคำบรรยายภาพของผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ ในการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการปราศจากอคติใดๆ พยานบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกคนล้วนเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในห้องคลอดซึ่งรู้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและทุกคนเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นไปไม่ได้ที่ทุกคนจะให้ร้ายแก่ผู้ฟ้องคดีให้ได้รับโทษหนัก การให้ข้อมูลต่างๆ เป็นเพราะต้องปฏิบัติตามหน้าที่และกลัวว่าตนจะมีความผิดร่วมด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอยืนยันตามคำให้การเดิม และขอถือเอาคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด้วย

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้บังคับบัญชาจึงเป็นผู้มีอำนาจออกคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้ตามมาตรา ๑๐๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนกรณีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การดำเนินกระบวนการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้อำนวยการโรงพยาบาลอินทร์บุรีได้รับรายงานจากหัวหน้ากลุ่มงานสูติ-นรีเวชกรรมว่า มีพยานหลักฐานน่าสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดโดยเจตนาปลอมแปลงหนังสือรับรองการเกิด จึงมีคำสั่งโรงพยาบาลอินทร์บุรี ที่ ๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๙๙ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนหาข้อเท็จจริงได้ทำการสืบสวนหาข้อเท็จจริงเสร็จแล้วจึงได้เสนอรายงานต่อ

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ผู้อำนวยการ...

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลอินทร์บุรีว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดโดยรับรองเอกสารในหนังสือรับรองการเกิดไม่ถูกต้องในสาระสำคัญอันได้แก่ ชื่อบิดาและมารดาของเด็กตามที่ถูกกล่าวหาจริง และเห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้อำนวยการโรงพยาบาลอินทร์บุรีจึงเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๒ (๗) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว พิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๖๔๗/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในเรื่องดังกล่าว ซึ่งต่อมาคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้ทำการสอบสวนโดยแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๐ และได้ทำการสอบปากคำพยานบุคคล จำนวน ๑๕ ราย รวมทั้งได้รวบรวมพยานเอกสารเสร็จแล้ว คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้ชี้แจงข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ และได้ให้ถ้อยคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวนตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ หลังจากนั้นคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้ประชุมพิจารณาพยานหลักฐานของผู้กล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ สมควรลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเสนอรายงานการสอบสวน (แบบ สว. ๖) ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๐ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน จึงได้เสนอเรื่องดังกล่าวต่อประธาน อ.ก.พ. จังหวัดสิงห์บุรี เพื่อพิจารณาตามมาตรา ๑๐๔ วรรคสอง (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมา อ.ก.พ. จังหวัดสิงห์บุรีได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แล้วมีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ลงวันที่ ๓๐...

ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติดังกล่าว จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้ว่า การดำเนินกระบวนการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นไปโดยถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา กำหนดไว้แล้วทุกประการ ดังนั้น การดำเนินกระบวนการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนกรณีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และต่อความมั่นคงของประเทศชาติ และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงหรือไม่ นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยตามคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๖๔๗/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐ พยานบุคคลให้การสอดคล้องต้องกันว่า เมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐ เวลา ๒๓.๑๐ นาฬิกา นาวาอากาศโท ไพศาล ได้พานางสาวอัญชลี (ผู้คลอด) อายุ ๒๒ ปี ลูกสะใภ้ ซึ่งเป็นภรรยาของนายเอกพงศ์ บุตรชายของตนเองไปคลอดบุตรที่โรงพยาบาลอินทร์บุรี โดยมีพันจ่าอากาศเอก สาธิต ซึ่งเป็นน้องชายของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขับรถพามาส่งยังโรงพยาบาลอินทร์บุรี ต่อมา นางแสงอรุณ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๗ และนางสาวโชติมา ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๗ ซึ่งอยู่เวรบ่ายและเป็นผู้ซักประวัติผู้คลอด และนางสาวปาณิศา ตำแหน่งพยาบาลเทคนิค ๔ ซึ่งอยู่เวรเช้าในวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ ได้ตรวจสอบพบความผิดปกติว่าข้อมูลตามประวัติผู้ป่วยนอก (OPD CARD) ระบุชื่อผู้คลอดว่า นางกัลยา เจริญสกุล อายุ ๔๒ ปี แต่เมื่อพิจารณาลักษณะผู้คลอดแล้วน่าจะอายุประมาณ ๒๐ กว่าปี ประกอบกับผู้คลอดไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนมาแสดง จึงได้รายงานเรื่องดังกล่าวต่อผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งให้นางแสงอรุณ นางสาวโชติมา และนางสาวปาณิศาใช้ข้อมูลโดยยึดตาม OPD CARD ต่อมา เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ นางสาวอัญชลีได้ปฏิเสธการรับการตรวจรักษาฯ (ไม่สมัครใจอยู่) โดยขอกลับบ้าน และนาวาอากาศโท ไพศาล ได้มาขอรับหนังสือรับรองการเกิดจากผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อในช่องเจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งการเกิด โดยได้ตรวจสอบชื่อและชื่อสกุลผู้คลอดตามสำเนาทะเบียนบ้านของผู้คลอดแล้วเห็นว่าถูกต้องตรงกับข้อมูลตามหนังสือรับรองการเกิด จึงส่งหนังสือดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ให้แก่...

ให้แก่ นาวาอากาศโท ไพศาล เพื่อไปดำเนินการแจ้งการเกิดต่อไป เมื่อพิจารณาจากพยานบุคคลดังกล่าวซึ่งไม่ปรากฏว่าเคยมีเหตุโกรธเคืองผู้ฟ้องคดีมาก่อนและส่วนหนึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเองจึงไม่มีเหตุที่พยานดังกล่าวจะให้การเท็จเพื่อกล่าวหาปรักปรำผู้ฟ้องคดีให้ต้องได้รับโทษจากคำให้การของพยานจึงมีน้ำหนักน่าเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทราบความผิดปกติเกี่ยวกับอายุของผู้คลอดว่าไม่ตรงกับข้อมูลตามประวัติผู้ป่วยนอกซึ่งได้รับแจ้งจากญาติ ประกอบกับคำให้การของนางสาววันทนา โคกรักษา และนางนงค์นุช บุญผาสุก ซึ่งเป็นพยาบาลผู้ทำคลอดและผู้ออกหนังสือรับรองการเกิด ได้ให้การสอดคล้องกันว่าในการเขียนหนังสือรับรองการเกิดได้ลงข้อมูลตามที่ได้รับแจ้งจากผู้คลอดและข้อมูลจากประวัติผู้ป่วยนอก เนื่องจากไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนของบิดาและมารดาเด็ก ซึ่งโดยปกติในการออกหนังสือรับรองการเกิดจะกรอกข้อมูลไว้ก่อน และให้ผู้มอบหนังสือรับรองการเกิดตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง เมื่อญาติของผู้คลอดมาขอรับหนังสือรับรองการเกิดโดยจะต้องนำบัตรประจำตัวประชาชนบิดาและมารดามาแสดงเท่านั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในขณะเจ้าหน้าที่พยาบาลจัดทำประวัติผู้คลอดและหนังสือรับรองการเกิด ยังไม่ได้ตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอดเพื่อยืนยันอายุผู้คลอดว่าตรงกับข้อมูลที่ผู้คลอดได้แจ้งไว้และเป็นบุคคลเดียวกันหรือไม่ เมื่อเจ้าหน้าที่พยาบาลได้ตรวจพบความผิดปกติเกี่ยวกับอายุของผู้คลอด และได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตั้งแต่แรกแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๗ ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าหอผู้ป่วยสูติกรรม และเป็นผู้ลงลายมือชื่อเจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งการเกิด จึงมีหน้าที่ต้องตรวจสอบเอกสารก่อนลงชื่อในช่องเจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งการเกิด และต้องตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอดและสามีให้ถูกต้องก่อนส่งมอบหนังสือรับรองการเกิดให้แก่ญาติของผู้คลอดตามข้อ ๔ และข้อ ๖ ของแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการออกหนังสือรับรองการเกิด แต่ผู้ฟ้องคดีหาได้ปฏิบัติหน้าที่ตามแนวปฏิบัติดังกล่าวไม่ กลับลงชื่อและส่งมอบหนังสือรับรองการเกิดโดยมิได้ตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนผู้คลอด ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ ว่า ผู้ฟ้องคดีลงชื่อเจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งการเกิด โดยดูเฉพาะสำเนาทะเบียนบ้านประกอบการลงชื่อรับรองเพียงอย่างเดียว ซึ่งตามปกติวิสัยวิญญูชนทั่วไป หากได้รับแจ้งว่าพบความผิดปกติเกี่ยวกับข้อมูลผู้คลอดย่อมต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษในการลงชื่อ และการส่งมอบหนังสือรับรองการเกิด

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ให้แก่...

ให้แก่ผู้รับหนังสือรับรองการเกิด ประกอบกับน้องชายของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขับรถพาผู้คลอดมาส่งที่โรงพยาบาล ย่อมเป็นการง่ายหากผู้ฟ้องคดีจะทำการตรวจสอบก่อน แต่ผู้ฟ้องคดีกลับเพิกเฉยไม่ดำเนินการใดๆ และยังแจ้งเจ้าหน้าที่พยาบาลซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาให้ลงข้อมูลโดยยึดข้อมูลผู้คลอดจากบัตร OPD CARD พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทราบดีอยู่ก่อนแล้วว่าบิดาและมารดาของเด็กที่แท้จริง คือ นายเอกพงศ์ และนางสาวอัญชลี แต่ผู้ฟ้องคดีกลับลงลายมือชื่อในหนังสือรับรองสิทธิการเบิกค่ารักษาพยาบาลให้แก่นางสาวอัญชลี อันเป็นการส่อเจตนาว่าประสงค์จะช่วยเหลือให้เด็กเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของนาวาอากาศโท ไพศาล ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิเบิกค่ารักษาพยาบาลได้ อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อในหนังสือรับรองการเกิดที่ระบุชื่อบิดาและมารดาของเด็ก คือ นาวาอากาศโท ไพศาล และนางกัลยา ซึ่งไม่ตรงกับความจริง แล้วส่งมอบหนังสือรับรองการเกิดให้แก่ญาติผู้คลอดโดยมิได้ตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนผู้คลอดก่อน อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ แม้ว่ากรณีนี้อาจไม่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ แต่ส่งผลให้เด็กมีสูติบัตรซึ่งเป็นเอกสารทางราชการไม่ถูกต้อง และกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ของบุคคลตามกฎหมาย เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ระเบียบการออกหนังสือรับรองการเกิดของโรงพยาบาลอินทร์บุรี ที่นำมาพิจารณาเพื่อกล่าวหาผู้ฟ้องคดี เป็นระเบียบที่ยังไม่มีผลบังคับตามกฎหมาย เนื่องจากระเบียบวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องจะต้องเป็นแบบฟอร์มที่ออกจากกลุ่มการพยาบาล นั้น ระเบียบฉบับดังกล่าวเป็นแนวปฏิบัติที่ใช้ในโรงพยาบาลและใช้ติดต่อกันมานานจนผู้ปฏิบัติงานประจำหอผู้ป่วยสูติกรรมทราบขั้นตอนการปฏิบัติเป็นอย่างดีและถือปฏิบัติกันโดยเคร่งครัด โดยข้อ ๔ และข้อ ๖ ของแนวปฏิบัติดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุด
๒๙ มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ได้กำหนด...

ได้กำหนดให้ เจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งการเกิดมีหน้าที่ตรวจสอบเอกสารก่อนลงชื่อและก่อนให้หนังสือรับรองการเกิดต้องตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอดและสามีให้ถูกต้องตามหนังสือรับรองการเกิดทุกครั้ง ซึ่งถือเป็นขั้นตอนสำคัญที่กำหนดขึ้นเพื่อป้องกันมิให้เกิดความผิดพลาดในการออกหนังสือรับรองการเกิดของโรงพยาบาล แม้จะปรากฏว่าแนวปฏิบัติดังกล่าวมิได้ออกจากกลุ่มการพยาบาลก็ตาม แต่ความบกพร่องดังกล่าวเป็นกรณีที่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ และไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่กำหนดรูปแบบการออกระเบียบปฏิบัติภายในของโรงพยาบาลไว้โดยเฉพาะ ความบกพร่องดังกล่าวจึงยังไม่ถึงขนาดทำให้แนวปฏิบัติฉบับดังกล่าวไม่มีผลใช้บังคับตามกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีซึ่งอยู่ในฐานะหัวหน้าหอผู้ป่วยสูติกรรมจึงไม่อาจนำเรื่องดังกล่าวมากล่าวอ้างได้ ดังนั้นข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากในขณะที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่หัวหน้างานห้องคลอด ยังไม่เห็นระเบียบในการออกหนังสือรับรองการเกิดของโรงพยาบาลอินทร์บุรี และระเบียบวิธีที่ถูกต้องจะต้องเป็นแบบฟอร์มที่ออกจากกลุ่มพยาบาล โดยมีรหัสเอกสารและวันที่ประกาศ แต่ระเบียบดังกล่าวไม่มีการตรวจสอบจากหัวหน้างานหรือกรรมการของหน่วยงาน และการทบทวนแก้ไขระเบียบเกี่ยวกับการออกหนังสือรับรองการเกิดได้ทำขึ้นเมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นภายหลังจากที่เกิดเหตุแล้ว ในทางปฏิบัติ ผู้ฟ้องคดีได้ถือปฏิบัติตามหนังสือที่ สธ ๐๗๑๑.๐๓/ว ๘๖๒๙ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๑ หนังสือ ที่ สธ ๐๒๑๕.๔๓.๒/ว ๔๕ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๔๔ หนังสือ ที่ มท ๐๓๑๐.๑/๖๙๘๔ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๕ หนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๓๐๙.๑/๘๗ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๖ และหนังสือด่วนมาก ที่ มท ๐๓๐๙.๑/ว ๑๒ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๖ ซึ่งถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ถือปฏิบัติตามระเบียบและหลักเกณฑ์ที่ทางราชการกำหนดแล้ว โดยทำการบันทึกข้อมูลและผ่านการตรวจสอบความถูกต้องจากพนักงานผู้ช่วยเหลือคนไข้ ซึ่งจะเป็นผู้ออกหนังสือรับรองการเกิดและเป็นผู้ทำคลอดซึ่งเป็นพยาบาลวิชาชีพ เจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งเกิด (หัวหน้างานห้องคลอด) มีหน้าที่ตรวจสอบเฉพาะความครบถ้วนของข้อมูลที่บันทึกในหนังสือรับรองการเกิดก่อนลงชื่อเท่านั้น เมื่อมีญาติมาขอรับรองการเกิด เจ้าหน้าที่

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ในหน่วยงาน...

ในหน่วยงานจะตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนบิดาและมารดาของทารกเป็นขั้นตอนสุดท้าย ก่อนส่งมอบหนังสือรับรองการเกิดให้แก่ญาติ ผู้ฟ้องคดีได้ลงชื่อในหนังสือรับรองการเกิด (แบบ ท.ร. ๑/๑) ถูกต้องตามแนวทางที่เคยปฏิบัติ โดยผ่านขั้นตอนการซักประวัติการตรวจสอบเอกสารจากพนักงานผู้ช่วยเหลือคนไข้ ผู้ออกหนังสือรับรองการเกิด (แบบ ท.ร. ๑/๑) ซึ่งเป็นผู้ลงชื่อคนที่ ๑ และผ่านการตรวจสอบความถูกต้อง ชัดเจน ครบถ้วนจากพยาบาลผู้ทำคลอดซึ่งเป็นผู้ลงชื่อคนที่ ๒ ส่วนผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงชื่อคนที่ ๓ ซึ่งตรวจสอบได้เฉพาะความครบถ้วนของข้อมูลเท่านั้น เนื่องจากหนังสือรับรองการเกิดจะถูกแยกออกจากประวัติผู้คลอด (OPD CARD) แล้วรวบรวมให้ผู้ฟ้องคดีลงชื่อวันละหนึ่งครั้งในช่วงเช้า ส่วนบัตรต่างๆ จะส่งคืนผู้เป็นเจ้าของ ประกอบกับผู้คลอดรายนี้ เมื่อมาขอรับหนังสือรับรองการเกิดไม่ได้นำบัตรประจำตัวประชาชนหรือบัตรอื่นๆ มาแสดง ผู้ฟ้องคดีจึงขอดูทะเบียนบ้านเมื่อถามชื่อ สกุลตรงกันแล้ว ได้ให้สามีของผู้คลอดตรวจสอบความถูกต้อง สามีผู้คลอดยืนยันว่าถูกต้องแล้วจึงลงชื่อรับเอกสารรับรองการเกิด (แบบ ท.ร. ๑/๑) และไปแจ้งเกิดด้วยตนเอง เหตุที่ผู้ฟ้องคดียินยอมลงชื่อในหนังสือรับรองการเกิด เพราะเอกสารฉบับนี้เป็นหนังสือรับรองว่ามีการเกิดในสถานพยาบาลจริง ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ตรวจสอบเบื้องต้นเท่านั้น ส่วนการตรวจสอบข้อเท็จจริงเมื่อมีข้อสงสัยจะเป็นหน้าที่โดยตรงของเจ้าหน้าที่จดทะเบียนการเกิด ซึ่งในขณะนั้น นาวาอากาศโท ไพศาล แจ้งว่าหาบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอดไม่พบ มีแต่ทะเบียนบ้านซึ่งนำมาแสดงต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีไม่มีอำนาจที่จะบังคับให้ผู้คลอดนำบัตรประจำตัวประชาชนมาแสดง การออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ส่งเรื่องลงโทษผู้ฟ้องคดีให้ อ.ก.พ. กระทรวงสาธารณสุข หรือหากส่งเรื่องแล้ว ก็ไม่มีการแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ถือว่ามิได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดในระเบียบว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการให้ออกจากราชการ ส่วนประเด็นที่ระบุว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และต่อความมั่นคงของประเทศชาติเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้นยังไม่ถูกต้อง เพราะตามหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้คลอดรายนี้ไม่ได้เป็นคนต่างด้าวและพยาบาลที่ดูแลผู้คลอดซึ่งมีความใกล้ชิดกว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้สงสัยว่าจะเป็นคนต่างด้าวอันจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศชาติได้ กรณีนี้ นายเอกพงศ์ และนางอัญชลี

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ซึ่งเป็น...

ซึ่งเป็นพ่อแม่เด็ก และนาวาอากาศโท ไพศาล กับนางกัลยา ผู้ที่รับเด็กเป็นบุตร คือ ปู่และย่า ซึ่งเป็นคนไทยไม่ใช่คนต่างด้าว และถ้าหากเกิดเหตุการณ์ผิดปกติแล้ว เมื่อพยาบาลหัวหน้าเวรไม่สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาได้ พยาบาลหัวหน้าเวรจะต้องรายงานให้พยาบาลผู้ตรวจการทราบ เพื่อแก้ไขปัญหาและลงบันทึกอุบัติเหตุ/อุบัติการณ์ในแบบฟอร์มเพื่อรายงานหัวหน้าทราบ ซึ่งมีแนวปฏิบัติของโรงพยาบาลอยู่แล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เคยรับทราบว่ามีอุบัติเหตุ/อุบัติการณ์ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ ศาลปกครองชั้นต้นไม่ได้พิจารณาคำสั่งของอัยการจังหวัดสิงห์บุรีที่มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี กรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่าเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสารรับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความเท็จอันเป็นเท็จ โดยให้เหตุผลว่า การที่ผู้ฟ้องคดีมีตำแหน่งหัวหน้าหอผู้ป่วยสูติกรรมโรงพยาบาลอินทร์บุรี ลงชื่อในช่องเจ้าบ้านผู้รับมอบอำนาจให้ไปแจ้งเกิด (แบบ ท.ร.๑/๑ ตอนที่ ๑) ผิดไปจากความจริง นั้น มิได้เกิดจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีเองในอันที่จะทำเอกสารหรือรับรองเอกสารเป็นเท็จเพื่อมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นเท็จ แต่เป็นการรับรองหรือทำเอกสารตามที่ผู้ป่วยบอกให้ทราบ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการลงโทษที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งกรณีของผู้ฟ้องคดีเทียบเคียงได้กับกรณีของนางผานิต ปุญสิริ เจ้าหน้าที่บริหารงานสาธารณสุข ๖ ที่จังหวัดกาญจนบุรี มีคำสั่งลงโทษปลดนางผานิตออกจากราชการ เนื่องจากมีชาวมอญมาคลอดบุตรที่สถานีอนามัยบ้านท่าทุ่งนาแล้วหนีไป ต่อมา มีชาวบ้านมาพบและต้องการรับไปเป็นบุตร นางผานิตจึงออกหนังสือรับรองการเกิดให้ ซึ่งกรณีของนางผานิตมีหลักฐานชัดเจนว่าได้จัดทำหรือรับรองเป็นเอกสารหนังสือรับรองการเกิดอันเป็นเท็จโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนทำให้บุคคลได้สัญชาติไทย เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบและทำให้รัฐเสียหาย แต่ อ.ก.พ. จังหวัดกาญจนบุรีกลับมีมติให้ลงโทษปลดออกจากราชการและกระทรวงสาธารณสุขเห็นชอบ เนื่องจากพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นเรื่องมนุษยธรรม ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี ทั้งๆ ที่ยังไม่ปรากฏหลักฐานความเสียหายร้ายแรง ไม่มีการพิจารณาความดีความชอบที่ผู้ฟ้องคดีตั้งใจทำงานมาตลอดชีวิตการทำงาน และไม่เคยประพฤติตนเสื่อมเสีย มีผลงานสร้างชื่อเสียงให้แก่โรงพยาบาลมาเป็นเหตุลดโทษ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และมีคำพิพากษาให้เป็นไปตามคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้เพิกถอนมติของ อ.ก.พ.

ศาลปกครองสูงสุด
- 9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/จังหวัดสิงห์บุรี...

จังหวัดสิงห์บุรีในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่มีมติไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพิกถอนคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และขอให้ อ.ก.พ. จังหวัดสิงห์บุรี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเปลี่ยนแปลงบทลงโทษผู้ฟ้องคดีต่ำกว่าโทษไล่ออกจากราชการ และเพิกถอนมติของ อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ที่มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ว่า เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าเจ้าหน้าที่พยาบาลได้ตรวจพบความผิดปกติเกี่ยวกับอายุของผู้คลอดและได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตั้งแต่แรกแล้ว ผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๗ และปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าหอผู้ป่วยสูติกรรม มีหน้าที่เป็นผู้ลงลายมือชื่อเจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ผู้คลอดไปแจ้งการเกิด ทั้งนี้ ก่อนการลงลายมือชื่อผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องตรวจสอบเอกสารในช่องเจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งการเกิด รวมทั้ง บัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอดและสามีให้ถูกต้องก่อนส่งมอบหนังสือรับรองการเกิดให้แก่ญาติของผู้คลอด ซึ่งเป็นไปตามข้อ ๔ และข้อ ๖ ของแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการออกหนังสือรับรองการเกิด แต่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าว โดยลงลายมือชื่อและส่งมอบหนังสือรับรองการเกิดโดยไม่ตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนผู้คลอด ผู้ฟ้องคดียังยอมรับตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ ว่า ผู้ฟ้องคดีลงชื่อเจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งการเกิดโดยดูเฉพาะสำเนาทะเบียนบ้านประกอบการลงชื่อรับรองเพียงอย่างเดียว ซึ่งตามปกติวิสัยของวิญญูชนทั่วไป หากได้รับแจ้งว่าพบความผิดปกติเกี่ยวกับข้อมูลของผู้คลอด ย่อมต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษในการลงชื่อและส่งมอบหนังสือรับรองการเกิด อีกทั้งยังปรากฏว่าน้องชายของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขับรถพาผู้คลอดมาส่งที่โรงพยาบาล ผู้ฟ้องคดีจึงควรที่จะต้องตรวจสอบก่อน แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการใดๆ ทั้งยังแจ้งให้เจ้าหน้าที่พยาบาลซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาลงข้อมูลโดยยึดข้อมูลผู้คลอดจากบัตร OPD CARD จากพฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีทราบดีว่านายเอกพงศ์และนางสาวอัญชลี เป็นบิดาและมารดาที่แท้จริงของเด็ก แต่ยอมลงลายมือในหนังสือรับรองสิทธิการเบิกค่ารักษาพยาบาลให้แก่นางสาวอัญชลี ส่อเจตนาได้ว่าผู้ฟ้องคดีประสงค์จะช่วยเหลือให้เด็กเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของนาวาอากาศโท ไพศาล ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิเบิกค่ารักษาพยาบาลได้ นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดียังได้ลงลายมือชื่อในหนังสือรับรอง

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/การเกิด...

การเกิดที่ระบุชื่อบิดาและมารดาของเด็ก คือ นาวาอากาศโท ไพศาล และนางกัลยา ซึ่งไม่ตรงกับความจริง แล้วส่งมอบหนังสือรับรองการเกิดให้แก่ญาติผู้คลอด โดยมิได้ตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอดก่อน กรณีจึงฟังได้ว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ส่งผลให้เด็กมีสูติบัตรของทางราชการเป็นไปโดยไม่ถูกต้อง และกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ของบุคคลตามกฎหมาย เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และมีการกระทำผิดฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ส่งเรื่องลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการให้ อ.ก.พ. จังหวัดสิงห์บุรี และ อ.ก.พ. กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้ว และได้ดำเนินการให้สอดคล้องกับมติของ อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ และมติ ก.พ. ที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๐.๑/๑๗๑ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายตลอดจนระเบียบที่เกี่ยวข้องแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๗ (ด้านการพยาบาล) งานห้องคลอด โรงพยาบาลอินทร์บุรี สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสิงห์บุรี มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีโรงพยาบาลอินทร์บุรีได้รับรายงานจากหัวหน้ากลุ่มงานสูตินรีเวชกรรมว่า ในวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐ เวลา ๒๓.๑๐ นาฬิกา มีหญิงครรภ์แก่มาคลอดที่ห้องคลอด ผู้คลอดแจ้งว่าชื่อนางสาวกัลยา เจริญสกุล อายุ ๒๑ ปี แต่ตามข้อมูลที่ญาติแจ้งไว้ที่แผนกเวชระเบียนเพื่อจัดทำทะเบียนประวัติผู้ป่วยนอก (OPD CARD) ระบุชื่อนางกัลยา เจริญสกุล อายุ ๔๒ ปี จากการประเมินของเจ้าหน้าที่

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ผู้ให้บริการ...

ผู้ให้บริการเบื้องต้นเห็นว่า ผู้คลอดไม่น่าจะมีอายุตามที่แจ้งไว้ใน OPD CARD และไม่น่าจะเป็นบุคคลเดียวกัน จึงตรวจสอบโดยขอดูบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอด แต่ผู้คลอดอ้างว่าลืมนำติดตัวมา เจ้าหน้าที่เวรบ่ายจึงได้รายงานความผิดปกติให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาทราบ ผู้ฟ้องคดีได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติตามปกติโดยใช้ข้อมูลตามที่ญาติของผู้คลอดแจ้งไว้ เมื่อถึงขั้นตอนการจัดทำเอกสารและส่งมอบใบรับรองการเกิด ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นหัวหน้าและมีหน้าที่ตรวจสอบเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง ได้ใช้อำนาจหน้าที่ช่วยเหลือให้ผู้อื่นได้รับประโยชน์ซึ่งเป็นประโยชน์ที่มิควรได้ด้วยการออกหนังสือรับรองการเกิดระบุบิดาและมารดาไม่ตรงกับความจริง โรงพยาบาลอินทร์บุรีจึงได้มีคำสั่งที่ ๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหาข้อเท็จจริง คณะกรรมการฯ ได้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงและพิจารณาแล้วเห็นว่า หลักฐานปรากฏชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดระเบียบวินัยของข้าราชการพลเรือนโดยรับรองเอกสารใบรับรองการเกิดให้ไม่ถูกต้อง โดยผิดในสาระสำคัญอันได้แก่บิดาและมารดาไม่ตรงกับความจริง โดยมีเจตนาทุจริตตามที่ถูกกล่าวหาจริง เห็นควรตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๖๔๗/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนวินัยได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา ตามแบบ สว. ๒ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อรับทราบเมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๐ และลงลายมือชื่อรับทราบสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามแบบ สว. ๓ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานเอกสารและสอบพยานบุคคลแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า ในวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐ เวลา ๒๓.๑๐ นาฬิกา นาวาอากาศโท ไพศาล ได้พานางสาวอัญชลี อายุ ๒๒ ปี ซึ่งเป็นภรรยาของนายเอกพงศ์ บุตรชายของตน ไปคลอดที่โรงพยาบาลอินทร์บุรี โดยนางแสงอรุณ พยาบาลวิชาชีพ ๗ และนางสาวโชติมา พยาบาลวิชาชีพ ๗ ซึ่งเข้าเวรบ่ายและนางสาวปาณิศา พยาบาลเทคนิค ๔ อยู่เวรเช้าของวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ เป็นผู้จัดทำทะเบียนผู้ป่วยในและหนังสือแสดงความยินยอมขอรับการตรวจรักษา การผ่าตัด และหัตถการหอผู้ป่วยสูติกรรม ได้ตรวจพบว่า OPD CARD เป็นชื่อของนางกัลยา อายุ ๔๒ ปี แต่ดูลักษณะของคนไข้แล้วอายุประมาณ ๒๐ กว่าปี จึงได้รายงานให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นหัวหน้าหอผู้ป่วยสูติกรรมและเป็นผู้บังคับบัญชาทราบ ผู้ฟ้องคดีรับทราบและได้แจ้งให้บุคคลทั้งสาม

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ลงข้อมูล...

ลงข้อมูลในเอกสารตาม OPD CARD ถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับทราบความผิดปกติเกี่ยวกับตัวคนไข้รายนี้แล้ว ต่อมา เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ นางสาวอัญชลี ผู้คลอดบุตรได้ปฏิเสธการรับการตรวจรักษา (ไม่สมัครใจอยู่) และขอกลับบ้าน โดยมีญาติมาขอหนังสือรับรองการเกิด ซึ่งตามระเบียบการออกหนังสือรับรองการเกิดของโรงพยาบาลอินทร์บุรี ข้อ ๔ กำหนดว่า เจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งเกิดต้องตรวจสอบเอกสารก่อนลงชื่อ และข้อ ๖ กำหนดว่า ก่อนให้หนังสือรับรองการเกิดต้องตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอดและสามีให้ถูกต้องตามใบรับรองการเกิดทุกครั้ง ซึ่งระเบียบดังกล่าวผู้ปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยสูติกรรมทุกคนทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้อยู่เวรในวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ และกระทำการลงชื่อที่ช่องเจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งการเกิด (แบบ ท.ร. ๑/๑ ตอนที่ ๑) โดยมิได้ตรวจดูบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอดประกอบผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำยอมรับปรากฏตามแบบบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ ส.ว. ๔) และหนังสือบันทึกคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีลงชื่อเจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งเกิดโดยดูเฉพาะสำเนาทะเบียนบ้านประกอบการลงลายมือชื่อรับรองเพียงอย่างเดียว และการลงลายมือชื่อเจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งเกิด (แบบ ท.ร. ๑/๑ ตอนที่ ๑) ของผู้ฟ้องคดีเป็นการรับรองเอกสารหนังสือรับรองการเกิด โดยชื่อบิดาและมารดาของเด็กที่แท้จริงไม่ถูกต้อง เป็นการผิดในสาระสำคัญ ทำให้เด็กมีสูติบัตรซึ่งเป็นเอกสารทางราชการไม่ถูกต้อง อันส่งผลกระทบถึงสิทธิที่เด็กจะพึงได้รับ ทำให้ราชการเสียหาย การที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการมานานถึง ๒๖ ปี โดยวิญญูชนทั่วไปจะไม่กระทำการเช่นนี้ ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ สมควรลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และได้มีหนังสือ ลับ ที่ สห ๐๐๒๗.๒/๐๗๑ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๐ รายงานผลการสอบสวนดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนและได้เสนอเรื่องของผู้ฟ้องคดีไปยัง อ.ก.พ. จังหวัดสิงห์บุรี ซึ่ง อ.ก.พ. จังหวัดสิงห์บุรีได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แล้วมีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจาก

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ราชการ...

ราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ และลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว และรองนายกรัฐมนตรี (นายสุเทพ เทือกสุบรรณ) ปฏิบัติราชการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๐.๑/๑๗๑ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดทางวินัยและไม่เป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศชาติ ผู้ฟ้องคดีได้ลงชื่อในหนังสือรับรองการเกิดอย่างถูกต้อง โดยผ่านขั้นตอนการซักประวัติ การตรวจสอบเอกสารจากพนักงานผู้ช่วยเหลือคนไข้ และผ่านการตรวจสอบความถูกต้อง ชัดเจนและครบถ้วนจากพยาบาลผู้ทำคลอด ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ตรวจสอบเฉพาะความครบถ้วนของข้อมูลเท่านั้น เพราะหนังสือรับรองการเกิดจะถูกแยกออกจากประวัติผู้คลอดแล้วรวบรวมให้ผู้ฟ้องคดีลงชื่อในตอนเช้า ส่วนบัตรอื่นๆ จะส่งคืนให้แก่เจ้าของบัตร ประกอบกับผู้คลอดรายนี้มาขอรับหนังสือรับรองการเกิดก็ไม่ได้นำบัตรประจำตัวประชาชนหรือบัตรอื่นๆ มาแสดง ผู้ฟ้องคดีจึงขอดูทะเบียนบ้าน เมื่อถามชื่อ-สกุล ตรงกันและสามีของผู้คลอดได้ตรวจสอบความถูกต้องแล้วจึงลงชื่อรับรองการเกิด (แบบ ท.ร. ๑/๑) ไปแจ้งเกิดด้วยตนเอง และในขณะนั้นผู้ฟ้องคดียังไม่เห็นระเบียบในการออกหนังสือรับรองการเกิดของโรงพยาบาลอินทร์บุรี ระเบียบที่นำมาเพื่อพิจารณากล่าวหาผู้ฟ้องคดียังไม่มีผลบังคับตามกฎหมาย นอกจากนี้นายเอกพงศ์ และนางสาวอัญชลี ซึ่งเป็นบิดาและมารดาของเด็ก รวมทั้งนาวาอากาศโท ไพศาล และนางกัลยา ซึ่งเป็นปู่และย่า และเป็นผู้รับเด็กเป็นบุตรก็เป็นคนไทย มิใช่คนต่างด้าว ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบว่ามีการบันทึกอุบัติเหตุ/อุบัติการณ์ใดๆ นอกจากนั้นกรณีของผู้ฟ้องคดีเมื่อเทียบเคียงกับกรณีเจ้าหน้าที่บริหารงานสาธารณสุข สถานีอนามัยบ้านท่าทุ่งนา ได้ออกหนังสือรับรองการเกิดอันเป็นเท็จ โดยอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนทำให้บุคคลได้สัญชาติไทย เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และทำให้รัฐเสียหาย แต่ อ.ก.พ. จังหวัดกาญจนบุรี มีมติลงโทษปลดออกจากราชการ โดยไม่ได้ลงโทษไล่ออกจากราชการเหมือนกับผู้ฟ้องคดี และกระทรวงสาธารณสุขเห็นชอบตามมติดังกล่าวแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการทั้งที่ไม่ปรากฏหลักฐานความเสียหายร้ายแรง และไม่ได้พิจารณาถึงคุณงามความดีที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการมานานถึง

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/๒๖ ปี...

๒๖ ปี ไม่เคยมีความประพฤติเสื่อมเสีย ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่เพื่อส่วนรวมมาเป็นเหตุลดโทษ จึงเป็นการออกคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาและมีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้เพิกถอนคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการออกคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยตามข้อกล่าวหาหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะนั้น มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ให้ดำเนินการตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๕๙ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๑ มาตรา ๖๒ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ หรือมาตรา ๖๖ แล้วแต่กรณี และให้ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้เป็นผู้สั่งบรรจุและแต่งตั้ง (๑) ... (๗) การบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๔๖ และการแต่งตั้งตามมาตรา ๕๗ ให้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ๗ ลงมาในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ซึ่งมิใช่หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดผู้บังคับบัญชาเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง มาตรา ๘๕ วรรคสอง บัญญัติว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๙๘ วรรคสอง บัญญัติว่า การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่ง

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ลงโทษปลดออก...

ลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อน จะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ทั้งนี้ ภายใต้บังคับวรรคสอง วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนที่แต่งตั้งตามมาตรา ๑๐๒ หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๑๐๒ วรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคห้า แล้วแต่กรณี เห็นว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ให้ดำเนินการดังนี้ (๑) ... (๓) สำหรับผู้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ๗ ลงมาในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ซึ่งมิใช่หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๒ (๗) ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัด ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่พิจารณา และเมื่อ อ.ก.พ. จังหวัดมีมติเป็นประการใด ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุดังกล่าวสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น พระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๓ บัญญัติว่า เมื่อมีคนเกิดหรือคนตาย ผู้ทำคลอดหรือผู้รักษาพยาบาลต้องออกหนังสือรับรองการเกิดหรือการตายตามแบบพิมพ์ที่ผู้อำนวยการทะเบียนกลางกำหนดให้แก่ผู้มีหน้าที่ต้องแจ้งตามมาตรา ๑๘ หรือมาตรา ๒๑ ซึ่งโรงพยาบาลอินทร์บุรีได้กำหนดวิธีการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการออกหนังสือรับรองการเกิดไว้โดยข้อ ๔ กำหนดว่า เจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งเกิดตรวจสอบเอกสารก่อนลงชื่อ และข้อ ๖ กำหนดว่า ก่อนให้หนังสือรับรองการเกิด ต้องตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอดและสามีให้ถูกต้องตามใบรับรองการเกิดทุกครั้ง กรณีเป็นบุคคลอื่นที่มีสิทธิต้องตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนเช่นกัน ให้ผู้รับหนังสือรับรองการเกิดตรวจสอบเอกสารก่อนลงนามผู้รับมอบอำนาจให้ไปดำเนินการแจ้งการเกิด

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐ เวลา ๒๓.๑๐ นาฬิกา นางสาวอัญชลี พุ่มส้มจีน ภรรยาของนายเอกพงศ์ เจริญสกุล ได้มาคลอดบุตรที่โรงพยาบาลอินทร์บุรี แต่ผู้คลอดแจ้งว่าชื่อนางสาวกัลยา เจริญสกุล อายุ ๒๑ ปี แต่เมื่อดูข้อมูลตามที่ญาติแจ้งไว้ที่แผนกเวชระเบียนเพื่อจัดทำทะเบียนประวัติผู้ป่วยนอก (OPD CARD) ระบุชื่อนางกัลยา เจริญสกุล อายุ ๔๒ ปี นางสาวแสงอรุณ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๗ ให้ถ้อยคำในแบบบันทึกทางพยาบาลของโรงพยาบาลว่า จากการสังเกตซักประวัติและตรวจร่างกายของผู้คลอดเมื่อเทียบกับ OPD CARD แล้วพบว่าผู้คลอดมีอายุไม่ตรงกับที่แจ้งไว้ใน OPD CARD โดยใน OPD CARD ระบุชื่อนางกัลยา เจริญสกุล อายุ ๔๒ ปี จึงสอบถามผู้คลอด ผู้คลอดยืนยันว่าอายุ ๒๑ ปี จึงซักประวัติจากญาติและขอดูบัตรประจำตัวประชาชน แต่ญาติแจ้งว่าไม่ได้นำบัตรประจำตัวประชาชนมา จึงขอตรวจสอบทะเบียนบ้าน ญาติได้นำ

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ทะเบียนบ้าน...

ทะเบียนบ้านมาให้เจ้าหน้าที่ดูพร้อมทั้งยืนยันได้ว่าผู้คลอดมีชื่อตามทะเบียนบ้าน คือ นางกัลยา เจริญสกุล อายุ ๔๒ ปี จริง เจ้าหน้าที่เห็นว่าสภาพผู้คลอดกับอายุตาม OPD CARD ไม่สอดคล้องกัน แต่มีการยืนยันจากญาติจึงนำเรื่องดังกล่าวมาปรึกษาผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นหัวหน้าหอผู้ป่วยสูติกรรม ผู้ฟ้องคดีรับทราบและให้บันทึกเอกสารตาม OPD CARD และจากประวัติที่ญาติยืนยัน และวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ เวรดึก (เวลา ๒๔ นาฬิกา ถึง ๘ นาฬิกา) นางสาววันทนา ซึ่งเป็นพยาบาลผู้ทำคลอดได้บันทึกว่า ผู้คลอดเข้าห้องคลอดเวลา ๒.๔๒ นาฬิกา และได้คลอดปกติ หลังคลอดนางนงค์นุช ตำแหน่งผู้ช่วยเหลือคนไข้ได้ขอบัตรประจำตัวประชาชนของบิดาและมารดาทารกเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของชื่อในการเขียนหนังสือรับรองการเกิด ผู้คลอดบอกว่ามีแต่ทะเบียนบ้านที่มีชื่อนางกัลยา เจริญสกุล ซึ่งเป็นชื่อตนและได้ยื่นแสดงให้กับเจ้าหน้าที่เวรที่ผ่านมาแล้ว โดยไม่ได้นำบัตรประจำตัวประชาชนมา และบิดามารดาก็ไม่ได้นำบัตรประจำตัวประชาชนมาเช่นกัน ผู้คลอดให้เจ้าหน้าที่เขียนชื่อบิดามารดาทารกในหนังสือรับรองการเกิดตามที่ได้ให้ประวัติไว้ โดยแจ้งชื่อบิดา คือ นาวาอากาศโท ไพศาล เจริญสกุล มารดาคือ นางกัลยา ภูมิผล นางสาววันทนาได้อธิบายการมารับหนังสือรับรองการเกิดเพื่อไปแจ้งทำสูติบัตรที่อำเภอว่าต้องนำหลักฐาน คือ บัตรประจำตัวประชาชนของบิดาและของมารดาทารกมาแสดงเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและตั้งชื่อทารกมาด้วย ผู้คลอดรับทราบและเข้าใจ และพยาบาลเวรเช้าของวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ บันทึกว่า เวลา ๘.๓๐ นาฬิกา ขณะที่แพทย์ตรวจเยี่ยมอาการ ผู้ป่วยแจ้งว่าต้องการกลับบ้าน แต่แพทย์ไม่อนุญาตและอธิบายถึงความสำคัญที่ต้องนอนโรงพยาบาล ผู้ป่วยและญาติรับฟัง เวลา ๑๒.๓๐ นาฬิกา ผู้ป่วยและญาติยืนยันขอกลับบ้านตอนบ่าย นางอัญชลี พยาบาลหัวหน้าเวร ปรึกษาผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีรับทราบและได้แนะนำให้เซ็นชื่อไม่สมัครใจอยู่โรงพยาบาล นางอัญชลีจึงกลับไปอธิบายผู้ป่วยและญาติให้ทราบถึงภาวะแทรกซ้อนที่อาจเกิดขึ้นหลังคลอดภายใน ๒๔ ชั่วโมง ผู้ป่วยและญาติยืนยันจะกลับบ้านจึงให้เซ็นชื่อไม่สมัครใจอยู่โรงพยาบาล ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาประกอบกับคำให้การของนางสาวแสงอรุณและนางเรวดี ชื่นเรือง ตำแหน่งผู้ช่วยเหลือคนไข้ ที่ได้ให้ถ้อยคำไว้กับคณะกรรมการสอบสวนในฐานะพยานสอดคล้องกันว่า เมื่อดูลักษณะของคนไข้แล้วอายุไม่น่าตรงตาม OPD CARD ที่ลงข้อมูลไว้ว่าอายุ ๔๒ ปี เมื่อขอดูบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอดและสามีก็ไม่มีมาแสดง มีเพียงสำเนาทะเบียนบ้านที่มีชื่อนาวาอากาศโท ไพศาล

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/เจริญสกุล...

เจริญสกุล เป็นเจ้าบ้าน นางกัลยา เจริญสกุล และนายเอกพงศ์ เจริญสกุล เป็นผู้อาศัย มาแสดง นางสาวแสงอรุณและนางเรวดีได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นหัวหน้าหอผู้ป่วยสูติกรรม และเป็นผู้บังคับบัญชาทราบ ผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ๗ ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าหอผู้ป่วยสูติกรรมและมีหน้าที่รับผิดชอบในการออกหนังสือรับรองการเกิด โดยเป็นผู้ลงลายมือชื่อเจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งการเกิด ซึ่งในการออกหนังสือรับรองการเกิดทางโรงพยาบาลอินทร์บุรีได้กำหนดแนวทางการปฏิบัติงานไว้ โดยข้อ ๔ กำหนดว่า เจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งเกิดตรวจสอบเอกสารก่อนลงชื่อ ข้อ ๖ กำหนดว่า ก่อนให้หนังสือรับรองการเกิด ต้องตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนของผู้คลอดและสามีให้ถูกต้องตามใบรับรองการเกิดทุกครั้ง กรณีเป็นบุคคลอื่นที่มีสิทธิต้องตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนเช่นกัน ให้ผู้รับหนังสือรับรองการเกิดตรวจสอบเอกสารก่อนลงนามผู้รับมอบอำนาจให้ไปดำเนินการแจ้งการเกิด แต่ผู้ฟ้องคดีลงชื่อเจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ไปแจ้งเกิดโดยดูเฉพาะสำเนาทะเบียนบ้านประกอบการลงลายมือชื่อรับรองเพียงอย่างเดียว ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าในขณะเกิดเหตุระเบียบปฏิบัติในการออกหนังสือรับรองการเกิดของโรงพยาบาลอินทร์บุรียังไม่มีผลบังคับใช้ ระเบียบปฏิบัติที่ถูกต้องจะต้องเป็นแบบฟอร์มที่ออกจากกลุ่มการพยาบาล นั้น เห็นว่า มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ บัญญัติว่า เมื่อมีคนเกิดหรือคนตาย ผู้ทำคลอดหรือผู้รักษาพยาบาลต้องออกหนังสือรับรองการเกิดหรือการตายตามแบบพิมพ์ที่ผู้อำนวยการทะเบียนกลางกำหนดให้แก่ผู้มีหน้าที่ต้องแจ้งตามมาตรา ๑๘ หรือมาตรา ๒๑ โรงพยาบาลอินทร์บุรีจึงได้กำหนดแนวทางการปฏิบัติงานในการออกหนังสือรับรองการเกิด (แบบ ท.ร. ๑/๑) ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งแนวทางปฏิบัติงานดังกล่าวกำหนดขึ้นมาเพื่อให้ผู้รับผิดชอบทราบว่ามีขั้นตอนการปฏิบัติงานอย่างไร ใครรับผิดชอบในส่วนใด เพื่อป้องกันการหลงลืมและให้การทำงานเป็นไปในแนวทางเดียวกัน แม้ในเอกสารวิธีการปฏิบัติงานเรื่องดังกล่าวจะไม่มีรหัสเอกสารและวันที่ประกาศใช้ก็เป็นเพียงรูปแบบหรือขั้นตอนในการจัดทำเอกสารเท่านั้น ผู้ปฏิบัติหน้าที่ในงานห้องคลอด โรงพยาบาลอินทร์บุรีทุกคนทราบดีและยึดถือปฏิบัติกันมาโดยตลอด ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นหัวหน้าหอผู้ป่วยสูติกรรม มีหน้าที่ควบคุมการปฏิบัติงานย่อมต้องทราบแนวทางปฏิบัติดังกล่าวดีกว่าบุคคลอื่น เนื่องจากต้องควบคุมดูแลการทำงานให้เป็นไปในแนวทางที่กำหนดไว้ การที่ผู้ฟ้องคดีปฏิเสธว่าระเบียบดังกล่าวยังไม่มีผลใช้บังคับ

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/เพราะผู้ฟ้องคดี...

เพราะผู้ฟ้องคดีทราบดีว่าตนไม่ได้ปฏิบัติตามระเบียบที่โรงพยาบาลอินทร์บุรีกำหนดไว้ ข้ออ้างดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้ ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ลงชื่อในหนังสือรับรองการเกิดอย่างถูกต้อง โดยผ่านขั้นตอนการซักประวัติการตรวจสอบเอกสารจากพนักงานผู้ช่วยเหลือคนไข้ และผ่านการตรวจสอบความถูกต้องชัดเจนและครบถ้วนจากพยาบาลผู้ทำคลอด ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ตรวจสอบเฉพาะความครบถ้วนของข้อมูลเท่านั้น เพราะหนังสือรับรองการเกิดจะถูกแยกออกจากประวัติผู้คลอดแล้วรวบรวมให้ผู้ฟ้องคดีลงชื่อในตอนเช้า ส่วนบัตรต่างๆ จะส่งคืนให้แก่เจ้าของบัตรนั้น เห็นว่า จากบันทึกชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นต่อคณะกรรมการสอบสวน ผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับว่าพันจ่าอากาศเอก สาธิต น้องชายเป็นผู้พานางสาวอัญชลี มาคลอด ซึ่งมาพร้อมกับนาวาอากาศโท ไพศาล และในการรับคนไข้ใหม่รายนี้ พยาบาลห้องคลอดได้มาปรึกษาผู้ฟ้องคดีว่าผู้คลอดอายุ ๒๑ ปี แต่ในบัตรโรงพยาบาลระบุอายุ ๔๒ ปี และจากหลักฐานที่มีคือ ทะเบียนบ้านที่ขอดูก็อายุ ๔๒ ปี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้แนะนำให้ทำตาม OPD CARD เมื่อพิจารณาประกอบกับแบบบันทึกทางการพยาบาล และคำให้การของเจ้าหน้าที่ที่ให้ถ้อยคำกับคณะกรรมการสอบสวนแล้ว น่าเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีรับทราบความผิดปกติเกี่ยวกับอายุของผู้คลอดว่าไม่ตรงกับความเป็นจริง ซึ่งตามปกติวิสัยของบุคคลที่เป็นหัวหน้า หากได้รับแจ้งจากผู้ใต้บังคับบัญชาว่าตรวจพบความผิดปกติของข้อมูลผู้คลอด ก็ชอบที่จะให้ผู้ที่เกี่ยวข้องตรวจสอบข้อมูลให้ถูกต้อง และก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะลงลายมือชื่อควรต้องตรวจสอบข้อมูลอีกครั้งก่อนว่าได้แก้ไขให้ถูกต้องตรงกับความจริงแล้วหรือไม่ หากบิดาและมารดาของทารกอ้างว่าไม่ได้นำติดตัวมาก็สามารถแจ้งให้ไปนำบัตรประจำตัวประชาชนมาแสดงก่อนได้ แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการใดๆ อีกทั้งน้องชายของผู้ฟ้องคดีเป็นคนขับรถพานางสาวอัญชลี ลูกสะใภ้ของนาวาอากาศโท ไพศาล ซึ่งรู้จักกันมาคลอด หากจะขอให้นำบัตรประจำตัวประชาชนมาแสดงก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะไม่สามารถดำเนินการได้ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการและทำการตรวจสอบทะเบียนบ้านเพียงอย่างเดียว ซึ่งทะเบียนบ้านเพียงอย่างเดียวไม่สามารถตรวจสอบตัวตนของบุคคลได้แน่ชัด นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาหนังสือลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๐ ที่นายธานินทร์ โตจีน นายแพทย์ ๗ หัวหน้ากลุ่มงานสูติ – นรีเวชกรรม ได้รายงานผู้อำนวยการโรงพยาบาลอินทร์บุรีทราบว่า มีการเปลี่ยนแปลงหนังสือยินยอมการรักษานางสาวอัญชลี โดยเดิมเวรบ่าย (วันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐) มีการรับผู้ป่วยรายใหม่ ได้ให้นายเอกพงศ์

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/เซ็นชื่อ...

เซ็นชื่อเป็นพยานในฐานะสามีผู้คลอด และพยาบาลเวรบ่าย ๒ คน คือ นางรัชนี ไทยถาวร และนางสาวโชติมา เป็นพยาน แต่ต่อมาได้มีการเปลี่ยนหนังสือยินยอมการรักษาฉบับใหม่ โดยฉบับใหม่นี้นาวาอากาศโท ไพศาล เซ็นชื่อเป็นพยานในฐานะสามีผู้คลอด และพยาบาลเวรเช้า (วันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐) คือ นางอัญชลี และนางสาวปาณิศา ลงนามแทนตามลำดับ หนังสือยินยอมการรักษาทั้งสองฉบับลงเวลา ๒๓.๑๐ นาฬิกา วันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐ และผู้คลอดอายุ ๒๑ ปี เหมือนกัน ซึ่งจากถ้อยคำของพยาบาลเวรเช้า นางอัญชลี และนางสาวปาณิศาระบุว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ให้เปลี่ยนจึงน่าเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีทราบดีว่าผู้มาคลอดคือ นางสาวอัญชลี อายุ ๒๑ ปี และบิดาของทารกคือ นายเอกพงศ์ บุตรชายของนาวาอากาศโท ไพศาล ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวฟังไม่ขึ้น การที่ผู้ฟ้องคดีเขียนใบรับรองการเกิดและลงลายมือชื่อในตำแหน่งเจ้าบ้านผู้มอบอำนาจให้ใบแจ้งเกิดโดยไม่ได้ตรวจดูบัตรประจำตัวประชาชนของบิดามารดาทารกเป็นเหตุให้ชื่อบิดาและมารดาของเด็กที่แท้จริงไม่ถูกต้องเป็นการผิดในสาระสำคัญ ซึ่งจะทำให้เด็กมีสูติบัตรที่เป็นเอกสารทางราชการไม่ถูกต้องอันส่งผลกระทบถึงสิทธิที่เด็กจะพึงได้รับและทำให้ราชการเสียหาย จากพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงและต่อความมั่นคงของประเทศชาติ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

คดีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีต่อไปว่า การกำหนดโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการมีอัตราโทษที่สูงเกินไป ไม่เป็นธรรมนั้น รับฟังได้หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ทั้งนี้ ภายใต้บังคับวรรคสอง หมายความว่า เจตนารมณ์ของกฎหมายกำหนดระดับโทษวินัยอย่างร้ายแรงเป็น ๒ ระดับ คือ ปลดออก และไล่ออก การที่ผู้บังคับบัญชา ผู้มีอำนาจจะสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงโดยกำหนดโทษระดับใดย่อมขึ้นกับพฤติการณ์แห่งการกระทำว่าเป็นไป

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/ตามองค์ประกอบ...

ตามองค์ประกอบความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่กฎหมายกำหนดและมีเหตุที่ควรลดหย่อนผ่อนโทษหรือไม่ เพียงใด เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงคดีนี้ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดโดยไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับประโยชน์อื่นใดอันเป็นการกระทำเพื่อตนเอง อีกทั้ง การกระทำของผู้ฟ้องคดียังไม่ส่งผลกระทบให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ โดยไม่ปรากฏว่ามีการเบิกค่ารักษาพยาบาลให้แก่นาวาอากาศโท ไพศาล และผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดครั้งแรก ประกอบกับไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเคยประพฤติเสื่อมเสีย หรือทำความเสียหายให้กับทางราชการมาก่อน อีกทั้งผู้ฟ้องคดีอ้างข้อเท็จจริงว่า กรณีการลงโทษทางวินัยรายนางผานิต ปุญศิริ เจ้าหน้าที่บริหารงานสาธารณสุข ๖ มีพฤติการณ์จัดทำหรือรับรองเอกสารหนังสือรับรองการเกิดอันเป็นเท็จ โดยอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนทำให้บุคคลได้สัญชาติไทย ซึ่งเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบและทำให้รัฐเสียหาย อันเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ แต่ได้รับการลงโทษเพียงปลดออกจากราชการ เนื่องจาก อ.ก.พ. จังหวัดกาญจนบุรี เห็นว่าเป็นเรื่องมนุษยธรรม เมื่อเทียบเคียงความร้ายแรงกรณีความผิดของนางผานิตแล้ว เห็นว่าเป็นการรับรองเพื่อให้ได้มาซึ่งสัญชาติของเด็กอันเป็นเรื่องความเสียหายต่อความมั่นคงของรัฐซึ่งร้ายแรงกว่ากรณีการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดี การลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการกำหนดโทษที่สูงเกินไปและไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีควรได้รับโทษปลดออกจากราชการให้เท่ากับรายนางผานิต ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำสั่งจังหวัดสิงห์บุรี ที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยให้การเพิกถอนมีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งดังกล่าวทั้งสองมีผลใช้บังคับ โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาตามมาตรา ๖๙ วรรคหนึ่ง (๘) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองพิจารณาใช้ดุลพินิจกำหนดโทษเสียใหม่ให้เหมาะสม

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

/กับพฤติการณ์...

กับพฤติการณ์การกระทำผิดของผู้ฟ้องคดี และให้คืนสิทธิอันพึงมีพึงได้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เสมือนว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยควรดำเนินการดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

นายสมชาย เอมโอช ตุลาการเจ้าของสำนวน
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายนพดล เฮงเจริญ ตุลาการหัวหน้าคณะ
ตุลาการหัวหน้าแผนกคดีสิ่งแวดล้อม
ในศาลปกครองสูงสุด

นายมนูญ ปุญญกริยากร
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายประวิตร บุญเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอาจินต์ ฟักทองพรรณ

ศาลปกครองสูงสุด
9 มิ.ย. 2559
ศาลปกครองสูงสุด

แนวทางการลงโทษวินัยข้าราชการ
กรณีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
(มติ ก.พ ตามหนังสือ ว.๑๖/๒๕๖๖)

มติ ก.พ.และมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง

ผู้อำนวยการกองกลาง
เลขรับ 12112
วันที่ ๒๘ ส.ค. ๒๕๖๖
เวลา 16.46

กลุ่มสารบรรณ
เลขรับ 13521
วันที่ 29/8/66
เวลา 16.00

กระทรวงสาธารณสุข
เลขรับ 46036
วันที่ 28 ส.ค. 2566
เวลา 15.15

กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม
รับที่ 1876
วันที่ 30 ส.ค. 66
เวลา 14.57 น.

ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑๖ สำนักงาน ก.พ.
ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๖

ห้องรองปลัดกระทรวงฯ
นพ.พงศ์เกษม ไข่มุกด์
เลขรับ ๑๑๒๙/
วันที่ ๒๙ ส.ค. ๒๕๖๖
เวลา 11.32

เรื่อง แนวทางการลงโทษข้าราชการที่กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง ๑. หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๖๑๑/ว ๒ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๒๘

๒. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖

ด้วย ก.พ. มีมติให้สำนักงาน ก.พ. ศึกษาเพื่อปรับปรุงหนังสือเวียน ก.พ. มติ ก.พ. และมติคณะรัฐมนตรีที่กำหนดแนวทางการลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ สำนักงาน ก.พ. จึงได้ศึกษาวิเคราะห์แนวทางการลงโทษดังกล่าวตามที่ปรากฏในหนังสือที่อ้างถึง ๑ และ ๒ แล้ว สาระสำคัญสรุปได้ว่า หนังสือสำนักงาน ก.พ. และมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวมีเจตนารมณ์ที่จะให้ใช้เป็นแนวทางในการลงโทษผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน นอกจากนี้มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวยังแสดงให้เห็นถึงนโยบายของรัฐบาลในการปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการอย่างจริงจัง และป้องปรามมิให้มีการกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการมากขึ้น โดยให้ส่วนราชการถือปฏิบัติไปในแนวทางเดียวกัน ซึ่งปัจจุบันแนวทางในการลงโทษผู้กระทำผิดฐานทุจริตยังเหมาะสมและจำเป็นที่จะต้องใช้บังคับต่อไปจึงเสนอผลการศึกษาต่อ ก.พ. เพื่อพิจารณา

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า มติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ เป็นมติคณะรัฐมนตรีที่ดำเนินการสอดรับกับยุทธศาสตร์ชาติ อีกทั้งยังเป็นการสนองตอบกับนโยบายในการบังคับใช้กฎหมายป้องกันและปราบปรามการทุจริตอย่างจริงจัง ซึ่งถือได้ว่าเป็นมติคณะรัฐมนตรีที่เหมาะสมและจำเป็นที่จะคงไว้ โดยที่ยังมิต้องเสนอแก้ไขปรับปรุงแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม การที่จะสั่งลงโทษข้าราชการสถานหนักถึงขั้นไล่ออกจากราชการจะต้องมีพยานหลักฐานชัดเจนพอสมควรว่า ผู้กระทำผิดมีเถยจิตหรือเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ราชการด้วย ก.พ. จึงมีมติเห็นชอบให้คงแนวทางการลงโทษข้าราชการที่ทุจริตต่อหน้าที่ตามหนังสือหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ต่อไป และเห็นควรให้ยกเลิกหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๖๑๑/ว ๒ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๒๘ โดยให้ใช้แนวทางการลงโทษข้าราชการที่กระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามหนังสือฉบับนี้แทน

อนึ่ง โดยที่มาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า “การกระทำผิดวินัยในลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (๑) ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้น

/การปฏิบัติ...

การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต” ซึ่งตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวได้บัญญัติลักษณะการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๑) ไว้ ๒ ลักษณะ คือ ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด และปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ซึ่งกรณีอาจเป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับการลงโทษตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวได้ สำนักงาน ก.พ. จึงขอเรียนว่า เฉพาะการกระทำผิดในลักษณะปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริตเท่านั้น ที่จะต้องดำเนินการลงโทษผู้กระทำผิดตามหนังสือนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป ทั้งนี้ ได้แจ้งให้กรมและจังหวัดทราบด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นายปิยวัฒน์ ศิวรักษ์)
เลขาธิการ ก.พ.

ค) เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข
เพื่อโปรดทราบและพิจารณามอบ สวก.
จะเป็นพระคุณ

(นายนำพล บัวศรี)
ผู้อำนวยการกองกลาง
๒๙ ส.ค. ๒๕๖๖

ง) ชอบ
ดำเนินการ สวก.

(นายพงศ์เกษม ไข่มุกด์)
รองปลัดกระทรวงสาธารณสุข
หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านสนับสนุนงานบริการสุขภาพ
ปฏิบัติราชการแทน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข
๓๐ ส.ค. ๒๕๖๖

(นายเกตุแก้ว แก้วใส)
ผู้อำนวยการกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

สำนักมาตรฐานวินัย
โทร. ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๘
โทรสาร ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๕

ที่ นร 0611/ว 2

สำนักงาน ก.พ.
ถนนพิษณุโลก กท 10300

30 มกราคม 2528

เรื่อง แนวทางในการพิจารณาความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

เรียน (เวียนกระทรวง ทบวง กรม)

ด้วยสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแจ้งว่า รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) ซึ่งเป็นผู้สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีในส่วนที่เกี่ยวกับการพิจารณาโทษทางวินัยได้ให้ความเห็นว่าความหมายของคำว่า ทุจริตต่อหน้าที่ราชการในปัจจุบันนี้มีลักษณะการกระทำผิดกว้างขวางขึ้นกว่าแต่เดิมมากจึงขอให้สำนักงาน ก.พ.ศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับโทษในเรื่องการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเสนอแนะเพื่อพิจารณาว่าสมควรจะทบทวนมติคณะรัฐมนตรีให้เป็นการเหมาะสมขึ้นเพียงใด หรือไม่

สำนักงาน ก.พ.ได้ศึกษาวิเคราะห์เรื่องดังกล่าวแล้วเห็นโดยสรุปว่ามติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ 125/2503 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2503 ที่กำหนดให้ลงโทษผู้ทุจริตต่อหน้าที่ราชการถึงไล่ออกจากราชการ จะปรานีลดหย่อนลงได้ก็เพียงปลดออกจากราชการนั้น เป็นมติที่แสดงให้เห็นถึงนโยบายของรัฐบาลที่จะป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการอย่างจริงจัง ซึ่งถือได้ว่าเป็นมติที่ยังมีความเหมาะสมและจำเป็นที่จะคงไว้ใช้โดยที่ยังมิต้องแก้ไขปรับปรุงแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม การที่จะสั่งลงโทษข้าราชการสถานหนักถึงขั้นไล่ออกหรือปลดออกจากราชการในกรณีนี้นั้น จะต้องมีพยานหลักฐานชัดเจนพอสมควรว่าผู้กระทำผิดมีเถยจิตหรือเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ราชการด้วย สำนักงาน ก.พ. จึงได้เสนอความเห็นดังกล่าวข้างต้นต่อรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) ซึ่งรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย และได้สั่งการให้สำนักงาน ก.พ.แจ้งแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาเรื่องนี้ให้ส่วนราชการต่าง ๆ ทราบ เพื่อให้การพิจารณาความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นไปอย่างมีเหตุผลในทิศทางเดียวกัน ซึ่งจะสามารถให้ความยุติธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา และสร้างความเป็นธรรมให้กับทั้งราชการและตัวข้าราชการเองด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป ทั้งนี้ ได้แจ้งให้จังหวัดและกรมต่าง ๆ ทราบด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ
(ลงชื่อ) โสรัจ สุจริตกุล
(นายโสรัจ สุจริตกุล)
เลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย
โทร. 2819451

Scanned by CamScanner

ที่ นร 0205/ว 234

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กท 10300

24 ธันวาคม 2536

เรื่อง ขอปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงบางกรณี

เรียน กระทรวง ทบวง กรม

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วน ที่ นว 125/2503 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2503

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ปกปิด ที่ นร 0709.2/ป 1044
ลงวันที่ 29 พฤศจิกายน 2536

ตามที่ได้ยืนยันมติคณะรัฐมนตรีเรื่อง การลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง มาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ นั้น

บัดนี้ สำนักงาน ก.พ.ได้เสนอขอปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2503 เกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงบางกรณี มาเพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา ความละเอียดปรากฏตามสำเนาหนังสือที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

คณะรัฐมนตรีได้ลงมติเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2536 อนุมัติตามที่สำนักงาน ก.พ.เสนอ ดังนี้

1. ให้ปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2503 เกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงบางกรณี ดังนี้

1.1 ปรับปรุงถ้อยคำเพื่อให้เกิดความชัดเจนจากความว่า "ละทิ้งหน้าที่ราชการไปเลยเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร" เป็น "ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย"

1.2 การลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือละทิ้งหน้าที่ราชการตามข้อ 1.1 เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ

2. สำหรับการลงโทษผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงใน 2 ฐานความผิดดังกล่าวตามมาตรา 67 วรรคสาม และมาตรา 75 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 หรือตามกฎหมายระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้บังคับอยู่ก่อนหน้านั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มีบทเฉพาะกาลมาตรา 138 ให้ลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ขณะกระทำผิด ก็ให้ถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2503 ต่อไป

จึงเรียนยืนยันมา/จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้โปรดแจ้งให้ส่วนราชการในสังกัดทราบและถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายวิษณุ เครืองาม)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองประมวลและติดตามผลมติคณะรัฐมนตรี
โทร. 2827193 โทรสาร 2824045

23 ธ.ค. 2536

ด่วน

ที่ น.ว. ๑๒๕ /๒๕๐๓ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๕ ตุลาคม ๒๕๐๓

เรื่อง การลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด และกระทรวงทบวงกรม

ด้วยเลขาธิการ ก.พ.รายงานว่า มีกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ สั่งให้ข้าราชการพลเรือนที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ โดยอ้างเหตุควรปราณีหลายราย ซึ่ง ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่เป็นการเหมาะสม รวม ๒ เรื่อง คือ.—

๑. กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการตามความในมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญ

๒. กระทำผิดฐานละทิ้งหน้าที่ราชการเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันควร ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการตามความในมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญ

ก.พ.เห็นว่าความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือละทิ้งหน้าที่ราชการไปเลยเกินกว่า ๑๕ วันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นความผิดร้ายแรงซึ่งควรไล่ออกจากราชการ จะปรานีลดหย่อนผ่อนโทษลงไล่ก็เพียงปลดออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตยักยอกไปแล้วมาคืนก็ดี การที่เป็นผู้ไม่เคยกระทำผิดมาก่อนก็ดี หรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใดก็ดี ไม่เป็นเหตุเพียงพอที่จะลดหย่อนผ่อนโทษลงเป็นให้ออกจากราชการได้ ก.พ.จึงขอให้ท่านนายกรัฐมนตรีพิจารณาและสมควรนำเสนอคณะรัฐมนตรีมีมติให้กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๓ ลงมติเห็นชอบด้วยตามที่ ก.พ. เสนอ และให้ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป

จึงขอยืนยันมาเพื่อจักได้ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(นายมนูญ บริสุทธิ์)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี.

สำเนาถูกต้อง
(นางจิรวัฒน์ เจริญวานิช)
จ. วิเคราะห์นโยบายและแผน ๑

กฎ ก.พ.ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

และแบบคำสั่งต่างๆ เกี่ยวกับวินัย

(แบบ ดว.๑ - ดว.๑๑)

พร้อมคำอธิบายเกี่ยวกับ กฎ ก.พ.และแบบคำสั่ง

ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑

สำนักงาน ก.พ.
ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๑๗ มกราคม ๒๕๕๗

เรื่อง กฎ ก.พ.ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

เรียน (เวียนกระทรวง กรม จังหวัด)

สิ่งที่ส่งมาด้วย กฎ ก.พ.ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

ด้วย ก.พ. ได้ออก กฎ ก.พ.ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๓๐ ตอนที่ ๑๒๖ ก วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๖ แล้ว รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและถือปฏิบัติต่อไป ทั้งนี้ ได้แจ้งให้กรมและจังหวัดทราบด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นายนนทิกร กาญจนะจิตรา)
เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย
โทร. ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๘
โทรสาร ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๕

สำเนาถูกต้อง

(นายศักดริน โต๊ะเฮง)
นิติกรชำนาญการ

กฎ ก.พ.

ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย

พ.ศ. ๒๕๕๖

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ (๕) มาตรา ๙๔ มาตรา ๙๕ มาตรา ๙๖ มาตรา ๙๗ มาตรา ๑๐๑ และมาตรา ๑๐๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๓ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ก.พ. โดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี จึงออกกฎ ก.พ. ไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎ ก.พ. นี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

หมวด ๑
การดำเนินการเมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่ามีการกระทำผิดวินัย

ข้อ ๒ เมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นมีหน้าที่ต้องรายงานตามลำดับชั้นให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ทราบโดยเร็ว โดยทำเป็นหนังสือ ซึ่งอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อผู้กล่าวหา (ถ้ามี)

(๒) ชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา

(๓) ข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์แห่งการกระทำที่กล่าวหาหรือเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิดวินัย

(๔) พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเท่าที่มี

ข้อ ๓ การกล่าวหาที่จะดำเนินการตามกฎ ก.พ. นี้ ถ้าเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือให้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(๑) ระบุชื่อของผู้กล่าวหา และลงลายมือชื่อผู้กล่าวหา

(๒) ระบุชื่อหรือตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา หรือข้อเท็จจริงที่เพียงพอให้ทราบว่าเป็นการกล่าวหาข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใด

(๓) ระบุข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แห่งการกระทำที่มีการกล่าวหาเพียงพอที่จะเข้าใจได้ หรือแสดงพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสืบสวนสอบสวนต่อไปได้

ในกรณีที่เป็นการกล่าวหาด้วยวาจา ให้ผู้บังคับบัญชาผู้ได้รับฟังการกล่าวหาจัดให้มีการทำบันทึกคำกล่าวหาที่มีรายละเอียดตามวรรคหนึ่ง และให้ผู้กล่าวหาลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ ๔ กรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยที่จะดำเนินการตามกฎ ก.พ. นี้ อาจมีลักษณะดังนี้

(๑) มีการกล่าวหาที่ไม่ได้ระบุชื่อผู้กล่าวหา ไม่ได้ลงลายมือชื่อผู้กล่าวหา แต่ระบุชื่อหรือตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา หรือข้อเท็จจริงที่ปรากฏนั้นเพียงพอที่จะทราบว่ากล่าวหาข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดและข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์นั้นเพียงพอที่จะสืบสวนสอบสวนต่อไปได้ หรือ

(๒) มีข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ปรากฏต่อผู้บังคับบัญชาอันเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย โดยมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสืบสวนสอบสวนต่อไปได้

หมวด ๒
การสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้น

ข้อ ๕ เมื่อได้รับรายงานตามข้อ ๒ หรือความปรากฏต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ว่ามีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย ให้ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้โดยเร็ว

(๑) พิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่

(๒) ดำเนินการสืบสวนหรือสั่งให้ดำเนินการสืบสวน และพิจารณาว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ในการนี้ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ อาจสืบสวนเองหรือให้ข้าราชการพลเรือนสามัญหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องดำเนินการสืบสวนแล้วรายงานมาเพื่อประกอบการพิจารณาก็ได้

ในกรณีที่เห็นว่ามีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย หรือเป็นกรณีที่มีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้วและเห็นว่ามีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย ให้ดำเนินการตามข้อ ๖ ต่อไป

ข้อ ๖ ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการต่อไปตามหมวด ๓ ถ้าพิจารณาเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ดำเนินการต่อไปตามหมวด ๔ แต่ถ้าพิจารณาเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย ให้ยุติเรื่อง

ข้อ ๗ กรณีที่ถือว่าไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งให้ยุติเรื่องได้ อาจเป็นกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์แวดล้อมและพยานหลักฐานไม่เพียงพอให้ทราบว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดเป็นผู้กระทำผิดวินัย

(๒) ข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์แวดล้อมและพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะทำให้เข้าใจได้ว่ามีการกระทำผิดวินัย หรือไม่เพียงพอที่จะดำเนินการสืบสวนสอบสวนต่อไปได้

(๓) พฤติการณ์แห่งการกระทำนั้นไม่เป็นความผิดทางวินัย

หมวด ๓
การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

ข้อ ๘ ในกรณีที่ผลการสืบสวนหรือพิจารณาตามข้อ ๕ และข้อ ๖ ปรากฏว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ดำเนินการต่อไปตามหมวดนี้ โดยไม่ตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ได้ แต่ถ้าได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ต้องดำเนินการตามข้อ ๑๒ ข้อ ๑๓ และข้อ ๑๔ จนแล้วเสร็จ

ข้อ ๙ ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ดำเนินการทางวินัยโดยไม่ตั้งคณะกรรมการสอบสวน ต้องดำเนินการตามหมวดนี้ให้แล้วเสร็จโดยเร็ว ทั้งนี้ต้องไม่เกินสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่พิจารณาเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเวลาดังกล่าว ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ขยายเวลาได้ตามความจำเป็น โดยแสดงเหตุผลความจำเป็นไว้ด้วย

ข้อ ๑๐ ในการดำเนินการตามข้อ ๙ ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเป็นหนังสือให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาภายในระยะเวลาที่กำหนด

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาภายในเวลาที่กำหนด ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์จะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา

ข้อ ๑๑ เมื่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ได้ดำเนินการตามข้อ ๑๐ แล้ว ให้พิจารณาสั่งหรือดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัยตามข้อกล่าวหา ให้สั่งยุติเรื่องตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง โดยทำเป็นคำสั่งตามข้อ ๖๖

(๒) ในกรณีที่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน ตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิดตามมาตรา ๙๖ และที่กำหนดไว้ในข้อ ๖๗ โดยทำเป็นคำสั่งตามข้อ ๖๙

(๓) ในกรณีที่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยเล็กน้อย และมีเหตุอันควรงดโทษ จะงดโทษให้โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนตามมาตรา ๙๖ ก็ได้ โดยทำเป็นคำสั่งงดโทษตามข้อ ๗๑

(๔) ในกรณีที่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ดำเนินการตามหมวด ๔ ต่อไป

ข้อ ๑๒ ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ดำเนินการทางวินัยโดยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และการคัดค้านกรรมการสอบสวน ให้นำข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสี่ ข้อ ๑๙ ข้อ ๒๐ ข้อ ๒๑ ข้อ ๒๒ ข้อ ๒๓ ข้อ ๒๔ และข้อ ๒๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรม หรือต่างกระทรวงกันถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกัน การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามมาตรา ๙๔ และที่กำหนดในข้อ ๑๖ และข้อ ๑๗

ข้อ ๑๓ คณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๑๒ ต้องดำเนินการสอบสวน รวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ รับฟังคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหา แล้วเก็บรวบรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน และทำรายงานการสอบสวน พร้อมความเห็นเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ทั้งนี้ ต้องให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ประธานกรรมการรับทราบคำสั่ง

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนมีเหตุผลและความจำเป็นไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ประธานกรรมการรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อขอขยายเวลาตามความจำเป็น ในการนี้ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะขยายเวลาให้ตามที่เห็นสมควรโดยต้องแสดงเหตุผลไว้ด้วย หรือจะสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนยุติการดำเนินการแล้วพิจารณาสั่งหรือดำเนินการตามข้อ ๑๑ ต่อไปก็ได้

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือไม่ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาภายในเวลาที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนด ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์จะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา เว้นแต่คณะกรรมการสอบสวนจะเห็นควรดำเนินการเป็นอย่างอื่นเพื่อประโยชน์แห่งความเป็นธรรม

ข้อ ๑๔ เมื่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับรายงานการสอบสวนและสำนวนการสอบสวนตามข้อ ๑๓ แล้ว ให้พิจารณาสั่งหรือดำเนินการตามข้อ ๑๑ หรือสั่งหรือดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เห็นว่าควรรวบรวมข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานเพิ่มเติม ให้กำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องการให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม

(๒) ในกรณีที่เห็นว่าการดำเนินการใดไม่ถูกต้อง ให้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็ว

หมวด ๔
การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๑๕ ในกรณีที่ผลการสืบสวนหรือพิจารณาตามข้อ ๕ และข้อ ๖ ปรากฏว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๔ แล้วแต่กรณี แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนต่อไป

ในกรณีที่เป็นการดำเนินการต่อเนื่องจากการดำเนินการตามข้อ ๑๑ (๔) ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๔ แล้วแต่กรณี แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นใหม่เพื่อดำเนินการต่อไปตามหมวดนี้ ส่วนข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนตามข้อ ๑๓ จะนำมาใช้ในการสอบสวนนี้หรือไม่เพียงใด ให้อยู่ในดุลพินิจของคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๑๖ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งต่างกันหรือต่างกรม หรือต่างกระทรวงกัน ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกัน สำหรับกรณีอื่นตามมาตรา ๙๔ (๔) ให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญในกรมเดียวกันถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกัน ถ้าผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ของข้าราชการดังกล่าวต่างกัน ให้อธิบดีหรือผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุที่มีตำแหน่งเหนือกว่าเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แล้วแต่กรณี

(๒) กรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญในสำนักงานรัฐมนตรี หรือส่วนราชการที่ไม่มีฐานะเป็นกรม แต่มีหัวหน้าส่วนราชการเป็นอธิบดีหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นอธิบดี ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการพลเรือนสามัญในส่วนราชการอื่น ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ร่วมกันแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เว้นแต่เป็นกรณีที่มีผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูงถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมด้วย ให้นายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

(๓) กรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญในส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรมและไม่สังกัดกระทรวง แต่อยู่ในบังคับบัญชาของนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีหรือในส่วนราชการที่มีหัวหน้าส่วนราชการรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการพลเรือนสามัญในส่วนราชการอื่น ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ร่วมกันแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เว้นแต่เป็นกรณีที่มีผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูงถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมด้วย ให้นายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

(๔) กรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญในราชการบริหารส่วนภูมิภาคจังหวัดเดียวกัน แต่อยู่ต่างกรมหรือต่างกระทรวงกัน ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกัน ถ้าผู้ถูกกล่าวหาทุกคนดำรงตำแหน่งที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ (๑๑) ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๑๗ ในกรณีร่วมกันแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนของแต่ละส่วนราชการทำความตกลงกันเพื่อกำหนดตัวบุคคลเป็นกรรมการสอบสวน แล้วให้แต่ละส่วนราชการมีคำสั่งแต่งตั้งบุคคลนั้นเป็นคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๑๘ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้แต่งตั้งจากข้าราชการพลเรือนสามัญ ประกอบด้วยประธานกรรมการคนหนึ่ง และกรรมการอื่นอีกอย่างน้อยสองคน โดยให้กรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการ ในกรณีที่มีเหตุผลความจำเป็นจะแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการจากข้าราชการฝ่ายพลเรือนซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองก็ได้

ในขณะที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ประธานกรรมการต้องดำรงตำแหน่งตามที่ ก.พ. กำหนด

กรรมการสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย หรือผู้มีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัย

เพื่อประโยชน์ในการสอบสวนจะให้มีผู้ช่วยเลขานุการที่แต่งตั้งจากข้าราชการฝ่ายพลเรือนซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองหรือแต่งตั้งจากพนักงานราชการหรือลูกจ้างประจำด้วยก็ได้ และให้นำข้อ ๒๐ ข้อ ๒๒ ข้อ ๒๓ ข้อ ๒๔ ข้อ ๒๕ และข้อ ๓๓ มาใช้บังคับกับผู้ช่วยเลขานุการโดยอนุโลม

ข้อ ๑๙ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา เรื่องที่กล่าวหา ชื่อของประธานกรรมการ และกรรมการ ทั้งนี้ ตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด ในกรณีที่มีการแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการ ให้ระบุชื่อผู้ช่วยเลขานุการไว้ในคำสั่งนั้นด้วย

ข้อ ๒๐ ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวน ให้ดำเนินการโดยทำเป็นคำสั่งตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด และให้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบต่อไป

การเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ไม่กระทบกระเทือนถึงการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

ข้อ ๒๑ เมื่อได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบคำสั่งโดยเร็ว และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน ในการนี้ ให้แจ้งตำแหน่งของประธานกรรมการ กรรมการ และผู้ช่วยเลขานุการ (ถ้ามี) รวมทั้งสิทธิที่จะคัดค้านกรรมการสอบสวนไปพร้อมกัน และให้มอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาไว้หนึ่งฉบับด้วย ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง ถ้าได้ทำบันทึกลงวันที่และสถานที่ที่แจ้งและลงลายมือชื่อผู้แจ้ง พร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถือวันที่แจ้งนั้นเป็นวันรับทราบ

การแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยตรงก่อน แต่ถ้าไม่อาจแจ้งให้ทราบโดยตรงได้หรือมีเหตุจำเป็นอื่น ให้แจ้งเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งในประเทศ หรือเมื่อครบสิบห้าวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งไปยังต่างประเทศ

(๒) ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพร้อมทั้งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กล่าวหาให้ประธานกรรมการโดยเร็ว แล้วให้ประธานกรรมการลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่ได้รับแล้วเก็บรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน และส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้กรรมการทราบเป็นรายบุคคล

(๓) ส่งหลักฐานการรับทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งของผู้ถูกกล่าวหาไปให้ประธานกรรมการเพื่อเก็บรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน

ข้อ ๒๒ เมื่อมีกรณีดังต่อไปนี้ กรรมการสอบสวนอาจถูกคัดค้านได้

(๑) เป็นผู้กล่าวหาตามข้อ ๓

(๒) เป็นคู่หมั้นหรือคู่สมรสของผู้กล่าวหาตามข้อ ๓

(๓) เป็นญาติของผู้กล่าวหาตามข้อ ๓ คือ เป็นบุพการีหรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใด ๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางการสมรสนับได้เพียงสองชั้น

(๔) เป็นผู้มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ถูกกล่าวหาหรือกับคู่หมั้นหรือคู่สมรสของผู้ถูกกล่าวหา

(๕) เป็นผู้มีประโยชน์ได้เสียในเรื่องที่สอบสวน

(๖) เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะกระทำผิดตามเรื่องที่กล่าวหา

(๗) เป็นผู้ที่มีเหตุอื่นซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลางหรือเสียความเป็นธรรม

ข้อ ๒๓ การคัดค้านกรรมการสอบสวนต้องทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนภายในเจ็ดวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือนับแต่วันที่ทราบว่ามีกรณีตามข้อ ๒๒ โดยหนังสือคัดค้านต้องแสดงข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๒

ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าการคัดค้านเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดตามวรรคหนึ่ง ให้ส่งสำเนาหนังสือคัดค้านไปให้ประธานกรรมการเพื่อทราบและเก็บรวบรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน รวมทั้งแจ้งให้ผู้ถูกคัดค้านทราบ และต้องให้โอกาสผู้ถูกคัดค้านได้ชี้แจงเป็นหนังสือต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้ถูกคัดค้านได้ลงลายมือชื่อและวันที่ที่ได้รับแจ้งไว้เป็นหลักฐาน ในการนี้ ผู้ถูกคัดค้านต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่กรรมการสอบสวนตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้งนั้น แต่ถ้าเห็นว่าการคัดค้านไม่เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสั่งไม่รับคำคัดค้านนั้นและแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบ

ข้อ ๒๔ เมื่อได้ดำเนินการตามข้อ ๒๓ แล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาสั่งการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เห็นว่าคำคัดค้านรับฟังได้ ให้สั่งให้ผู้ถูกคัดค้านพ้นจากหน้าที่ในการเป็นกรรมการสอบสวน ในกรณีที่เห็นสมควรจะแต่งตั้งผู้อื่นให้เป็นกรรมการสอบสวนแทนผู้ถูกคัดค้านก็ได้ แต่ถ้ากรรมการสอบสวนที่เหลืออยู่มีจำนวนน้อยกว่าสามคนให้แต่งตั้งผู้อื่นให้เป็นกรรมการสอบสวนแทนผู้ถูกคัดค้าน และให้นำข้อ ๒๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

(๒) ในกรณีที่เห็นว่าคำคัดค้านไม่อาจรับฟังได้ ให้สั่งยกคำคัดค้าน และมีหนังสือแจ้งให้ผู้คัดค้าน ผู้ถูกคัดค้าน และประธานกรรมการทราบโดยเร็ว คำสั่งยกคำคัดค้านให้เป็นที่สุด

ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องพิจารณาและสั่งการตามวรรคหนึ่งให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำคัดค้าน ถ้าไม่ได้สั่งภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ผู้ถูกคัดค้านนั้นพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวนนับแต่วันพ้นกำหนดเวลาดังกล่าว และให้ดำเนินการตาม (๑) ต่อไป

ข้อ ๒๕ ในกรณีที่กรรมการสอบสวนผู้ใดเห็นว่าตนมีกรณีตามข้อ ๒๒ ให้ผู้นั้นแจ้งให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทราบ และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาสั่งการตามข้อ ๒๔ โดยอนุโลมต่อไป

ข้อ ๒๖ คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่สอบสวนและพิจารณาตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎ ก.พ. นี้ เพื่อแสวงหาความจริงในเรื่องที่กล่าวหาและดูแลให้บังเกิดความยุติธรรมตลอดกระบวนการสอบสวน ในการนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กล่าวหาเท่าที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณา และจัดทำบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนไว้ทุกครั้งด้วย

ในการสอบสวนและพิจารณาห้ามมิให้มีบุคคลอื่นอยู่หรือร่วมด้วย เว้นแต่เป็นการสอบปากคำตามข้อ ๓๒ หรือเป็นกรณีที่กฎ ก.พ. นี้ กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

ข้อ ๒๗ ให้ประธานกรรมการจัดให้มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนครั้งแรกภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ประธานกรรมการรับเรื่องตามข้อ ๒๑ (๒) และ (๓) ในกรณีที่ไม่อาจจัดประชุมได้ภายในกำหนดให้รายงานเหตุผลและความจำเป็นให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทราบ

ในการประชุมคณะกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการสอบสวนกำหนดประเด็นและวางแนวทางการสอบสวนและการรวบรวมพยานหลักฐาน

ข้อ ๒๘ เมื่อได้วางแนวทางการสอบสวนและการรวบรวมพยานหลักฐานตามข้อ ๒๗ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) รวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

(๒) แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

(๓) ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแสดงพยานหลักฐานเพื่อแก้ข้อกล่าวหา

(๔) พิจารณาทำความเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

(๕) ทำรายงานการสอบสวนพร้อมความเห็นเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๒๙ ให้คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานทั้งปวงที่เห็นว่าเป็นประโยชน์แก่การสอบสวนโดยไม่รับฟังแต่เพียงข้ออ้างหรือพยานหลักฐานของผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหาเท่านั้น

ในกรณีที่ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงใดที่กล่าวอ้างหรือพาดพิงถึงบุคคล เอกสาร หรือวัตถุใดที่จะเป็นประโยชน์แก่การสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานนั้นไว้ให้ครบถ้วน ถ้าไม่อาจเข้าถึงหรือได้มาซึ่งพยานหลักฐานดังกล่าว ให้บันทึกเหตุนั้นไว้ด้วย

ข้อ ๓๐ ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานให้สอบปากคำคราวละหนึ่งคน และในการสอบปากคำพยาน ต้องแจ้งให้พยานทราบว่ากรรมการสอบสวนมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา การให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จอาจเป็นความผิดตามกฎหมาย

การสอบปากคำตามวรรคหนึ่ง ต้องมีกรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมดจึงจะทำการสอบปากคำได้ แต่ในกรณีที่กึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมดมีมากกว่าสามคน จะให้กรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่าสามคนทำการสอบปากคำก็ได้

ข้อ ๓๑ การสอบปากคำตามข้อ ๓๐ ต้องมีการบันทึกถ้อยคำของผู้ให้ถ้อยคำตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด แล้วอ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟังหรือให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้ แล้วให้ผู้ให้ถ้อยคำ ผู้บันทึกถ้อยคำ และกรรมการสอบสวนซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำลงลายมือชื่อในบันทึกถ้อยคำนั้นไว้เป็นหลักฐาน ในกรณีที่บันทึกถ้อยคำใดมีหลายหน้า ให้ผู้ให้ถ้อยคำและกรรมการสอบสวนซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำหนึ่งคนลงลายมือชื่อกำกับไว้ในบันทึกถ้อยคำทุกหน้า

ในการบันทึกถ้อยคำ ห้ามมิให้ขูด ลบ หรือบันทึกข้อความทับข้อความที่ได้บันทึกไว้ในบันทึกถ้อยคำแล้ว ถ้าจะต้องแก้ไขหรือเพิ่มเติมข้อความที่บันทึกไว้ ให้ใช้วิธีขีดฆ่าข้อความเดิมและเพิ่มเติมข้อความใหม่ด้วยวิธีตกเติม แล้วให้ผู้ให้ถ้อยคำและกรรมการสอบสวนซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำหนึ่งคนลงลายมือชื่อกำกับไว้ตรงที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมนั้นทุกแห่ง

ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ ให้บันทึกเหตุที่ไม่ลงลายมือชื่อนั้นไว้ในบันทึกถ้อยคำด้วย

ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ข้อ ๓๒ ในการสอบปากคำ ห้ามมิให้บุคคลอื่นอยู่ในที่สอบปากคำ เว้นแต่เป็นบุคคลซึ่งกรรมการสอบสวนที่ทำการสอบปากคำอนุญาตให้อยู่ในที่สอบสวนเพื่อประโยชน์ในการสอบสวน หรือเป็นทนายความหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาตามจำนวนที่กรรมการสอบสวนที่ทำการสอบปากคำเห็นสมควรให้เข้ามาในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหา

ข้อ ๓๓ ห้ามมิให้กรรมการสอบสวนทำหรือจัดให้ทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ขู่เข็ญ หลอกลวง บังคับ หรือกระทำโดยมิชอบไม่ว่าด้วยประการใด เพื่อจูงใจให้ผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานให้ถ้อยคำอย่างใด

ข้อ ๓๔ การนำเอกสารหรือวัตถุมาใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนจัดให้มีการบันทึกไว้ด้วยว่าได้มาอย่างไร จากผู้ใด และเมื่อใด

เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนให้ใช้ต้นฉบับ แต่ถ้าไม่อาจนำต้นฉบับมาได้ จะใช้สำเนาที่กรรมการสอบสวนหรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบรับรองว่าเป็นสำเนาถูกต้องก็ได้

ในกรณีที่ไม่สามารถหาต้นฉบับเอกสารได้เพราะสูญหายหรือถูกทำลายหรือโดยเหตุประการอื่น คณะกรรมการสอบสวนจะสืบจากสำเนาเอกสารหรือพยานบุคคลแทนก็ได้

ข้อ ๓๕ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกบุคคลใดมาเป็นพยานเพื่อชี้แจงหรือให้ถ้อยคำตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนดแล้ว แต่บุคคลนั้นไม่มาหรือมาแต่ไม่ชี้แจงหรือไม่ให้ถ้อยคำ หรือในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่อาจเรียกบุคคลใดมาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำได้ภายในเวลาอันควร คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนบุคคลนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวน และในรายงานการสอบสวนด้วย

ข้อ ๓๖ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนพยานบุคคลใดหรือการรวบรวมพยานเอกสารหรือวัตถุใดจะทำให้การสอบสวนล่าช้าโดยไม่จำเป็น หรือพยานหลักฐานนั้นมิใช่สาระสำคัญจะงดสอบสวนหรือไม่รวบรวมพยานหลักฐานนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวน และในรายงานการสอบสวนด้วย

ข้อ ๓๗ ในกรณีที่จะต้องสอบปากคำพยานหรือรวบรวมพยานหลักฐานซึ่งอยู่ต่างท้องที่ ประธานกรรมการจะรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อขอให้มอบหมายให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานในท้องที่นั้นที่เป็นข้าราชการฝ่ายพลเรือนสอบปากคำพยานหรือรวบรวมพยานหลักฐานแทนก็ได้ โดยกำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่จะต้องสอบสวนไปให้ กรณีเช่นนี้ ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นควรจะมอบหมายให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานนั้นดำเนินการตามที่คณะกรรมการสอบสวนร้องขอก็ได้

ในการสอบปากคำพยานและรวบรวมพยานหลักฐานตามวรรคหนึ่ง ให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายเลือกข้าราชการฝ่ายพลเรือนที่เห็นสมควรอย่างน้อยอีกสองคนมาร่วมเป็นคณะทำการสอบสวน และให้คณะทำการสอบสวนมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับคณะกรรมการสอบสวนตามกฎ ก.พ. นี้

ข้อ ๓๘ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ตามข้อ ๒๘ (๑) แล้ว ให้มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาทำความเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวนหรือไม่ ถ้าคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่า

ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวน ให้รายงานผลการสอบสวนพร้อมความเห็นเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แต่ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าจากข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย รวมทั้งพยานหลักฐานที่รวบรวมได้เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวน ให้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

การประชุมตามวรรคหนึ่ง ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคนและไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด

ข้อ ๓๙ ในกรณีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดหรือต้องรับผิดในคดีเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้นได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดตามข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจะนำเอาคำพิพากษาถึงที่สุดนั้นมาใช้เป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาโดยไม่ต้องรวบรวมพยานหลักฐานอื่นก็ได้ แต่ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุดนั้น เพื่อใช้เป็นสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบด้วย

ข้อ ๔๐ การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้ทำเป็นบันทึกระบุข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร เป็นความผิดวินัยในกรณีใด และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา โดยจะระบุชื่อพยานด้วยหรือไม่ก็ได้ รวมทั้งแจ้งให้ทราบสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือ สิทธิที่จะแสดงพยานหลักฐานหรือจะอ้างพยานหลักฐานเพื่อขอให้เรียกพยานหลักฐานนั้นมาได้ แล้วแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

บันทึกตามวรรคหนึ่ง ให้ทำตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด โดยให้ทำเป็นสองฉบับมีข้อความตรงกัน ให้ประธานกรรมการและกรรมการอีกอย่างน้อยหนึ่งคนลงลายมือชื่อในบันทึกนั้นด้วย

ข้อ ๔๑ เมื่อได้จัดทำบันทึกตามข้อ ๔๐ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนมีหนังสือเรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบตามวัน เวลา และสถานที่ที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนด เพื่อแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

เมื่อผู้ถูกกล่าวหาได้มาพบคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาพร้อมทั้งอธิบายข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้ผู้ถูกกล่าวหารับทราบข้อกล่าวหาโดยลงลายมือชื่อพร้อมทั้งวันเดือนปีในบันทึกนั้น แล้วมอบบันทึกนั้นให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ และอีกฉบับหนึ่งเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมลงลายมือชื่อในบันทึกเพื่อรับทราบข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนบันทึกข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ดังกล่าวไว้ในบันทึกนั้น ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหา

ได้รับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานตั้งแต่วันที่มาพบคณะกรรมการสอบสวนแล้ว และให้มอบบันทึกนั้นให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ และอีกฉบับหนึ่งเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับบันทึกดังกล่าว ให้ส่งบันทึกนั้นทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ

ข้อ ๔๒ เมื่อได้แจ้งข้อกล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบตามข้อ ๔๑ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งกำหนดวัน เวลา สถานที่ และวิธีการที่จะให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาในวันที่มาพบคณะกรรมการสอบสวน หรือแจ้งเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการก็ได้

ในกรณีแจ้งเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบตั้งแต่วันที่ครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ส่งหนังสือดังกล่าวทางไปรษณีย์

ข้อ ๔๓ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาพบตามที่กำหนดในข้อ ๔๑ ให้ส่งบันทึกตามข้อ ๔๐ จำนวนหนึ่งฉบับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาตั้งแต่วันที่ครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ส่งบันทึกดังกล่าวทางไปรษณีย์

คณะกรรมการสอบสวนจะส่งหนังสือกำหนดวัน เวลา สถานที่ และวิธีการที่จะให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและชี้แจงว่าได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร เพราะเหตุใด ไปพร้อมกับบันทึกแจ้งข้อกล่าวหาตามวรรคหนึ่งก็ได้

ข้อ ๔๔ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่อาจชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาได้ตามวัน เวลา สถานที่และวิธีการที่กำหนดตามข้อ ๔๒ หรือข้อ ๔๓ โดยได้อ้างเหตุผลหรือความจำเป็น หรือในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ามีเหตุจำเป็น จะกำหนดวัน เวลา สถานที่ หรือวิธีการเสียใหม่เพื่อประโยชน์แห่งความเป็นธรรมก็ได้

ข้อ ๔๕ ในการสอบสวนให้คณะกรรมการสอบสวนถามผู้ถูกกล่าวหาด้วยว่าได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร เพราะเหตุใด

คณะกรรมการสอบสวนจะดำเนินการตามวรรคหนึ่งไปในคราวเดียวกันกับที่ได้ดำเนินการตามข้อ ๔๑ ก็ได้

ข้อ ๔๖ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหารับสารภาพว่าได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาใด ให้คณะกรรมการสอบสวนบันทึกการรับสารภาพตามข้อกล่าวหานั้นไว้เป็นหนังสือ ในกรณีเช่นนี้ คณะกรรมการสอบสวนจะไม่ทำการสอบสวนในข้อกล่าวหานั้นก็ได้ แล้วดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

ข้อ ๔๗ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือไม่ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือภายในเวลาที่กำหนดตามข้อ ๔๒ และข้อ ๔๓ ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์จะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา เว้นแต่คณะกรรมการสอบสวนจะเห็นควรดำเนินการเป็นอย่างอื่นเพื่อประโยชน์แห่งความเป็นธรรม

ข้อ ๔๘ ในกรณีที่ปรากฏพยานหลักฐานเพิ่มเติมหลังจากที่คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาในเรื่องที่สอบสวนแล้ว ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าพยานหลักฐานที่เพิ่มเติมนั้นมีน้ำหนักสนับสนุนข้อกล่าวหา ให้แจ้งสรุปพยานหลักฐานเพิ่มเติมนั้นให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ แต่ถ้าเห็นว่าพยานหลักฐานเพิ่มเติมนั้นมีผลทำให้ข้อกล่าวหาในเรื่องที่สอบสวนนั้นเปลี่ยนแปลงไปหรือต้องเพิ่มข้อกล่าวหา ให้กำหนดข้อกล่าวหาใหม่หรือกำหนดข้อกล่าวหาเพิ่มเติมแล้วแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหานั้นให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ทั้งนี้ ให้นำความในข้อ ๔๐ ข้อ ๔๑ ข้อ ๔๒ ข้อ ๔๓ ข้อ ๔๔ และข้อ ๔๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๔๙ ในการสอบสวน ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ามีพยานหลักฐานที่ควรกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องอื่นด้วย ให้ประธานกรรมการรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยเร็ว

เมื่อได้รับรายงานตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยในเรื่องอื่นด้วย ให้ยุติไม่ต้องดำเนินการทางวินัยสำหรับเรื่องอื่นนั้น

(๒) ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยในเรื่องอื่นด้วย ให้ดำเนินการทางวินัยในเรื่องอื่นนั้นด้วยตามกฎ ก.พ. นี้ ในกรณีที่การกระทำผิดวินัยในเรื่องอื่นนั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะแต่งตั้งให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมหรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่ดำเนินการสอบสวนและพิจารณาในเรื่องอื่นนั้นก็ได้

ข้อ ๕๐ ในกรณีที่การสอบสวนพาดพิงไปถึงข้าราชการพลเรือนผู้อื่น ถ้าคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าผู้นั้นมีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นด้วย ให้คณะกรรมการสอบสวนรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยเร็วเพื่อพิจารณาดำเนินการตามกฎ ก.พ. นี้ ต่อไป

ในกรณีที่การสอบสวนพาดพิงไปถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นหรือบุคคลอื่น ถ้าคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าผู้นั้นมีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นด้วย ให้คณะกรรมการสอบสวนรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยเร็วเพื่อพิจารณาตามที่เห็นสมควรต่อไป

ข้อ ๕๑ ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนผู้อื่นร่วมกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องที่สอบสวนตามข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง ให้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนผู้นั้น โดยจะแต่งตั้งให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมหรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่ดำเนินการสอบสวนและพิจารณาก็ได้ แต่ถ้าเป็นกรณีที่มีผลทำให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เปลี่ยนไป ให้ส่งเรื่องไปยังผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๔ แล้วแต่กรณี ของข้าราชการพลเรือนผู้นั้นเพื่อดำเนินการต่อไป

พยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวนในเรื่องที่สอบสวนเดิม คณะกรรมการสอบสวนจะใช้ประกอบการพิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่บุคคลตามวรรคหนึ่งได้ต่อเมื่อได้แจ้งให้ผู้นั้นทราบและให้โอกาสผู้นั้นได้ใช้สิทธิตามกฎ ก.พ. นี้แล้ว

ข้อ ๕๒ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ได้ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา และได้รวบรวมพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิจารณาได้แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนประชุมเพื่อพิจารณาทำความเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

ในการพิจารณาทำความเห็นตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการสอบสวนต้องพิจารณาทั้งข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพิจารณามีมติในเรื่องที่สอบสวนให้ครบทุกข้อกล่าวหาและทุกประเด็น ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวนหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัย ต้องพิจารณาให้ได้ความด้วยว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด ควรได้รับโทษสถานใด และมีเหตุอันควรลดหย่อนหรือไม่ เพียงใด

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผลการสอบสวนยังไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษเพราะกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการตามมาตรา ๑๑๐ (๖) หรือ (๗) แล้วแต่กรณี ก็ให้ทำความเห็นเสนอไว้ในรายงานการสอบสวนด้วย

การประชุมเพื่อพิจารณาทำความเห็นตามข้อนี้ ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคนและไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด

ข้อ ๕๓ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการตามข้อ ๕๒ แล้ว ให้จัดทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด โดยให้เสนอไปพร้อมสำนวนการสอบสวน

รายงานการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง อย่างน้อยต้องประกอบด้วยเรื่องที่สอบสวนข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ข้อกล่าวหา พยานหลักฐานที่สนับสนุนหรือหักล้างข้อกล่าวหา ประเด็นที่ต้องพิจารณา ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๕๒ วรรคสอง และวรรคสาม และลายมือชื่อกรรมการสอบสวนทุกคน รวมทั้งให้ประธานกรรมการลงลายมือชื่อกำกับไว้ในรายงานการสอบสวนหน้าอื่นด้วยทุกหน้า ในกรณีที่กรรมการสอบสวนคนใดมีเหตุจำเป็นไม่อาจลงลายมือชื่อได้ ให้ประธานกรรมการสอบสวนบันทึกเหตุจำเป็นดังกล่าวไว้ด้วย และในกรณีที่กรรมการสอบสวนผู้ใดมีความเห็นแย้ง ให้แสดงชื่อและสรุปความเห็นแย้งของผู้นั้นไว้ในรายงานการสอบสวนด้วย ในการนี้ ผู้มีความเห็นแย้งนั้นจะทำบันทึกรายละเอียดความเห็นแย้งและลงลายมือชื่อของตนแนบไว้กับรายงานการสอบสวนด้วยก็ได้

ข้อ ๕๔ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนและจัดทำรายงานการสอบสวนพร้อมทั้งสำนวนการสอบสวนเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนครั้งแรกตามข้อ ๒๗

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนมีเหตุผลและความจำเป็นไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ประธานกรรมการรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อขอขยายเวลาสอบสวนตามความจำเป็น และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาขยายเวลาได้ครั้งละไม่เกินหกสิบวัน ในกรณีที่ได้มีการขยายเวลาจนทำให้การสอบสวนดำเนินการเกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนครั้งแรกตามข้อ ๒๗ ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนรายงาน อ.ก.พ. กระทรวงที่ผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ทราบ เพื่อติดตามเร่งรัดให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยเร็วต่อไป

ข้อ ๕๕ เมื่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับรายงานการสอบสวนและสำนวนการสอบสวนแล้ว ให้พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องของการสอบสวน ถ้าเห็นว่าการสอบสวนถูกต้องครบถ้วนแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการตามข้อ ๕๖ แต่ถ้าเห็นว่าการสอบสวนยังไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วน ก็ให้สั่งหรือดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เห็นว่ายังไม่มีการแจ้งข้อกล่าวหาหรือการแจ้งข้อกล่าวหายังไม่ครบถ้วน ให้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาหรือแจ้งข้อกล่าวหาให้ครบถ้วนโดยเร็ว

(๒) ในกรณีที่เห็นว่าควรรวบรวมข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานเพิ่มเติม ให้กำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องการให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมโดยไม่ต้องทำความเห็น

(๓) ในกรณีที่เห็นว่าการดำเนินการใดไม่ถูกต้อง ให้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็ว

ข้อ ๕๖ เมื่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนถูกต้องครบถ้วนแล้ว ให้พิจารณามีความเห็นเพื่อสั่งหรือดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัย หรือกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหรือไม่ได้กระทำผิดวินัย ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป แต่ถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก็ให้ดำเนินการตาม (๒)

(๒) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ และไม่ว่าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะเห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนหรือไม่ก็ตาม ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ตามที่กำหนดในข้อ ๕๘ แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาต่อไป

(๓) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผลการสอบสวนยังไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษเพราะกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนให้พิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๑๑๐ (๖) หรือ (๗) ต่อไป แต่ถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัย หรือกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป และถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก็ให้ดำเนินการตาม (๒)

ข้อ ๕๗ ในกรณีที่มีการย้าย การโอน หรือการเลื่อนผู้ถูกกล่าวหา อันมีผลทำให้ผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเปลี่ยนไป ให้คณะกรรมการสอบสวนที่ได้แต่งตั้งไว้แล้วนั้น ดำเนินการต่อไปจนเสร็จ และทำรายงานการสอบสวนเสนอไปพร้อมกับสำนวนการสอบสวนต่อผู้บังคับบัญชาเดิมที่เป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตรวจสอบความถูกต้องของการดำเนินการเพื่อส่งไปยังผู้บังคับบัญชาใหม่ที่เป็นผู้ซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๔ พิจารณาสั่งหรือดำเนินการตามข้อ ๕๕ ต่อไป และถ้าในระหว่างการสอบสวนมีกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องสั่งการอย่างใดเพื่อให้การสอบสวนนั้นดำเนินการต่อไปได้ ให้ผู้บังคับบัญชาเดิมส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาใหม่ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาต่อไป

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาใหม่ซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๔ ตามวรรคหนึ่ง เห็นสมควรให้ดำเนินการตามข้อ ๕๕ จะสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมดำเนินการหรือในกรณีที่เห็นเป็นการสมควร จะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นใหม่เพื่อดำเนินการก็ได้ โดยให้นำข้อ ๑๘ และข้อ ๑๙ มาใช้บังคับ

ข้อ ๕๘ การส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง พิจารณาตามข้อ ๕๖ (๒) ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัด ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ เป็นผู้พิจารณา

(๒) ในกรณีที่อธิบดี ปลัดกระทรวงในฐานะอธิบดี หรือหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ (๖) (๙) หรือ (๑๐) เป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรม ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ เป็นผู้พิจารณา

(๓) ในกรณีที่นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวงสำหรับกรณีอื่นนอกจากที่กำหนดไว้ใน (๒) หรือหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ (๒) (๓) (๕) หรือ (๘) เป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ เป็นผู้พิจารณา

ในกรณีที่มีการย้าย การโอน หรือการเลื่อนผู้ถูกกล่าวหาอันมีผลให้ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่เปลี่ยนแปลงไป ให้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่หลังจากการย้าย การโอน หรือการเลื่อนนั้นเป็นผู้พิจารณา

ข้อ ๕๙ เมื่อได้รับเรื่องตามข้อ ๕๘ แล้ว อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง แล้วแต่กรณี อาจพิจารณามีมติอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้มีมติว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีใด ตามมาตราใด และให้ลงโทษสถานใด เพราะเหตุใด โดยจะต้องมีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญด้วยว่ามีการกระทำอย่างใด

(๒) ในกรณีที่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้มีมติว่าเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงกรณีใด ตามมาตราใด และให้ลงโทษสถานโทษใดและอัตราโทษใด เพราะเหตุใด หรือถ้าเห็นว่าเป็นความผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ จะมีมติงดโทษ โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้ ทั้งนี้ จะต้องมีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญด้วยว่ามีการกระทำอย่างใด

(๓) ในกรณีที่เห็นว่ายังไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้ามีข้อเท็จจริงอันเป็นกรณีที่สมควรให้ออกจากราชการตามมาตรา ๑๑๐ (๖) หรือ (๗) ให้มีมติให้ผู้นั้นออกจากราชการ โดยจะต้องมีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญด้วยว่ามีการกระทำอย่างใด มีกรณีที่สมควรให้ออกจากราชการเพราะเหตุใด ตามมาตราใด และถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการอย่างใด

(๔) ในกรณีที่เห็นว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่เป็นความผิดวินัย ให้มีมติให้สั่งยุติเรื่อง หรือถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยแต่เป็นกรณีที่ไม่อาจลงโทษได้ ให้มีมติให้งดโทษ

(๕) ในกรณีที่เห็นว่าข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอหรือการดำเนินการใดยังไม่ถูกต้องครบถ้วน ให้มีมติให้สอบสวนเพิ่มเติม แก้ไข หรือดำเนินการให้ถูกต้องตามควรแก่กรณี

ข้อ ๖๐ ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ ๑๘ ให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไป และให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๔ แล้วแต่กรณี แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้อง

ข้อ ๖๑ ในกรณีที่ปรากฏว่าการดำเนินการใดไม่ถูกต้องตามกฎ ก.พ. นี้ ให้เฉพาะการดำเนินการนั้นเสียไป และถ้าการดำเนินการนั้นเป็นสาระสำคัญที่ต้องดำเนินการหรือหากไม่ดำเนินการจะทำให้เสียความเป็นธรรม ให้แก้ไขหรือดำเนินการนั้นเสียใหม่ให้ถูกต้องโดยเร็ว

ข้อ ๖๒ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดตายในระหว่างการสอบสวน ให้การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นเป็นอันยุติ แต่ให้คณะกรรมการสอบสวนและผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องต่อไปเท่าที่สามารถจะกระทำได้ แล้วทำความเห็นเสนอต่อกระทรวงเจ้าสังกัดเพื่อพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการหรือกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๖๓ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการที่มีอำนาจดำเนินการพิจารณาทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการสอบสวนโดยอนุโลม เว้นแต่องค์ประชุมกรรมการสอบสวนตามข้อ ๓๘ และข้อ ๕๒

หมวด ๕
กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

ข้อ ๖๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพและได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือหรือมีหนังสือรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนตามกฎ ก.พ. นี้ ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ จะพิจารณาดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้

ข้อ ๖๕ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังต่อไปนี้ ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๔ แล้วแต่กรณี จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้

(๑) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ได้ดำเนินการหรือสั่งให้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

(๒) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๓) กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพและได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือหรือมีหนังสือรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนตามกฎ ก.พ. นี้

หมวด ๖
การสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษ

ข้อ ๖๖ การสั่งยุติเรื่องตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง มาตรา ๙๓ วรรคสอง หรือมาตรา ๙๗ วรรคสอง ให้ทำเป็นคำสั่ง ระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา เรื่องที่ถูกกล่าวหาและผลการพิจารณา ทั้งนี้ ตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด และให้ลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้สั่ง และวันเดือนปีที่ออกคำสั่งไว้ด้วย

ข้อ ๖๗ โทษสำหรับกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๙๖ ที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ มีอำนาจสั่งลงโทษได้ มีดังต่อไปนี้

(๑) ภาคทัณฑ์

(๒) ตัดเงินเดือนได้ครั้งหนึ่งในอัตราร้อยละ ๒ หรือร้อยละ ๔ ของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับในวันที่มีคำสั่งลงโทษเป็นเวลาหนึ่งเดือน สองเดือน หรือสามเดือน

(๓) ลดเงินเดือนได้ครั้งหนึ่งในอัตราร้อยละ ๒ หรือร้อยละ ๔ ของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับในวันที่มีคำสั่งลงโทษ

การสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน ถ้าจำนวนเงินที่จะต้องตัดหรือลดมีเศษไม่ถึงสิบบาท ให้ปัดเศษทิ้ง

ข้อ ๖๘ โทษสำหรับกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๗ ที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ มีอำนาจสั่งลงโทษได้ มีดังต่อไปนี้

(๑) ปลดออก

(๒) ไล่ออก

ข้อ ๖๙ การสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดเงินเดือน ปลดออก หรือไล่ออก ให้ทำเป็นคำสั่งระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกลงโทษ แสดงข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้ถูกลงโทษกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหรืออย่างร้ายแรงในกรณีใด ตามมาตราใด พร้อมทั้งสิทธิในการอุทธรณ์และระยะเวลาในการอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๔ ไว้ในคำสั่งนั้นด้วย ทั้งนี้ ตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด และให้ลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้สั่ง และวันเดือนปีที่ออกคำสั่งไว้ด้วย

ข้อ ๗๐ การสั่งลงโทษ ให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันหรือระยะเวลาดังต่อไปนี้

(๑) การสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันที่มีคำสั่ง

(๒) การสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน ให้สั่งให้มีผลตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่ง

(๓) การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้สั่งให้มีผลตามระเบียบที่ ก.พ. กำหนดตามมาตรา ๑๐๗ วรรคสอง

ข้อ ๗๑ การสั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ทำเป็นคำสั่ง และให้ระบุไว้ในคำสั่งด้วยว่าให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือน ทั้งนี้ ตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ข้อ ๗๒ การสั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสอง สำหรับกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วแต่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนตามมาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง และผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งงดโทษ ทั้งนี้ ตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ข้อ ๗๓ เมื่อได้มีคำสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษแล้ว ให้ดำเนินการแจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยเร็ว และให้ผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน และให้มอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้หนึ่งฉบับด้วย ถ้าผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง เมื่อได้ทำบันทึกลงวันที่และสถานที่ที่แจ้งและลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถือวันที่แจ้งนั้นเป็นวันรับทราบ

ในกรณีที่ไม่อาจแจ้งให้ทราบตามวรรคหนึ่งได้หรือมีเหตุจำเป็นอื่น ให้ส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหาซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหาได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งในประเทศ หรือเมื่อครบสิบห้าวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งไปยังต่างประเทศ

หมวด ๗
การมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ

ข้อ ๗๔ ในกรณีที่มีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ มีคำสั่งใหม่ โดยให้สั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิม แล้วสั่งใหม่ให้เป็นไปตามนั้น

คำสั่งใหม่ตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด โดยอย่างน้อยให้มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

(๑) อ้างถึงคำสั่งลงโทษเดิมก่อนมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ

(๒) อ้างถึงมติของ อ.ก.พ. กระทรวง หรือของ ก.พ. หรือคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. หรือขององค์กรตามกฎหมายอื่น ที่ให้เพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ แล้วแต่กรณี โดยแสดงสาระสำคัญโดยสรุปไว้ด้วย

(๓) สั่งให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมตาม (๑) และมีคำสั่งใหม่ให้เป็นไปตาม (๒)

(๔) ระบุวิธีการดำเนินการเกี่ยวกับโทษที่ได้รับไปแล้ว

ข้อ ๗๕ ในกรณีที่คำสั่งเดิมเป็นคำสั่งลงโทษไล่ออกหรือปลดออก ถ้ามีการลดโทษเป็นปลดออกหรือเพิ่มโทษเป็นไล่ออก จะสั่งให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันใด ให้เป็นไปตามระเบียบที่ ก.พ. กำหนดตามมาตรา ๑๐๗ วรรคสอง

ข้อ ๗๖ ในกรณีที่คำสั่งเดิมเป็นคำสั่งลงโทษไล่ออกหรือปลดออก ถ้ามีการลดโทษเพื่อจะสั่งลงโทษใหม่ในความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง งดโทษ หรือยกโทษ ในคำสั่งใหม่ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการและสั่งลงโทษใหม่ในความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง งดโทษ หรือยกโทษ แล้วแต่กรณี

การสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ให้สั่งให้ผู้นั้นดำรงตำแหน่งตามเดิม หรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกันและระดับเดียวกันหรือในตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนด ทั้งนี้ ผู้นั้นต้องมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น

ในกรณีที่ไม่อาจสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการได้ เพราะเหตุที่ก่อนที่จะมีคำสั่งใหม่นั้น ผู้นั้นพ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ตาย หรือออกจากราชการเนื่องจากเหตุอื่น ให้สั่งงดโทษ หรือสั่งยุติเรื่อง แล้วแต่กรณี แล้วให้แสดงเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการไว้ในคำสั่งนั้นด้วย

ในคำสั่งใหม่ให้ระบุด้วยว่าเงินเดือนระหว่างที่ถูกไล่ออกหรือปลดออกให้เบิกจ่ายให้ผู้นั้นตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

ข้อ ๗๗ ในกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นคำสั่งลงโทษในความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ถ้ามีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ในคำสั่งใหม่ให้ระบุการดำเนินการเกี่ยวกับโทษที่ได้รับไปแล้วดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าเป็นกรณียกโทษ ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยได้รับโทษทางวินัยมาก่อน และให้ผู้นั้นกลับคืนสู่สถานะเดิมก่อนมีการลงโทษ ในกรณีที่ได้มีการตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนผู้นั้นไปเท่าใด ให้คืนเงินที่ได้ตัดหรือลดไว้ดังกล่าวให้ผู้นั้น

(๒) ถ้าเป็นกรณีงดโทษ ในกรณีที่ได้มีการตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนผู้นั้นไปเท่าใด ให้คืนเงินที่ได้ตัดหรือลดไว้ดังกล่าวให้ผู้นั้น

(๓) ถ้าเป็นกรณีที่มีผลให้ยังคงต้องลงโทษผู้นั้นอยู่ ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มโทษหรือลดโทษก็ตาม ให้ดำเนินการดังนี้

(ก) ถ้าเป็นการเพิ่มโทษให้เป็นโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน ให้คิดคำนวณจำนวนเงินเดือนที่จะตัดหรือลดตามอัตราโทษใหม่จากเงินเดือนเดิมในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม และให้คืนเงินที่ได้ตัดหรือลดไปแล้วนั้นให้ผู้นั้น

(ข) ถ้าเป็นการเพิ่มโทษจากโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนเป็นปลดออกหรือไล่ออก ให้คืนเงินที่ได้ตัดหรือลดไปแล้วนั้นให้ผู้นั้น

(ค) ถ้าเป็นการลดโทษให้เป็นโทษภาคทัณฑ์ ให้ลงโทษให้เป็นไปตามนั้น ในกรณีที่ได้มีการตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนผู้นั้นไปเท่าใด ให้คืนเงินที่ได้ตัดหรือลดไว้ดังกล่าวให้ผู้นั้น

(ง) ถ้าเป็นการลดโทษให้เป็นโทษตัดเงินเดือน ให้คิดคำนวณจำนวนเงินที่จะตัดตามอัตราโทษใหม่จากเงินเดือนเดิมในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม และให้คืนเงินที่ได้ลดไปแล้วนั้นให้ผู้นั้น

(จ) ถ้าเป็นการเพิ่มหรือลดอัตราโทษของโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน ให้คิดคำนวณจำนวนเงินที่จะตัดหรือลดตามอัตราโทษใหม่จากเงินเดือนเดิมในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม ในกรณีที่จำนวนเงินที่จะต้องตัดหรือลดตามคำสั่งลงโทษใหม่ ต่ำกว่าจำนวนเงินที่ได้ถูกตัดหรือลดตามคำสั่งลงโทษเดิม ให้คืนเงินส่วนที่ได้ตัดหรือลดไว้เกินนั้นให้ผู้นั้น

หมวด ๘
การสั่งพักราชการและให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ข้อ ๗๘ เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ จะสั่งให้ผู้นั้นพักราชการเพื่อรอฟังผลการสอบสวนหรือพิจารณา หรือผลแห่งคดีได้ต่อเมื่อมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(๑) ผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวน และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาเห็นว่าถ้าผู้นั้นคงอยู่ในหน้าที่ราชการต่อไปอาจเกิดการเสียหายแก่ราชการ

(๒) ผู้นั้นถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาในเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต หรือเกี่ยวกับความประพฤติหรือพฤติการณ์อันไม่น่าไว้วางใจโดยพนักงานอัยการมิได้รับเป็นทนายแก้ต่างให้ และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาเห็นว่าถ้าผู้นั้นคงอยู่ในหน้าที่ราชการอาจเกิดการเสียหายแก่ราชการ

(๓) ผู้นั้นมีพฤติการณ์ที่แสดงว่าถ้าคงอยู่ในหน้าที่ราชการจะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณาหรือจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้น

(๔) ผู้นั้นอยู่ในระหว่างถูกควบคุมหรือขังโดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญาหรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษาและได้ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุก เป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวันแล้ว

(๕) ผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวนและต่อมามีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น หรือผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวนภายหลังที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้น ได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่าการกระทำความผิดอาญาของผู้นั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๗๙ การสั่งพักราชการให้สั่งพักตลอดเวลาที่สอบสวนหรือพิจารณา เว้นแต่ผู้ถูกสั่งพักราชการผู้ใดได้ร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๒ และผู้มีอำนาจพิจารณาคำร้องทุกข์เห็นว่าสมควรสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนการสอบสวนหรือพิจารณาเสร็จสิ้น เนื่องจากพฤติการณ์ของผู้ถูกสั่งพักราชการไม่เป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนหรือพิจารณา และไม่ก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยต่อไป หรือเนื่องจากการดำเนินการทางวินัยได้ล่วงพ้นหนึ่งปีนับแต่วันพักราชการแล้วยังไม่แล้วเสร็จและผู้ถูกสั่งพักราชการไม่มีพฤติกรรมดังกล่าว ให้ผู้มีอำนาจสั่งพักราชการสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนการสอบสวนหรือพิจารณาเสร็จสิ้น

ข้อ ๘๐ ในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนหลายสำนวน หรือถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดในคดีอาญาหลายคดี ถ้าจะสั่งพักราชการในสำนวนหรือคดีใดที่เข้าลักษณะตามข้อ ๗๘ ให้สั่งพักราชการในสำนวนหรือคดีอื่นทุกสำนวนหรือทุกคดีที่เข้าลักษณะตามข้อ ๗๘ ด้วย

ในกรณีที่ได้สั่งพักราชการในสำนวนใดหรือคดีใดไว้แล้ว ถ้าภายหลังปรากฏว่าผู้ถูกสั่งพักนั้นมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนในสำนวนอื่น หรือถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาในคดีอาญาในคดีอื่นเพิ่มขึ้น ก็ให้สั่งพักราชการในสำนวนหรือคดีอื่นที่เพิ่มขึ้นและเข้าลักษณะตามข้อ ๗๘ นั้นด้วย

ข้อ ๘๑ การสั่งพักราชการ ให้สั่งพักตั้งแต่วันออกคำสั่ง เว้นแต่

(๑) ผู้ซึ่งจะถูกสั่งพักราชการอยู่ในระหว่างถูกควบคุมหรือขังโดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญาหรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษา การสั่งพักราชการในเรื่องนั้นให้สั่งพักย้อนหลังไปถึงวันที่ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุก

(๒) ในกรณีที่ได้มีการสั่งพักราชการไว้แล้ว ถ้าจะต้องสั่งใหม่เพราะคำสั่งเดิมไม่ชอบหรือไม่ถูกต้อง ให้สั่งพักตั้งแต่วันให้พักราชการตามคำสั่งเดิม หรือตามวันที่ควรต้องพักราชการในขณะที่ออกคำสั่งเดิม

ข้อ ๘๒ คำสั่งพักราชการต้องระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกสั่งพักราชการ ตลอดจนกรณีและเหตุที่สั่งพักราชการ และวันที่คำสั่งมีผลใช้บังคับ

เมื่อได้มีคำสั่งให้ผู้ใดพักราชการ ให้แจ้งคำสั่งให้ผู้นั้นทราบ และให้นำข้อ ๗๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๘๓ ในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีเหตุที่อาจถูกสั่งพักราชการตามข้อ ๗๘ และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาเห็นว่าการสอบสวนหรือพิจารณา หรือการดำเนินคดีนั้น จะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวจะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อนก็ได้

ในกรณีที่ได้สั่งพักราชการไว้แล้ว จะพิจารณาตามวรรคหนึ่งและสั่งให้ผู้ถูกสั่งพักราชการนั้นออกจากราชการไว้ก่อนแทนการสั่งพักราชการก็ได้

ข้อ ๘๔ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันออกคำสั่ง แต่ถ้าเป็นกรณีที่ได้สั่งให้พักราชการไว้ก่อนแล้ว ให้สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตั้งแต่วันสั่งพักราชการเป็นต้นไป หรือในกรณีที่มีเหตุตามข้อ ๘๑ ให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันที่กำหนดไว้ในข้อ ๘๑ นั้น

ให้นำข้อ ๗๙ ข้อ ๘๐ และข้อ ๘๒ มาใช้บังคับแก่การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนโดยอนุโลม

ข้อ ๘๕ การสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง หรือประเภทวิชาการระดับทรงคุณวุฒิออกจากราชการไว้ก่อน ให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อมีพระบรมราชโองการให้พ้นจากตำแหน่งนับแต่วันออกจากราชการไว้ก่อน

ข้อ ๘๖ เมื่อได้สั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดพักราชการในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน และปรากฏผลการสอบสวนหรือพิจารณาแล้ว ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗

(๒) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการตามข้อ ๙๑ แล้วดำเนินการตามมาตรา ๙๖ แต่หากมีกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้ ให้สั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสอง โดยไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ และแสดงกรณีกระทำผิดวินัยนั้นไว้ในคำสั่งด้วย

(ก) ผู้นั้นได้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการแล้ว

(ข) ผู้นั้นมีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ

(ค) ผู้นั้นได้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นไปแล้ว โดยมิใช่เพราะเหตุตาย

(๓) ในกรณีที่ผู้นั้นมิได้กระทำผิดวินัย ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการตามข้อ ๙๑ และสั่งยุติเรื่อง แต่หากมีกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้ ให้สั่งยุติเรื่องโดยไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ และแสดงเหตุที่ไม่สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการไว้ในคำสั่งนั้นด้วย

(ก) ผู้นั้นได้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการแล้ว

(ข) ผู้นั้นมีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ

(ค) ผู้นั้นได้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นไปแล้ว โดยมิใช่เพราะเหตุตาย

(๔) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหรือมิได้กระทำผิดวินัยแต่มีกรณีอื่นที่ผู้นั้นถูกสั่งพักราชการหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนด้วย ถ้าจะดำเนินการตามมาตรา ๙๖ ให้รอฟังผลการสอบสวนหรือพิจารณาหรือผลแห่งคดีกรณีอื่นนั้น โดยยังไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ แต่ถ้าเป็นการสั่งยุติเรื่อง ให้สั่งยุติเรื่องโดยไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ และแสดงเหตุที่ไม่สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการไว้ในคำสั่งนั้นด้วย

ข้อ ๘๗ เมื่อได้สั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดออกจากราชการไว้ก่อนในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน และปรากฏผลการสอบสวนหรือพิจารณาแล้ว ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗

(๒) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และไม่มีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตามข้อ ๙๑ แล้วดำเนินการตามมาตรา ๙๖ แต่หากมีกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้ ให้สั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสอง โดยไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ และแสดงกรณีกระทำผิดวินัยนั้นไว้ในคำสั่งด้วย

(ก) ผู้นั้นต้องพ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

(ข) ผู้นั้นมีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ

(ค) ผู้นั้นได้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นไปแล้ว โดยมิใช่เพราะเหตุตาย

(๓) ในกรณีที่ผู้นั้นมิได้กระทำผิดวินัย ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตามข้อ ๙๑ และสั่งยุติเรื่อง แต่หากมีกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้ ให้สั่งยุติเรื่องโดยไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ และแสดงเหตุที่ไม่สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการไว้ในคำสั่งนั้นด้วย

(ก) ผู้นั้นต้องพ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

(ข) ผู้นั้นมีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ

(ค) ผู้นั้นได้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นไปแล้ว โดยมิใช่เพราะเหตุตาย

(๔) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหรือมิได้กระทำผิดวินัย แต่มีกรณีอื่นที่ผู้นั้นถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนด้วย ถ้าจะดำเนินการตามมาตรา ๙๖ ให้รอฟังผลการสอบสวนหรือพิจารณาหรือผลแห่งคดีกรณีอื่นนั้น โดยยังไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ แต่ถ้าเป็นการสั่งยุติเรื่องให้สั่งยุติเรื่องโดยไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ และแสดงเหตุที่ไม่สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการไว้ในคำสั่งนั้นด้วย

(๕) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง แต่มีกรณีที่ผู้นั้นถูกสั่งพักราชการในกรณีอื่นด้วย ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการโดยให้แสดงไว้ในคำสั่งด้วยว่าผู้นั้นยังไม่อาจกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการได้เนื่องจากอยู่ในระหว่างถูกสั่งพักราชการในกรณีอื่น ส่วนการดำเนินการตามมาตรา ๙๖ ให้รอฟังผลการสอบสวนหรือพิจารณาหรือผลแห่งคดีกรณีอื่นนั้น

(๖) ในกรณีที่ผู้นั้นมิได้กระทำผิดวินัย แต่มีกรณีที่ผู้นั้นถูกสั่งพักราชการในกรณีอื่นด้วย ให้สั่งยุติเรื่อง และสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการโดยให้แสดงไว้ในคำสั่งด้วยว่าผู้นั้นยังไม่อาจกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการได้เนื่องจากอยู่ในระหว่างถูกสั่งพักราชการในกรณีอื่นนั้น

ข้อ ๘๘ เมื่อได้สั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดพักราชการในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา และปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุดแล้ว ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗ โดยไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ

(๒) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษหรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำสั่งของศาล ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๓ หรือมาตรา ๑๑๐ (๘) แล้วแต่กรณี โดยไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ

(๓) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษตาม (๑) หรือ (๒) แต่ศาลรอการกำหนดโทษหรือให้รอการลงโทษ หรือได้รับโทษอย่างอื่นนอกจาก (๑) หรือ (๒) ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการตามข้อ ๙๑ และดำเนินการทางวินัยตามกฎ ก.พ. นี้ต่อไป

(๔) ในกรณีที่ในคำพิพากษาถึงที่สุดมิได้วินิจฉัยว่าผู้นั้นกระทำผิดอาญา หรือมิได้มีการฟ้องคดีอาญาในกรณีที่ต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการตามข้อ ๙๑ และถ้าการกระทำดังกล่าวมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการตามกฎ ก.พ. นี้ต่อไป

ในกรณีที่ผู้ถูกสั่งพักราชการตาม (๓) หรือ (๔) ได้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ หรือมีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่น หรือได้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นไปแล้ว หรือมีกรณีอื่นที่ผู้นั้นถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน ไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ แต่ให้แสดงเหตุที่ไม่สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการไว้ด้วย

ข้อ ๘๙ เมื่อได้สั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดออกจากราชการไว้ก่อนในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา และปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุดแล้ว ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗ โดยไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ

(๒) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษหรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำสั่งของศาล ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๓ หรือมาตรา ๑๑๐ (๘) แล้วแต่กรณี โดยไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ

(๓) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษตาม (๑) หรือ (๒) แต่ศาลรอการกำหนดโทษหรือให้รอการลงโทษ หรือได้รับโทษอย่างอื่นนอกจาก (๑) หรือ (๒) ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตามข้อ ๙๑ และดำเนินการทางวินัยตามกฎ ก.พ. นี้ต่อไป

(๔) ในกรณีที่ในคำพิพากษาถึงที่สุดมิได้วินิจฉัยว่าผู้นั้นกระทำผิดอาญา หรือมิได้มีการฟ้องคดีอาญาในกรณีที่ต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตามข้อ ๙๑ และถ้าการกระทำดังกล่าวมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการตามกฎ ก.พ. นี้ต่อไป

ในกรณีที่ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตาม (๓) หรือ (๔) มีกรณีอื่นที่ถูกสั่งพักราชการด้วย ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการโดยให้แสดงไว้ในคำสั่งด้วยว่าผู้นั้นยังไม่อาจกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการได้เนื่องจากอยู่ในระหว่างถูกสั่งพักราชการในกรณีอื่น แต่ถ้าผู้นั้นได้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ หรือมีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่น หรือได้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นไปแล้ว หรือมีกรณีอื่นที่ผู้นั้นถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการแต่ให้แสดงเหตุที่ไม่สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการไว้ด้วย

ข้อ ๙๐ ในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีที่ถูกดำเนินการทางวินัย หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาที่ไม่เข้าลักษณะตามข้อ ๗๘ และมีกรณีอื่นที่ผู้นั้นถูกสั่งพักราชการหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เมื่อปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดีถึงที่สุดในเรื่องที่มิได้มีคำสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน ให้ดำเนินการดังนี้

(๑) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือผู้นั้นกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดเว้นแต่เป็นโทษจำคุกสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗

(๒) ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้รอการดำเนินการตามมาตรา ๙๖ ไว้ก่อนจนกว่าจะปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดีถึงที่สุดในกรณีอื่นนั้นจึงดำเนินการตามควรแก่กรณีต่อไป

(๓) ในกรณีที่สมควรให้ผู้นั้นออกจากราชการตามมาตรา ๑๑๐ (๖) (๗) หรือ (๘) ให้ดำเนินการให้ผู้นั้นออกจากราชการได้

(๔) ในกรณีที่ผู้นั้นมิได้กระทำผิดวินัยในเรื่องนั้น ให้สั่งยุติเรื่อง

ข้อ ๙๑ ในกรณีที่จะต้องสั่งให้ผู้ถูกสั่งพักราชการผู้ใดกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือต้องสั่งให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนผู้ใดกลับเข้ารับราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งตามเดิมหรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกันและระดับเดียวกัน หรือในตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนด ทั้งนี้ ผู้นั้นต้องมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น

ในกรณีที่สั่งให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูงหรือประเภทวิชาการระดับทรงคุณวุฒิ ให้ดำเนินการนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้ง

ข้อ ๙๒ คำสั่งพักราชการ คำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน คำสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ให้มีสาระสำคัญตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

หมวด ๙

การนับระยะเวลา

ข้อ ๙๓ การนับระยะเวลาตามกฎ ก.พ. นี้ ถ้ากำหนดเวลาเป็นวัน สัปดาห์ หรือเดือน มิให้นับวันแรกแห่งระยะเวลานั้นรวมเข้าด้วย เว้นแต่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ซึ่งต้องใช้อำนาจตามกฎ ก.พ. นี้จะได้เริ่มการในวันนั้น

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ซึ่งต้องใช้อำนาจตามกฎ ก.พ. นี้ ต้องกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้นับวันสิ้นสุดของระยะเวลานั้นรวมเข้าด้วยแม้ว่าวันสุดท้ายเป็นวันหยุดราชการ

ในกรณีที่บุคคลอื่นนอกจากที่กำหนดไว้ในวรรคสองต้องทำการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในระยะเวลาที่กำหนด ถ้าวันสุดท้ายเป็นวันหยุดราชการ ให้ถือว่าระยะเวลานั้นสิ้นสุดในวันทำงานที่ถัดจากวันหยุดนั้น

หมวด ๑๐

บทเบ็ดเตล็ด

ข้อ ๙๔ ในกรณีที่มีเหตุผลความจำเป็นเป็นพิเศษที่ไม่อาจนำหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎ ก.พ. นี้มาใช้บังคับได้ การดำเนินการในเรื่องนั้นจะสมควรดำเนินการประการใดให้เป็นไปตามที่ ก.พ. กำหนด

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๙๕ ในกรณีที่ได้มีการสั่งให้สอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดโดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ ระเบียบหรือหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ก่อนวันที่กฎ ก.พ. นี้ใช้บังคับ และการสอบสวนนั้นยังไม่แล้วเสร็จ ให้ดำเนินการสอบสวนผู้นั้นตามกฎหมาย กฎ ระเบียบหรือหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ในขณะนั้นต่อไปจนกว่าจะแล้วเสร็จ ส่วนการพิจารณาและดำเนินการต่อไปให้ดำเนินการตามกฎ ก.พ. นี้

ข้อ ๙๖ ในกรณีที่ได้มีการสอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดโดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ในขณะนั้นเสร็จไปแล้วในวันก่อนวันที่กฎ ก.พ. นี้ใช้บังคับ แต่ยังมิได้มีการพิจารณาและดำเนินการต่อไปหรือการพิจารณาดำเนินการยังไม่แล้วเสร็จ ให้การสอบสวนนั้นเป็นอันใช้ได้ ส่วนการพิจารณาและดำเนินการต่อไปให้ดำเนินการตามกฎ ก.พ. นี้

ข้อ ๙๗ ในกรณีที่ได้มีการสอบสวนและพิจารณาโดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ในขณะนั้นเสร็จไปแล้วก่อนวันที่กฎ ก.พ. นี้ใช้บังคับ แต่ยังมิได้ดำเนินการให้เป็นไปตามผลการพิจารณาดังกล่าว ให้การสอบสวนและพิจารณานั้นเป็นอันใช้ได้ ส่วนการดำเนินการต่อไปให้ดำเนินการตามกฎ ก.พ. นี้

ในกรณีที่จะต้องสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงก่อนวันที่กฎ ก.พ. นี้ใช้บังคับ แต่ยังไม่ได้สั่งลงโทษ ให้สั่งลงโทษตามข้อ ๖๗ (๒) หรือ (๓) แล้วแต่กรณี

ข้อ ๙๘ ในกรณีที่ได้มีการสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนโดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ก่อนวันที่กฎ ก.พ. นี้ใช้บังคับ และการสอบสวนหรือการพิจารณานั้นยังไม่เสร็จ ให้การสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนนั้นมีผลต่อไปตามกฎ ก.พ. นี้ จนกว่าจะมีการสั่งการเป็นอย่างอื่นตามกฎ ก.พ. นี้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๖
พงศ์เทพ เทพกาญจนา
รองนายกรัฐมนตรี
ประธาน ก.พ.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.พ. ฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๙๔ (๔) มาตรา ๙๕ มาตรา ๙๖ วรรคสี่ มาตรา ๙๗ วรรคสอง มาตรา ๑๐๑ วรรคแปด และมาตรา ๑๐๕ บัญญัติให้การดำเนินการทางวินัยเป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. จึงจำเป็นต้องออกกฎ ก.พ. นี้

ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๒

สำนักงาน ก.พ.
ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

เรื่อง กำหนดตำแหน่งประธานกรรมการตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

เรียน (เวียนกระทรวง กรม จังหวัด)

โดยที่กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ หมวด ๔ การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อ ๑๘ กำหนดว่า ในขณะที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ประธานกรรมการต้องดำรงตำแหน่งตามที่ ก.พ. กำหนด

ก.พ. จึงมีมติกำหนดตำแหน่งประธานกรรมการที่แต่งตั้งจากข้าราชการพลเรือนสามัญดังต่อไปนี้

๑. กรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง ตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการระดับกระทรวง หรือระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี ประธานกรรมการต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่ง

๑.๑ ประเภทบริหารระดับสูง ตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการระดับเดียวกับผู้ถูกกล่าวหา หรือ

๑.๒ ประเภทวิชาการระดับทรงคุณวุฒิในส่วนราชการอื่น

๒. กรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง ตำแหน่งอื่นนอกจากที่ระบุไว้ใน ๑ หรือประเภทบริหารระดับต้น ประธานกรรมการต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่ง

๒.๑ ประเภทบริหารระดับไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา หรือ

๒.๒ ประเภทวิชาการระดับทรงคุณวุฒิในส่วนราชการอื่น

๓. กรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการระดับสูง ประธานกรรมการต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่ง

๓.๑ ประเภทบริหารทุกระดับ หรือ

๓.๒ ประเภทอำนวยการระดับไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา หรือ

๓.๓ ประเภทวิชาการระดับไม่ต่ำกว่าระดับเชี่ยวชาญในส่วนราชการอื่น

๔. กรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการระดับต้น ประธานกรรมการต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่ง

๔.๑ ประเภทบริหารทุกระดับ หรือ

๔.๒ ประเภทอำนวยการระดับไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา หรือ

๔.๓ ประเภทวิชาการระดับไม่ต่ำกว่าระดับเชี่ยวชาญ หรือ

๔.๔ ประเภทวิชาการระดับชำนาญการพิเศษในส่วนราชการอื่น

๕. กรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการระดับทรงคุณวุฒิ ประธานกรรมการต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่ง

๕.๑ ประเภทบริหารระดับสูง หรือ

๕.๒ ประเภทวิชาการระดับไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา

๖. กรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการระดับตั้งแต่ระดับเชี่ยวชาญลงมา ประธานกรรมการต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่ง

๖.๑ ประเภทบริหารทุกระดับ หรือ

๖.๒ ประเภทอำนวยการระดับสูง หรือ

๖.๓ ประเภทอำนวยการระดับต้น สำหรับกรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับชำนาญการพิเศษลงมา หรือ

๖.๔ ประเภทวิชาการระดับไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และไม่ต่ำกว่าระดับชำนาญการ หรือ

๖.๕ ประเภททั่วไประดับไม่ต่ำกว่าระดับอาวุโส สำหรับกรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับชำนาญการลงมา

๗. กรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประเภททั่วไปทุกระดับ ประธานกรรมการต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่ง

๗.๑ ประเภทบริหารทุกระดับ หรือ

๗.๒ ประเภทอำนวยการระดับสูง หรือ

๗.๓ ประเภทอำนวยการระดับต้น สำหรับกรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับอาวุโสลงมา หรือ

๗.๔ ประเภทวิชาการระดับไม่ต่ำกว่าระดับเชี่ยวชาญ หรือ

๗.๕ ประเภทวิชาการระดับชำนาญการพิเศษ สำหรับกรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับอาวุโสลงมา หรือ

๗.๖ ประเภทวิชาการระดับชำนาญการ สำหรับกรณีผู้ถูกกล่าวหาตำแหน่งตั้งแต่ระดับชำนาญงานลงมา หรือ

๗.๗ ประเภททั่วไประดับไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และไม่ต่ำกว่าระดับชำนาญงาน

ในกรณีที่แต่งตั้งประธานกรรมการจากข้าราชการฝ่ายพลเรือนนอกจากที่กล่าวข้างต้น ประธานกรรมการต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา โดยให้นำหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๘/ว ๓๐ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่องหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการเทียบตำแหน่งอย่างอื่นเท่ากับการดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาใช้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎ ก.พ. นี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและถือเป็นหลักในการปฏิบัติต่อไป ทั้งนี้ได้แจ้งให้กรมและจังหวัดทราบแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นายนนทิกร กาญจนะจิตรา)
เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย
โทร. ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๘
โทรสาร ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๕

ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓

สำนักงาน ก.พ.
ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

เรื่อง แบบตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

เรียน (เวียนกระทรวง กรม จังหวัด)

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด (ดว.๑ - ดว.๖) จำนวน ๖ ฉบับ

โดยที่กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ หมวด ๔ การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อ ๑๙ ข้อ ๒๐ ข้อ ๓๑ ข้อ ๔๐ และข้อ ๕๓ หมวด ๖ การสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษ ข้อ ๖๖ ข้อ ๖๙ ข้อ ๗๑ และข้อ ๗๒ หมวด ๗ การมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ข้อ ๗๔ และหมวด ๘ การสั่งพักราชการและให้ออกจากราชการไว้ก่อน ข้อ ๙๒ กำหนดให้แบบคำสั่งและแบบการสอบสวนทางวินัยต้องมีสาระสำคัญตามที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

สำนักงาน ก.พ. จึงได้กำหนดแบบคำสั่งและแบบการสอบสวนทางวินัยตามหมวด ๔ การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อ ๑๙ ข้อ ๒๐ ข้อ ๓๑ ข้อ ๔๐ และข้อ ๕๓ รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

สำหรับแบบคำสั่งอื่น ในระหว่างที่สำนักงาน ก.พ. ยังมิได้กำหนด ให้นำแบบคำสั่งที่กำหนดไว้ในกฎ ระเบียบ หรือหลักเกณฑ์ที่ออกตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาใช้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎ ก.พ. นี้ โดยแบบคำสั่งดังกล่าวต้องมีสาระสำคัญ ดังนี้

หมวด ๖ การสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษ ต้องมีสาระสำคัญตามข้อ ๖๖ ข้อ ๖๙ ข้อ ๗๑ หรือข้อ ๗๒

หมวด ๗ การมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ต้องมีสาระสำคัญตามข้อ ๗๔

หมวด ๘ การสั่งพักราชการและให้ออกจากราชการไว้ก่อน ต้องมีสาระสำคัญตามข้อ ๘๒ ข้อ ๘๔ หรือข้อ ๙๑

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและถือเป็นหลักในการปฏิบัติต่อไป ทั้งนี้ได้แจ้งให้กรมและจังหวัดทราบแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นายนนทิกร กาญจนะจิตรา)
เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย
โทร. ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๘
โทรสาร ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๕

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๑
(ข้อ ๑๙)

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕..
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภท.....ตำแหน่งในการบริหารงาน (ถ้ามี).....ตำแหน่งในสายงาน .....ระดับ.....ส่วนราชการ.....สังกัดจังหวัด (ถ้ามี)..... กรม.....เลขที่ตำแหน่ง..... มีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่อง.....
.....

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๙๓ หรือมาตรา ๙๔ (....) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วแต่กรณี ประกอบกับข้อ ๑๕ หรือข้อ ๑๖ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้วแต่กรณี จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาในเรื่องดังกล่าว ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

.....(ชื่อ).....	เป็นประธานกรรมการ
.....(ชื่อ).....	เป็นกรรมการ
ฯลฯ	ฯลฯ
.....(ชื่อ).....	เป็นกรรมการและเลขานุการ
.....(ชื่อ).....	เป็นผู้ช่วยเลขานุการ (ถ้ามี)

ให้คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้วเสนอสำนวนการสอบสวนมาเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

อนึ่ง ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า กรณีมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องอื่นนอกจากที่ระบุไว้ในคำสั่งนี้ หรือกรณีที่การสอบสวนพาดพิงไปถึงผู้อื่น ให้ดำเนินการตามข้อ ๔๙ หรือข้อ ๕๐ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้วแต่กรณี

สั่ง ณ วันที่ .. เดือน.....พ.ศ. ๒๕..

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง [๑])

---

[๑] ในกรณีเป็นผู้รักษาราชการแทน/เป็นผู้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน/เป็นผู้รักษาการในตำแหน่งให้ระบุด้วย

ตัวอย่างการแจ้งตำแหน่งคณะกรรมการสอบสวน
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

ตามข้อ ๒๑ (๑) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ กำหนดให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแจ้งตำแหน่งของประธานกรรมการ กรรมการ และผู้ช่วยเลขานุการ (ถ้ามี) รวมทั้งสิทธิคัดค้านคณะกรรมการสอบสวนไปพร้อมกับคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนั้น

บัดนี้ ได้มีคำสั่ง.....ที่..../.... เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ลงวันที่ ..... เพื่อสอบสวนท่าน จึงแจ้งตำแหน่งและระดับตำแหน่งของคณะกรรมการสอบสวนให้ทราบ ดังนี้

.....(ชื่อ และตำแหน่ง[๑])..... เป็นประธานกรรมการ

.....(ชื่อ และตำแหน่ง[๑])..... เป็นกรรมการ

ฯลฯ ฯลฯ

.....(ชื่อ และตำแหน่ง[๑])..... เป็นกรรมการและเลขานุการ

.....(ชื่อ และตำแหน่ง[๑])..... เป็นผู้ช่วยเลขานุการ (ถ้ามี)

ทั้งนี้ ท่านมีสิทธิคัดค้านคณะกรรมการสอบสวนตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ หมวด ๔ การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

---

[๑] ให้ระบุตำแหน่งในการบริหารงาน (ถ้ามี) ตำแหน่งในสายงานและระดับด้วย

[๒] หากเป็นกรณีแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ใช้หมวด ๓ การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ประกอบกับหมวด ๔ การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงโดยอนุโลม

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๒

(ตามข้อ ๒๐)

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่..../๒๕..

เรื่อง เปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวน

ตามคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน..... ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งประเภท.....ตำแหน่งในการบริหารงาน (ถ้ามี)..... ตำแหน่งในสายงาน.....ระดับ.....ส่วนราชการ.....สังกัดจังหวัด (ถ้ามี) .....กรม.....เลขที่ตำแหน่ง..... นั้น

บัดนี้ เห็นสมควรเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวน เป็นดังนี้

.....(ชื่อ).....	เป็นประธานกรรมการ
.....(ชื่อ).....	เป็นกรรมการ
ฯลฯ	ฯลฯ
.....(ชื่อ).....	เป็นกรรมการและเลขานุการ
.....(ชื่อ).....	เป็นผู้ช่วยเลขานุการ (ถ้ามี)

สั่ง ณ วันที่ .. เดือน.....พ.ศ. ๒๕..

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๑]).....

---

[๑] ในกรณีเป็นผู้รักษาราชการแทน/เป็นผู้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน/เป็นผู้รักษาการในตำแหน่งให้ระบุด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๓

(ตามข้อ ๓๑)

บันทึกถ้อยคำของพยาน

เรื่อง การสอบสวน.....(ชื่อ).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

สอบสวนที่.....

วันที่ .....

ข้าพเจ้า.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....ศาสนา.....อาชีพ..... อยู่บ้านเลขที่.....ตรอก/ซอย .....ถนน.....แขวง/ตำบล.....เขต/อำเภอ .....จังหวัด.....ข้าพเจ้าได้ทราบแล้วว่าข้าพเจ้าเป็นพยานในกรณีที่.....(ส่วนราชการ).....สั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง.....(ชื่อ).....ในเรื่อง..... และคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่ากรรมการสอบสวนมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา การให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จต่อกรรมการสอบสวนอาจเป็นความผิดตามกฎหมาย

ข้าพเจ้าขอให้ถ้อยคำตามสัตย์จริงดังต่อไปนี้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คณะกรรมการสอบสวนมิได้กระทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ขู่เข็ญ หลอกลวง บังคับ หรือกระทำโดยมิชอบไม่ว่าด้วยประการใด เพื่อจูงใจข้าพเจ้าให้ถ้อยคำ และกรรมการสอบสวนได้อ่านให้ข้าพเจ้าฟัง/ข้าพเจ้าได้อ่านบันทึกถ้อยคำเองแล้ว ขอรับรองว่าเป็นบันทึกถ้อยคำที่ถูกต้อง จึงลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้ากรรมการสอบสวน

.....(ลายมือชื่อ)..... พยาน

(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... ผู้บันทึกถ้อยคำ

(.....)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า.....(ชื่อ).....ได้ให้ถ้อยคำและลงลายมือชื่อต่อหน้าข้าพเจ้า

.....(ลายมือชื่อ)..... ประธานกรรมการ

(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ

(.....)

ฯลฯ

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ

(.....) และเลขานุการ

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๔

(ตามข้อ ๓๑)

บันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา

เรื่อง การสอบสวน.....(ชื่อ).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

สอบสวนที่.....

วันที่ .....

ข้าพเจ้า.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....ศาสนา.....อาชีพ..... อยู่บ้านเลขที่.....ตรอก/ซอย .....ถนน.....แขวง/ตำบล.....เขต/อำเภอ .....จังหวัด.....ข้าพเจ้าได้ทราบแล้วว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ถูกกล่าวหาตามคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่..... ในเรื่อง.....

.....

ตามที่คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามบันทึกลงวันที่ .....ให้ข้าพเจ้ารับทราบแล้วนั้น

ตามข้อกล่าวหาที่ว่า .....

.....

ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า .....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คณะกรรมการสอบสวนมิได้กระทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ขู่เข็ญ หลอกลวง บังคับ หรือกระทำโดยมิชอบไม่ว่าด้วยประการใด เพื่อจูงใจข้าพเจ้าให้ถ้อยคำ และกรรมการสอบสวนได้อ่านให้ข้าพเจ้าฟัง /ข้าพเจ้าได้อ่านบันทึกถ้อยคำเองแล้ว ขอรับรองว่าเป็นบันทึกถ้อยคำที่ถูกต้อง จึงลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้ากรรมการสอบสวน

.....(ลายมือชื่อ)..... ผู้ถูกกล่าวหา

(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... ผู้บันทึกถ้อยคำ

(.....)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า.....(ชื่อ).....ได้ให้ถ้อยคำและลงลายมือชื่อต่อหน้าข้าพเจ้า

.....(ลายมือชื่อ)..... ประธานกรรมการ

(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ

(.....)

ฯลฯ

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ

(.....) และเลขานุการ

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๕

(ตามข้อ ๔๐)

บันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา

และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามข้อ ๔๐

เรื่อง การสอบสวน.....(ชื่อ).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

สอบสวนที่.....

วันที่ .....

ตามคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่ .....แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง.....(ชื่อ).....คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กล่าวหา.....

.....นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการรวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง และได้ประชุมพิจารณา[๑]แล้วเห็นว่าเพียงพอที่จะรับฟังและดำเนินการต่อไปได้ โดยมีข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานโดยสรุป ดังนี้

ข้อกล่าวหา[๒].....

.....

.....

.....

.....

สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา[๓]

.....

.....

.....

.....

.....

ในการสอบสวนนี้ ผู้ถูกกล่าวหามีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือและมีสิทธิที่จะแสดงพยานหลักฐานหรือจะอ้างพยานหลักฐานเพื่อขอให้เรียกพยานหลักฐานนั้นมาก็ได้

บันทึกนี้ทำขึ้นสองฉบับมีข้อความตรงกัน และคณะกรรมการสอบสวนได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

.....(ลายมือชื่อ)..... ประธานกรรมการ

(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ

(.....)

ฯลฯ

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ

(.....) และเลขานุการ

---

[๑] การประชุมพิจารณาวินิจฉัยตามข้อ ๔๐ ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคนและไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการสอบสวนทั้งหมด

[๒] ให้ระบุข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร เป็นความผิดวินัยกรณีใด

[๓] การสรุปพยานหลักฐานจะระบุชื่อพยานหรือไม่ระบุชื่อก็ได้

สอบสวนที่.....

วันที่ .....

ข้าพเจ้า.....(ชื่อ).....ได้รับทราบและลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามบันทึกลงวันที่ .....ไว้เป็นหลักฐานต่อหน้าคณะกรรมการสอบสวน และได้รับบันทึกนี้หนึ่งฉบับไว้แล้วในวันนี้

.....(ลายมือชื่อ)..... ผู้ถูกกล่าวหา

(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... ประธานกรรมการ

(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ

(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ

(.....) และเลขานุการ

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๖
(ตามข้อ ๕๓)

รายงานการสอบสวน

สอบสวนที่.....
วันที่ .....

เรื่อง การสอบสวน.....(ชื่อ).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

เรียน .....

ตามคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่ ..... แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง.....(ชื่อ).....ในเรื่อง..... ..... นั้น

ประธานกรรมการได้รับสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพร้อมทั้งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กล่าวหาตั้งแต่วันที่ ..... และได้ประชุมคณะกรรมการสอบสวนครั้งแรกเมื่อวันที่ .....

บัดนี้ คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนและได้ประชุมพิจารณามีความเห็นในเรื่องที่สอบสวนนี้แล้ว จึงขอรายงานการสอบสวนโดยมีข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และความเห็นดังต่อไปนี้

๑. มูลกรณีเรื่องนี้ปรากฏขึ้นเนื่องจาก.....
.....
.....

๒. การสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้น.....
.....
.....

๓. ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ (....) พิจารณาเห็นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า .....(ชื่อ).....กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

๔. คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาวางแนวทางการสอบสวน และได้ดำเนินการรวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง และได้ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า พยานหลักฐานเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า.....(ชื่อ).....ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องนี้ โดยมีข้อเท็จจริงในเบื้องต้นข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา โดยสรุปดังนี้

ข้อเท็จจริงได้ความในเบื้องต้นว่า.....

.....

ข้อกล่าวหา.....

.....

.....

พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา[๑].....

.....

.....

๕. คณะกรรมการสอบสวนได้เรียก.....(ชื่อ).....ผู้ถูกกล่าวหามาแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาได้ลงลายมือชื่อรับทราบและได้รับมอบบันทึกการแจ้งดังกล่าว ลงวันที่..... ไปจำนวนหนึ่งฉบับแล้วด้วย[๒]

๖. .....(ชื่อ).....ผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ดังนี้

คำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา.....

.....

.....

พยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหา

.....

.....

.....

๗. คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณา[๓]ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานต่างๆ และมีความเห็น ดังนี้

ข้อเท็จจริงเบื้องต้น.....

.....

.....

ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง.....
.....
.....

ประเด็นที่ต้องพิจารณา.....
.....
.....

ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน[๔].....
.....
.....[๕]

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และพร้อมนี้ได้เสนอสำนวนการสอบสวนมาด้วยแล้ว

.....(ลายมือชื่อ)..... ประธานกรรมการ

(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ

(.....)

ฯลฯ

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ

(.....) และเลขานุการ

---

[๑] ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สอบสวนพยานใดตามข้อ ๓๕ หรืองดสอบสวนพยานใดตามข้อ ๓๖ ให้ระบุพยานที่ไม่สอบสวนหรือพยานหลักฐานที่งดสอบสวนนั้น พร้อมทั้งเหตุผลไว้ด้วย

[๒] ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาพบตามที่คณะกรรมการสอบสวนเรียก ให้ส่งบันทึกตามข้อ ๔๐ จำนวน ๑ ฉบับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ณ ที่อยู่ที่ปรากฏตามหลักฐานราชการ

[๓] การประชุมพิจารณาวินิจฉัยตามข้อ ๕๒ ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคนและไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการสอบสวนทั้งหมด

[๔] ให้ระบุว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างไร หรือไม่ ถ้าผิด เป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใดและควรได้รับโทษสถานใด/มีเหตุให้ออกจากราชการ ตามมาตรา ๑๑๐ (๖) หรือมาตรา ๑๑๐ (๗) หรือไม่ อย่างไร

[๕] ในกรณีที่กรรมการสอบสวนคนใดมีความเห็นแย้ง ให้บันทึกรายละเอียดความเห็นแย้งด้วย

สรุปสาระสำคัญ

กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

ก.พ. ได้กำหนด กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๘ (๕) และหมวด ๗ การดำเนินการทางวินัย ตามมาตรา ๙๔ มาตรา ๙๕ มาตรา ๙๖ มาตรา ๙๗ มาตรา ๑๐๑ และมาตรา ๑๐๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่ง กฎ ก.พ. ฉบับนี้ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๖ โดยให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ประกอบด้วย ๑๐ หมวด และบทเฉพาะกาล รวมทั้งสิ้น ๙๘ ข้อ โดยสำนักมาตรฐานวินัย สำนักงาน ก.พ. ได้สรุปสาระสำคัญของ กฎ ก.พ. ฉบับนี้ไว้ ดังต่อไปนี้

หมวด ๑

การดำเนินการเมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่ามีการกระทำผิดวินัย

หมวดนี้เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการของการดำเนินการตามนัยมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นบทบัญญัติที่กำหนดที่มาของการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ โดย“หมวด ๑ การดำเนินการเมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่ามีการกระทำผิดวินัย”ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการที่สำคัญไว้ ดังนี้

๑. การกล่าวหาข้าราชการพลเรือนสามัญที่มีพฤติการณ์กระทำผิดวินัย

๒. การจำแนกกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย

๓. การกำหนดวิธีการรายงานของผู้บังคับบัญชาไปยังผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗

<u>สาระสำคัญ</u>

๑. กรณีมีการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยตามข้อ ๓ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

"การกล่าวหา" คือ การร้องเรียนกล่าวโทษระบุว่ามีข้าราชการพลเรือนสามัญมีพฤติการณ์หรือมีการกระทำที่เป็นความผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือไม่ร้ายแรง ซึ่งการกล่าวหามีได้ทั้งการกล่าวหาที่เป็นหนังสือ และการกล่าวหาด้วยวาจา แต่การกล่าวหาทั้งสองวิธีดังกล่าว ต้องเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาในระดับใดก็ได้ ถึงจะเป็นการกล่าวหาเพื่อให้ดำเนินการต่อไปตามหมวดนี้

การกล่าวหาเป็นหนังสือตามข้อ ๓ วรรคหนึ่ง นั้น ต้องมีรายละเอียดอันได้แก่ การระบุชื่อและลงลายมือชื่อผู้กล่าวหา ระบุชื่อหรือตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหาหรือข้อเท็จจริงที่เพียงพอให้ทราบว่าเป็นการกล่าวหาข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใด นอกจากนี้ ยังต้องมีข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานเบื้องต้นเพียงพอที่จะให้เข้าใจได้ว่าผู้นั้นมีพฤติการณ์หรือการกระทำผิดอย่างไร หรือเพียงพอ ที่จะสามารถสืบสวนเพื่อค้นหาความจริงต่อไปได้

การกล่าวหาด้วยวาจาตามข้อ ๓ วรรคสอง นั้น ผู้บังคับบัญชาผู้ที่ได้รับฟังการกล่าวหานั้นจะต้องจัดทำบันทึกคำกล่าวหาโดยให้มีรายละเอียดเพียงพอเช่นเดียวกับการกล่าวหาเป็นหนังสือ และให้ผู้กล่าวหาดังกล่าวลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน ทั้งนี้ เพื่อให้ปรากฏหลักฐานการกล่าวหาเป็นลายลักษณ์อักษร

๒. กรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยตามข้อ ๔ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

สาระสำคัญของข้อ ๔ นี้ เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ในกรณีที่ปรากฏว่ามีการกล่าวหาว่ามีข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดวินัยแต่ไม่ปรากฏตัวผู้กล่าวหา และรวมทั้งกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้พบเห็นข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์อันเป็นที่สงสัยว่าผู้อยู่ใต้บังคับ

บัญชากระทำผิดวินัย ซึ่งทั้งสองกรณีจะต้องปรากฏพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสืบสวนสอบสวนต่อไปได้ว่ามีข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดวินัยหรือไม่ โดยรายละเอียดแต่ละกรณีมีดังต่อไปนี้

๒.๑ กรณีเป็นที่สงสัยตามข้อ ๔ (๑) นั้น เป็นกรณีที่มีการกล่าวหาโดยไม่ได้ระบุชื่อหรือลงลายมือชื่อของผู้กล่าวหา แต่ระบุเพียงชื่อหรือตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา หรือข้อเท็จจริงที่เพียงพอให้ทราบว่าเป็นการกล่าวหาข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใด โดยมีข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะให้เข้าใจได้ว่าผู้นั้นมีพฤติการณ์หรือการกระทำผิดอย่างไร หรือเพียงพอที่จะสามารถสืบสวนสอบสวนเพื่อค้นหาความจริงต่อไปได้ ซึ่งการกล่าวหาในกรณีนี้ก็คือ การร้องเรียนกล่าวหาโดย “บัตรสนเท่ห์” ดังนั้น บัตรสนเท่ห์ ก็อาจเป็นที่มาที่ทำให้มีการดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นได้ ถ้าพิจารณาแล้วเห็นว่าบัตรสนเท่ห์นั้น มีหลักฐานหรือมีกรณีแวดล้อมปรากฏชัดแจ้ง ตลอดจนชี้พยานบุคคลแน่นอน[๑]

๒.๒ กรณีเป็นที่สงสัยตามข้อ ๔ (๒) นั้น เป็นกรณีที่ข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ได้ปรากฏต่อผู้บังคับบัญชาเอง ทำให้เป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย และมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสืบสวนสอบสวนต่อไปได้ โดยกรณีนี้ถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวจึงไม่ได้เป็นผู้กล่าวหาตามข้อ ๓

ทั้งนี้ กรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยตามข้อ ๔ (๑) และ (๒) เป็นเพียงแค่การกำหนดบางลักษณะของกรณีเป็นที่สงสัยเท่านั้น ซึ่งก็อาจมีลักษณะอื่นๆ ได้อีก หากลักษณะนั้นเป็นกรณีที่ได้ปรากฏข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ว่ามี

---

[๑] หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๖/ว ๒๑๘ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๑ เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการและการสอบสวนเรื่องราวร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการว่ากระทำผิดวินัย

ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย และมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสืบสวนสอบสวนต่อไปได้

๓. การรายงานของผู้บังคับบัญชาไปยังผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ตามข้อ ๒ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

เมื่อความปรากฏกับผู้บังคับบัญชาว่ามีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยตามรายละเอียดข้างต้นแล้ว หากผู้บังคับบัญชาที่รับทราบเรื่องนั้นไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวก็มีหน้าที่ต้องรายงานตามมาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง ประกอบกับข้อ ๒ โดยการรายงานต้องจัดทำเป็นหนังสือ ที่ระบุชื่อผู้กล่าวหา (ถ้ามี) ชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกล่าวหาหรือกรณีที่เป็นที่สงสัย และรายงานตามลำดับชั้นไปจนถึงผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ให้รับทราบเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

แต่หากผู้บังคับบัญชาที่ทราบเรื่องนั้นเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวก็ต้องรีบดำเนินการตามที่บัญญัติในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ นี้ต่อไปโดยเร็ว

หมวด ๒

การสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้น

หมวดนี้เป็นการกล่าวถึงหลักเกณฑ์และวิธีการของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ที่ได้รับทราบการรายงานตามข้อ ๒ หรือเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ รับทราบเรื่องกล่าวหาหรือกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใด กระทำผิดวินัยด้วยตนเองตามข้อ ๔ ของ “หมวด ๑ การดำเนินการเมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่ามีการกระทำผิดวินัย”

<u>สาระสำคัญ</u>

“หมวด ๒ การสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้น” ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการการดำเนินการที่สอดคล้องกับบทบัญญัติตามมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ไว้ กล่าวคือ

๑. ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาว่าเรื่องที่กล่าวหาหรือกรณีเป็นที่สงสัยนั้น มีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชานั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ส่วนในการดำเนินการของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เพื่อพิจารณาในเรื่องดังกล่าว สามารถดำเนินการได้ตามที่กำหนดในข้อ ๕ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ดังนี้

๑.๑ ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ปรากฏในเบื้องต้นเพียงพอแก่การพิจารณาแล้ว ตามข้อ ๕ (๑) ก็ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาว่ากรณีนั้นมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ อย่างไร โดยจะไม่ทำการสืบสวนก็ได้

๑.๒ ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่มีนั้น ยังไม่เพียงพอที่จะพิจารณาได้ ก็ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ดำเนินการสืบสวนตามข้อ ๕ (๒) เพื่อรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติม ทั้งนี้จะดำเนินการด้วยตนเอง หรือจะให้ข้าราชการพลเรือนสามัญหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นเป็นผู้ดำเนินการสืบสวนแล้วรายงานมาเพื่อพิจารณาต่อไปก็ได้

อนึ่ง คำว่า "การสืบสวน" ดังกล่าวข้างต้น หมายถึง การสืบหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในเบื้องต้นเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยหรือไม่ นอกจากนี้การสืบสวนให้ทำในทางลับ[๖] เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ข้าราชการผู้ถูกดำเนินการหรือบุคคลภายนอก เช่น ผู้กล่าวหา หรือพยาน เป็นต้น

๒. ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นกระทำผิดวินัย กล่าวคือ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ได้พิจารณาและเห็นว่ากรณีปรากฏพยานหลักฐานเพียงพอที่เชื่อได้ว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการตามข้อ ๖ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ดังนี้

๒.๑ ในกรณีที่เห็นว่ามีมูลเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง (ตามมาตรา ๘๑ – ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑) ก็ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ดำเนินการตาม"หมวด ๓ การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง"ต่อไป

---

[๖] หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๖/ว ๒๑๘ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๑ เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการและการสอบสวนเรื่องราวร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการว่ากระทำผิดวินัย

๒.๒ ในกรณีที่เห็นว่ามีมูลเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง (ตามมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑) ก็ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ดำเนินการตาม“หมวด ๔ การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง”ต่อไป

๓. ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องดังกล่าวไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย โดยอาจเป็นกรณีตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๗ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ กล่าวคือ ไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะทราบได้ว่าข้าราชการผู้ใดเป็นผู้กระทำผิดวินัยหรือน่าเชื่อได้ว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นกระทำผิดวินัย ไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะดำเนินการสืบสวนสอบสวนต่อไปได้ หรือการกระทำนั้นไม่เป็นความผิดวินัย เช่นนี้ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ต้องให้ยุติเรื่องดังกล่าว

อนึ่ง วิธีการตามหมวดนี้ถือว่ามีความสำคัญมากเช่นกัน เพราะหากดำเนินการไม่ถูกต้องตามวิธีการที่บัญญัติไว้นี้ ก็อาจเป็นเหตุให้ผู้ถูกดำเนินการทางวินัยร้องทุกข์หรืออุทธรณ์ได้ เช่น กล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยและดำเนินการสอบสวนพิจารณาความผิดโดยไม่ได้สืบสวนหรือพิจารณาให้เห็นว่ากรณีมีมูลหรือไม่เสียก่อน เช่นนี้ ข้าราชการผู้นั้นก็อาจร้องทุกข์ก่อนถูกลงโทษหรืออุทธรณ์เมื่อถูกลงโทษแล้วก็ได้[๓]

---

[๓] ประวีณ ณ นคร, พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ สรุปสาระสำคัญและคำอธิบายรายมาตรา, น. ๑๒๙,

<u>ข้อสังเกต</u>

ในกรณีที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้ตรวจพบว่าหน่วยงานของรัฐแห่งใดมีกรณีเงินขาดบัญชีหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐทุจริตและได้ชี้มูลความผิดแล้ว ก็ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ดำเนินการทางวินัย โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงเพื่อหามูลความผิด[๔] ตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๒ นี้อีก ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของทางราชการที่จะให้การดำเนินการเป็นไปโดยรวดเร็ว

---

[๔] ข้อ ๖ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเร่งรัดติดตามเกี่ยวกับกรณีเงินขาดบัญชีหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๖

หมวด ๓

การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

เมื่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาในเบื้องต้น หรือพิจารณาจากผลการสืบสวนแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นมีมูลว่ากระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง (ตามมาตรา ๘๑ – ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑) ก็ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหมวดนี้ต่อไปโดยเร็ว โดยหมวดนี้จะกล่าวถึงขั้นตอนวิธีการดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไรบ้าง

<u>สาระสำคัญ</u>

"หมวด ๓ การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง" ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงให้ชัดเจนและรวดเร็วขึ้น โดยมีการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการใหม่ที่สำคัญ เช่น กำหนดระยะเวลาเร่งรัดในการสอบสวน วิธีการสอบสวน การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และการคัดค้านกรรมการสอบสวน เป็นต้น นอกจากนี้ยังกำหนดให้ต้องมีการแจ้งข้อกล่าวหา และให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ สำหรับรายละเอียดของหมวดนี้มีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

๑. การดำเนินการทางวินัยหรือการสอบสวนตามหมวดนี้ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ จะดำเนินการสอบสวนด้วยตัวเองหรือมอบหมายให้ผู้หนึ่งผู้ใดเป็นผู้สอบสวนทางวินัยเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานมาประกอบการพิจารณาว่ากรณีเป็นความผิดวินัยหรือไม่ ตามมาตราใด และควรได้รับโทษสถานใด โดยไม่ต้องตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ได้ ดังนี้

๑.๑ การสอบสวนโดยไม่ตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๙ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ดำเนินการสอบสวนด้วยตัวเองหรือมอบหมายให้ผู้หนึ่งผู้ใดเป็นผู้สอบสวน ให้รีบดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๔๕ วัน[๕] นับแต่วันที่พิจารณาเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ทั้งนี้ต้องมีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ถูกกล่าวหาทราบ รวมทั้งต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาภายในเวลาที่กำหนดด้วย

๑.๒ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๑๒ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ก็ให้ดำเนินการโดยนำ"หมวด ๔ การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง" ในเรื่ององค์ประกอบและคุณสมบัติของคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสี่ (โดยกรรมการสอบสวนจะไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย หรือผู้มีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัยก็ได้) คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๑๙ การเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวนตามข้อ ๒๐ การแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๒๑ และการคัดค้านกรรมการสอบสวนตามข้อ ๒๒ ถึงข้อ ๒๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

---

[๕] เป็นระยะเวลาเร่งรัด เพื่อให้มีการดำเนินการเป็นไปอย่างรวดเร็ว

สำหรับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรม หรือต่างกระทรวงกัน ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกัน ก็ให้เป็นไปตามมาตรา ๙๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับข้อ ๑๖ (ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน) และข้อ ๑๗ (การร่วมกันแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน) ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้

คณะกรรมการสอบสวนต้องดำเนินการตามข้อ ๑๓ วรรคหนึ่ง โดยต้องดำเนินการสอบสวน แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ การรับฟังคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหา การรวบรวมข้อเท็จจริง รวบรวมข้อกฎหมาย และรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง เก็บไว้ในสำนวนแล้วจัดทำรายงานการสอบสวนพร้อมความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ทั้งนี้ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน [๖] นับแต่วันที่ประธานกรรมการรับทราบคำสั่ง ในกรณีที่ไม่สามารถสอบสวนให้แล้วเสร็จได้ภายในเวลาที่กำหนด ให้ประธานกรรมการรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อขอขยายระยะเวลาตามความจำเป็นตามข้อ ๑๓ วรรคสอง ในการนี้ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอาจพิจารณาขยายระยะเวลา หรือผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ จะสั่งให้ยุติการดำเนินการเพื่อพิจารณาดำเนินการสอบสวนเองก็ได้

เมื่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับรายงานข้างต้นแล้ว หากเห็นว่าดำเนินการไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วน ก็ให้สั่งการตามข้อ ๑๔ (๑) หรือ (๒) โดยหากเห็นว่าข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานยังไม่เพียงพอ ก็สามารถกำหนดประเด็นให้คณะกรรมการสอบสวนกลับไปดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม หรือสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนกลับไปดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็ว

---

[๖] อ้างแล้วในเชิงอรรถที่ ๕

๒. เมื่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาผลการสอบสวนแล้ว ก็ให้ดำเนินการสั่งการ ตามข้อ ๑๑ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ดังนี้

๒.๑ หากเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการสั่งยุติเรื่อง

๒.๒ หากเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ก็ให้สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน ตามควรแก่กรณี หรือหากเห็นว่าเป็นการกระทำผิดเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษก็สามารถสั่งงดโทษและให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนแทนก็ได้

๒.๓ หากเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้ดำเนินการตามหมวด ๔ การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต่อไป

หมวด ๔

การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น เป็นกระบวนการรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อให้ได้ความจริงว่าข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ หากข้าราชการผู้นั้นกระทำผิดก็จะต้องถูกลงโทษตามความเหมาะสมแก่กรณี ซึ่งการดำเนินการในเรื่องนี้ โดยปกติจะเริ่มต้นเมื่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้พิจารณาตามมาตรา ๙๑ แล้วเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ใต้บังคับบัญชามีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวก็มีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้นั้น ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๙๓ มาตรา ๙๔ มาตรา ๙๕ และมาตรา ๙๗

<u>จุดมุ่งหมาย</u>

การดำเนินการตาม“หมวด ๔ การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง”ของ กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ นั้น มีหลักการสำคัญในการดำเนินการ ดังนี้

๑. ผู้ดำเนินการต้องเป็นผู้มีอำนาจตามที่กฎหมายกำหนด

๒. ต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

๓. ต้องมีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

๔. ต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา และ

๕. หากการสอบสวนปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. สามัญ (ได้แก่ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง) ที่ผู้นั้นสังกัดอยู่ เพื่อพิจารณามีมติ

โดยหลักการข้างต้นล้วนเป็นการให้หลักประกันความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหาและทางราชการทั้งสิ้น เนื่องจากการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงอาจส่งผลให้ข้าราชการผู้ถูกดำเนินการต้องพ้นจากราชการก็ได้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีกระบวนการที่ป้องกันไม่ให้ผู้มีอำนาจใช้อำนาจไปในทางที่ไม่ถูกต้อง จนเป็นเหตุให้ข้าราชการที่ไม่ได้กระทำผิดต้องถูกกลั่นแกล้งและถูกลงโทษไล่ออกหรือปลดออกจากราชการ หรือช่วยเหลือให้ข้าราชการผู้กระทำผิดไม่ต้องรับโทษทางวินัย

สำหรับกระบวนการหรือหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงได้กำหนดรายละเอียดไว้ตั้งแต่ข้อ ๑๕ - ข้อ ๖๓ “หมวด ๔ การดำเนินการในกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง”ของ กฎ ก.พ. ฉบับนี้ โดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ที่ต้องการให้ “การดำเนินทางวินัยรวดเร็ว ยุติธรรม และปราศจากอคติ” อีกทั้งยังสอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย

สรุปกระบวนการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง

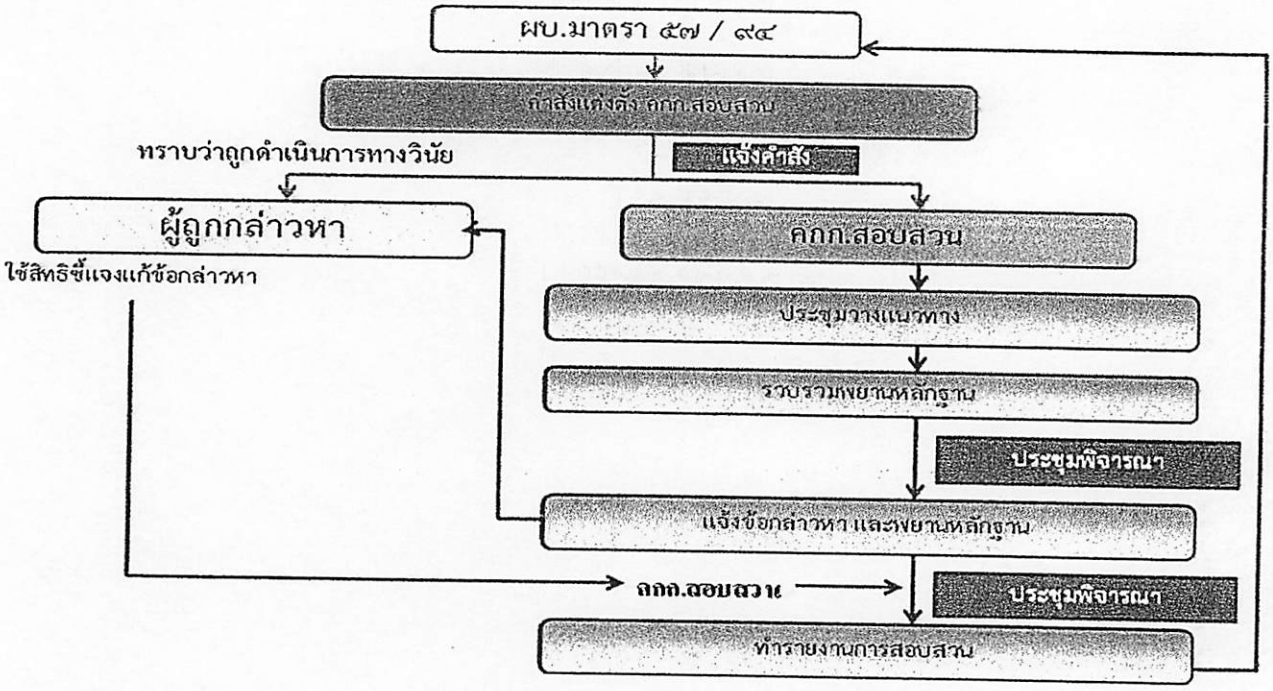

<u>สาระสำคัญ</u>

๑. ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ได้บัญญัติไว้ดังนี้

๑.๑ มาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ของผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน อันได้แก่

- รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ตามมาตรา ๕๗ (๑) (๔) และ (๗)
- ปลัดกระทรวง หรือหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือ

รับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี ตามมาตรา ๕๗ (๒) (๓) (๕) และ (๘)

- อธิบดี ตามมาตรา ๕๗ (๖) (๙) และ (๑๐)
- ผู้ว่าราชการจังหวัด ตามมาตรา ๕๗ (๑๑)

๑.๒ มาตรา ๙๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีที่ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหามีตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรมหรือต่างกระทรวงกันถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกัน ซึ่งได้บัญญัติให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไว้เป็นการเฉพาะ ทั้งนี้ เพื่อให้การสอบสวนในกรณีที่มีข้าราชการร่วมกระทำผิดนั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกันและพิจารณาจากพยานหลักฐานเดียวกันอีกด้วย ซึ่งจะทำให้ผลการสอบสวนและพิจารณาเป็นไปอย่างเสมอภาคและเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหาทั้งหมด โดยผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้แก่

- นายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้ารัฐบาล สำหรับข้าราชการต่างกระทรวงถูกกล่าวหาและมีผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูงร่วมด้วย (มาตรา ๙๔ (๓))
- รัฐมนตรีเจ้าสังกัด สำหรับข้าราชการกรมเดียวกัน ถูกกล่าวหาและมีปลัดกระทรวงร่วมด้วย (มาตรา ๙๔ (๑)) และสำหรับข้าราชการต่างกรมในกระทรวงเดียวกันถูกกล่าวหาและมีปลัดกระทรวงร่วมด้วย (มาตรา ๙๔ (๒))
- ปลัดกระทรวง สำหรับข้าราชการกรมเดียวกันถูกกล่าวหาและมีอธิบดีร่วมด้วย (มาตรา ๙๔ (๑)) และสำหรับข้าราชการต่างกรมในกระทรวงเดียวกันถูกกล่าวหา (มาตรา ๙๔ (๒))
- ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ร่วมกันแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสำหรับข้าราชการต่างกระทรวงกันถูกกล่าวหา (มาตรา ๙๔ (๓))

สำหรับกรณีอื่นตามมาตรา ๙๔ (๔) ก็ได้กำหนดไว้ในข้อ ๑๖ แห่งกฎ ก.พ. นี้ ดังนี้

ข้อ ๑๖ (๑) อธิบดีหรือผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุที่มีตำแหน่งเหนือกว่าเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน สำหรับในกรณีที่ข้าราชการกรมเดียวกันแต่ดำรงตำแหน่งต่างกันถูกกล่าวหาว่าร่วมกันกระทำผิดและผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ต่างกัน

ข้อ ๑๖ (๒) และ (๓) ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ของผู้ถูกกล่าวหาแต่ละคน<u>ร่วมกันแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน</u> สำหรับในกรณีดังนี้

- กรณีข้าราชการในสำนักงานรัฐมนตรี หรือส่วนราชการที่ไม่มีฐานะเป็นกรมแต่มีหัวหน้าส่วนราชการเป็นอธิบดีหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นอธิบดี ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการพลเรือนสามัญในส่วนราชการอื่น

- กรณีข้าราชการพลเรือนสามัญในส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรมและไม่สังกัดกระทรวงแต่อยู่ในบังคับบัญชาของนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีหรือในส่วนราชการที่มีหัวหน้าส่วนราชการรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการพลเรือนสามัญในส่วนราชการอื่น

เว้นแต่ปรากฏว่าในกรณีดังกล่าวมีผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูงถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมด้วย ให้นายกรัฐมนตรีเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๑๖ (๔) ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กรณีข้าราชการในราชการบริหารส่วนภูมิภาคจังหวัดเดียวกันแต่ต่างกรมหรือ

ต่างกระทรวงถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดร่วมกันและผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ทุกราย

๑.๓ ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๙๗ วรรคสาม ซึ่งได้บัญญัติในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาไม่ใช้อำนาจตามมาตรา ๙๓ หรือมาตรา ๙๔ ก็ให้ผู้บังคับบัญชาระดับเหนือขึ้นไปมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้อีกด้วย

๒. การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน การดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงโดยปกติต้องดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ดังนั้น คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจึงเป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงว่าผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้ว โดยคำสั่งดังกล่าวอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญอันประกอบไปด้วย

(๑) ชื่อ และตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา

(๒) เรื่องที่กล่าวหา (พฤติการณ์ที่เป็นการกระทำผิดวินัย)

(๓) ชื่อคณะกรรมการสอบสวน

ทั้งนี้ รายละเอียดเป็นไปตามข้อ ๑๙ และแบบคำสั่งตามที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด (ดว.๑)

ส่วนรายละเอียดตำแหน่งของคณะกรรมการสอบสวนและสิทธิคัดค้านคณะกรรมการสอบสวนกำหนดให้ทำเป็นเอกสารแนบท้ายคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบในคราวเดียวกันตามข้อ ๒๑ (๑)

เมื่อมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว จะต้องมีการแจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาและคณะกรรมการสอบสวนทราบตามข้อ ๒๑ ด้วย เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบว่า ๑) ตนถูกดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องใด ๒) ผู้ใดเป็นผู้ดำเนินการทางวินัยแก่ตน เพื่อจะได้ใช้สิทธิคัดค้านหากผู้นั้นมีเหตุตามกฎหมายที่อาจทำให้การสอบสวนเสียความเป็นธรรม ซึ่งในการคัดค้านกรรมการสอบสวน กฎ ก.พ. นี้ยังได้กำหนดว่าหากผู้ถูกกล่าวหา

ได้คัดค้านโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ให้กรรมการสอบสวนผู้ที่ถูกคัดค้านนั้นต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่ในการสอบสวนด้วย

และเพื่อให้คณะกรรมการสอบสวนทราบว่า ๑) ตนได้รับแต่งตั้งเป็นผู้มีหน้าที่ดำเนินการทางวินัย ๒) ทราบเรื่องที่กล่าวหาอันเป็นกรอบในการดำเนินการ และ ๓) ประธานกรรมการเตรียมจัดให้มีการประชุมนัดแรก

๓ องค์ประกอบและคุณสมบัติคณะกรรมการสอบสวน ได้กำหนดไว้ในข้อ ๑๘ โดยคณะกรรมการสอบสวนจะประกอบด้วย

(๑.๓.๑) ประธานกรรมการ

(๑.๓.๒) กรรมการอย่างน้อย ๒ คน

(๑.๓.๓) กรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการ

(๑.๓.๔) ผู้ช่วยเลขานุการ (กรณีจำเป็น)

สำหรับคุณสมบัติคณะกรรมการสอบสวนได้กำหนดให้กรรมการสอบสวนต้องแต่งตั้งจากข้าราชการพลเรือนสามัญ เว้นแต่มีเหตุผลจำเป็นจะแต่งตั้งจากข้าราชการฝ่ายพลเรือนที่ไม่ใช่ข้าราชการการเมืองก็ได้

ขณะแต่งตั้งประธานกรรมการต้องดำรงตำแหน่งตามที่ ก.พ. กำหนด โดยมีรายละเอียดตามหนังสือสำนักงาน ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๒ ลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

นอกจากนี้กฎ ก.พ. นี้ได้กำหนดหลักการใหม่เพิ่มเติมโดยจะแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการจากลูกจ้างประจำหรือพนักงานราชการก็ได้ เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนบุคลากรด้านวินัย

ในกรณีที่การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยมีองค์ประกอบและ/หรือคุณสมบัติไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๘ นี้ จะทำให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไป และให้

ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรรมการสอบสวนใหม่โดยเร็ว ทั้งนี้ เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖๐

๔. การคัดค้านคณะกรรมการสอบสวน

"การคัดค้านกรรมการสอบสวน" เป็นสิทธิที่สำคัญข้อหนึ่งของผู้ถูกกล่าวหา ที่จะทำให้การสอบสวนเป็นไปอย่างยุติธรรมและปราศจากอคติ นอกจากนี้กรรมการสอบสวน หากเห็นว่าตนมีเหตุแห่งการคัดค้านก็สามารถแจ้งเรื่องให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน พิจารณาสั่งการได้เช่นกัน ซึ่งกฎ ก.พ. ฉบับนี้ ได้กำหนดไว้ในข้อ ๒๑ – ๒๕ โดยสรุป สาระสำคัญได้ดังนี้

๔.๑ เหตุแห่งการคัดค้านกรรมการสอบสวน ได้กำหนดไว้ในข้อ ๒๒ ดังนี้

- เป็นผู้กล่าวหาตามข้อ ๓
- เป็นคู่หมั้นหรือคู่สมรสของผู้กล่าวหาตามข้อ ๓
- เป็นญาติของผู้กล่าวหาตามข้อ ๓ คือ เป็นบุพการีหรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใดๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางการสมรสนับได้เพียงสองชั้น
- เป็นผู้มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ถูกกล่าวหาหรือกับคู่หมั้นหรือคู่สมรสของผู้ถูกกล่าวหา
- เป็นผู้มีประโยชน์ได้เสียในเรื่องที่สอบสวน
- เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะกระทำผิดตามเรื่องที่กล่าวหา
- เป็นผู้ที่มีเหตุอื่นซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลางหรือเสียความเป็นธรรม

๔.๒ วิธีการคัดค้านกรรมการสอบสวน

การคัดค้านต้องทำเป็นหนังสือ โดยมีเงื่อนไขตามที่กำหนดในข้อ ๒๓ ดังนี้

- ต้องดำเนินการคัดค้านภายในเวลา ๗ วันนับแต่วันที่ผู้ถูกกล่าวหาทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือภายในเวลา ๗ วันนับแต่วันที่ผู้ถูกกล่าวหาทราบเหตุแห่งการคัดค้าน

- ต้องระบุข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์อันเป็นเหตุแห่งการคัดค้าน โดยให้ระบุด้วยว่าพฤติการณ์แห่งการคัดค้านดังกล่าวจะทำให้การสอบสวนเสียความเป็นธรรมอย่างไร

ในกรณีที่คำคัดค้านไม่เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. นี้ ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาคำคัดค้านสั่งไม่รับคำคัดค้านและแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

๔.๓ ผู้มีอำนาจพิจารณาคำคัดค้าน

การคัดค้านนั้นจะต้องยื่นต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเป็นผู้พิจารณา ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้มีอำนาจดังกล่าวได้พิจารณาและอาจมีการเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวนอันเป็นอำนาจของผู้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งเมื่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับคำคัดค้านแล้วให้แจ้ง ๑) ประธานกรรมการ และ ๒) <u>กรรมการสอบสวนผู้ถูกคัดค้าน เพื่อให้กรรมการสอบสวนผู้นั้นหยุดปฏิบัติหน้าที่ และดำเนินการชี้แจงภายใน ๗ วัน</u>

โดยในการพิจารณาคำคัดค้านสามารถสั่งการได้ดังนี้

- เห็นว่าคำคัดค้านฟังไม่ขึ้น ให้ยกคำคัดค้านโดยแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหา ประธานกรรมการ และกรรมการสอบสวนผู้ถูกคัดค้านทราบ

● เห็นว่าคำคัดค้านฟังขึ้น ให้กรรมการสอบสวนผู้ถูกคัดค้านพ้นจากหน้าที่ และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวนตามข้อ ๒๐ โดยอาจลด หรือเปลี่ยนกรรมการสอบสวนก็ได้ ทั้งนี้ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวต้องมีองค์ประกอบและคุณสมบัติเป็นไปตามข้อ ๑๘ ด้วย

การพิจารณาสั่งการคำคัดค้านนี้จะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วัน ตามข้อ ๒๔ โดยนับตั้งแต่วันที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับคำคัดค้าน โดยในกรณีที่ไม่มีการสั่งการใดภายในระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่ากรรมการสอบสวนที่ผู้ถูกคัดค้านพ้นจากหน้าที่ และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวนตามข้อ ๒๐

ในกรณีที่กรรมการสอบสวนเห็นว่าตนมีเหตุแห่งการคัดค้าน ก็ให้ยื่นเป็นหนังสือต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๒๕ เพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป

สำหรับการคัดค้านของผู้ช่วยเลขานุการให้นำข้อ ๒๒ - ข้อ ๒๕ มาใช้โดยอนุโลมด้วย

๕. หลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาการสอบสวน

“การสอบสวน” คือ การรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อแสวงหาความจริงในเรื่องที่มีการกล่าวหาเพื่อให้การพิจารณาดำเนินการทางวินัยเป็นไปด้วยความยุติธรรม โดยการสอบสวนเป็นกระบวนการที่สำคัญเพื่อให้ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีการกระทำตามที่มีการกล่าวหาหรือไม่ หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นกระบวนการเพื่อพิสูจน์ความจริงให้ปรากฏก็ได้ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการเพื่อให้เกิดความยุติธรรมแก่ทั้งผู้ถูกกล่าวหาและทางราชการ โดยมีรายละเอียดการดำเนินการ ดังนี้

๕.๑ การประชุมนัดแรก

เมื่อประธานกรรมการได้รับเอกสารที่เกี่ยวข้อง (เอกสารหลักฐานเบื้องต้นและหลักฐานการรับทราบคำสั่งของผู้ถูกกล่าวหา) และคณะกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแล้ว ตามข้อ ๒๗ ได้กำหนดให้ประธานกรรมการมีหน้าที่นัดประชุมครั้งแรกภายในเจ็ดวันเพื่อกำหนดประเด็นและวางแนวทางการสอบสวน

โดยในการกำหนดประเด็นและวางแนวทางการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนจะร่วมพิจารณาว่าจากเรื่องที่กล่าวหาตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและพยานหลักฐานที่ปรากฏในเบื้องต้นนั้น คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานใดและด้วยวิธีการใด นอกจากนี้ยังอาจกำหนดกรอบระยะเวลาในการรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อให้การสอบสวนเป็นไปอย่างรวดเร็วและอยู่ภายในระยะเวลาที่กฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดไว้

๕.๒ การรวบรวมพยานหลักฐาน

การรวบรวมพยานหลักฐานมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

- ห้ามบุคคลอื่นอยู่หรือร่วมทำการสอบสวน (ข้อ ๒๖)
- ให้สอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานคราวละ ๑ คน
- จำนวนกรรมการสอบสวนในการสอบปากคำต้องไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง เว้นแต่ในกรณีที่กึ่งหนึ่งมากกว่า ๓ คน ให้กรรมการสอบสวน ๓ คนทำการสอบปากคำได้ (ข้อ ๓๐)
- การลงชื่อในบันทึกถ้อยคำ และการแก้ไขข้อความ (ข้อ ๓๑)
- ห้ามบุคคลอื่นอยู่ในที่สอบปากคำ เว้นแต่เพื่อประโยชน์ต่อการสอบสวนและผู้ถูกกล่าวมีสิทธินำทนายหรือที่ปรึกษาเข้าในร่วมการสอบปากคำ (ข้อ ๓๒)

๕.๑ การประชุมนัดแรก

เมื่อประธานกรรมการได้รับเอกสารที่เกี่ยวข้อง (เอกสารหลักฐานเบื้องต้นและหลักฐานการรับทราบคำสั่งของผู้ถูกกล่าวหา) และคณะกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแล้ว ตามข้อ ๒๗ ได้กำหนดให้ประธานกรรมการมีหน้าที่นัดประชุมครั้งแรกภายในเจ็ดวันเพื่อกำหนดประเด็นและวางแนวทางการสอบสวน

โดยในการกำหนดประเด็นและวางแนวทางการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนจะร่วมพิจารณาว่าจากเรื่องที่กล่าวหาตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและพยานหลักฐานที่ปรากฏในเบื้องต้นนั้น คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานใดและด้วยวิธีการใด นอกจากนี้ยังอาจกำหนดกรอบระยะเวลาในการรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อให้การสอบสวนเป็นไปอย่างรวดเร็วและอยู่ภายในระยะเวลาที่กฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดไว้

๕.๒ การรวบรวมพยานหลักฐาน

การรวบรวมพยานหลักฐานมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

- ห้ามบุคคลอื่นอยู่หรือร่วมทำการสอบสวน (ข้อ ๒๖)
- ให้สอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานคราวละ ๑ คน
- จำนวนกรรมการสอบสวนในการสอบปากคำต้องไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง เว้นแต่ในกรณีที่กึ่งหนึ่งมากกว่า ๓ คน ให้กรรมการสอบสวน ๓ คนทำการสอบปากคำได้ (ข้อ ๓๐)
- การลงชื่อในบันทึกถ้อยคำ และการแก้ไขข้อความ (ข้อ ๓๑)
- ห้ามบุคคลอื่นอยู่ในที่สอบปากคำ เว้นแต่เพื่อประโยชน์ต่อการสอบสวนและผู้ถูกกล่าวมีสิทธินำทนายหรือที่ปรึกษาเข้าในร่วมการสอบปากคำ (ข้อ ๓๒)

- ห้ามให้ทำคำมั่นสัญญา ขู่เข็ญ หลอกลวง บังคับ หรืออื่นใดโดยไม่ชอบ เพื่อจูงใจให้ถ้อยคำ (ข้อ ๓๓)

- บันทึกการได้มาของพยานเอกสารหรือพยานวัตถุ (ข้อ ๓๔ วรรคหนึ่ง)

- พยานเอกสารให้ใช้ต้นฉบับ หรือสำเนาที่รับรองโดยผู้มีอำนาจหน้าที่หรือกรรมการสอบสวน หากไม่มีต้นฉบับให้สืบจากสำเนาหรือพยานบุคคล (ข้อ ๓๔ วรรค ๒,๓)

- พยานบุคคลที่ไม่มาหรือไม่ยอมชี้แจง คณะกรรมการสอบสวนอาจพิจารณาตัดพยานได้ (ข้อ ๓๕)

- พยานที่อาจทำให้การสอบสวนล่าช้าหรือไม่จำเป็นต่อการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนอาจพิจารณางดสอบสวนได้ (ข้อ ๓๖)

- สอบสวนพยานที่อยู่ต่างท้องที่ ให้ประธานกรรมการร้องขอให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเพื่อส่งประเด็น (ข้อ ๓๗)

๕.๓ การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา

มาตรา ๙๓ บัญญัติว่า "....ในการสอบสวนต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ พร้อมทั้งรับฟังคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหา ...." อันสอดคล้องกับพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓๐ ที่คู่กรณีต้องมีโอกาสรับทราบข้อเท็จจริงที่จะนำมาพิจารณาเพื่อทำคำสั่งทางปกครอง จากข้อกฎหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่า "การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน" เป็นกระบวนที่เป็นสาระสำคัญที่คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการ ซึ่งกฎ ก.พ. นี้ได้กำหนดไว้ในข้อ ๔๐ ข้อ ๔๑ และข้อ ๔๓ โดยสาระสำคัญดังนี้

๕.๔ การประชุมเพื่อพิจารณาเพื่อลงมติ (ข้อ ๓๘)

คณะกรรมการสอบสวนต้องจัดให้มีการประชุมเพื่อพิจารณาพยานหลักฐาน โดยหากพยานหลักฐานรับฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย ก็ให้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ทั้งนี้ องค์ประชุมต้องมีกรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่าสามคนและไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการสอบสวนทั้งหมด

ในกรณีที่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัย ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนทำรายงานการสอบสวนตามข้อ ๕๔ เสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต่อไป

๕.๕ บันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (ข้อ ๔๐)

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาแล้วเห็นว่าจากพยานหลักฐานที่ได้ดำเนินการรวบรวมมานั้น ฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยตามที่เรื่องที่กล่าวหา ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนจัดทำบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา โดยสำนักงาน ก.พ. ได้กำหนดแบบบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา (ดว.๕) อันมีสาระสำคัญ ประกอบด้วย

- ระบุข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร เป็นความผิดวินัยในกรณีใด
- สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา โดยจะระบุชื่อพยานด้วยหรือไม่ก็ได้
- แจ้งสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือ สิทธิที่จะแสดงพยานหลักฐานหรือจะอ้างพยานหลักฐาน เพื่อขอให้เรียกพยานหลักฐานนั้นมาได้

โดยทำบันทึกเป็น ๒ ฉบับ เพื่อเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหา ๑ ฉบับ นอกจากนี้ ในการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหานั้น ก็ควรจะมีการสอบถามผู้ถูกกล่าวหาว่าจะยอมรับสารภาพว่ากระทำผิดตามที่ปรากฏพยานหลักฐานหรือไม่ หากรับสารภาพคณะกรรมการสอบสวนจะพิจารณาลงมติเพื่อทำรายงานการสอบสวนก็ได้ แต่หากผู้ถูกกล่าวหาไม่รับสารภาพก็จะต้องแจ้งวิธีการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบด้วย

๕.๖ วิธีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา

- แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยตรงตามข้อ ๔๑ คือ ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาเพื่อรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา โดยกำหนดวัน เวลา และสถานที่เพื่อแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหามาเพื่อรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหานั้นแล้วจึงให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อในบันทึกทั้ง ๒ ฉบับ เพื่อเป็นหลักฐาน แต่หากผู้ถูกกล่าวหารับทราบข้อกล่าวหาแล้วแต่ไม่ยอมลงลายมือชื่อก็ให้คณะกรรมการสอบสวนบันทึกเหตุดังกล่าวไว้ และถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อกล่าวหาแล้ว จากนั้นจึงส่งบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา ๑ ฉบับไปทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังที่อยู่อาศัยที่ปรากฏตามหลักฐานของทางราชการของผู้ถูกกล่าวหา

- แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ตามข้อ ๔๓ จะใช้สำหรับในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาตามวัน เวลา และสถานที่ที่คณะกรรมการสอบสวนเรียก ก็ให้ส่งบันทึกการแจ้งข้อกล่าวกล่าวหาจำนวน ๑ ฉบับไปทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังที่อยู่อาศัยที่ปรากฏตามหลักฐานของทางราชการของผู้ถูกกล่าวหา

เมื่อล่วงพ้น ๑๕ วันนับแต่วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าว ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อกล่าวหาแล้ว

๕.๗ สรุปกระบวนการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน

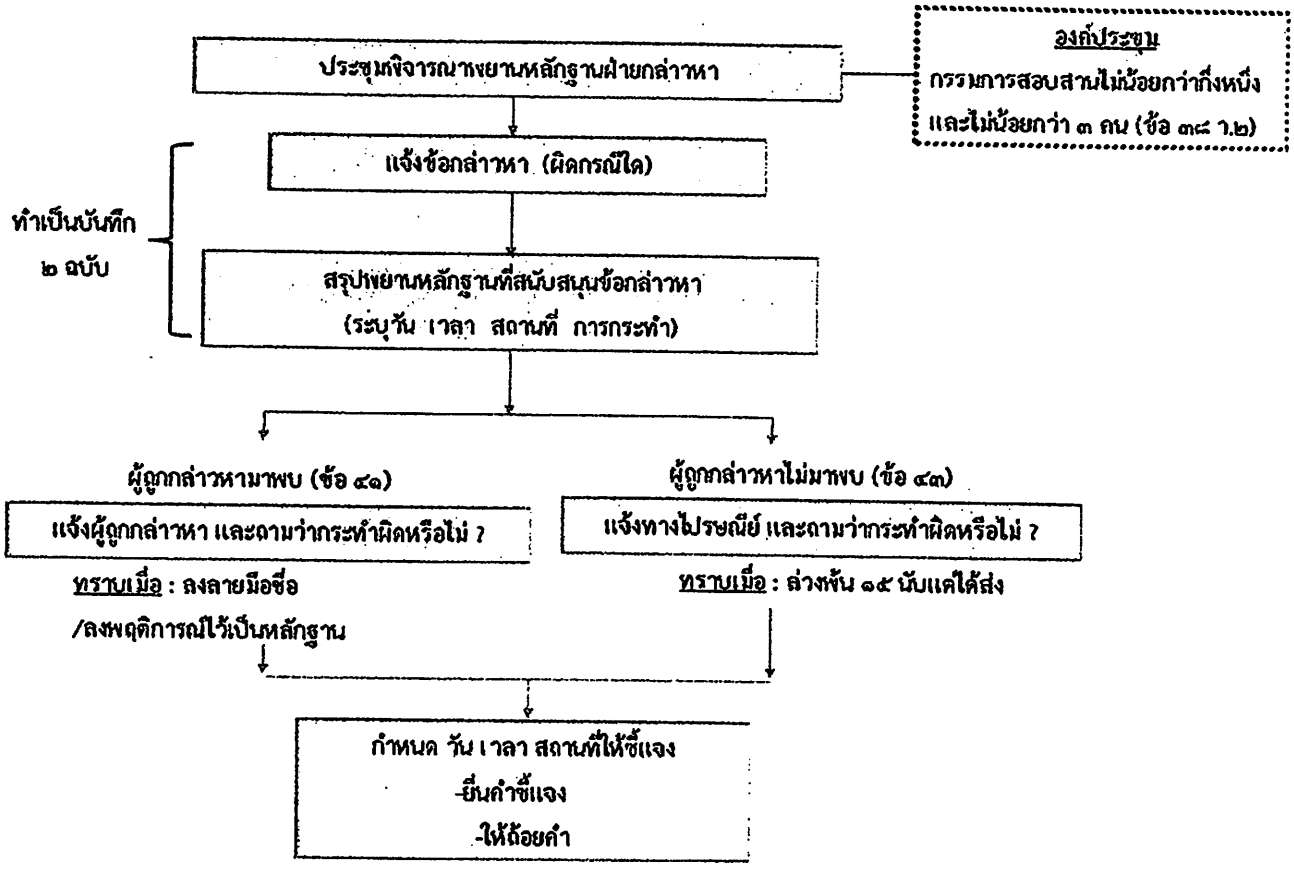

๕.๘ การให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา

การให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหานั้น เป็นกระบวนการสืบเนื่องมาจากการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่กฎหมายกำหนดให้ต้องเปิดโอกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนให้สิทธิในการนำสืบหรืออ้างพยานหลักฐานต่างๆ เพื่อหักล้างพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาได้ โดยข้อ ๔๒

และข้อ ๔๓ ได้กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนต้องทำการกำหนดวัน เวลา สถานที่ และวิธีการชี้แจงให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

ในกรณีที่ไม่สามารถชี้แจงได้ภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวผู้ถูกกล่าวหาอาจขอให้คณะกรรมการสอบสวนพิจารณากำหนดใหม่ก็ได้ตามข้อ ๔๔ ทั้งนี้ ผู้ถูกกล่าวหาต้องร้องขอก่อนครบกำหนดระยะเวลา

สำหรับในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ชี้แจงภายในระยะเวลาที่กำหนด ก็ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์จะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ทั้งนี้ เว้นแต่คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นสมควรให้โอกาสชี้แจงเพื่อประโยชน์แห่งความเป็นธรรมตามข้อ ๔๗

ทั้งนี้ ผู้ถูกกล่าวหาอาจจะชี้แจงด้วยวาจา เป็นหนังสือ หรือวิธีการอื่นใดเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา โดยผู้ถูกกล่าวหาอาจกล่าวอ้างพยานหลักฐานเพื่อให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการรวบรวมมาเพื่อประกอบการพิจารณาก็ได้

๕.๙ การทำรายงานการสอบสวน (ข้อ ๕๒ และข้อ ๕๓)

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนโดยรวบรวมพยานหลักฐานและรับฟังคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกกล่าวหาเสร็จสิ้นแล้ว คณะกรรมการสอบสวนจะต้องทำการประชุมเพื่อพิจารณาทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายให้ครบทุกข้อกล่าวหาและทุกประเด็นเพื่อพิจารณาและมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดตามข้อกล่าวหาหรือไม่ หากเป็นความผิดวินัยจะเป็นความผิดวินัยตามบทบัญญัติใด และควรได้รับโทษสถานใด จากนั้นจึงจัดทำรายงานการสอบสวนเพื่อเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาต่อไป ทั้งนี้องค์ประชุมในการพิจารณากรณีนี้ต้องไม่น้อยกว่าสามคนและไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการสอบสวนทั้งหมด

รายงานการสอบสวน สำนักงาน ก.พ. ได้กำหนดแบบรายงานการสอบสวน (ดว.๖) โดยต้องมีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน

๒. วินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐาน

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน

ทั้งนี้ ในรายงานการสอบสวน กรรมการสอบสวนต้องลงลายมือชื่อทุกคน เว้นแต่มีเหตุความจำเป็นก็ให้ประธานกรรมการบันทึกเหตุนั้นไว้ และสำหรับในกรณีที่กรรมการใดมีความเห็นแย้งก็ให้ระบุความเห็นนั้นไว้ในรายงานการสอบสวนด้วย ซึ่งความเห็นโดยละเอียดจะทำเป็นบันทึกแนบท้ายรายงานการสอบสวนก็ได้

๕.๑๐ ระยะเวลาในการสอบสวน (ข้อ ๕๔)

กฎ ก.พ. ฉบับนี้ ได้กำหนดระยะเวลาการสอบสวนโดยเร่งรัดให้การสอบสวนแล้วเสร็จภายใน ๑๒๐ วันนับตั้งแต่วันที่คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมครั้งแรกตามข้อ ๒๗ และขยายได้ไม่เกินครั้งละ ๖๐ วัน โดยในแต่ละขั้นตอนการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนจะไม่มีการกำหนดระยะเวลาไว้ เพื่อให้คณะกรรมการสอบสวนสามารถวางกรอบระยะเวลาได้ตามความเหมาะสม

ในกรณีที่การสอบสวนไม่แล้วเสร็จได้ภายใน ๑๘๐ วัน ก็ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนรายงานไปยัง อ.ก.พ. กระทรวงที่ผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่เพื่อเร่งรัดการสอบสวนให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

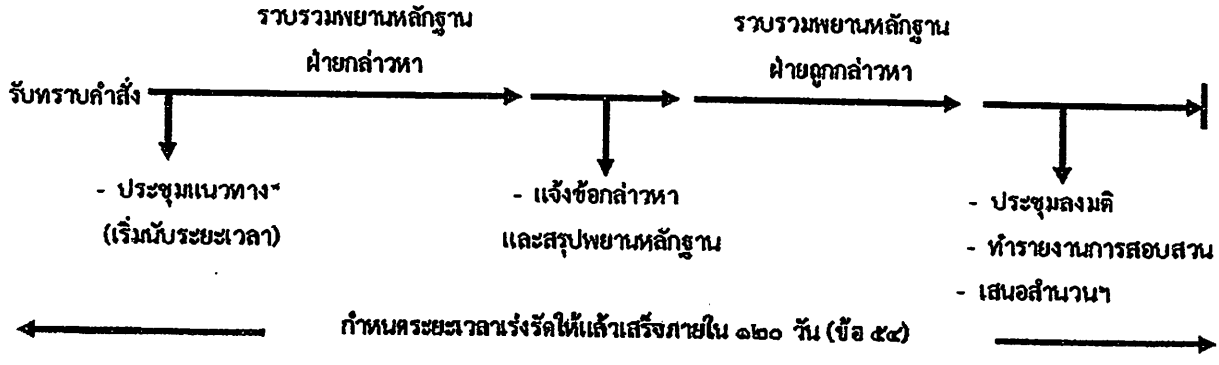

หมายเหตุ (๑) ขยายเวลาได้ในแต่ละช่วงตามความจำเป็น ครั้งละไม่เกิน ๖๐ วัน

(๒) หากสอบสวนไม่เสร็จภายใน ๑๘๐ วัน ต้องรายงาน อ.ก.พ.กระทรวงเพื่อเร่งรัด

๖. การพิจารณาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

เมื่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับรายงานการสอบสวนแล้ว ก็ให้ดำเนินการตามข้อ ๕๕ และข้อ ๕๖ ดังนี้

- ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนยังไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วน ก็ให้สั่งหรือดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เห็นว่ายังไม่มีการแจ้งข้อกล่าวหาหรือการแจ้งข้อกล่าวหายังไม่ครบถ้วน ให้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาหรือแจ้งข้อกล่าวหาให้ครบถ้วนโดยเร็ว

(๒) ในกรณีที่เห็นว่าควรรวบรวมข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานเพิ่มเติม ให้กำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องการให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมโดยไม่ต้องทำความเห็น

(๓) ในกรณีที่เห็นว่าการดำเนินการใดไม่ถูกต้อง ให้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็ว

- ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนถูกต้องครบถ้วนแล้ว ให้พิจารณามีความเห็นเพื่อสั่งหรือดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัย หรือกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง หรือไม่ได้กระทำผิดวินัย ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป แต่ถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก็ให้ดำเนินการตาม (๒)

(๒) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ และไม่ว่าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะเห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนหรือไม่ก็ตาม ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ตามที่กำหนดในข้อ ๕๘ แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาต่อไป

(๓) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผลการสอบสวนยังไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษเพราะกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนให้พิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๑๑๐ (๖) หรือ (๗) ต่อไป แต่ถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัย หรือกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป และถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก็ให้ดำเนินการตาม (๒)

๗. การส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.สามัญ

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. สามัญ พิจารณาตามข้อ ๕๘ ดังนี้

ข้อ	สังกัดของผู้ถูกกล่าวหา	ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน	อ.ก.พ. สามัญ
๕๘ (๑)	ตำแหน่งตาม ม.๕๗ (๑๑) และสังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาค	ผู้ว่าราชการจังหวัด	อ.ก.พ. จังหวัด
๕๘ (๒)	ตำแหน่งตาม ม.๕๗ (๖) (๙) (๑๐) และสังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาคหรือส่วนกลาง	- อธิบดี (ปลัดกระทรวงในฐานะอธิบดี) - หัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชา/ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี	อ.ก.พ. กรม
๕๘ (๓)	ตำแหน่งตาม ม.๕๗ (๑) (๒) (๓) (๕) (๗) (๘) และสังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาคหรือส่วนกลาง	- นายกรัฐมนตรี - รัฐมนตรี - ปลัดกระทรวง - หัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชา/ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี	อ.ก.พ. กระทรวง

ทั้งนี้ เมื่อ อ.ก.พ. สามัญพิจารณามีมติเป็นประการใดให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น โดยมีอำนาจที่จะลงมติให้ลงโทษทางวินัยได้ทุกสถานโทษ ตลอดจนแก้ไขกระบวนการสอบสวนหรือให้สอบสวนเพิ่มเติมได้ด้วย

หมวด ๕

กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

การที่ข้าราชการกระทำผิดวินัยในกรณีที่เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ อาจใช้ดุลพินิจดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรือหากอยู่ระหว่างการสอบสวนอาจงดการสอบสวนก็ได้ ซึ่งกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎ ก.พ. ฉบับนี้ มีบางส่วนที่แตกต่างไปจากกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ดังนี้

ในการกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงคงไว้เฉพาะกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาได้รับสารภาพต่อผู้ที่กฎนี้กำหนด เท่านั้น แต่สำหรับกรณีกระทำความผิดอาญาจนต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้นั้นกระทำความผิด และผู้บังคับบัญชาเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษานั้นได้ความประจักษ์ชัดแล้ว ได้ถูกตัดออก โดยให้ผู้บังคับบัญชาไปดำเนินการสอบสวนตามปกติ ทั้งนี้ เพราะต้องการให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนอย่างเต็มที่ในกรณีที่เกิดขึ้น อันเป็นไปตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง มาตรา ๓๐ ที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน”

สำหรับการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันนั้นได้กำหนดให้เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งเฉพาะไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย ถ้าหากผู้ถูกกล่าวหาได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่

อีกจะต้องดำเนินการสอบสวนตามปกติ ทั้งนี้ เพื่อให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนอย่างเต็มที่นั่นเอง

<u>สาระสำคัญ</u>

กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง แบ่งออกเป็น ๒ กรณี ได้แก่

๑. กรณีความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง (ข้อ ๖๔)

ข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือให้ถ้อยคำรับสารภาพและมีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือหรือมีหนังสือรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน หรือคณะกรรมการสอบสวนตาม กฎ ก.พ. นี้ ซึ่งการรับสารภาพนั้น ต้องรับโดยสิ้นเชิงไม่มีการยกข้อต่อสู้เป็นประเด็นใหม่ขึ้นมา ถือว่าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง จึงเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ที่จะพิจารณาให้ดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องทำการสอบสวน ซึ่งถ้าเห็นว่าการรับสารภาพในกรณีดังกล่าวเพียงพอจะวินิจฉัยได้ว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามข้อกล่าวหา หรือหากในระหว่างการสอบสวนทางวินัยผู้ถูกกล่าวหาได้รับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สอบสวนหรือต่อคณะกรรมการสอบสวน ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ อาจพิจารณาให้งดการสอบสวนนั้นก็ได้ โดยไม่ต้องมีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตลอดจนรับฟังคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ของผู้ถูกกล่าวหา

๒. กรณีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (ข้อ ๖๕)

กรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง มี ๓ กรณี ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๔ ในกรณีข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรม หรือต่างกระทรวงกันถูกกล่าวหาว่า

กระทำผิดวินัยร่วมกันทำให้มีผู้มีอำนาจสั่งบรรจุแต่งตั้งที่ต่างกัน จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้ ได้แก่

(๑) กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ได้ดำเนินการหรือสั่งให้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

(๒) กรณีกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก โดยต้องถูกจำคุกจริง ๆ ไม่ใช่รอการลงโทษหรือรอการกำหนดโทษ หรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

(๓) กรณีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือให้ถ้อยคำรับสารภาพและมีการบันทึกไว้เป็นหนังสือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวน ผู้มีหน้าที่สอบสวน หรือคณะกรรมการสอบสวนตามกฎ ก.พ. นี้

หมวด ๖

การสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษ

การสั่งยุติเรื่อง หมายถึง กรณีที่มีการกล่าวหาว่าข้าราชการกระทำผิดวินัย และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ได้ดำเนินการสืบสวนสวนหรือพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีมีมูล จึงได้ดำเนินการสอบสวนทางวินัยตามมาตรา ๙๒ หรือมาตรา ๙๓ แล้วแต่กรณีแต่ผลการสอบสวนยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยแต่อย่างใด จึงสั่งยุติเรื่อง ส่วนกรณีที่มีการกล่าวหาว่าข้าราชการกระทำผิดวินัย และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีไม่มีมูลตามที่มีการกล่าวหา นั้น กฎหมายบัญญัติให้ยุติเรื่องตามมาตรา ๙๑ วรรคหนึ่ง กรณีจึงไม่ต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวไปยัง อ.ก.พ. กระทรวง เพื่อพิจารณา

การสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษ มีการกำหนดรูปแบบโดยต้องมีการทำเป็นคำสั่ง ระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา เรื่องที่ถูกกล่าวหาและผลการพิจารณาตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. ได้กำหนดไว้ ทั้งนี้ ตามข้อ ๖๖ ข้อ ๖๙ ข้อ ๗๑ และข้อ ๗๒

การลงโทษ ความในหมวดนี้ได้กำหนดอำนาจในการสั่งลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ โดยแบ่งออกเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑. กรณีสั่งลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญที่กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง (ข้อ ๖๗) ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ มีอำนาจสั่งลงโทษ ดังนี้

๑.๑ ภาคทัณฑ์

๑.๒ ตัดเงินเดือนได้ครั้งหนึ่งในอัตราร้อยละ ๒ หรือร้อยละ ๔ ของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับในวันที่มีคำสั่งลงโทษเป็นเวลาหนึ่งเดือน สองเดือน หรือสามเดือน

๑.๓ ลดเงินเดือนได้ครั้งหนึ่งในอัตราร้อยละ ๒ หรือร้อยละ ๔ ของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับในวันที่มีคำสั่งลงโทษ

หากเป็นกรณีสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน ถ้าจำนวนเงินที่จะต้องตัดหรือลดมีเศษไม่ถึงสิบบาทให้ปัดเศษทิ้ง

๒. กรณีสั่งลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง (ข้อ ๖๘) ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ มีอำนาจสั่งลงโทษตามมติของ อ.ก.พ. สามัญ ดังนี้

๒.๑ ปลดออก

๒.๒ ไล่ออก

<u>วิธีการสั่งลงโทษ</u> การสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดเงินเดือน ปลดออก หรือไล่ออกต้องทำคำสั่งเป็นหนังสือ ระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกลงโทษ แสดงข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้ถูกลงโทษกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง หรือกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีใด ตามมาตราใด พร้อมทั้งให้แจ้งสิทธิในการอุทธรณ์และระยะเวลาในการอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๔ ไว้ในคำสั่งลงโทษดังกล่าวด้วย ตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด พร้อมทั้งลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้สั่ง และวันเดือนปีที่ออกคำสั่งดังกล่าวด้วย

<u>กำหนดเวลามีผลของคำสั่งลงโทษ</u> (ข้อ ๗๐) แบ่งเป็น ๓ กรณี ได้แก่

๑. การสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันที่มีคำสั่ง

๒. การสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน ให้สั่งให้มีผลตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่ง

๓. การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้สั่งให้มีผลตามระเบียบที่ ก.พ. กำหนดตามมาตรา ๑๐๗ วรรคสอง[๗]

---

[๗] ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔

<u>การสั่งงดโทษ</u>

การสั่งงดโทษแก่ข้าราชการผู้ถูกดำเนินการทางวินัยจำแนกออกได้เป็น ๒ กรณี ได้แก่

๑. กรณีข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ ให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งงดโทษ โดยทำเป็นคำสั่งและระบุในคำสั่งว่าให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ หรือว่ากล่าวตักเตือนตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

๒. กรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วแต่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนตามมาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง และผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งงดโทษ ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสอง ตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

เมื่อได้มีคำสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษแล้ว ต้องดำเนินการแจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยเร็วตามข้อ ๗๓ โดยให้ผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน และให้มอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้หนึ่งฉบับด้วย ถ้าผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง ให้ทำบันทึกลงวันที่และสถานที่ที่แจ้งและลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถือวันที่แจ้งนั้นเป็นวันรับทราบคำสั่ง

ในกรณีที่ไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหาทราบคำสั่งยุติเรื่อง ลงโทษหรืองดโทษได้หรือมีเหตุจำเป็นอื่น ตามข้อ ๗๓ วรรคสอง กำหนดให้ส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกกล่าวหาซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าผู้ถูกลงโทษ

หรือผู้ถูกกล่าวหาได้รับแจ้งคำสั่งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งในประเทศ หรือเมื่อครบสิบห้าวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งไปยังต่างประเทศ

หมวด ๗

การมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ

<u>สาระสำคัญ</u>

การดำเนินการในหมวดนี้ คือการมีคำสั่งใหม่สำหรับกรณีที่มีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง หรือของ ก.พ. หรือคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. หรือคำพิพากษาของศาล หรือขององค์กรตามกฎหมายอื่น แล้วแต่กรณี ที่มีอำนาจพิจารณาและมีมติ วินิจฉัย พิพากษาหรือสั่งเปลี่ยนแปลงคำสั่งเดิมของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ โดยกฎ ก.พ. ฉบับนี้ได้ระบุวิธีการเกี่ยวกับการออกคำสั่งใหม่ โดยการอ้างถึงคำสั่งลงโทษเดิม การอ้างถึงมติ คำวินิจฉัย คำพิพากษาหรือคำสั่งที่ให้เพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ รวมไปถึงวิธีการดำเนินการเกี่ยวกับโทษที่ได้รับไปแล้วด้วย

นอกจากนั้น หมวดนี้ยังได้เปลี่ยนหลักการเกี่ยวกับคำสั่งลงโทษ ที่เดิมระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดให้การสั่งเพิ่มโทษหรือลดโทษ เป็นลดขั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์ ให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิม ใช้บังคับ แต่**หลักการใหม่ไม่ได้กำหนดให้สั่งย้อนหลัง** เนื่องจากการสั่งให้มีผลย้อนหลังเป็นการสั่งที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง และทำให้เกิดความสับสนในทางปฏิบัติ อีกทั้งบทบัญญัติในมาตรา ๑๐๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็ได้บัญญัติให้มีการยกเลิกคำสั่งเดิมด้วย จึงไม่มีคำสั่งลงโทษเดิมที่จะต้องสั่งให้มีผลย้อนหลังอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม เพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้ที่จะต้องถูกสั่งเพิ่มโทษ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน กฎ ก.พ. ฉบับนี้จึงกำหนดให้มีการคิดคำนวณเงินของผู้นั้น ณ วันที่มีการลงโทษตามคำสั่งเดิม

<u>วิธีการ</u> กฎ ก.พ. ฉบับนี้ ได้แบ่งส่วนของการดำเนินการตามหมวด ๗ การมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง หรือของ ก.พ.

หรือคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. หรือคำพิพากษาของศาลหรือขององค์กรตามกฎหมายอื่นแล้วแต่กรณี เอาไว้ดังนี้

๑. แบบของคำสั่งใหม่ คำสั่งใหม่ตามข้อ ๗๔ อย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญ ดังนี้

๑.๑ อ้างถึงคำสั่งลงโทษเดิมก่อนมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ

๑.๒ อ้างถึงมติของ อ.ก.พ. กระทรวง หรือของ ก.พ. หรือคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. หรือคำพิพากษาของศาลหรือขององค์กรตามกฎหมายอื่นแล้วแต่กรณี ที่ให้เพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ โดยการสรุปสาระสำคัญของมติ คำวินิจฉัย หรือคำพิพากษา นั้นไว้ด้วย

๑.๓ สั่งให้ยกเลิกคำสั่งเดิม และมีคำสั่งใหม่ตามมติ คำวินิจฉัย คำพิพากษา ที่ให้เพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ นั้น

๑.๔ ระบุวิธีการดำเนินการเกี่ยวกับโทษที่ได้รับไปแล้ว

๒. การดำเนินการเปลี่ยนแปลงคำสั่ง

การดำเนินการเปลี่ยนแปลงคำสั่งตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง หรือของก.พ. หรือคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. หรือคำพิพากษาของศาลหรือขององค์กรตามกฎหมายอื่นแล้วแต่กรณีแล้ว อาจแยกพิจารณาในแต่ละกรณีได้ ดังนี้

๒.๑ กรณีที่คำสั่งเดิมเป็นคำสั่งลงโทษไล่ออก หรือปลดออก

กรณีที่ลดโทษเป็นปลดออกหรือเพิ่มโทษเป็นไล่ออก (ข้อ ๗๕) จะสั่งให้มีผลวันใด ให้เป็นไปตามระเบียบที่ ก.พ. กำหนดตามมาตรา ๑๐๗ วรรคสอง[๕]

สำหรับกรณีที่คำสั่งเดิมเป็นคำสั่งลงโทษไล่ออก หรือปลดออก ถ้ามีการลดโทษเพื่อจะสั่งลงโทษใหม่ในความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง งดโทษ หรือยกโทษ นอกเหนือจากคำสั่ง

---

[๕] ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔

ใหม่จะต้องดำเนินการตามข้อ ๗๔ ดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ในคำสั่งยังต้องมีการดำเนินการตามข้อ ๗๖ ดังต่อไปนี้ด้วย

๒.๑.๑ ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ โดยให้ผู้นั้นดำรงตำแหน่งตามเดิม หรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกัน และระดับเดียวกันหรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกันและระดับเดียวกันหรือในตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนด ทั้งนี้ ผู้นั้นต้องมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้นด้วย

๒.๑.๒ กรณีที่ไม่อาจสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการได้ เพราะเหตุที่ก่อนที่จะมีคำสั่งใหม่ ผู้นั้นได้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ตาย หรือออกจากราชการเนื่องจากเหตุอื่น ก็ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งงดโทษ หรือสั่งยุติเรื่อง แล้วแต่กรณี พร้อมแสดงเหตุที่ไม่อาจสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการได้ไว้ในคำสั่งด้วย

๒.๑.๓ ให้ระบุไว้ในคำสั่งใหม่ด้วยว่า เงินเดือนระหว่างที่ถูกไล่ออก หรือปลดออกให้เบิกจ่ายให้ผู้นั้นตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

๒.๒ กรณีที่คำสั่งเดิมเป็นคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน (ข้อ ๗๗) มีรายละเอียด ดังนี้

<u>กรณีที่ลดโทษ</u>

ถ้ามีการลดโทษเป็นตัดเงินเดือน หรือลดอัตราโทษของโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน ให้คิดคำนวณจำนวนเงินที่จะตัดหรือลดตามอัตราโทษใหม่จากเงินเดือนเดิมในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม เช่น เดิมนาย ก. ถูกลงโทษลดเงินเดือนในอัตรา ร้อยละ ๔ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ ต่อมาเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๖ นาย ก. ได้รับการลดโทษเหลือลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๒ ดังนี้ วิธีการลงโทษนาย ก. คือ ลงโทษนาย ก. ในอัตราร้อยละ ๒ จากเงินเดือนเดิมของนาย ก. เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ ไม่ใช่เงินเดือนของนาย ก. ในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๖ แต่อย่างใด

สำหรับกรณีจำนวนเงินที่จะต้องตัดหรือลดตามคำสั่งลงโทษใหม่ ต่ำกว่าจำนวนเงินที่ได้ถูกตัดหรือลดตามคำสั่งลงโทษเดิม ให้คืนเงินส่วนที่ได้ตัดหรือลดไว้เกินนั้นให้ผู้ถูกสั่งลงโทษนั้น ดังกรณีที่ยกตัวอย่างไว้แล้วข้างต้น เมื่อนาย ก. ได้รับการลดโทษโดยลดเงินเดือนจากอัตราร้อยละ ๔ เป็นร้อยละ ๒ โดยคิดคำนวณจากเงินเดือนเดิม ในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม คือวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ ทำให้มีจำนวนเงินที่ลดไว้เกินส่วนราชการจึงต้องคืนเงินที่ได้ลดไว้เกินจำนวนร้อยละ ๒ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ ให้แก่นาย ก.

ถ้ามีการลดโทษเป็นภาคทัณฑ์ ให้คืนเงินที่ตัดหรือลดไว้ให้แก่ผู้ถูกลงโทษ

<u>กรณีที่เพิ่มโทษ</u>

สำหรับในกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นคำสั่งลงโทษในความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ถ้ามีการเพิ่มโทษเป็นตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน หรือเพิ่มอัตราโทษ ให้คำนวณจำนวนเงินที่จะตัดหรือลดตามอัตราโทษใหม่จากเงินเดือนเดิมในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม.

ถ้าเป็นการเพิ่มโทษจากตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน เป็นปลดออกหรือไล่ออก ให้คืนเงินที่ได้ตัดหรือลดไปแล้วให้ผู้นั้นด้วย

<u>กรณีที่ยกโทษ</u>

การยกโทษมีผลเสมือนว่าผู้นั้นไม่เคยได้รับโทษทางวินัยมาก่อน และให้ผู้นั้นกลับคืนสู่สถานะเดิมก่อนมีการลงโทษ โดยหากเป็นกรณีที่ได้มีการตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนผู้นั้นไปเท่าใด ให้คืนเงินที่ได้ตัดหรือลดไว้ดังกล่าวให้ผู้นั้นทั้งหมด

<u>กรณีที่งดโทษ</u>

ในกรณีที่ผลการพิจารณาให้เปลี่ยนแปลงเป็นงดโทษ หากมีการตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือนผู้นั้นไปเท่าใด ให้คืนเงินที่ได้ตัดหรือลดไว้ให้ผู้นั้นทั้งหมด

หมวด ๘

การสั่งพักราชการและให้ออกจากราชการไว้ก่อน

การสั่งพักราชการ

การสั่งพักราชการ คือ การสั่งให้ข้าราชการพ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างการสอบสวนพิจารณาทางวินัย หรือระหว่างถูกฟ้องคดีอาญา หรือระหว่างต้องหาว่ากระทำความผิดทางอาญา โดยงดเบิกจ่ายเงินเดือนและเงินอื่นๆที่จ่ายเป็นรายเดือน ตลอดจนเงินช่วยเหลือต่างๆ ไว้ก่อน ทั้งนี้ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะไม่ให้ผู้นั้นอยู่ปฏิบัติหน้าที่ราชการเพื่อป้องกันมิให้เป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนหรือพิจารณา หรือมิให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้น หรือเพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่ราชการในประการอื่น และถ้าสอบสวนพิจารณาแล้วได้ความว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็จะสั่งให้ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันพักราชการได้ด้วย

สาระสำคัญ

การสั่งพักราชการมีหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และหมวด๘ ของ กฎ ก.พ. ฉบับนี้ สรุปได้ดังนี้

๑. กรณีที่จะสั่งพักราชการ

กรณีที่อาจสั่งพักราชการได้มีดังต่อไปนี้

(๑) มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือ

(๒) มีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

การถูกตั้งกรรมการสอบสวนที่จะสั่งพักราชการได้นั้น จะต้องเป็นกรณีที่ถูกสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนในความผิดวินัยอย่างร้ายแรงเท่านั้น ไม่ได้หมายความรวมถึงการถูกสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในความผิดวินัยที่ไม่ร้ายแรงด้วย ซึ่งกรณีที่ถูกสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในความผิดวินัยที่ไม่ร้ายแรงนั้น ยังสั่งพักราชการไม่ได้

คำว่า **"ถูกฟ้องคดีอาญา"** นั้น แยกได้เป็นสองกรณี กรณีที่หนึ่ง ในกรณีที่ข้าราชการถูกฟ้องคดีอาญาโดยพนักงานอัยการเป็นโจทก์นั้น ข้าราชการผู้นั้นย่อมตกอยู่ในฐานะจำเลยนับแต่เวลาที่ได้ฟ้อง ส่วนกรณีที่สอง ในคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์นั้น หากศาลยังมิได้ประทับรับฟ้องไว้พิจารณา ผู้ถูกฟ้องยังไม่ตกอยู่ในฐานะจำเลย จะถือว่าผู้นั้นเป็นผู้ถูกฟ้องคดีอาญายังไม่ได้จนกว่าศาลจะได้ประทับรับฟ้องคดีไว้พิจารณาแล้ว จึงจะถือว่าผู้นั้นตกเป็นผู้ถูกฟ้องคดี

คำว่า **"ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา"** หมายถึง ถูกพนักงานสอบสวนกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดอาญาโดยตกเป็นผู้ต้องหาแล้ว แม้ยังมิได้ถูกฟ้องคดีต่อศาลก็ตาม

หลักเกณฑ์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งของกรณีที่จะสั่งพักราชการเพราะถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาได้ คือ คดีอาญาหรือข้อหานั้นๆ ต้องไม่ใช่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษด้วย

๒. เหตุที่จะสั่งพักราชการ

แม้ข้าราชการพลเรือนสามัญจะมีกรณีถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนในความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาที่มิใช่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษแล้ว ก็ยังสั่งพักราชการไม่ได้จนกว่าจะมีเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๗๘ (๑) - (๕) ดังต่อไปนี้ประกอบด้วย

(๑) ผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวน และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาแล้วเห็นว่า ถ้าผู้นั้นคงอยู่ในหน้าที่ราชการต่อไปอาจเกิดการเสียหายแก่ราชการ

(๒) ผู้นั้นถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา ในเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต หรือเกี่ยวกับความประพฤติหรือพฤติการณ์อันไม่น่าไว้วางใจ โดยพนักงานอัยการมิได้รับเป็นทนายแก้ต่างให้ และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาเห็นว่า ถ้าผู้นั้นคงอยู่ในหน้าที่ราชการอาจเกิดการเสียหายแก่ราชการ

(๓) ผู้นั้นมีพฤติการณ์ที่แสดงว่าถ้าคงอยู่ในหน้าที่ราชการจะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณา หรือจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้น

(๔) ผู้นั้นอยู่ในระหว่างถูกควบคุมหรือขังโดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญา หรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษาและได้ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุก เป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวันแล้ว

(๕) ผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวนและต่อมามีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น หรือผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวนภายหลัง

ที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้น ได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่าการกระทำความผิดอาญาของผู้นั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

อนึ่ง กรณีข้าราชการถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนในความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือต้องหาคดีอาญา หรือถูกฟ้องคดีอาญาที่ไม่ใช่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษนี้ ถ้าผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เห็นว่า ถึงแม้จะให้ผู้นั้นคงอยู่ในหน้าที่ราชการระหว่างถูกสอบสวนพิจารณาก็ไม่เสียหายแก่ราชการ หรือไม่มีพฤติการณ์ที่แสดงว่าจะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณา หรือจะไม่ก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นแต่ประการใด ก็ไม่จำต้องสั่งพักราชการทุกรายไป เว้นแต่ผู้นั้นอยู่ในระหว่างถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษา และได้ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุก เป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวันแล้ว จึงจะต้องสั่งพักราชการ เนื่องจากผู้นั้นไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการได้

๓. ผู้มีอำนาจสั่งพักราชการ

ผู้มีอำนาจสั่งพักราชการตามมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๗๘ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ คือ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ นอกจากนี้ยังรวมไปถึงผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทนตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ซึ่งออกตามความในมาตรา ๙๐ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ด้วย

๔. ระยะเวลาการสั่งพักราชการ

ระยะเวลาการสั่งพักราชการนั้น มาตรา ๑๐๑ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๗๙ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดให้สั่งพักตลอดเวลาที่สอบสวนหรือพิจารณา

คำว่า "สอบสวนหรือพิจารณา" มีความหมายดังนี้

- ในกรณีถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนในความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หมายถึง การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน และการพิจารณาสั่งการของผู้มีอำนาจในขั้นตอนที่ต่อเนื่องกับการสอบสวน ซึ่งอาจเป็นการพิจารณาของผู้สั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือของ อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัด แล้วแต่กรณี และการพิจารณาสั่งการของผู้มีอำนาจต่อเนื่องกับการพิจารณาของ อ.ก.พ. ดังกล่าวด้วย

- ในกรณีต้องหาคดีอาญา หมายถึง การสอบสวนของพนักงานสอบสวนและการพิจารณาของพนักงานอัยการ

- ในกรณีถูกฟ้องคดีอาญา หมายถึง การพิจารณาของศาลจนคดีถึงที่สุด ซึ่งอาจจะถึงที่สุดโดยโจทก์ถอนฟ้อง หรือโจทก์จำเลยไม่อุทธรณ์ฎีกา หรือศาลฎีกาได้พิพากษาแล้ว

อย่างไรก็ตาม แม้มาตรา ๑๐๑ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๗๙ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ จะกำหนดให้สั่งพักตลอดเวลาที่สอบสวนหรือพิจารณาก็ตาม แต่หากผู้ถูกสั่งพักราชการผู้ใดได้ใช้สิทธิร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๒ และผู้มีอำนาจพิจารณาคำร้องทุกข์แล้วเห็นว่า สมควรสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนการสอบสวนหรือพิจารณาเสร็จสิ้น เนื่องจากพฤติการณ์ของผู้ถูกสั่งพักราชการไม่เป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนหรือพิจารณา และไม่ก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยต่อไป

ผู้มีอำนาจพิจารณาก็สามารถสั่งให้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ หรือในกรณีที่ล่วงพ้นหนึ่งปีนับแต่วันพักราชการแล้วการดำเนินการทางวินัยยังไม่แล้วเสร็จ โดยข้อ ๗๙ ยังได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในสาระสำคัญว่า หากผู้ถูกสั่งพักราชการประสงค์จะกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ ก็ให้ยื่นคำร้องทุกข์เป็นหนังสือตามมาตรา ๑๒๒ และหากผู้มีอำนาจพิจารณาคำร้องทุกข์พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้นั้นไม่มีพฤติการณ์ที่แสดงว่าจะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณา หรือจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย ผู้มีอำนาจพิจารณาก็สามารถสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนการสอบสวนหรือพิจารณาเสร็จสิ้นได้

๕. การสั่งพักราชการเมื่อมีเรื่องหลายกรณีหรือมีกรณีอื่นเพิ่มขึ้น

การสั่งพักราชการเมื่อมีเรื่องหลายกรณีหรือมีกรณีอื่นเพิ่มขึ้น ตามข้อ ๘๐ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดให้สั่งพักราชการเฉพาะในสำนวนหรือคดีที่เข้าเหตุแห่งการสั่งพักราชการเท่านั้น หากไม่เข้าเหตุแห่งการสั่งพักราชการแล้ว ก็ไม่สามารถสั่งให้พักราชการในสำนวนหรือคดีอื่นได้ แต่หากเข้าเหตุแห่งการสั่งพักราชการแล้ว ก็ให้สั่งพักราชการในสำนวนหรือคดีอื่นทุกสำนวนหรือทุกคดีที่เข้าเหตุแห่งการสั่งพักราชการด้วย

๖. วันพักราชการ

ข้อ ๘๑ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดให้สั่งพักราชการตั้งแต่วันออกคำสั่ง เว้นแต่ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ซึ่งจะถูกสั่งพักราชการอยู่ในระหว่างถูกควบคุมหรือขังโดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญา หรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษา การสั่งพักราชการในเรื่องนั้นให้สั่งพักย้อนหลังไปถึงวันที่ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุก หรือ

(๒) ในกรณีที่ได้มีการสั่งพักราชการไว้แล้ว ถ้าจะต้องสั่งใหม่เพราะคำสั่งเดิมไม่ชอบหรือไม่ถูกต้อง ให้สั่งพักตั้งแต่วันให้พักราชการตามคำสั่งเดิม หรือตามวันที่ควรต้องพักราชการในขณะที่ออกคำสั่งเดิม

๗. คำสั่งพักราชการ

ข้อ ๘๒ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดให้คำสั่งพักราชการต้องระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกสั่งพักราชการ ตลอดจนกรณีและเหตุที่สั่งพักราชการ และวันที่คำสั่งมีผลใช้บังคับด้วย ทั้งนี้ เป็นไปตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

๘. การแจ้งคำสั่งพักราชการ

ข้อ๘๒ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดให้แจ้งคำสั่งพักราชการให้ผู้ถูกสั่งพักราชการทราบโดยเร็วโดยให้นำข้อ ๗๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม กล่าวคือ ให้ผู้ถูกสั่งพักราชการลงลายมือชื่อและวันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน และให้มอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกสั่งพักราชการไว้หนึ่งฉบับด้วย ถ้าผู้ถูกสั่งพักราชการไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง เมื่อได้ทำบันทึกลงวันที่และสถานที่ที่แจ้งและลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถือวันที่แจ้งนั้นเป็นวันรับทราบ ในกรณีที่ไม่อาจแจ้งให้ทราบได้หรือมีเหตุจำเป็นอื่น ก็ให้ส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกสั่งพักราชการ ณ ที่อยู่ของผู้ถูกสั่งพักราชการซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ และให้ถือว่าผู้ถูกสั่งพักราชการได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งในประเทศ หรือเมื่อครบสิบห้าวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งไปยังต่างประเทศ

๙. การสั่งให้ผู้ถูกสั่งพักราชการกลับเข้ารับราชการ

การสั่งให้ข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการกลับเข้ารับราชการ หมายถึง การสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกครั้งหนึ่งหลังจากพ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ไปเป็นการชั่วคราว

ข้อ ๙๑ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในเรื่องการสั่งให้ผู้ถูกสั่งพักราชการกลับเข้ารับราชการไว้เป็นสาระสำคัญว่า ถ้าภายหลังปรากฏผลการ

สอบสวนหรือพิจารณาว่า ผู้นั้นมิได้กระทำผิดหรือกระทำผิดไม่ถึงกับจะถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก และไม่มีกรณีจะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งพักราชการสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติราชการในตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกันและระดับเดียวกัน หรือในตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนด แต่ทั้งนี้ ผู้นั้นต้องมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้นด้วย

การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

การให้ออกจากราชการไว้ก่อน คือ การให้ข้าราชการผู้มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา ออกจากราชการ พ้นจากตำแหน่งและอัตราเงินเดือนไว้ก่อนระหว่างการสอบสวนพิจารณา เพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณา ซึ่งการให้ออกจากราชการไว้ก่อนนี้เป็นผลให้ข้าราชการผู้ถูกสั่งให้ออกนั้น พ้นจากตำแหน่งและอัตราเงินเดือน ซึ่งเป็นผลให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สามารถตั้งผู้อื่นให้ดำรงตำแหน่งนั้นแทนได้

หลักเกณฑ์และวิธีการ

การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนนั้น ข้อ ๘๓ และข้อ ๘๔ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ได้กำหนดให้นำหลักเกณฑ์และวิธีการของการสั่งพักราชการบางข้อมาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่โดยที่การให้ออกจากราชการไว้ก่อนมีผลให้ผู้นั้นพ้นจากตำแหน่งและอัตราเงินเดือน ซึ่งอาจบรรจุและแต่งตั้งคนอื่นแทนในตำแหน่งนั้นได้ ดังนั้น การให้ออกจากราชการไว้ก่อนจึงต้องมีหลักเกณฑ์และวิธีการเพิ่มเติมขึ้นจากการพักราชการบางประการดังนี้

๑. กรณีและเหตุที่จะสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ข้อ ๘๓ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนว่า "ในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีเหตุที่อาจถูกสั่งพักราชการ และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาเห็นว่า การสอบสวนหรือพิจารณาหรือการดำเนินคดีนั้น จะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุดังกล่าวจะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อนก็ได้"

ดังนั้น ผู้ที่จะถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนจึงต้องเป็นผู้ที่อาจถูกสั่งพักราชการได้ คือ **มีกรณีและเหตุที่จะถูกสั่งพักราชการ** ตามหลักเกณฑ์ที่ได้กล่าวมาแล้วในเรื่องการสั่งพักราชการ และมีหลักเกณฑ์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ต้องเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาแล้วเห็นว่า **การสอบสวนหรือพิจารณา หรือการดำเนินคดีนั้น จะไม่แล้วเสร็จโดยเร็วด้วย**

๒. ผู้มีอำนาจสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ผู้มีอำนาจสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนก็เหมือนกับผู้มีอำนาจสั่งพักราชการทุกประการ กล่าวคือ ตามมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๘๓ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เป็นผู้สั่งให้ออกจากราชการ นอกจากนี้ยังรวมไปถึงผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทนตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่องหลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ซึ่งออกตามความในมาตรา ๙๐ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ด้วย

๓. ระยะเวลาการให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ข้อ ๘๔ วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดให้นำข้อ ๗๙ มาใช้บังคับโดยอนุโลมกับการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนด้วย ดังนั้น จึงต้องให้ออกตลอดเวลาที่สอบสวนหรือพิจารณาเช่นเดียวกับการพักราชการ

อย่างไรก็ตาม มาตรา ๑๐๑ วรรคเจ็ด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้นำวรรคหก แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มาใช้บังคับกับกรณีให้ออกจากราชการไว้ก่อนด้วย ดังนั้น ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนจึงสามารถร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๒ ได้ ตามที่ได้กล่าวรายละเอียดไว้แล้วในเรื่องการสั่งพักราชการ

๔. การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเมื่อมีหลายกรณีหรือมีกรณีอื่นเพิ่มขึ้น

การให้ออกจากราชการไว้ก่อนในกรณีที่มีเรื่องหลายกรณีหรือมีกรณีอื่นเพิ่มขึ้น ข้อ ๘๔ วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดให้นำข้อ ๘๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลมกับการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนด้วย ดังนั้น จึงสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้เฉพาะในสำนวนหรือคดีที่เข้าเหตุแห่งการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเท่านั้น หากสำนวนหรือคดีใดไม่เข้าเหตุแห่งการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแล้ว ก็ไม่สามารถสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนในสำนวนหรือคดีนั้น ๆ ได้ แต่หากเข้าเหตุแห่งการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแล้ว ก็ให้สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนทุกสำนวนหรือทุกคดีที่เข้าเหตุแห่งการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนด้วย

๕. วันออกจากราชการไว้ก่อน

ข้อ ๘๔ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดให้การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันออกคำสั่ง แต่ถ้าเป็นกรณีที่ได้สั่งให้พักราชการไว้ก่อนแล้ว ก็ให้สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตั้งแต่วันสั่งพักราชการเป็นต้นไป นอกจากนี้ ข้อ ๘๔ วรรคหนึ่ง

ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดให้นำข้อ ๘๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลมกับการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนด้วย ดังนั้น ในกรณีที่ผู้ซึ่งจะถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนอยู่ในระหว่างถูกควบคุมหรือขังโดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญา หรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษา การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนในเรื่องนั้นให้สั่งให้ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุก หรือในกรณีที่ได้มีการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแล้ว ถ้าจะต้องสั่งใหม่เพราะคำสั่งเดิมไม่ชอบหรือไม่ถูกต้อง ให้สั่งให้ออกตั้งแต่วันให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามคำสั่งเดิม หรือตามวันที่ควรต้องให้ออกจากราชการไว้ก่อนในขณะที่ออกคำสั่งเดิม

๖. คำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ข้อ ๘๔ วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดให้นำข้อ ๘๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลมกับการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนด้วย ดังนั้น คำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนจึงต้องระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ตลอดจนกรณีและเหตุที่สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และวันที่คำสั่งมีผลใช้บังคับ

๗. การแจ้งคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ข้อ ๘๔ วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กำหนดให้นำข้อ ๘๒ วรรคสอง มาบังคับใช้โดยอนุโลมกับการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนด้วย ดังนั้น จึงต้องแจ้งคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนให้แก่ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนทราบโดยเร็ว และให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนลงลายมือชื่อและวันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน และให้มอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนจำนวนหนึ่งฉบับด้วย ถ้าผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง เมื่อได้ทำบันทึกลงวันที่และสถานที่ที่แจ้งและลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถือวันที่แจ้งนั้นเป็นวันรับทราบ ในกรณีที่ไม่อาจแจ้งให้ทราบได้หรือมีเหตุจำเป็นอื่น ก็ให้ส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ณ ที่อยู่ของผู้ถูกสั่งให้ออกจาก

ราชการไว้ก่อนซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ และให้ถือว่าผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้รับแจ้งคำสั่งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งในประเทศ หรือเมื่อครบสิบห้าวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งไปยังต่างประเทศ

๘. การสั่งให้ข้าราชการตำแหน่งที่ต้องนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ออกจากราชการไว้ก่อน

การสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากราชการไว้ก่อนตามมาตรา ๑๐๑ นี้ เป็นการออกจากราชการอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๗ (๔) ซึ่งการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ดำรงตำแหน่งที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้ง นั้น มาตรา ๑๑๓ บัญญัติให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อมีพระบรมราชโองการให้พ้นจากตำแหน่งนับแต่วันออกจากราชการ

ดังนั้น ข้อ ๘๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ จึงกำหนดให้การสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง และประเภทวิชาการระดับทรงคุณวุฒิ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ต้องนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ออกจากราชการไว้ก่อน ต้องนำความกราบบังคมทูลเพื่อมีพระบรมราชโองการให้พ้นจากตำแหน่งนับแต่วันออกจากราชการไว้ก่อน

การนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้พ้นจากตำแหน่งนี้ต้องทำควบคู่ไปกับการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน แต่โดยที่การดำเนินการนำความกราบบังคมทูลต้องใช้เวลามากกว่า ดังนั้น กฎหมายจึงกำหนดให้พ้นจากราชการนับแต่วันที่สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ส่วนการสั่งให้ออกจากราชการสำหรับผู้ที่ดำรงตำแหน่งต่ำกว่าประเภทบริหารระดับสูง และประเภทวิชาการระดับทรงคุณวุฒิ ไม่ต้องนำความกราบบังคมทูล

๙. การสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

การสั่งให้ข้าราชการผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้ารับราชการ หมายถึง การสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอีกครั้งหลังจากออกจากราชการไปชั่วคราว

ข้อ ๙๐ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในเรื่องการสั่งให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้ารับราชการไว้เป็นสาระสำคัญว่า ถ้าภายหลังปรากฏผลการสอบสวนหรือพิจารณาว่าผู้นั้นมิได้กระทำผิดหรือกระทำผิดไม่ถึงกับจะถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก และไม่มีกรณีจะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกันและระดับเดียวกัน หรือในตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนด แต่ทั้งนี้ ผู้นั้นต้องมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้นด้วย

สำหรับการสั่งให้ข้าราชการตำแหน่งที่ต้องนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง กลับเข้ารับราชการ จะต้องดำเนินการนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งด้วย

หมวด ๙

ระยะเวลา

การดำเนินการทางวินัยจำเป็นต้องมีเรื่องของระยะเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง ทั้งนี้ เพื่อเป็นการเร่งรัดให้การดำเนินการทางวินัยเป็นไปอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นการให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือคณะกรรมการสอบสวนต้องดำเนินการภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือการคัดค้านกรรมการสอบสวนต้องยื่นหนังสือคัดค้านภายใน ๗ วัน เป็นต้น กรณีดังกล่าวจึงมีความจำเป็นต้องกำหนดหลักเกณฑ์เรื่องการนับระยะเวลาไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับนี้

<u>ที่มา</u>

โดยที่มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า “วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองตามกฎหมายต่าง ๆ ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายใดกำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเรื่องใดไว้โดยเฉพาะและมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้” พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองจึงมีสถานะเป็นกฎหมายกลางที่ใช้บังคับแก่กรณีที่ไม่มีกฎหมายกำหนดวิธีปฏิบัติราชการหรือมีกฎหมายกำหนดวิธีปฏิบัติราชการ หรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการ แต่มีหลักประกันความเป็นธรรมต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้

การดำเนินการทางวินัยเป็นการดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครองจึงถือเป็นวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองอย่างหนึ่ง หากไม่บัญญัติเรื่องการนับระยะเวลาไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับนี้ การนับระยะเวลาในการดำเนินการทางวินัย ต้องไปใช้มาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นกฎหมายกลาง

ที่กำหนดเรื่องของการนับระยะเวลาไว้ ดังนั้น กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ที่ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ในส่วนของระยะเวลา จึงร่างให้สอดคล้องกับมาตรา ๖๔ ดังกล่าวข้างต้น เพื่อกำหนดให้มีการนับระยะเวลาการดำเนินการทางวินัยตาม กฎ ก.พ. ฉบับนี้โดยเฉพาะ

<u>สาระสำคัญ</u>

ตามข้อ ๙๓ ได้กำหนดการนับระยะเวลาการดำเนินการทางวินัย โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. การนับระยะเวลาการดำเนินการทางวินัยตามข้อ ๙๓ วรรคหนึ่ง โดยหลักถ้ากำหนดเวลาเป็นวัน สัปดาห์ หรือเดือน มิให้นับวันแรกแห่งระยะเวลานั้นรวมเข้าด้วย กล่าวคือ ให้นับวันถัดไปเป็นวันแรก เว้นแต่ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ซึ่งต้องใช้อำนาจตามกฎ ก.พ. นี้ จะได้เริ่มการในวันนั้น ก็ให้นับวันที่เริ่มทำการนั้นเป็นวันแรก

ข้อ ๙๓ วรรคหนึ่งนี้ได้เพิ่มเติมหลักการเดิมของ ข้อ ๓๘ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ในกรณีข้อยกเว้นที่ให้นับระยะเวลาในวันแรก หากคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ซึ่งต้องใช้อำนาจตามกฎ ก.พ. ได้เริ่มดำเนินการในวันนั้น ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการนับระยะเวลาของพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

คำว่า “ผู้ซึ่งต้องใช้อำนาจตามกฎ ก.พ. นี้” หมายรวมถึง ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๔ ก็ได้

๒. กรณีคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ซึ่งต้องใช้อำนาจตามกฎ ก.พ. นี้ ต้องกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในระยะเวลาที่กำหนด ข้อ ๙๓ วรรคสอง กำหนดให้นับวันสิ้นสุดของระยะเวลานั้นรวมเข้าด้วย แม้ว่าวันสุดท้ายจะเป็นวันหยุดราชการ

กรณีบุคคลอื่นนอกจากคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ซึ่งต้องใช้อำนาจตามกฎ ก.พ. นี้ ต้องกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในระยะเวลาที่กำหนด ถ้าวันสุดท้ายเป็นวันหยุดราชการ ข้อ ๙๓ วรรคสาม กำหนดให้ถือว่าระยะเวลานั้นสิ้นสุดในวันทำงานที่ถัดจากวันหยุดนั้น กล่าวคือ ในวันเปิดทำการนั้นเอง

คำว่า "บุคคลอื่นนอกจากคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ซึ่งต้องใช้อำนาจตาม กฎ ก.พ. นี้" อาจหมายถึง ผู้ถูกกล่าวหาก็ได้

กรณีนี้กำหนดไว้แตกต่างจากหลักการเดิมเพราะกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) กำหนดในทุกกรณีว่า หากวันสุดท้ายตรงกับวันหยุดราชการ ก็ให้นับวันเริ่มเปิดทำการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งระยะเวลา โดยมิได้มีการแบ่งแยกว่าผู้ใดเป็นผู้ดำเนินการแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม หลักการใหม่นี้กำหนดไว้เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรา ๖๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ทั้งนี้ เพื่อมิให้คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ซึ่งต้องใช้อำนาจตามกฎ ก.พ. ฉบับนี้ ยึดเวลากระทำการออกไปโดยไม่จำเป็นอันจะเป็นผลเสียหายต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง

หมวด ๑๐

บทเบ็ดเตล็ด

โดยที่ในการร่างกฎหมายย่อมมีข้อจำกัด ไม่อาจร่างให้ครอบคลุมทุกกรณีได้ จึงมีการกำหนดข้อ ๙๔ เพื่อกำหนดแนวทางแก้ไขปัญหา โดยหากปรากฏกรณีใดที่มีเหตุผลความจำเป็นเป็นพิเศษทำให้ไม่อาจนำหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับนี้ มาใช้ได้บังคับได้ ก็ให้ ก.พ. มีอำนาจพิจารณากำหนดการปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวได้

บทเฉพาะกาล

<u>สาระสำคัญ</u>

แม้ว่า กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จะได้กำหนดให้มีผลใช้บังคับเมื่อล่วงพ้น ๖๐ วัน นับแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เพื่อให้ส่วนราชการมีเวลาเตรียมพร้อมสำหรับการศึกษา ทำความเข้าใจ และเพื่อให้สำนักงาน ก.พ. ได้มีเวลาในการชี้แจงและซักซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยให้แก่ส่วนราชการแล้วก็ตาม แต่อย่างไรก็ดี เมื่อกฎ ก.พ. ฉบับนี้มีผลใช้บังคับแล้ว อาจมีการดำเนินการทางวินัยบางเรื่อง หรือบางขั้นตอนที่ยังไม่แล้วเสร็จ หรือเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่เป็นการดำเนินการตามกฎ ก.พ. ฉบับเดิมที่อาจขัดหรือไม่สอดคล้องกับข้อกำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับนี้ ดังนั้น กฎ ก.พ. ฉบับนี้จึงได้กำหนดแนวทางการดำเนินการรวมถึงข้อกำหนดรับรองกระบวนการดำเนินการทางวินัย หรือขั้นตอนที่ได้ดำเนินการไปแล้วหรือยังไม่แล้วเสร็จเพื่อให้การดำเนินการทางวินัยในเรื่องนั้น ๆ เป็นอันใช้ได้ หรือสามารถดำเนินการต่อไปได้ และไม่ขัดต่อข้อกำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับนี้

<u>วิธีการ</u> ตามข้อ ๙๕ - ๙๘ ของกฎ ก.พ. ฉบับนี้ ได้กำหนดการดำเนินการตามบทเฉพาะกาลเอาไว้ดังนี้

๑. แนวทางการดำเนินการรวมถึงบทบัญญัติรับรองกระบวนการดำเนินการทางวินัย หรือขั้นตอนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว หรือยังไม่แล้วเสร็จ ในกรณีดังต่อไปนี้

กรณีที่ได้มีการสั่งให้สอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญรายใดโดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ ระเบียบหรือหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ก่อนวันที่กฎ ก.พ. นี้ใช้บังคับ ต่อมาเมื่อกฎ ก.พ. ฉบับนี้มีผลใช้บังคับแล้ว <u>การสอบสวนนั้นยังไม่แล้วเสร็จ</u> ก็ให้ดำเนินการ

สอบสวนตามกฎหมาย กฎ ระเบียบหรือหลักเกณฑ์นั้นต่อไปจนกว่าจะแล้วเสร็จ ส่วนการพิจารณาและดำเนินการต่อไปให้ดำเนินการตามกฎ ก.พ. ฉบับนี้

กรณีที่ได้มีการสอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญรายใดโดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ ระเบียบหรือหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ในขณะนั้นเสร็จไปแล้วก่อนวันที่กฎ ก.พ. ฉบับนี้ใช้บังคับ ต่อมาเมื่อกฎ ก.พ. ฉบับนี้มีผลใช้บังคับแล้ว ยังไม่ได้มีการพิจารณาและดำเนินการต่อไป หรือมีการพิจารณาดำเนินการแล้วแต่ยังไม่แล้วเสร็จ ก็ให้ถือว่าการสอบสวนนั้นเป็นอันใช้ได้ ส่วนการพิจารณาและดำเนินการต่อไปให้ดำเนินการตามกฎ ก.พ. ฉบับนี้

กรณีที่ได้มีการสอบสวนและพิจารณาการดำเนินการทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญรายใดโดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ ระเบียบหรือหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ในขณะนั้นเสร็จไปแล้วก่อนวันที่กฎ ก.พ. ฉบับนี้ใช้บังคับ ต่อมาเมื่อกฎ ก.พ. ฉบับนี้มีผลใช้บังคับแล้ว แต่ยังไม่ได้มีการดำเนินการให้เป็นไปตามผลการพิจารณาดังกล่าว ก็ให้ถือว่าการสอบสวนและพิจารณานั้นเป็นอันใช้ได้ ส่วนการดำเนินการให้เป็นไปตามผลการพิจารณาดังกล่าว และการดำเนินการอื่น ๆ ต่อจากนั้นให้ดำเนินการตามกฎ ก.พ. นี้

๒. วิธีการเกี่ยวกับการสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือน

ในกรณีที่จะต้องสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงก่อนวันที่กฎ ก.พ. ฉบับนี้มีผลใช้บังคับ แต่ยังไม่ได้สั่งลงโทษ ให้ลงโทษตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับนี้ กล่าวคือ

๒.๑ การลงโทษตัดเงินเดือน ให้ลงโทษตัดเงินเดือนได้ครั้งหนึ่งในอัตราโทษร้อยละ ๒ หรือร้อยละ ๔ ของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับในวันที่มีคำสั่งลงโทษเป็นเวลา ๑ เดือน ๒ เดือน หรือ ๓ เดือน

๒.๒ การลงโทษลดเงินเดือน ให้ลงโทษลดเงินเดือนได้ครั้งหนึ่งในอัตราโทษร้อยละ ๒ หรือร้อยละ ๔ ของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับในวันที่มีคำสั่งลงโทษ

๓. กรณีมีการสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ในกรณีที่ได้มีการสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนโดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ ระเบียบหรือหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ก่อนวันที่กฎ ก.พ. นี้ใช้บังคับ และการสอบสวนหรือการพิจารณานั้นยังไม่แล้วเสร็จ ก็ให้การสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนนั้นมีผลต่อไปตามกฎ ก.พ. นี้ จนกว่าจะมีการสั่งการเป็นอย่างอื่นตามกฎ ก.พ. นี้

ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑๒

สำนักงาน ก.พ.
ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๕ สิงหาคม ๒๕๖๔

เรื่อง แบบคำสั่งตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

เรียน (เวียน กระทรวง กรม จังหวัด)

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบคำสั่ง (ดว. ๗ - ดว. ๑๑) จำนวน ๓๓ แบบ

โดยที่กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ หมวด ๖ การสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษ ข้อ ๖๖ ข้อ ๖๙ ข้อ ๗๑ และข้อ ๗๒ หมวด ๗ การมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ข้อ ๗๔ และหมวด ๘ การสั่งพักราชการและให้ออกจากราชการไว้ก่อน ข้อ ๙๒ กำหนดให้แบบคำสั่งต้องมีสาระสำคัญตามที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

สำนักงาน ก.พ. จึงได้จัดทำแบบคำสั่งตามหมวด ๖ หมวด ๗ และหมวด ๘ ดังกล่าว จำนวน ๓๓ แบบ รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย โดยสรุปแบบคำสั่งจำแนกตามหมวด ดังนี้

หมวด ๖ การสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษ ตามข้อ ๖๖ ข้อ ๖๙ ข้อ ๗๑ และข้อ ๗๒ กำหนดเป็นแบบ ดว. ๗/๑ ถึง ดว. ๗/๘ จำนวน ๘ แบบ

หมวด ๗ การมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ตามข้อ ๗๔ กำหนดเป็นแบบ ดว. ๘/๑ ถึง ดว. ๘/๑๔ จำนวน ๑๔ แบบ

หมวด ๘ การสั่งพักราชการและให้ออกจากราชการไว้ก่อน ตามข้อ ๙๒ กำหนดเป็น ๓ ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ ๑ คำสั่งพักราชการและคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน กำหนดเป็นแบบ ดว. ๙/๑ ถึง ดว. ๙/๕ จำนวน ๕ แบบ

ส่วนที่ ๒ คำสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติราชการและคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการตามผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดี กำหนดเป็นแบบ ดว. ๑๐/๑ ถึง ดว. ๑๐/๓ จำนวน ๓ แบบ

ส่วนที่ ๓ คำสั่งตามผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดี กรณีมีเหตุที่ไม่ต้องให้กลับเข้าปฏิบัติราชการและคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการ กำหนดเป็นแบบ ดว. ๑๑/๑ ถึง ดว. ๑๑/๓ จำนวน ๓ แบบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและถือปฏิบัติต่อไป ทั้งนี้ ได้แจ้งให้กรมและจังหวัดทราบด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(หม่อมหลวงพัชรภากร เทวกุล)
เลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย
โทร. ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๘
โทรสาร ๐ ๒๕๔๗ ๑๖๒๕

สิ่งที่ส่งมาด้วย

หมวด ๖ การสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษ
แบบ ดว. ๗/๑ ถึง ดว. ๗/๘

แบบ ดว. ๗	คำสั่งเรื่อง
ดว. ๗/๑	**สั่งยุติเรื่อง** - กรณีตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง - กรณีตามมาตรา ๙๓ วรรคสอง - กรณีตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง
ดว. ๗/๒	**ลงโทษ.....(ภาคทัณฑ์/ ตัดเงินเดือน/ ลดเงินเดือน).....** - กรณีตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง - กรณีตามมาตรา ๙๓ วรรคสอง - กรณีตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง - กรณีตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง - กรณีตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๓ วรรคสอง - กรณีตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๗ วรรคสอง
ดว. ๗/๓	**ลงโทษ.....(ปลดออก/ไล่ออก).....** - กรณีตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๗ วรรคสอง - กรณีตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง
ดว. ๗/๔	**ลงโทษ.....(ปลดออก/ ไล่ออก).....กรณีมีคำสั่ง.....(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....** **ในกรณีที่ถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง** - กรณีตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๗ วรรคสอง - กรณีตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง
ดว. ๗/๕	**ลงโทษ.....(ปลดออก/ ไล่ออก).....กรณีมีคำสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)..** **ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา** - กรณีตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๗ วรรคสอง

แบบ ดว. ๗	คำสั่งเรื่อง
ดว. ๗/๖	**ลงโทษกรณีคณะกรรมการ...(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)... ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง**
ดว. ๗/๗	**สั่งงดโทษ** - กรณีตามมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๖ วรรคสาม - กรณีตามมาตรา ๙๓ วรรคสอง และมาตรา ๙๖ วรรคสาม - กรณีตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม และมาตรา ๙๗ วรรคสอง - กรณีตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๖ วรรคสาม - กรณีตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง มาตรา ๙๓ วรรคสอง และมาตรา ๙๖ วรรคสาม - กรณีตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง มาตรา ๙๖ วรรคสาม และมาตรา ๙๗ วรรคสอง
ดว. ๗/๘	**สั่งงดโทษ กรณีออกจากราชการไปแล้ว ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่**

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๗/๑

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่..../๒๕..
เรื่อง สั่งยุติเรื่อง

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย..... (อย่างไม่ร้ายแรง/อย่างร้ายแรง).....ในเรื่อง.....(สรุปเรื่องกล่าวหาสั้น ๆ โดยไม่ต้องระบุรายละเอียดข้อเท็จจริงอันเป็นข้อกล่าวหา[๒]).....

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
บัดนี้ พิจารณาเห็นว่า.....(ระบุพฤติการณ์และเหตุผลที่ไม่เป็นความผิดทางวินัย)..... พฤติการณ์ของ.....(ชื่อ).....ไม่ได้กระทำผิดวินัยในเรื่องที่ถูกกล่าวหา เห็นควรยุติเรื่อง
บัดนี้ อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.)..... ในการประชุมครั้งที่.../๒๕...เมื่อวันที่..... ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า.....(ระบุพฤติการณ์และเหตุผลที่ไม่เป็นความผิดทางวินัย).....พฤติการณ์ของ.....(ชื่อ).....ไม่ได้กระทำผิดวินัยในเรื่องที่ถูกกล่าวหา จึงมีมติให้สั่งยุติเรื่อง

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และ...(มาตรา ๙๒ วรรคสอง/มาตรา ๙๓ วรรคสอง/มาตรา ๙๗ วรรคสอง).....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบ ...(ข้อ ๑๑ (๑) /ข้อ ๕๖ (๑) /ข้อ ๕๙ (๔))...และข้อ ๖๖ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่งยุติเรื่อง

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)
.....(ตำแหน่ง[๓]).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ให้ระบุชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๒. - ถ้าถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยหลายเรื่องให้ระบุทุกเรื่อง

- ถ้าเป็นกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรม หรือต่างกระทรวงให้ระบุด้วย โดยไม่ต้องระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหารายอื่น

๓. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๗/๒

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕..
เรื่อง ลงโทษ.....(ภาคทัณฑ์ /ตัดเงินเดือน /ลดเงินเดือน).....

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท ได้กระทำผิดวินัยในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด[๒]).....
.....

พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน[๓].....ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ สมควรได้รับโทษ....(สถานโทษใด อัตราโทษใด[๔])..... / อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.)..... ในการประชุมครั้งที่..../๒๕... เมื่อวันที่..... ได้พิจารณามีมติให้ลงโทษ.....(สถานโทษใด อัตราโทษใด[๔]).....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) ...(มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง /มาตรา ๙๓ วรรคสอง /มาตรา ๙๗ วรรคสอง[๕])... และมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบ...(ข้อ ๑๑ (๒))... ข้อ ๖๗ (...) ข้อ ๖๙ และข้อ ๗๐ (...) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่งลงโทษ.....

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
ภาคทัณฑ์ .....(ชื่อ)..... ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป
ตัดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท เป็นจำนวนเงินที่ตัดเดือนละ.....บาท[๖] เป็นเวลา.....เดือน ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

ลดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท เป็นจำนวนเงินที่ลด.....บาท[๖] และลดแล้วให้ได้รับเงินเดือน.....บาท

ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๗]).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ให้ระบุชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๒. - ถ้ากระทำผิดวินัยหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี

- ถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรม หรือต่างกระทรวง ให้ระบุด้วย โดยไม่ต้องระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหารายอื่น

- ถ้าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งให้ระบุคำว่า “ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง” ด้วย

๓. ถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยก่อนวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันที่บทบัญญัติว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัย ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับ จะต้องปรับบทความผิดและลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ขณะกระทำผิด เว้นแต่กรณีที่ไม่อาจลงโทษตามกฎหมายนั้นได้

๔. กรณีมีเหตุอันควรลดหย่อนนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ให้แสดงด้วย

๕. ถ้าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งให้ระบุมาตรา ๙๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๖๔ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ด้วย

๖. ถ้าจำนวนเงินที่จะต้องตัดหรือลดมีเศษไม่ถึงสิบบาทให้ปัดเศษทิ้ง

๗. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๗/๓

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่...../๒๕..

เรื่อง ลงโทษ.....(ปลดออก/ไล่ออก).....

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ /เดิมเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท ได้กระทำผิดวินัยในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด[๒]).....
.....
พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน[๓].....
ตามมาตรา.....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และ อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.).....ในการประชุมครั้งที่...../๒๕... เมื่อวันที่.....ได้พิจารณามีมติให้ลงโทษ .....(ปลดออก/ไล่ออก[๔]).....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...)...และมาตรา ๙๗ วรรคสอง[๕] แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๖๘ (...) ข้อ ๖๙ และข้อ ๗๐ (๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ.....ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงสั่งลงโทษ.....(ปลด/ไล่).....(ชื่อ).....ออกจากราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป[๖]

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง๗).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ให้ระบุชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๒. - ถ้ากระทำผิดวินัยหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี

- ถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรม หรือต่างกระทรวง ให้ระบุด้วย โดยไม่ต้องระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหารายอื่น

- ถ้าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งให้ระบุคำว่า “ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง” ด้วย

๓. ถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยก่อนวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันที่บทบัญญัติว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับจะต้องปรับบทความผิดและลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ขณะกระทำผิด

๔. กรณีมีเหตุอันควรลดหย่อนนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ให้แสดงด้วย

๕. ถ้าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งให้ระบุมาตรา ๙๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๖๕ (๑) /(๒) /(๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ด้วย

๖. ให้ระบุวันออกจากราชการให้เป็นไปตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔

๗. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๗/๔

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่...../๒๕..

เรื่อง ลงโทษ.....(ปลดออก/ ไล่ออก).....

กรณีมีคำสั่ง.....(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....ในกรณีที่ถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

อ้างถึงคำสั่ง..... ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่..... ให้.....(ชื่อ)..... เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑])..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท[๒] .....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).....เพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณากรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่อง..... ตามคำสั่ง.....[๓] ที่...../๒๕... สั่ง ณ วันที่..... โดยให้.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).....ตั้งแต่วันที่..... เป็นต้นไป

บัดนี้ อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.)..... ในการประชุมครั้งที่...../๒๕... เมื่อวันที่..... ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า.....(ชื่อ).....ได้กระทำผิดวินัยในกรณี .....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด[๔])..... ..... พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน[๕]..... ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงมีมติให้ลงโทษ .....(ปลด/ไล่[๖]).....ออกจากราชการ

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...)[๗] มาตรา ๙๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบ[๗] ข้อ ๖๘ (...) ข้อ ๖๙ และข้อ ๗๐ (๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ... ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงสั่งลงโทษ.....(ปลด/ไล่).....(ชื่อ)..... ออกจากราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....ซึ่งเป็นวันที่ต้อง...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)... ตามคำสั่งที่อ้างถึงเป็นต้นไป

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๗]).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๒. ส่วนราชการ สังกัด ตำแหน่งเลขที่ และเงินเดือน ขณะมีคำสั่งพักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน

๓. คำสั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

๔. - ถ้ากระทำผิดวินัยหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี

- ถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรม หรือต่างกระทรวง ให้ระบุด้วย โดยไม่ต้องระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหารายอื่น

- ถ้าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งให้ระบุคำว่า “ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง” ด้วย

๕. ถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยก่อนวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันที่บทบัญญัติว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับ จะต้องปรับบทความผิดและลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ขณะกระทำผิด

๖. กรณีมีเหตุอันควรลดหย่อนนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ให้แสดงด้วย

๗. ถ้าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งให้ระบุมาตรา ๙๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๖๕ (๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ด้วย

๘. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๗/๕

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่...../๒๕..

เรื่อง ลงโทษ.....(ปลดออก/ ไล่ออก).....

กรณีมีคำสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา

อ้างถึงคำสั่ง..... ที่.../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....ให้.....(ชื่อ)..... เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑])..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท[๒] .....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).....(ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญา/ในกรณีที่ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา)..... เรื่อง..... โดยให้.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)..... ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

บัดนี้ อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ)..... ในการประชุมครั้งที่...../๒๕... เมื่อวันที่..... พิจารณาเห็นว่า.....(ชื่อ).....กระทำความผิดอาญา ในกรณี.....(สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณีที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุด)..... ..... และศาล.....(ชื่อศาล).....มีคำพิพากษาถึงที่สุด ในคดีหมายเลขดำที่.....และหมายเลขแดงที่ .....ให้...(จำคุกเป็นเวลา...../รับโทษที่หนักกว่าจำคุก)..... ฐาน....(ไม่ใช่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ)..... พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือให้รับโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา ๘๕ (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามข้อ ๖๕ (๒) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงมีมติให้ลงโทษ.....(ปลดออก/ไล่ออก[๓]).....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) มาตรา ๙๕ วรรคสอง มาตรา ๙๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๖๕ (๒) ข้อ ๖๘ (...) ข้อ ๖๙ ข้อ ๗๐ (๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ.... ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงสั่งลงโทษ..... (ปลด/ไล่).....(ชื่อ).....ออกจากราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....ซึ่งเป็นวันที่ต้อง.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).... ตามคำสั่งที่อ้างถึงเป็นต้นไป

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง๔).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๒. ส่วนราชการ สังกัด ตำแหน่งเลขที่ และเงินเดือน ขณะมีคำสั่งพักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน

๓. กรณีมีเหตุอันควรลดหย่อนนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ให้แสดงด้วย

๔. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๗/๖

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่...../๒๕.....
เรื่อง ลงโทษกรณีคณะกรรมการ...(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)... ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ /เดิมเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑])..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท ได้ถูกคณะกรรมการ...(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)... ไต่สวนและมีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน..... ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อวันที่..... โดยให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ....(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)... มีมติ และให้ถือสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ...(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)....เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัย ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

บัดนี้ อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.)..... ในการประชุมครั้งที่...../๒๕.....เมื่อวันที่..... ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามที่คณะกรรมการ.....(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)..... มีคำวินิจฉัยว่า.....(ชื่อ)..... ได้กระทำผิดวินัย ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด[๒])..... ..... พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน[๓]..... ตามมาตรา.....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงมีมติให้ลงโทษ ....(ปลดออก/ไล่ออก).....ตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ...(ป.ป.ช/ป.ป.ท.)... มีมติชี้มูล

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) มาตรา ๙๗ วรรคสอง (และมาตรา ๑๐๐/๑[๔]) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และ...(มาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ /มาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. .....)..... ประกอบข้อ ๖๘ ข้อ ๖๙ และข้อ ๗๐ (๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ.....ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงสั่งลงโทษ.....(ปลด/ไล่).....(ชื่อ).....ออกจากราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป[๕]

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก)

(กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล)

หากท่านจะฟ้องโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกลงโทษ ตามมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ หรือจะอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี หรือยื่นโดยส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ทั้งนี้ การฟ้องคดีต่อศาลปกครองหรือการอุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.พ.ค. จะต้องเลือกใช้สิทธิทางใดทางหนึ่งเท่านั้น

(กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ท. ชี้มูล)

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง).....[๖]

หมายเหตุ ๑. ชื่อตำแหน่งตามที่มี ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงาน ที่ อ.ก.พ. กระทรวงกำหนด (ถ้ามี)

๒. - ถ้ากระทำผิดวินัยหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี

- ถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรม หรือต่างกระทรวง ให้ระบุด้วย โดยไม่ต้องระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหารายอื่น

๓. ถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยก่อนวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันที่บทบัญญัติว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับจะต้องปรับบทความผิดและลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ขณะกระทำผิด

๔. ในกรณีผู้ถูกลงโทษได้ออกจากราชการไปแล้ว ให้ระบุมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ด้วย

๕. ให้ระบุวันออกจากราชการให้เป็นไปตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔

๖. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๗/๗

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่.../๒๕...

เรื่อง สั่งงดโทษ

ด้วย.....(ชื่อ)..... เลขประจำตัวประชาชน..... ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑])..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ได้กระทำผิดวินัย ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด[๒]).....
.....
.....
พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน[๓].....
ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ แต่เป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ.....(ระบุเหตุอันควรงดโทษ)..... จึงงดโทษภาคทัณฑ์ โดยให้...(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน)... /อ.ก.พ. ....(ชื่อ อ.ก.พ.)..... ในการประชุมครั้งที่.../๒๕... เมื่อวันที่..... ได้พิจารณาแล้วเห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ แต่กรณีเป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ.....(ระบุเหตุอันควรงดโทษ)..... จึงมีมติงดโทษภาคทัณฑ์ โดยให้.....(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน).....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และ...(มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๖ วรรคสาม /มาตรา ๙๓ วรรคสอง และมาตรา ๙๖ วรรคสาม /มาตรา ๙๖ วรรคสาม และมาตรา ๙๗ วรรคสอง)[๔]... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบ...(ข้อ ๑๑ (๓)/ข้อ ๕๙ (๒))... และข้อ ๗๑ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่งงดโทษ.....(ชื่อ)..... โดยให้.....(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน)[๕].....

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก)

(กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง)

หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อปลัดกระทรวง ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

(กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี หรือปลัดกระทรวง ผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง)

หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๖]).....

หมายเหตุ ๑. ชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๒. - ถ้ากระทำผิดวินัยหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี

- ถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรม หรือต่างกระทรวง ให้ระบุด้วย โดยไม่ต้องระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหารายอื่น

- ถ้าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งให้ระบุคำว่า “ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง” ด้วย

๓. ถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยก่อนวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันที่บทบัญญัติว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับจะต้องปรับบทความผิดและลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ขณะกระทำผิด

๔. ถ้าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งให้ระบุมาตรา ๙๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๖๔ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ด้วย

๕. การทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือน ให้ดำเนินการต่างหากแยกจากคำสั่งนี้

๖. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๗/๘

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่...../๒๕....

เรื่อง สั่งงดโทษ

กรณีออกจากราชการไปแล้ว ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่

ด้วย.....(ชื่อ)..... เลขประจำตัวประชาชน..... ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑])..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท[๒] ได้กระทำผิดวินัย ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด[๓]).....
พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน[๔].....ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่เนื่องจาก.....(ชื่อ).....เป็นผู้ที่ได้ออกจากราชการไปแล้ว โดย.....(ระบุเหตุออกจากราชการ).....ตั้งแต่วันที่..... จึงให้งดโทษ /อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.).....ในการประชุมครั้งที่.../๒๕... เมื่อวันที่..... จึงมีมติให้งดโทษ

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๒ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่งงดโทษ.....(ชื่อ).....

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อผู้ทำคำสั่ง โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้ทำคำสั่งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๕]).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๒. ตำแหน่ง สังกัด ตำแหน่งเลขที่ และเงินเดือน ขณะออกจากราชการ

๓. - ถ้ากระทำผิดวินัยหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี

- ถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรม หรือต่างกระทรวง ให้ระบุด้วย โดยไม่ต้องระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหารายอื่น

๔. ถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยก่อนวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันที่บทบัญญัติว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับจะต้องปรับบทความผิดและลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ขณะกระทำผิด

๕. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

หมวด ๗ การมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ

แบบ ดว. ๘/๑ ถึง ดว. ๘/๑๔

แบบ ดว. ๘	**การสั่งใหม่ จากโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง เป็นโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงสถานอื่น / ไม่ร้ายแรง / งดโทษ / ยกโทษ**
๘/๑	สั่ง...(เพิ่มโทษปลดออกเป็นไล่ออก/ลดโทษไล่ออกเป็นปลดออก)...
๘/๒	สั่งลดโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...เป็นโทษไม่ร้ายแรง
๘/๓	สั่งให้ผู้ถูก...(ปลดออก/ไล่ออก)...กลับเข้ารับราชการ และงดโทษให้ตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม
๘/๔	สั่งงดโทษ กรณีออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่/สั่งยุติเรื่อง ให้ผู้ถูก...(ปลดออก/ไล่ออก)... ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ
๘/๕	สั่งยกโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...และให้กลับเข้ารับราชการ
๘/๖	สั่งยกโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ
	การสั่งใหม่ จากโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เป็นโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง / ไม่ร้ายแรงสถานอื่น / งดโทษ / ยกโทษ
๘/๗	สั่งเพิ่มโทษ...(ภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน)... เป็น...(ปลดออก/ไล่ออก)...
๘/๘	สั่งเพิ่มโทษ...(ภาคทัณฑ์เป็นตัดเงินเดือน/ภาคทัณฑ์เป็นลดเงินเดือน/ตัดเงินเดือนเป็นลดเงินเดือน)...
๘/๙	สั่งลดโทษ...(ลดเงินเดือนเป็นภาคทัณฑ์/ลดเงินเดือนเป็นตัดเงินเดือน/ตัดเงินเดือนเป็นภาคทัณฑ์)...
๘/๑๐	สั่ง...(เพิ่มอัตราโทษ/ลดอัตราโทษ)...ของโทษลดเงินเดือน
๘/๑๑	สั่ง...(เพิ่มอัตราโทษ/ลดอัตราโทษ)...ของโทษตัดเงินเดือน
๘/๑๒	สั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ให้ผู้ถูกลงโทษ...(ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน)...
๘/๑๓	สั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ให้ผู้ถูกลงโทษภาคทัณฑ์
๘/๑๔	สั่งยกโทษ...(ภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน)...

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๑

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่..../๒๕..

เรื่อง สั่ง....(เพิ่มโทษปลดออกเป็นไล่ออก/ลดโทษไล่ออกเป็นปลดออก).....

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....
ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ
ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....
เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี).....
.....

พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน.....
ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้...(ปลดออก/ไล่ออก)... จากราชการ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

บัดนี้ ได้รับแจ้ง...(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/ตามมาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)... ให้...(เพิ่มโทษเป็นไล่ออก/ลดโทษเป็นปลดออก)... โดยเห็นว่า.....(สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย).....
.....
.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) มาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง ....(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕).... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๕ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ..... ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๑] และให้ลงโทษ.....(ปลด/ไล่).....(ชื่อ).....ออกจากราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....ซึ่งเป็นวันออกจากราชการตามคำสั่งลงโทษเดิม[๒]

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก)

(กรณีเป็นการสั่งตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง/ก.พ.)

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

(กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.)

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๓]).....

หมายเหตุ

๑. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๒. ถ้าวันออกจากราชการตามคำสั่งเดิมไม่ถูกต้อง ก็ให้สั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ถูกต้องตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔

๓. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๒

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕..
เรื่อง สั่งลดโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...เป็นโทษไม่ร้ายแรง

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....
ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ
ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....
เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี).....
.....
พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน.....
ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้...(ปลดออก/ไล่ออก)...จากราชการ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

บัดนี้ ได้รับแจ้ง.....(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/ตามมาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)..... ให้ลดโทษเป็น.....(ลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ...../ตัดเงินเดือนในอัตราร้อยละ.....เป็นเวลา.....เดือน/ภาคทัณฑ์)..... โดยเห็นว่า.....(สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย).....
.....
.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (..) มาตรา ๙๖ ...(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕)... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๖ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๑]

๒. ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....กลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง[๒] ประเภท.....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๓]..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท ทั้งนี้ ตั้งแต่.....เป็นต้นไป[๔]

๓. ลงโทษ.....

(เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก)
ลดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท เป็นจำนวนเงินที่ลด.....บาท[๕] และลดแล้วให้ได้รับเงินเดือน.....บาท ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งเป็นต้นไป
ตัดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท เป็นจำนวนเงินที่ตัดเดือนละ.....บาท[๕] เป็นเวลา.....เดือน ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งเป็นต้นไป
ภาคทัณฑ์.....(ชื่อ)..... ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

๔. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ไม่ได้รับ เนื่องจากถูก.....(ปลดออก/ไล่ออก)..... จากราชการตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้เบิกจ่ายตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีเป็นการสั่งตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง/ก.พ.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑
(กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง๖).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๒. ต้องให้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งตามเดิมหรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกันและระดับเดียวกันหรือตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนด ที่ผู้นี้มีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น

๓. ชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๔. การสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ให้สั่งให้กลับเข้ารับราชการในวันที่กำหนดในคำสั่งซึ่งต้องไม่ก่อนวันที่ออกคำสั่ง

๕. ถ้าจำนวนเงินที่จะตัดหรือลดมีเศษไม่ถึงสิบบาทให้ปัดเศษทิ้ง

๖. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๓

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่..../๒๕..

เรื่อง สั่งให้ผู้ถูกลงโทษ.....(ปลดออก/ไล่ออก)..... กลับเข้ารับราชการ และงดโทษให้ตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่..... ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี).....
.....
พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน.....
ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้...(ปลดออก/ไล่ออก)... จากราชการ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

บัดนี้ ได้รับแจ้ง.....(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/ตามมาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)..... เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ โดยเห็นว่า.....(สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย).....
แต่กรณีเป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ.....(ระบุเหตุอันควรงดโทษ)..... จึงงดโทษภาคทัณฑ์ โดยให้.....(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน).....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) มาตรา ๙๖ วรรคสาม ...(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕).... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๑ ข้อ ๗๔ และข้อ ๗๖ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๑]

๒. ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....กลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง[๒] ประเภท.....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๓])..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท ทั้งนี้ ตั้งแต่.....เป็นต้นไป[๔]

๓. งดโทษ.....(ชื่อ)..... โดยให้.....(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน[๕]).....

๔. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ไม่ได้รับเนื่องจากถูก.....(ปลดออก/ไล่ออก)..... จากราชการตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้เบิกจ่ายตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้นต่อไป

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)

(กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง)

หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อปลัดกระทรวง ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

(กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี หรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง)

หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

(กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.)

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๖]).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๒. ต้องให้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งตามเดิมหรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกันและระดับเดียวกันหรือตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนด ที่ผู้นี้มีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น

๓. ชื่อตำแหน่งตามที่มีตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวงกำหนด (ถ้ามี)

๔. การสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ให้สั่งให้กลับเข้ารับราชการในวันที่กำหนดในคำสั่งซึ่งต้องไม่ก่อนวันที่ออกคำสั่ง

๕. การทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือน ให้ดำเนินการต่างหากแยกจากคำสั่งนี้

๖. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๔

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕..
เรื่อง สั่งงดโทษ กรณีออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่/สั่งยุติเรื่องให้ผู้ถูกลงโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....
ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี).....
.....
พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน.....
ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้...(ปลดออก/ไล่ออก)...จากราชการ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

บัดนี้ ได้รับแจ้ง.....(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/มาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)..... ให้.....(ลดโทษเป็นภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน ในอัตราร้อยละ.....เป็นเวลา.....เดือน/ลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ...../งดโทษภาคทัณฑ์ โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน).....โดยเห็นว่า .....(สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย).....
.....
.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) มาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ .....(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕)..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๖ วรรคสาม ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ยกเลิกคำสั่ง.....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๑]

๒. กรณีที่.....(ชื่อ).....กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตาม.....(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง/มติของ ก.พ./คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค./ขององค์กรตามกฎหมายอื่น).....ดังกล่าวข้างต้น เมื่อปรากฏว่ามีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้ผู้นี้กลับเข้ารับราชการและไม่อาจมีคำสั่ง.....(ลงโทษใหม่/งดโทษ)..... ตามมาตรา ๙๖ ได้ เนื่องจาก.....

(เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก)
ผู้นี้เป็นผู้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕.. อยู่ก่อนมีคำสั่งลงโทษตามคำสั่งที่อ้างถึง จึงให้งดโทษ.....(ชื่อ)..... ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ
หลังจากถูกลงโทษตามคำสั่งที่อ้างถึง ผู้นี้มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕.. เมื่อยกเลิกคำสั่งลงโทษดังกล่าวมีผลให้ผู้นี้เป็นผู้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕.. ก่อนมีคำสั่งใหม่นี้ จึงให้งดโทษ.....(ชื่อ)..... ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ
ผู้นี้ได้ถึงแก่ความตาย ตั้งแต่วันที่.....ก่อนมีคำสั่งใหม่นี้ จึงให้ยุติเรื่อง .....(ชื่อ).....
ผู้นี้เป็นผู้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นอยู่ก่อนแล้ว โดย.....(ระบุเหตุ[๒])..... ตั้งแต่วันที่.....จึงงดโทษให้.....(ชื่อ).....ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

๓. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ไม่ได้รับเนื่องจากถูก.....(ปลดออก/ไล่ออก)..... จากราชการตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้เบิกจ่ายตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีเป็นการสั่งตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง/ก.พ.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อผู้ทำคำสั่ง โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้ทำคำสั่งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
(กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง๓).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๒. ระบุเหตุออกจากราชการด้วยเหตุอื่น เช่น ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ ตามคำสั่ง .....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

๓. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๕

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕..
เรื่อง สั่งยกโทษ.....(ปลดออก/ไล่ออก).....และให้กลับเข้ารับราชการ

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่..... ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด..... .....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี)..... .... พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน..... ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้...(ปลดออก/ไล่ออก)... จากราชการ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

บัดนี้ ได้รับแจ้ง...(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/ มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/ตามมาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)... ให้ยกโทษ โดยเห็นว่า.....(สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย)..... ....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (..) ...(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕)... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๖ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ยกโทษให้.....(ชื่อ).....พ้นจากการเป็นผู้กระทำผิดวินัย

๒. ยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๑]

๓. ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....กลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง[๒] ประเภท.....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๓])..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท ทั้งนี้ ตั้งแต่.....เป็นต้นไป[๔]

๔. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ไม่ได้รับเนื่องจากถูก.....(ปลดออก/ไล่ออก)..... จากราชการตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้เบิกจ่ายตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง๕).....

หมายเหตุ ๑. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๒. ต้องให้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งตามเดิมหรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกัน และระดับเดียวกันหรือตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนด ที่ผู้นี้มีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น

๓. ชื่อตำแหน่งตามที่มีตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวงกำหนด (ถ้ามี)

๔. การสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ให้สั่งให้กลับเข้ารับราชการในวันที่กำหนดในคำสั่งซึ่งต้องไม่ก่อนวันที่ออกคำสั่ง

๕. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๖

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕..
เรื่อง สั่งยกโทษ.....(ปลดออก/ไล่ออก)..... ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....
ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ
ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....
เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี).....
.....
พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน.....
ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้...(ปลดออก/ไล่ออก)...จากราชการ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

บัดนี้ ได้รับแจ้ง...(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/มาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)...ให้ยกโทษ โดยเห็นว่า.....(สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย).....
.....
.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (..) ...(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕)... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๖ วรรคสาม ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ยกโทษให้.....(ชื่อ).....พ้นจากการเป็นผู้กระทำผิดวินัย

๒. ยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๑]
แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้ผู้นี้กลับเข้ารับราชการได้ เนื่องจาก.....

(เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก)
ผู้นี้เป็นผู้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕.. อยู่ก่อนมีคำสั่งลงโทษตามคำสั่งที่อ้างถึง
หลังจากถูกลงโทษตามคำสั่งที่อ้างถึง ผู้นี้มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕.. เมื่อยกเลิกคำสั่งลงโทษดังกล่าวมีผลให้ผู้นี้เป็นผู้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕.. ก่อนมีคำสั่งใหม่นี้
ผู้นี้ได้ถึงแก่ความตาย ตั้งแต่วันที่.....ก่อนมีคำสั่งใหม่นี้
ผู้นี้เป็นผู้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นอยู่ก่อนแล้ว โดย.....(ระบุเหตุ[๒]).....ตั้งแต่วันที่.....

๓. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ไม่ได้รับเนื่องจากถูก.....(ปลดออก/ไล่ออก)..... จากราชการตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้เบิกจ่ายตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๓]).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๒. ระบุเหตุออกจากราชการด้วยเหตุอื่น เช่น ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ ตามคำสั่ง .....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

๓. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๗

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่..../๒๕..

เรื่อง สั่งเพิ่มโทษ.....(ภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน).....

เป็น.....(ปลดออก/ไล่ออก).....

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่..... ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี).....

.....

พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน..... ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้.....(ภาคทัณฑ์ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป/ตัดเงินเดือนในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท เป็นเวลา..... เดือน ตั้งแต่เดือน.....เป็นต้นไป/ลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท ตั้งแต่เดือน.....เป็นต้นไป).....

บัดนี้ ได้รับแจ้ง...(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/มาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)... ให้เพิ่มโทษเป็น.....(ปลดออก/ไล่ออก).....จากราชการ โดยเห็นว่า.....(สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย).....

.....

.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) ...(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕)... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔/ข้อ ๗๔ และข้อ ๗๗ (๓) (ข)[๑] ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ.... ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๒]

๒. ลงโทษ...(ปลด/ไล่).....(ชื่อ).....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน)..... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท[๓] ออกจากราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

สำหรับกรณีเพิ่มโทษตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือนเป็นปลดออกหรือไล่ออกให้ใช้ ๓. ต่อไปนี้ด้วย
๓. เงินเดือนที่ได้.....(ตัด/ลด).....ไปแล้วตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้ดำเนินการเบิกจ่ายคืนให้.....(ชื่อ).....ต่อไป

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีเป็นการสั่งตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง/ก.พ.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑
(กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๔]).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ข้อ ๗๗ (๓) (ข) ใช้เฉพาะกรณีการเพิ่มโทษตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน เป็นปลดออก/ไล่ออก เท่านั้น

๒. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๓. กรณีเพิ่มโทษตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน เป็นปลดออก/ไล่ออก ให้ระบุเงินเดือนที่ปรับแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน

๔. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๘

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่..../๒๕..

เรื่อง สั่งเพิ่มโทษ...(ภาคทัณฑ์เป็นตัดเงินเดือน/ภาคทัณฑ์เป็นลดเงินเดือน/ตัดเงินเดือนเป็นลดเงินเดือน)...

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่..... ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี).....

.....

.....

พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน..... ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้.....(ภาคทัณฑ์ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป/ตัดเงินเดือน ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท เป็นเวลา.....เดือน ตั้งแต่เดือน.....เป็นต้นไป)....

บัดนี้ ได้รับแจ้ง...(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/ตามมาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)... ให้เพิ่มโทษเป็น.....(ตัดเงินเดือน ในอัตราร้อยละ...เป็นเวลา.....เดือน/ลดเงินเดือน ในอัตราร้อยละ...).... โดยเห็นว่า.....(สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย).....

.....

.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (....) ...(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕)... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๗ (๓) (ก) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๑]

๒. ลงโทษ...(ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน).....(ชื่อ).....ตำแหน่ง..... (ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน)..... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท[๒]

ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท ที่ได้รับในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม.....(เป็นจำนวนเงินที่ตัดเดือนละ.....บาท เป็นเวลา.....เดือน/เป็นจำนวนเงินที่ลด.....บาท และลดแล้วให้ได้รับเงินเดือน .....บาท[๓]).....

ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

สำหรับกรณีเพิ่มโทษตัดเงินเดือนเป็นลดเงินเดือนให้ใช้ ๓. ต่อไปนี้ด้วย
๓. เงินเดือนที่ได้ตัดไปแล้วตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้ดำเนินการเบิกจ่ายคืนให้.....(ชื่อ)..... ต่อไป

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีเป็นการสั่งตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง/ก.พ.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑
(กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๔]).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๒. กรณีเพิ่มโทษตัดเงินเดือนเป็นลดเงินเดือน ให้ระบุเงินเดือนที่ปรับแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน

๓. ถ้าจำนวนเงินที่จะต้องตัดหรือลดมีเศษไม่ถึงสิบบาทให้ปัดเศษทิ้ง

๔. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๙

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่..../๒๕..

เรื่อง สั่งลดโทษ...(ลดเงินเดือนเป็นภาคทัณฑ์/ลดเงินเดือนเป็นตัดเงินเดือน/ตัดเงินเดือนเป็นภาคทัณฑ์)...

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....

ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี).....

.....

.....

พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน..... ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้...(ลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท/ตัดเงินเดือนในอัตราร้อยละ....ของเงินเดือน.....บาท เป็นเวลา....เดือน ตั้งแต่เดือน.....เป็นต้นไป).....

บัดนี้ ได้รับแจ้ง...(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/ตามมาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)... ให้ลดโทษเป็น.....(ภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน ในอัตราร้อยละ.....เป็นเวลา.....เดือน).... โดยเห็นว่า..... (สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย).....

.....

.....

.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) .....(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕)..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และ...(ข้อ ๗๗ (๓) (ค)/ข้อ ๗๗ (๓) (ง))... ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๑]

๒. ลงโทษ.....

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
ภาคทัณฑ์.....(ชื่อ).....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน)..... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท[๒] ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป
ตัดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ตำแหน่ง....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน).... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท[๒] ในอัตราร้อยละ..... ของเงินเดือน.....บาท ที่ได้รับในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม เป็นจำนวนเงินที่ตัดเดือนละ.....บาท[๓] เป็นเวลา.....เดือน ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งนี้เป็นต้นไป

๓. เงินเดือนที่ได้...(ตัด/ลด)...ไปแล้วตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้ดำเนินการเบิกจ่ายคืนให้ .....(ชื่อ)..... ต่อไป

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีเป็นการสั่งตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง/ก.พ.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑
(กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง๔).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๒. เงินเดือนที่ปรับแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน

๓. ถ้าจำนวนเงินที่จะตัดมีเศษไม่ถึงสิบบาทให้ปัดเศษทิ้ง

๔. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๑๐

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕..
เรื่อง สั่ง...(เพิ่มอัตราโทษ/ลดอัตราโทษ)...ของโทษลดเงินเดือน

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....
ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด..... .....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี)..... .....
....
พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน.....
ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้ลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท ตั้งแต่เดือน.....เป็นต้นไป

บัดนี้ ได้รับแจ้ง...(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/ตามมาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)... ให้...(เพิ่มโทษ/ลดโทษ)...เป็นลดเงินเดือน ในอัตราร้อยละ..... โดยเห็นว่า.....(สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย).....
.....
.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) .....(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕)..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๗ (๓) (จ) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๑]

๒. ลงโทษลดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ตำแหน่ง....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน).... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท[๒] ในอัตราร้อยละ..... ของเงินเดือน.....บาท ที่ได้รับในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม เป็นจำนวนเงินที่ลด.....บาท[๓] และลดแล้วให้ได้รับเงินเดือน.....บาท[๔]

ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งนี้เป็นต้นไป

๓. เงินเดือนที่ได้ลดไปแล้วตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้ดำเนินการเบิกจ่ายคืนให้.....(ชื่อ)..... ต่อไป

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีเป็นการสั่งตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง/ก.พ.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑
(กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง๕).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๒. เงินเดือนที่ปรับแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน

๓. ถ้าจำนวนเงินที่จะต้องลดมีเศษไม่ถึงสิบบาทให้ปัดเศษทิ้ง

๔. เงินเดือนปัจจุบันลบด้วยจำนวนเงินที่ลด

๕. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๑๑

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕..
เรื่อง สั่ง...(เพิ่มอัตราโทษ/ลดอัตราโทษ[๑])...ของโทษตัดเงินเดือน

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....
ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด..... .....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี)..... .....
....
พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน.....
ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้ตัดเงินเดือนในอัตราร้อยละ..... เป็นเวลา.....เดือน ตั้งแต่เดือน.....เป็นต้นไป

บัดนี้ ได้รับแจ้ง...(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/ มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/ตามมาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)... ให้...(เพิ่มโทษ/ลดโทษ)...เป็นตัดเงินเดือนในอัตราร้อยละ... เป็นเวลา.....เดือน โดยเห็นว่า.....(สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย).....
.....
....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) .....(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕).... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๗ (๓) (จ) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๒]

๒. ลงโทษตัดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ตำแหน่ง....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน).... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท[๓] ในอัตราร้อยละ..... ของเงินเดือน.....บาท ที่ได้รับในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม เป็นจำนวนเงินที่ตัดเดือนละ.....บาท[๔] เป็นเวลา.....เดือน

ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งนี้เป็นต้นไป

๓. เงินเดือนที่ได้ตัดไปแล้วตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้ดำเนินการเบิกจ่ายคืนให้.....(ชื่อ)..... ต่อไป

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีเป็นการสั่งตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง/ก.พ.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑
(กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง๕).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. อัตราโทษ หมายถึง อัตราร้อยละของจำนวนเงินที่ตัด และจำนวนเดือน

๒. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๓. เงินเดือนที่ปรับแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน

๔. จำนวนเงินที่จะตัดมีเศษไม่ถึงสิบบาทให้ปัดเศษทิ้ง

๕. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๑๒

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่..../๒๕..

เรื่อง สั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ให้ผู้ถูกลงโทษ.....(ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน).....

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....

ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี).....

.....

พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน.....

ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้...(ตัดเงินเดือนในอัตราร้อยละ.....เป็นเวลา.....เดือน ตั้งแต่เดือน.....เป็นต้นไป/ลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ....ของเงินเดือน .....บาท ตั้งแต่เดือน.....เป็นต้นไป)...

บัดนี้ ได้รับแจ้ง...(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/ตามมาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)... เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ โดยเห็นว่า.....(สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย).....

.....

.....

แต่กรณีเป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ.....(ระบุเหตุอันควรงดโทษ)..... จึงงดโทษภาคทัณฑ์ โดยให้.....(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน).....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) มาตรา ๙๖ วรรคสาม ....(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕).... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๗ (๒) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๑]

๒. งดโทษ.....(ชื่อ).....ตำแหน่ง....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน).... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท[๒] โดยให้...(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน[๓])...

๓. เงินเดือนที่ได้.....(ตัด/ลด).....ไปแล้วตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้ดำเนินการเบิกจ่ายคืนให้ .....(ชื่อ)..... ต่อไป

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีผู้ว่าราชการจังหวัด/อธิบดีเป็นผู้สั่ง) หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑
(กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรีหรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง) หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑
(กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุดโดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๔])

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๒. เงินเดือนที่ปรับแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน

๓. การทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือน ให้ดำเนินการต่างหากแยกจากคำสั่งนี้

๔. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๑๓

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕..
เรื่อง สั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ให้ผู้ถูกลงโทษภาคทัณฑ์

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....
ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี).....
.....
พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน.....
ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้ภาคทัณฑ์ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

บัดนี้ ได้รับแจ้ง...(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/ตามมาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)... ให้งดโทษภาคทัณฑ์ โดยให้...(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน)... โดยเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ.....(ระบุเหตุอันควรงดโทษ).....
.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) มาตรา ๙๖ วรรคสาม ....(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕).... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๑]

๒. งดโทษ.....(ชื่อ).....ตำแหน่ง....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน).... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท โดยให้...(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน[๒])...

(ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก)

(กรณีผู้ว่าราชการจังหวัด/อธิบดีเป็นผู้สั่ง)

หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

(กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี หรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง)

หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

(กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.)

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุดโดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๓]).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๒. การทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือน ให้ดำเนินการต่างหากแยกจากคำสั่งนี้

๓. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๘/๑๔

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่..../๒๕..

เรื่อง สั่งยกโทษ...(ภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน)...

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่..... ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี)..... .... พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน..... ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้...(ภาคทัณฑ์ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป/ตัดเงินเดือนในอัตราร้อยละ.....เป็นเวลา.....เดือน ตั้งแต่เดือน.....เป็นต้นไป/ลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท ตั้งแต่เดือน.....เป็นต้นไป)

บัดนี้ ได้รับแจ้ง....(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/มาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)..... ให้ยกโทษ โดยเห็นว่า.....(สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย)..... ....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (..) ...(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕)... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๗ (๑) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ยกโทษให้.....(ชื่อ).....พ้นจากการเป็นผู้กระทำผิดวินัย

๒. ยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๑]

สำหรับกรณียกโทษตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือนให้ใช้ ๓. ต่อไปนี้ด้วย
๓. เงินเดือนที่ได้.....(ตัด/ลด).....ไปแล้วตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้ดำเนินการเบิกจ่ายคืนให้.....(ชื่อ).....ต่อไป

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง๒).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย

๒. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

หมวด ๘

ส่วนที่ ๑

คำสั่งพักราชการ และคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

แบบ ดว. ๙/๑ ถึง ดว. ๙/๕

แบบ ดว.	คำสั่งเรื่อง
๙/๑	ให้พักราชการ กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน
๙/๒	ให้พักราชการ กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา
๙/๓	ให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน
๙/๔	ให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา
๙/๕	ให้ออกจากราชการไว้ก่อนแทนการสั่งพักราชการ

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๙/๑

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕....

เรื่อง ให้พักราชการ กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน ตามคำสั่ง[๒].....ที่...../๒๕.....สั่ง ณ วันที่.....ในเรื่อง.....(สรุปเรื่องที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน ถ้ามีหลายเรื่องให้สรุปทุกเรื่อง).....
.....
.....
.....

และมีเหตุให้พักราชการ คือ.....(ระบุเหตุที่จะสั่งพักราชการ ตามข้อ ๗๘ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖) .....
.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๘ และข้อ ๘๑ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

จึงสั่งให้.....(ชื่อ).....พักราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป[๓]

(ท้ายคำสั่งเลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง) หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑
(กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี หรือปลัดกระทรวง ผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง) หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

..... (ตำแหน่ง)[๔].....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๒. ถ้าถูกตั้งกรรมการสอบสวนหลายสำนวนและมีเหตุให้สั่งพักราชการได้ทุกสำนวน ให้ระบุเรื่องและคำสั่งตั้งกรรมการสอบสวนทุกสำนวน

๓. การสั่งพักราชการให้สั่งพักตั้งแต่วันออกคำสั่ง เว้นแต่กรณีมีเหตุตามข้อ ๘๑ (๑)/(๒) ให้สั่งพักย้อนหลังได้

๔. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๙/๒

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕....

เรื่อง ให้พักราชการ กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน..... บาท มีกรณี....(ถูกฟ้อง[๒]คดีอาญาต่อศาล..... คดีหมายเลขดำที่...../ต้องหา[๒]ว่ากระทำความผิดอาญาจนตกเป็นผู้ต้องหา)..... ในเรื่อง.....(สรุปเรื่องที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ถ้ามีหลายเรื่องให้สรุปทุกเรื่อง).....
.....
.....

และมีเหตุให้พักราชการ คือ .....(ระบุเหตุที่จะสั่งพักราชการ ตามข้อ ๗๘ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖) .....
.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๘ และข้อ ๘๑ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

จึงสั่งให้.....(ชื่อ).....พักราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป[๓]

(ท้ายคำสั่งเลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง) หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑
(กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี หรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง) หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

..... (ตำแหน่ง)[๔].....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๒. คดีอาญาที่ถูกฟ้องหรือต้องหาไม่ใช่เป็นคดีความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ และถ้าถูกฟ้องหรือต้องหาหลายคดีและมีเหตุให้สั่งพักราชการได้ทุกคดีให้ระบุทุกคดี

๓. การสั่งพักราชการให้สั่งพักตั้งแต่วันออกคำสั่ง เว้นแต่กรณีมีเหตุตามข้อ ๘๑ (๑)/(๒) ให้สั่งพักย้อนหลังได้

๔. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๙/๓

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕....

เรื่อง ให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน ตามคำสั่ง[๒].....ที่...../๒๕.....สั่ง ณ วันที่..... ในเรื่อง.....(สรุปเรื่องที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน ถ้ามีหลายเรื่องให้สรุปทุกเรื่อง).....
.....
.....
และมีเหตุให้ออกจากราชการไว้ก่อน คือ....(ระบุเหตุที่จะสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ตามข้อ ๗๘ ประกอบข้อ ๘๓ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖).....
.....

กรณีที่.....(ชื่อ).....ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนนั้น พิจารณาเห็นว่าการสอบสวนพิจารณาจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว สมควรให้ผู้นี้ออกจากราชการไว้ก่อน

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๘ ข้อ ๘๓ และข้อ ๘๔ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

จึงสั่งให้.....(ชื่อ).....ออกจากราชการไว้ก่อน

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป[๓]

(ท้ายคำสั่งเลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง) หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑
(กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี หรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง) หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง)[๔].....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๒. ถ้าถูกตั้งกรรมการสอบสวนหลายสำนวนและมีเหตุให้ออกราชการไว้ก่อนได้ทุกสำนวน ให้ระบุเรื่องและคำสั่งตั้งกรรมการสอบสวนทุกสำนวน

๓. การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันออกคำสั่ง เว้นแต่กรณีมีเหตุตามข้อ ๘๑ (๑)/(๒) ให้สั่งให้มีผลย้อนหลังได้

๔. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๙/๔

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่..../๒๕....

เรื่อง ให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท มีกรณี.....(ถูกฟ้อง[๒]คดีอาญาต่อศาล..... คดีหมายเลขดำที่ ...../ต้องหา[๓] ว่ากระทำความผิดอาญาจนตกเป็นผู้ต้องหา) ในเรื่อง.....(สรุปเรื่องที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ถ้ามีหลายเรื่องให้สรุปทุกเรื่อง).....

.....

.....

และมีเหตุให้ออกจากราชการไว้ก่อน คือ.....(ระบุเหตุที่จะสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ตามข้อ ๗๘ ประกอบข้อ ๘๓ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖).....

.....

กรณีที่.....(ชื่อ).....(ถูกฟ้องคดีอาญา/ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา).....นั้น พิจารณาเห็นว่าการดำเนินคดีจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว สมควรให้ผู้นี้ออกจากราชการไว้ก่อน

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๘ ข้อ ๘๓ และข้อ ๘๔ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

จึงสั่งให้.....(ชื่อ).....ออกจากราชการไว้ก่อน

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป[๓]

(ท้ายคำสั่งเลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง) หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑
(กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี หรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง) หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง)[๔].....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๒. คดีอาญาที่ถูกฟ้องหรือต้องหาไม่ใช่เป็นคดีความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ และถ้าถูกฟ้องหรือต้องหาหลายคดีและมีเหตุให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้ทุกคดี ให้ระบุทุกคดี

๓. การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนให้สั่งให้มีผลตั้งแต่วันออกคำสั่ง เว้นแต่กรณีมีเหตุตามข้อ ๘๑ (๑)/(๒) ให้สั่งให้มีผลย้อนหลังได้

๔. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมาย

ให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๙/๕

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕....

เรื่อง ให้ออกจากราชการไว้ก่อนแทนการสั่งพักราชการ

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่...../๒๕.... สั่ง ณ วันที่..... ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง..... (ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท พักราชการ ในกรณีที่...(ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง ..... ที่...../๒๕.... สั่ง ณ วันที่.....)/(ถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาล..... คดีหมายเลขดำที่...../ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาจนตกเป็นผู้ต้องหา)...โดยให้พักราชการ ตั้งแต่วันที่..... เป็นต้นไป

บัดนี้ พิจารณาเห็นว่า...(การสอบสวนพิจารณา/การดำเนินคดี)...จะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว สมควรให้.....(ชื่อ).....ออกจากราชการไว้ก่อน

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๘๓ และข้อ ๘๔ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

จึงสั่งให้.....(ชื่อ).....ออกจากราชการไว้ก่อน แทนการสั่งพักราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....ซึ่งเป็นวันสั่งพักราชการ เป็นต้นไป

(ท้ายคำสั่งเลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง) หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑
(กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี หรือปลัดกระทรวง ผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง) หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง).....[๑]

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

หมวด ๘

ส่วนที่ ๒

คำสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติราชการ และคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ตามผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดี แบบ ดว. ๑๐/๑ ถึง ดว. ๑๐/๓

แบบ ดว.	คำสั่งเรื่อง
๑๐/๑	ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนกลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ).... และดำเนินการตามมาตรา ๙๖
๑๐/๒	ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนกลับเข้า... (ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ) ... และสั่งยุติเรื่องที่ถูกกล่าวหา
๑๐/๓	ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)....ในกรณีที่....(ถูกฟ้องคดีอาญา/ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา).... กลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)...

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๑๐/๑

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕...

เรื่อง ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน กลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ).... และดำเนินการตามมาตรา ๙๖

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่...../๒๕.... สั่ง ณ วันที่.....
ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....
....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท
....(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)....ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน ตามคำสั่ง.....
ที่...../๒๕..... สั่ง ณ วันที่.....ในเรื่อง[๑].....
.....
.....
โดยให้.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).....ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

บัดนี้ (พิจารณาเห็นว่า.....(ชื่อ)..... /อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.).....
ในการประชุมครั้งที่..../๒๕....เมื่อวันที่.....พิจารณาและมีมติว่า.....(ชื่อ).....) กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีเมื่อครั้ง.....(ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญโดยสรุปว่า ขณะดำรงตำแหน่งใด ส่วนราชการใด กระทำการอย่างไร เมื่อใด เป็นกรณีความผิดฐานใด ตามมาตราใด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และควรได้รับโทษสถานโทษและอัตราโทษใด หรือควรงดโทษให้ เพราะเหตุใด).....
.....
.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...)....(มาตรา ๙๓ วรรคสอง มาตรา ๙๖ และมาตรา ๑๐๑ วรรคสอง/มาตรา ๙๖ มาตรา ๙๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๐๑ วรรคสอง).... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๖๗ ข้อ ๖๙ ข้อ ๗๐ ....(ข้อ ๘๖ (๒)/ข้อ ๘๗ (๒)).... และข้อ ๙๑ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ให้.....(ชื่อ).....กลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)... ในตำแหน่ง[๒] ประเภท.....ระดับ.....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๓]).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท

ทั้งนี้ ตั้งแต่..... เป็นต้นไป[๔]

๒. ให้.....

(เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
ลงโทษลดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท เป็นจำนวนเงินที่ลด.....บาท[๕] และลดแล้วให้ได้รับเงินเดือน.....บาท ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งนี้เป็นต้นไป
ลงโทษตัดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท เป็นเงินที่ให้ตัดเดือนละ.....บาท[๕] เป็นเวลา.....เดือน ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งนี้เป็นต้นไป
ลงโทษภาคทัณฑ์.....(ชื่อ).....ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งนี้เป็นต้นไป
งดโทษ.....(ชื่อ).....โดยให้....(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน[๖]).....

๓. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้จ่ายได้เมื่อกรณีถึงที่สุดตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

(ท้ายคำสั่งเลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
(กรณีสั่งลงโทษ) หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

(กรณีสั่งงดโทษ)

กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง

หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรีหรือปลัดกระทรวง ผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง

หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง)[๗].....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ระบุเรื่องกล่าวหาอย่างสั้น ๆ โดยไม่ต้องแสดงข้อเท็จจริงและพฤติการณ์อันเป็นข้อกล่าวหา

๒. ต้องสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งตามเดิมหรือตำแหน่งอื่นในประเภทและระดับเดียวกัน หรือในตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนด

๓. ชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๔. การสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ ให้สั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ ในวันที่กำหนดในคำสั่งซึ่งต้องไม่ก่อนวันที่ออกคำสั่ง

๕. ถ้าจำนวนเงินที่จะต้องตัดหรือลดมีเศษไม่ถึงสิบบาทให้ปัดเศษทิ้ง

๖. การทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือน ให้ดำเนินการต่างหากแยกจากคำสั่งนี้

๗. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๑๐/๒

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่...../๒๕.....

เรื่อง ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน กลับเข้า... (ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ) ... และสั่งยุติเรื่องที่ถูกกล่าวหา

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่...../๒๕.... สั่ง ณ วันที่..... ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท.....(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน ตามคำสั่ง.....ที่...../๒๕..... สั่ง ณ วันที่.....ในเรื่อง[๑].....
.....
.....

โดยให้.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)..... ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

บัดนี้ (พิจารณาเห็นว่า.....(ชื่อ)...../อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.)..... ในการประชุมครั้งที่..../๒๕....เมื่อวันที่.....พิจารณาและมีมติว่า.....(ชื่อ).....) มิได้กระทำผิดวินัย โดยเห็นว่า.....(ระบุพฤติการณ์และเหตุผลที่ไม่เป็นความผิดทางวินัย).....
.....
.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) ....(มาตรา ๙๓ วรรคสอง และมาตรา ๑๐๑ วรรคสอง/มาตรา ๙๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๐๑ วรรคสอง)....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๖๖ ...(ข้อ ๘๖ (๓)/ข้อ ๘๗ (๓)).. และข้อ ๙๑ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ให้.....(ชื่อ)..... กลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)....ในตำแหน่ง[๒] ประเภท..... ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๓])..... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท

ทั้งนี้ ตั้งแต่..... เป็นต้นไป[๔]

๒. ยุติเรื่อง.....(ชื่อ).....ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

๓. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ถูกสั่ง....(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน).... ตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้จ่ายได้เมื่อกรณีถึงที่สุดตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง)[๕].....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ระบุเรื่องกล่าวหาอย่างสั้น ๆ โดยไม่ต้องแสดงข้อเท็จจริงและพฤติการณ์อันเป็นข้อกล่าวหา

๒. ต้องสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งตามเดิมหรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกันและระดับเดียวกัน หรือในตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนด

๓. ชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงานตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๔. การสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ ให้สั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ ในวันที่กำหนดในคำสั่งซึ่งต้องไม่ก่อนวันที่ออกคำสั่ง

๕. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๑๐/๓

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่...../๒๕.....

เรื่อง ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)....ในกรณีที่....(ถูกฟ้องคดีอาญา/ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา)....กลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)...

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.... สั่ง ณ วันที่.....
ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท....(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่....(ถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาล.....คดีหมายเลขดำที่...../ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาจนตกเป็นผู้ต้องหา).... โดยให้....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).... ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

ให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>
บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยศาล.....มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่.....คดีหมายเลขแดงที่.....พิพากษาว่า.....(ชื่อ).....กระทำผิดอาญาฐาน.....(รวมทั้งความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ).....จนได้รับโทษ.....(จำคุก/หนักกว่าจำคุก).....แต่ศาล.....(รอการกำหนดโทษ/รอการลงโทษ/ได้รับโทษ.....(อย่างอื่น)).....[๑]
บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยศาล.....มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่.....คดีหมายเลขแดงที่.....มิได้วินิจฉัยว่า.....(ชื่อ).....กระทำผิดอาญา โดยพิพากษาว่า.....(ระบุสาระสำคัญของคำพิพากษา).....[๒]
บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยมิได้มีการฟ้องคดีอาญาในกรณีที่.....(ชื่อ)..... ตกเป็นผู้ต้องหานั้น โดย.....(ระบุเหตุที่ไม่มีการฟ้อง).....[๒]

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และมาตรา ๑๐๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบ....(ข้อ ๘๘ (๓) /ข้อ ๘๘ (๔)) / (ข้อ ๘๙ (๓)/ข้อ ๘๙ (๔)).... และข้อ ๙๑ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ให้.....(ชื่อ).....กลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)... ในตำแหน่ง[๓] ประเภท.....ตำแหน่ง .....(ชื่อตำแหน่งและระดับ)[๔].....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท

ทั้งนี้ ตั้งแต่..... เป็นต้นไป[๕]

๒. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้จ่ายได้เมื่อกรณีถึงที่สุดตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง)[๖].....

หมายเหตุ

๑. เป็นกรณีตามข้อ ๘๘ (๓) / ข้อ ๘๙ (๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

๒. เป็นกรณีตามข้อ ๘๘ (๔) / ข้อ ๘๙ (๔) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

๓. ต้องสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ ในตำแหน่งตามเดิมหรือตำแหน่งอื่นในประเภทและระดับเดียวกัน หรือในตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนด

๔. ชื่อตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ตำแหน่งในสายงาน ตำแหน่งในการบริหารงานที่ อ.ก.พ. กระทรวง กำหนด (ถ้ามี)

๕. การสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ ให้สั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ ในวันที่กำหนดในคำสั่งซึ่งต้องไม่ก่อนวันที่ออกคำสั่ง

๖. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติมหรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

หมวด ๘

ส่วนที่ ๓

คำสั่งตามผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดี กรณีมีเหตุที่ไม่ต้องให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ แบบ ดว. ๑๑/๑ ถึง ดว. ๑๑/๓

แบบ ดว. ๑๑	คำสั่งเรื่อง
๑๑/๑	สั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ สำหรับผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...
๑๑/๒	สั่งยุติเรื่อง สำหรับผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)....
๑๑/๓	ให้พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๑๑/๑

ครุฑ

คำสั่ง.....

ที่..../๒๕...

เรื่อง สั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ สำหรับผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...

อ้างถึงคำสั่ง..... ที่.../๒๕... สั่ง ณ วันที่.....ให้.....(ชื่อ)..... เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ)..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน ตามคำสั่ง..... ที่.../๒๕... สั่ง ณ วันที่..... ในเรื่อง[๑].....

.....

โดยให้.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)..... ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

บัดนี้ (พิจารณาเห็นว่า.....(ชื่อ)...../อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.).....ในการประชุมครั้งที่..../๒๕... เมื่อวันที่.....พิจารณาและมีมติว่า.....(ชื่อ).....) กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีเมื่อครั้ง.....(ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญโดยสรุปว่า ขณะดำรงตำแหน่งใด ส่วนราชการใด กระทำการอย่างไร เมื่อใด เป็นกรณีความผิดฐานใด ตามมาตราใด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และควรได้รับโทษสถานโทษและอัตราโทษใด).....

.....

.....

แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับ.....(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)..... เนื่องจาก.....(ระบุเหตุตามข้อ ๘๖ (๒) /ข้อ ๘๗ (๒) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้วแต่กรณี).....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (..) ...(มาตรา ๙๓ วรรคสอง /มาตรา ๙๗ วรรคสอง).....และมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบ...(ข้อ ๘๖ (๒)/ข้อ ๘๗ (๒))...ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ให้.....(ชื่อ).....พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ตามคำสั่งที่อ้างถึง โดยไม่ต้องกลับ.....(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ).....

๒. งดโทษ.....(ชื่อ).....

๓. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้จ่ายได้เมื่อกรณีถึงที่สุดตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๒]).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ระบุเรื่องกล่าวหาอย่างสั้น ๆ โดยไม่ต้องแสดงข้อเท็จจริงและพฤติการณ์อันเป็นข้อกล่าวหา

๒. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๑๑/๒

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕..

เรื่อง สั่งยุติเรื่อง สำหรับผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)...
ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)....

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่.../๒๕... สั่ง ณ วันที่.....ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน ตามคำสั่ง..... ที่.../๒๕... สั่ง ณ วันที่..... ในเรื่อง[๑].....
.....
โดยให้...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)... ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

บัดนี้ (พิจารณาเห็นว่า.....(ชื่อ...../อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.)..... ในการประชุมครั้งที่.../๒๕... เมื่อวันที่.....ได้พิจารณาแล้วมีมติว่า.....(ชื่อ).....)... มิได้กระทำผิดวินัยในเรื่องที่ถูกกล่าวหา โดยเห็นว่า.....(ระบุพฤติการณ์และเหตุผลที่ไม่เป็นความผิดทางวินัย).....
.....
.....
จึงเห็นควรยุติเรื่อง แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)..... เนื่องจาก.....(ระบุเหตุ ตามข้อ ๘๖ (๓) /ข้อ ๘๖ (๔) /ข้อ ๘๗ (๓) /ข้อ ๘๗ (๔) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้วแต่กรณี).....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (....) ...(มาตรา ๙๓ วรรคสอง/มาตรา ๙๗ วรรคสอง)...และมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๖๖ และ...(ข้อ ๘๖ (๓)/ข้อ ๘๖ (๔) /ข้อ ๘๗ (๓)/ข้อ ๘๗ (๔))....ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ให้.....(ชื่อ).....พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ตามคำสั่งที่อ้างถึง โดยไม่ต้องกลับ.....(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ).....

๒. ยุติเรื่อง.....(ชื่อ).....ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

๓. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ)..... ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้จ่ายได้เมื่อกรณีถึงที่สุดตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง[๒])

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ระบุเรื่องกล่าวหาอย่างสั้น ๆ โดยไม่ต้องแสดงข้อเท็จจริงและพฤติการณ์อันเป็นข้อกล่าวหา

๒. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

แบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

แบบ ดว. ๑๑/๓

ครุฑ

คำสั่ง.....
ที่..../๒๕...

เรื่อง ให้พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....ให้.....(ชื่อ)..... เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง...(ชื่อตำแหน่งและระดับ)... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ...(พักราชการ /ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่...(ถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาล.....คดีหมายเลขดำที่..... /ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา จนตกเป็นผู้ต้องหา แล้วแต่กรณี)... โดยให้...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)... ตั้งแต่วันที่..... เป็นต้นไป

(เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี <u>ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก</u>)
บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยศาล.....มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่.....คดีหมายเลขแดงที่..... พิพากษาว่า.....(ชื่อ).....กระทำผิดอาญาฐาน...(รวมทั้งความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ)...จนได้รับโทษ...(จำคุก/หนักกว่าจำคุก)... แต่ศาล...(รอการกำหนดโทษ/รอการลงโทษ/ให้รับโทษ...(อย่างอื่น)...).....
บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยศาล..... มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่..... คดีหมายเลขแดงที่..... มิได้วินิจฉัยว่า.....(ชื่อ).....กระทำผิดอาญา โดยพิพากษาว่า.....(ระบุสาระสำคัญของคำพิพากษา).....
บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยมิได้มีการฟ้องคดีอาญาในกรณีที่.....(ชื่อ)..... ตกเป็นผู้ต้องหานั้น โดย.....(ระบุเหตุที่ไม่มีการฟ้อง).....

ผลแห่งคดีถึงที่สุดดังกล่าว เป็นกรณีที่จะต้องสั่งให้ผู้นี้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ /เข้ารับราชการ)...แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)....เนื่องจาก...(ระบุเหตุตามข้อ ๘๘ วรรคสอง /ข้อ ๘๙ วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้วแต่กรณี).....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (..) และมาตรา ๑๐๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบ...(ข้อ ๘๘ วรรคสอง/ข้อ ๘๙ วรรคสอง)... ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่ง ดังนี้

๑. ให้.....(ชื่อ).....พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ตามคำสั่งที่อ้างถึง โดยไม่ต้องกลับ.....(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ).....

๒. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้จ่ายได้เมื่อกรณีถึงที่สุดตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

สั่ง ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)

.....(ตำแหน่ง๑).....

<u>หมายเหตุ</u> ๑. ถ้าเป็นผู้รักษาราชการแทน หรือได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ให้ระบุฐานะด้วย

คู่มือแบบคำสั่ง
ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

คำนำ

กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ หมวด ๖ การสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษ หมวด ๗ การมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ และหมวด ๘ การสั่งพักราชการและให้ออกจากราชการไว้ก่อน กำหนดให้แบบคำสั่งต้องมีสาระสำคัญตามที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด ซึ่งสำนักงาน ก.พ. ได้จัดทำแบบคำสั่ง จำนวน ๓๓ แบบ ตามหมวดต่าง ๆ ข้างต้น และแจ้งให้ส่วนราชการทราบแล้ว ดังนั้น เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติและเพื่อให้การจัดทำคำสั่งต่าง ๆ เป็นไปอย่างถูกต้อง สำนักงาน ก.พ. จึงได้จัดทำคู่มือแบบคำสั่งดังกล่าวเพื่อใช้เป็นแนวทางประกอบในการออกคำสั่งให้ถูกต้องต่อไป

สำนักมาตรฐานวินัย

สำนักงาน ก.พ.

สิงหาคม ๒๕๖๔

สารบัญ

เรื่อง		หน้า
แบบ ดว. ๗	หมวด ๖ การสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษ	๓
แบบ ดว. ๘	หมวด ๗ การมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ	๒๗
แบบ ดว. ๙	หมวด ๘ ส่วนที่ ๑ คำสั่งให้พักราชการและคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน	๔๙
แบบ ดว. ๑๐	หมวด ๘ ส่วนที่ ๒ คำสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการและคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการตามผลการสอบสวนหรือผลแห่งคดี	๖๑
แบบ ดว. ๑๑	หมวด ๘ ส่วนที่ ๓ คำสั่งตามผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดีกรณีมีเหตุที่ไม่ต้องให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ	๗๑

หมวด ๖
การสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษ
แบบ ดว. ๗/๑ ถึง ดว. ๗/๘

แบบคำสั่งตามหมวด ๖ นี้ (แบบ ดว. ๗) เป็นแบบคำสั่งที่ใช้สำหรับการสั่งครั้งแรกของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หลังจากได้ดำเนินการทางวินัยเสร็จสิ้นโดยพิจารณาผลการสอบสวนแล้ว ไม่ว่าจะมีความเห็นสั่งยุติเรื่อง สั่งลงโทษ หรือสั่งงดโทษ อย่างใดอย่างหนึ่ง

โดยแบบ ดว. ๗ มีจำนวน ๘ แบบดังนี้

๑) แบบ ดว. ๗/๑ เรื่อง สั่งยุติเรื่อง

๒) แบบ ดว. ๗/๒ เรื่อง ลงโทษ.....(ภาคทัณฑ์/ ตัดเงินเดือน/ ลดเงินเดือน).....

๓) แบบ ดว. ๗/๓ เรื่อง ลงโทษ.....(ปลดออก/ไล่ออก).....

๔) แบบ ดว. ๗/๔ เรื่อง ลงโทษ.....(ปลดออก/ ไล่ออก).....กรณีมีคำสั่ง.....(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....ในกรณีที่ถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

๕) แบบ ดว. ๗/๕ เรื่อง ลงโทษ.....(ปลดออก/ ไล่ออก).....กรณีมีคำสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)..ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา

๖) แบบ ดว. ๗/๖ เรื่อง ลงโทษกรณีคณะกรรมการ...(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)...ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

๗) แบบ ดว. ๗/๗ เรื่อง สั่งงดโทษ

๘) แบบ ดว. ๗/๘ เรื่อง สั่งงดโทษ กรณีออกจากราชการไปแล้ว ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่

คำอธิบาย

❖ แบบ ดว. ๗/๑ เรื่อง สั่งยุติเรื่อง

แบบ ดว. ๗/๑ ใช้สำหรับการสั่งยุติเรื่องกรณีผลการสอบสวนทางวินัยรับฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัยตามข้อกล่าวหา โดยการสั่งยุติเรื่องตามแบบคำสั่งนี้แบ่งเป็น ๓ กรณี ได้แก่

๑) กรณีดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัยตามข้อกล่าวหา

๒) กรณีดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๓ วรรคสอง และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัยตามข้อกล่าวหา

๓) กรณีดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง และ อ.ก.พ. สามัญ ตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัยตามข้อกล่าวหา

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๗/๑ มีสาระสำคัญ ดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> ข้อมูลของผู้ถูกกล่าวหา

แบ่งเป็น ๒ ส่วน ได้แก่

ส่วนแรก เป็นข้อมูลเกี่ยวกับชื่อนามสกุล เลขประจำตัวประชาชน ตำแหน่ง สังกัด และเงินเดือนของผู้ถูกกล่าวหา

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน..... **ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ๑).....สังกัด** **.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท** มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย.....(อย่างไม่ร้ายแรง/อย่างร้ายแรง).....ในเรื่อง.....(สรุปเรื่องกล่าวหาสั้นๆ โดยไม่ต้องระบุรายละเอียดข้อเท็จจริงอันเป็นข้อกล่าวหา)..... .....

ส่วนที่สอง เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยโดยให้สรุปเรื่องกล่าวหาสั้น ๆ ไม่ต้องระบุรายละเอียดข้อเท็จจริงอันเป็นข้อกล่าวหา และถ้าถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยหลายเรื่องต้องระบุทุกเรื่อง (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๒)

<u>เช่น</u> กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ในเรื่องละทิ้งหน้าที่เวรยามในวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔ และไม่เข้ารับการอบรมการใช้โปรแกรม Zoom เบื้องต้น ตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย เป็นต้น

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ๑).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท **มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง <u>ในเรื่องละทิ้งหน้าที่เวรยามในวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔ และไม่เข้ารับการอบรมการใช้โปรแกรม Zoom เบื้องต้น ตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย</u>**

ข้อสังเกต ถ้าเป็นกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการตำแหน่งต่างกันในกรมเดียวกัน หรือต่างกรมในกระทรวงเดียวกัน หรือต่างกระทรวงกันตามมาตรา ๙๔ ให้ระบุไว้ในคำสั่งด้วย **โดยไม่ต้องระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหารายอื่น** (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๒)

<u>เช่น</u> ◆ **กรณีข้าราชการ<u>ตำแหน่งต่างกันในกรมเดียวกัน</u>ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกัน**

กรณีนี้อาจระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหารายอื่นในคำสั่งด้วยก็ได้ เช่น ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกับ นาย ก. ตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง (อำนวยการสูง) เป็นต้น

ด้วย.....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ๑).....สังกัด **<u>กรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทย</u>** ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย.....(อย่างไม่ร้ายแรง/อย่างร้ายแรง)..... ในเรื่อง **<u>โดยถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกับนาย ก. ตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง (อำนวยการสูง)</u>**

◆ **กรณีข้าราชการ<u>ต่างกรมในกระทรวงเดียวกัน</u>ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกัน(**)**

ด้วย.....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ๑).....สังกัด **กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม** ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย.....(อย่างไม่ร้ายแรง/อย่างร้ายแรง)..... ในเรื่อง **โดยถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดกรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม จำนวน ๒ ราย**

◆ **กรณีข้าราชการ<u>ต่างกระทรวง</u>กันถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกัน(**)**

ด้วย.....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ๑).....สังกัด **กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย** ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย.....(อย่างไม่ร้ายแรง/อย่างร้ายแรง)..... ในเรื่อง **โดยถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดร่วมกับข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดกรมศุลกากร กระทรวงการคลัง จำนวน ๓ ราย**

(**)**หมายเหตุ** กรณีข้าราชการต่างกรมในกระทรวงเดียวกันถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกัน และกรณีข้าราชการต่างกระทรวงกันถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกัน ไม่จำเป็นต้องระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหารายอื่นที่อยู่ต่างกรมหรือต่างกระทรวงในคำสั่งนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> ผลการพิจารณา

แบ่งเป็น ๒ กรณี ได้แก่กรณีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เป็นผู้พิจารณาและกรณี อ.ก.พ. สามัญ เป็นผู้พิจารณา

◆ **กรณีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เป็นผู้พิจารณา** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

> บัดนี้ พิจารณาเห็นว่า**.....(ระบุพฤติการณ์และเหตุผลที่ไม่เป็นความผิดทางวินัย).....** พฤติการณ์ของ.....(ชื่อ).....ไม่ได้กระทำผิดวินัยในเรื่องที่ถูกกล่าวหา เห็นควรยุติเรื่อง

◆ **กรณี อ.ก.พ. สามัญ เป็นผู้พิจารณา** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

> บัดนี้ อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.)..... ในการประชุมครั้งที่.../๒๕...เมื่อวันที่..... ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า**.....(ระบุพฤติการณ์และเหตุผลที่ไม่เป็นความผิดทางวินัย).....** พฤติการณ์ของ.....(ชื่อ).....ไม่ได้กระทำผิดวินัยในเรื่องที่ถูกกล่าวหา จึงมีมติให้สั่งยุติเรื่อง

ทั้งนี้ การระบุพฤติการณ์และเหตุผลที่ไม่เป็นความผิดทางวินัยนั้นขึ้นอยู่กับความเห็นของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หรือ อ.ก.พ. สามัญ ผู้พิจารณาในแต่ละกรณี

<u>ย่อหน้าที่ ๓</u> บทอาศัยอำนาจและการสั่งยุติเรื่อง

เป็นการระบุฐานอำนาจตามกฎหมาย และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องในการออกคำสั่งยุติเรื่อง ทั้งนี้ ให้เลือกใช้มาตราหรือข้อกำหนดของกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องให้ถูกต้องกับกรณีของเรื่อง

> ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และ...(มาตรา ๙๒ วรรคสอง/มาตรา ๙๓ วรรคสอง/มาตรา ๙๗ วรรคสอง).....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบ ...(ข้อ ๑๑ (๑)/ข้อ ๕๖ (๑) /ข้อ ๕๙ (๔))...และข้อ ๖๖ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่งยุติเรื่อง

ข้อสังเกต

๑) คำสั่งยุติเรื่องนี้จะไม่ระบุสิทธิในการอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ เนื่องจากไม่ใช่คำสั่งที่กระทบสิทธิของผู้ถูกสั่งยุติเรื่อง

๒) กรณีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ มอบอำนาจในการดำเนินการทางวินัยให้แก่บุคคลอื่นเป็นผู้ดำเนินการแทนหรือกรณีรักษาราชการแทนให้ระบุฐานะให้ชัดเจนด้วย (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๓) โดยแบ่งเป็น ๓ กรณี ดังต่อไปนี้

◆ **กรณีเป็นผู้รักษาราชการแทน** ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

(ลงชื่อ)

นาย ก.

รองอธิบดี

รักษาราชการแทน อธิบดีกรม.....

◆ **กรณีได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน** ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

(ลงชื่อ)

นาย ข.

ผู้ว่าราชการจังหวัด

ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรม.....

หมายเหตุ ใช้ในกรณีอธิบดีมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการส่วนกลางที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการในส่วนภูมิภาค หรือดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการส่วนภูมิภาค ระดับอำนวยการต้น

◆ **กรณีมอบหมายให้ปฏิบัติแทน** ตามมาตรา ๙๐ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๓๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การมอบหมายอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยให้ใช้ข้อความ ดังนี้

(ลงชื่อ) นาย ข. รองอธิบดี **ปฏิบัติแทน** อธิบดีกรม.....

❖ แบบ ดว. ๗/๒ เรื่อง ลงโทษ.....(ภาคทัณฑ์ /ตัดเงินเดือน /ลดเงินเดือน).....

แบบ ดว. ๗/๒ ใช้สำหรับการสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน กรณีผลการสอบสวนทางวินัยรับฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และเห็นควรลงโทษ โดยแบ่งเป็น ๔ กรณี ได้แก่

๑) กรณีดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

๒) กรณีดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๓ วรรคสอง และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

๓) กรณีดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง และ อ.ก.พ. สามัญ ตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

๔) กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง (วินัยอย่างไม่ร้ายแรง) ตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๗/๒ มีสาระสำคัญดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> ข้อมูลของผู้ถูกลงโทษ

แบ่งเป็น ๓ ส่วน ดังนี้

ส่วนแรก เป็นข้อมูลเกี่ยวกับชื่อนามสกุล เลขประจำตัวประชาชน ตำแหน่ง สังกัด และเงินเดือนของผู้ถูกลงโทษทางวินัยเหมือนกับแบบ ดว. ๗/๑

ส่วนที่สอง เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาและฐานความผิดทางวินัยโดยให้ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใดและถ้ากระทำผิดวินัยหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี และถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรมหรือต่างกระทรวง ตามมาตรา ๙๔ ให้ระบุด้วย โดยไม่ต้องระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหารายอื่นเช่นเดียวกับแบบ ดว. ๗/๑

ข้อสังเกต

๑) ถ้ามีพฤติการณ์อันเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งให้ระบุด้วยว่า “ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง” (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๒) เช่น

> ....ได้กระทำผิดวินัยในกรณี<u>ละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ถึงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ โดยนาย ก. ได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่ออธิบดีกรมคุมประพฤติ</u> พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๕) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ **และถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง**....

๒) ถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยก่อนวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันที่บทบัญญัติว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัย ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับ จะต้องปรับบทความผิดและลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ขณะกระทำผิด เว้นแต่กรณีที่ไม่อาจลงโทษตามกฎหมายนั้น (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๓)

ส่วนที่สาม เป็นผลการพิจารณา โดยแบ่งเป็น ๒ กรณี ได้แก่

◆ **กรณีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เป็นผู้พิจารณา** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท ได้กระทำผิดวินัยในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด).....พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน..... ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ **สมควรได้รับโทษ.....(สถานโทษใดอัตราโทษใด).....**

◆ **กรณี อ.ก.พ. สามัญ เป็นผู้พิจารณา** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ได้กระทำผิดวินัยในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด[๒]).....พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน..... ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ **อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.)..... ในการประชุมครั้งที่...../๒๕....เมื่อวันที่.....ได้พิจารณามีมติให้ลงโทษ.....(สถานโทษใดอัตราโทษใด).....**

ข้อสังเกต นอกจากต้องระบุสถานโทษที่จะลงโทษแก่ผู้กระทำผิดแล้ว ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนโทษที่ใช้ประกอบการพิจารณาลดโทษก็ให้ระบุด้วย (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๔) เช่น ไม่เคยกระทำผิดวินัยมาก่อน หรือเป็นผู้มีความประพฤติดีและรับราชการมาเป็นระยะเวลานาน เป็นต้น

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> บทอาศัยอำนาจและการสั่งลงโทษ

เป็นการระบุฐานอำนาจตามกฎหมาย และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องในการออกคำสั่ง ทั้งนี้ ให้เลือกใช้มาตราหรือข้อกำหนดของกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องให้ถูกต้องกับกรณีของเรื่อง และถ้าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งให้ระบุมาตรา ๙๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๖๔ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แทรกไปกับมาตราหรือข้อกำหนดข้างต้นด้วย (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๕)

สำหรับการสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงซึ่งมีโทษ ๓ สถาน นั้น ให้เลือกใช้ข้อความให้ตรงกับกรณีของโทษ ดังนี้

◆ **กรณีสั่งลงโทษภาคทัณฑ์** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

ภาคทัณฑ์ .....(ชื่อ)..... ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

◆ **กรณีสั่งลงโทษตัดเงินเดือน** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

ตัดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท เป็นจำนวนเงินที่ตัดเดือนละ.....บาท[๖] เป็นเวลา.....เดือน ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

◆ **กรณีสั่งลงโทษลดเงินเดือน** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

ลดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท เป็นจำนวนเงินที่ลด.....บาท[๖] และลดแล้วให้ได้รับเงินเดือน.....บาท ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

ข้อสังเกต กรณีลงโทษตัดเงินเดือนและลดเงินเดือน ถ้าจำนวนเงินที่จะต้องตัดหรือลดมีเศษไม่ถึงสิบบาทให้ปัดเศษทิ้ง ตามข้อ ๖๗ วรรคท้าย ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๖) เช่น ถ้าจำนวนเงินที่จะตัดหรือลดเงินเดือนคิดได้เป็นเงินจำนวน **๕๐๙ บาท** ให้ปัดเศษ ๙ บาท ทิ้ง คงเหลือเงินที่จะต้องตัดหรือลดเงินเดือนเป็นเงินจำนวน **๕๐๐ บาท** ถ้วน

<u>ย่อหน้าที่ ๓</u> การแจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ

เป็นการระบุสิทธิในการอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่บัญญัติให้ผู้ถูกลงโทษทางวินัยสามารถอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. ได้ โดยให้ระบุสิทธิในการอุทธรณ์ ดังนี้

> หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

❖ แบบ ดว. ๗/๓ เรื่อง ลงโทษ.....(ปลดออก/ไล่ออก).....

แบบ ดว. ๗/๓ ใช้สำหรับการลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการกรณีผลการสอบสวนทางวินัยรับฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยแบ่งเป็น ๒ กรณี ได้แก่

๑) กรณีดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง และ อ.ก.พ. สามัญ ตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

๒) กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง (วินัยอย่างร้ายแรง) ตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๗/๓ ในย่อหน้าที่ ๑ ถึงย่อหน้าที่ ๓ มีสาระสำคัญคล้ายกับแบบ ดว. ๗/๒ แต่มีสาระสำคัญเพิ่มเติม ดังนี้

๑) ในย่อหน้าที่ ๒ ถ้าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งให้ระบุมาตรา ๙๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๖๕ (๑) /(๒) /(๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แทรกไปกับการระบุฐานอำนาจตามกฎหมายและกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องด้วย (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๕)

๒) ในย่อหน้าที่ ๓ วันที่คำสั่งมีผล ให้ระบุวันออกจากราชการให้เป็นไปตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๖)

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป[๖]

❖ แบบ ดว. ๗/๔ เรื่อง ลงโทษ.....(ปลดออก/ไล่ออก).....กรณีมีคำสั่ง.....(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....ในกรณีที่ถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

แบบ ดว. ๗/๔ ใช้สำหรับการสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ กรณีที่มีการสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ในกรณีถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และผลการสอบสวนรับฟังได้ว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยแบ่งเป็น ๒ กรณี ได้แก่

๑) กรณีดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง และ อ.ก.พ. สามัญ ตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

๒) กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง (วินัยอย่างร้ายแรง) ตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๗/๔ มีสาระสำคัญ ดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> การอ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

แบ่งเป็น ๒ ส่วน ได้แก่

ส่วนแรก เป็นการอ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยระบุข้อมูลส่วนตัวของผู้ถูกสั่งและเรื่องที่ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่...../๒๕..สั่ง ณ วันที่..... ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท[๒].....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).....เพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณากรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่อง..... ตามคำสั่ง.....[๓] ที่...../๒๕... สั่ง ณ วันที่..... โดยให้.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).....ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

ส่วนที่สอง เป็นการอ้างถึงคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง โดยระบุเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเลขที่คำสั่ง (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๓)

อ้างถึงคำสั่ง..... ที่...../๒๕..สั่ง ณ วันที่.....ให้.....(ชื่อ)..... เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑])..... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท[๒].....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).....เพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณา**กรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่อง.....ตามคำสั่ง.....[๓] ที่...../๒๕... สั่ง ณ วันที่ .....**โดยให้.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).....ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

ข้อสังเกต การที่แบบคำสั่งนี้ให้อ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน รวมถึงเรื่องที่ถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ก็เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการตรวจสอบว่าเรื่องที่ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการนั้น เป็นเรื่องเดียวกันกับเรื่องที่ได้มีการสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนไม่ใช่เรื่องอื่น

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> ผลการพิจารณาของ อ.ก.พ. สามัญ

บัดนี้ อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.).....ในการประชุมครั้งที่...../๒๕... เมื่อวันที่..... ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า.....(ชื่อ).....ได้กระทำผิดวินัยในกรณี .....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด[๔]).....พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน[๕].....ตามมาตรา.....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงมีมติให้ลงโทษ...(ปลด/ไล่[๖])...ออกจากราชการ

<u>ย่อหน้าที่ ๓</u> บทอาศัยอำนาจและการสั่งลงโทษ

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) มาตรา ๙๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๐๑[๗] แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๖๘ (...) ข้อ ๖๙ และข้อ ๗๐ (๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ... ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงสั่งลงโทษ.....(ปลด/ไล่).....(ชื่อ).....ออกจากราชการ

ข้อสังเกต กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งให้ระบุมาตรา ๙๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๖๕ (๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แทรกไปกับการระบุฐานอำนาจตามกฎหมาย และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องด้วย (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๗)

<u>ย่อหน้าที่ ๔</u> การแจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ

การแจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษเหมือนกับแบบคำสั่ง ดว. ๗/๒

❖ แบบ ดว. ๗/๕ เรื่อง ลงโทษ.....(ปลดออก/ไล่ออก).....กรณีมีคำสั่ง.....(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)..... ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา

แบบ ดว. ๗/๕ ใช้สำหรับการสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ กรณีที่มีคำสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ในกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา และผลของคดีศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกที่ไม่ใช่โทษที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา ๘๕ (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๗/๕ มีสาระสำคัญคล้ายกับแบบ ดว. ๗/๔ แต่มีส่วนแตกต่างกันดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> ผลการพิจารณาของ อ.ก.พ. สามัญ

เป็นการระบุรายละเอียดตามคำพิพากษา โดยให้ระบุตั้งแต่ชื่อของศาลที่มีคำพิพากษา หมายเลขคดีดำ หมายเลขคดีแดง และสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอาญาในกรณีใด อย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณีที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุด รวมถึงโทษที่ได้รับตามคำพิพากษาด้วย

บัดนี้ อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ)..... ในการประชุมครั้งที่...../๒๕... เมื่อวันที่..... พิจารณาเห็นว่า.....(ชื่อ).....**กระทำความผิดอาญา ในกรณี.....(สรุปแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณีที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุด).....และศาล...(ชื่อศาล)...มีคำพิพากษาถึงที่สุด ในคดีหมายเลขดำที่.....และหมายเลขแดงที่..... ให้...(จำคุกเป็นเวลา...../รับโทษที่หนักกว่าจำคุก)... ฐาน....(ไม่ใช่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ).....**พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา ๘๕ (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามข้อ ๖๕ (๒) ของกฎ ก.พ.ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงมีมติให้ลงโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก[๓])....

ข้อสังเกต แบบ ดว. ๗/๕ เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามข้อ ๖๕ (๒) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ดังนั้น ในการสั่งลงโทษจึงต้องระบุมาตรา ๙๕ วรรคสอง และข้อ ๖๕ (๒) ไว้ในบทอาศัยอำนาจด้วย

❖ แบบ ดว. ๗/๖ เรื่อง ลงโทษกรณีคณะกรรมการ...(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)...ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

แบบ ดว. ๗/๖ ใช้สำหรับการลงโทษกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และแจ้งมติให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ มีคำสั่งลงโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูล

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๗/๖ มีสาระสำคัญ ดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> ข้อมูลของผู้ถูกสั่งลงโทษ

แบ่งเป็น ๒ ส่วน ได้แก่

ส่วนแรก เป็นข้อมูลเกี่ยวกับชื่อนามสกุล เลขประจำตัวประชาชน ตำแหน่ง สังกัด และเงินเดือนของผู้ถูกลงโทษทางวินัย หากผู้ถูกลงโทษพ้นจากราชการไปแล้ว ให้ใช้คำว่า "เดิมเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ" และตัดคำว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญ" ออก

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....**ข้าราชการพลเรือนสามัญ/เดิมเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ**ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ๑)..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท ได้ถูกคณะกรรมการ...(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)....ไต่สวนและมีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน.....ตามมาตรา.....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อวันที่.....โดยให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ....(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)...มีมติ และให้ถือสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ...(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)....เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

ส่วนที่สอง เป็นการระบุรายละเอียดเกี่ยวกับความผิดทางวินัยที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. ชี้มูลว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานใด ตามมาตราใด และรายละเอียดเกี่ยวกับวันที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติชี้มูลความผิดทางวินัย

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ /เดิมเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ๑)..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท **ได้ถูกคณะกรรมการ...(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)... ไต่สวนและมีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน..... ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อวันที่..... โดยให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ....(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)...มีมติ และให้ถือสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ...(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)....เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน**

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> ผลการพิจารณาของ อ.ก.พ. สามัญ

เป็นการระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้ไต่สวนและมีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ทั้งนี้ ถ้ากระทำผิดวินัยหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี และถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรมหรือต่างกระทรวง ตามมาตรา ๙๔ ให้ระบุด้วย

บัดนี้ อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.)..... ในการประชุมครั้งที่...../๒๕.....เมื่อวันที่..... ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามที่คณะกรรมการ.....(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)..... มีคำวินิจฉัยว่า.....(ชื่อ)..... ได้กระทำผิดวินัยในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด๒)..... ..... พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน๓..... ตามมาตรา.....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงมีมติให้ลงโทษ ....(ปลดออก/ไล่ออก).....ตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ...(ป.ป.ช/ป.ป.ท.)... มีมติชี้มูล

<u>ย่อหน้าที่ ๓</u> บทอาศัยอำนาจและการสั่งลงโทษ

เป็นการระบุฐานอำนาจตามกฎหมายกฎ ก.พ. และระเบียบ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องในการออกคำสั่งลงโทษ นอกจากนี้ยังต้องระบุมาตราแห่งกฎหมาย ป.ป.ช. หรือ ป.ป.ท. ที่บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาลงโทษตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยด้วย

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) มาตรา ๙๗ วรรคสอง **(และมาตรา ๑๐๐/๑๙)** แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และ**...(มาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ /มาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. .....).....** ประกอบข้อ ๖๘ ข้อ ๖๙ และข้อ ๗๐ (๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ.....ของระเบียบ ก.พ.ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงสั่งลงโทษ.....(ปลด/ไล่).....(ชื่อ).....ออกจากราชการ

ข้อสังเกต กรณีผู้ถูกลงโทษได้ออกจากราชการไปแล้ว ให้ระบุมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ในบทอาศัยอำนาจด้วย (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๔)

<u>ย่อหน้าที่ ๔</u> การแจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ

การแจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดมีกฎหมายเฉพาะกำหนดวิธีการอุทธรณ์คำสั่งไว้แตกต่างจากกรณีปกติ ในแบบคำสั่งนี้ จึงกำหนดการแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์เป็น ๒ กรณี ดังนี้

◆ **กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิด** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

หากท่านจะฟ้องโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกลงโทษตามมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ หรือจะอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นโดยส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ทั้งนี้ **การฟ้องคดีต่อศาลปกครองหรือการอุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.พ.ค. จะต้องเลือกใช้สิทธิทางใดทางหนึ่งเท่านั้น**

ข้อสังเกต การฟ้องคดีต่อศาลปกครองหรือการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. จะต้องเลือกใช้สิทธิทางใดทางหนึ่งเท่านั้น

◆ **กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ท. ชี้มูลความผิด** ให้แจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งโดยใช้ข้อความ ดังนี้

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

❖ แบบ ดว. ๗/๗ เรื่อง สั่งงดโทษ

แบบ ดว. ๗/๗ ใช้สำหรับการสั่งงดโทษกรณีที่ผลการสอบสวนทางวินัยรับฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ แต่เป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ โดยเห็นควรให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือน โดยแบ่งเป็น ๔ กรณี ได้แก่

๑) กรณีดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ แต่เป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ

๒) กรณีดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๓ วรรคสอง และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ แต่เป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ

๓) กรณีดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง และ อ.ก.พ. สามัญ ตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ แต่เป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อย และมีเหตุอันควรงดโทษ

๔) กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง (วินัยอย่างไม่ร้ายแรง) ตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง และเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ แต่เป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๗/๗ มีสาระสำคัญ ดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> ข้อมูลของผู้ถูกงดโทษ

แบ่งเป็น ๒ ส่วน ได้แก่

ส่วนแรก เป็นข้อมูลเกี่ยวกับชื่อนามสกุล เลขประจำตัวประชาชน ตำแหน่ง สังกัด และเงินเดือนของผู้ถูกลงโทษทางวินัย

ส่วนที่สอง เป็นการระบุพฤติการณ์เกี่ยวกับการกระทำผิดวินัย โดยให้ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด และถ้ากระทำผิดวินัยหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี และถ้าเป็นกรณีกระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการตำแหน่งต่างกัน หรือต่างกรมหรือต่างกระทรวง ตามมาตรา ๙๔ ให้ระบุด้วย

ส่วนที่สาม เป็นส่วนของผลการพิจารณาสามารถแบ่งเป็น ๒ กรณี ได้แก่

◆ **กรณีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เป็นผู้พิจารณา** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

ด้วย.....(ชื่อ)..... เลขประจำตัวประชาชน..... ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑])..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ได้กระทำผิดวินัย ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด[๒]).....**พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน[๓].....ตามมาตรา.....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ แต่เป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ .....(ระบุเหตุอันควรงดโทษ).....จึงงดโทษภาคทัณฑ์โดยให้...(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน)...**

◆ **กรณี อ.ก.พ. สามัญ เป็นผู้พิจารณา** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

ด้วย.....(ชื่อ)..... เลขประจำตัวประชาชน..... ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑])..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ได้กระทำผิดวินัย ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด[๒]).....พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน[๓].....ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ **อ.ก.พ. ....(ชื่อ อ.ก.พ.).....ในการประชุมครั้งที่ .../๒๕... เมื่อวันที่.....ได้พิจารณาแล้วเห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ แต่กรณีเป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ.....(ระบุเหตุอันควรงดโทษ).....จึงมีมติงดโทษภาคทัณฑ์ โดยให้.....(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน).....**

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> บทอาศัยอำนาจ และการสั่งงดโทษ

เป็นการระบุฐานอำนาจตามกฎหมาย และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องในการออกคำสั่งงดโทษ ทั้งนี้ ให้เลือกใช้มาตราหรือข้อกำหนดของกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องให้ถูกต้องกับกรณีของเรื่อง

ข้อสังเกต การทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนให้ดำเนินการต่างหากแยกจากคำสั่งนี้ (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๕)

(ตัวอย่าง)

หนังสือทัณฑ์บน

เขียนที่.....

วันที่.....

ข้าพเจ้า.....เลขประจำตัวประชาชน.....

ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....ระดับ.....

สังกัด.....ได้กระทำผิดวินัย ในกรณี.....

.....

.....

พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน.....

ตามมาตรา.....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ได้มีคำสั่งงดโทษ จึงขอทำทัณฑ์บนให้ไว้ต่อ.....ว่าข้าพเจ้าจะไม่กระทำผิดเช่นนี้อีกและจะรักษาวินัยโดยเคร่งครัดอยู่เสมอ หากข้าพเจ้ากระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนทัณฑ์บนที่ให้ไว้นี้ ขอให้ผู้บังคับบัญชาลงโทษแก่ข้าพเจ้าตามควรแก่กรณี

ลงชื่อ.....ผู้ทำทัณฑ์บน

ลงชื่อ.....พยาน

<u>ย่อหน้าที่ ๓</u> การแจ้งสิทธิร้องทุกข์

เป็นการระบุสิทธิในการร้องทุกข์ของผู้ถูกงดโทษตามมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งต้องเลือกให้ถูกต้องตรงกับกรณี โดยแบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

◆ **กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง** ให้แจ้งสิทธิร้องทุกข์โดยใช้ข้อความ ดังนี้

> หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อ**ปลัดกระทรวง**ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

◆ **กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี หรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง** ให้แจ้งสิทธิร้องทุกข์โดยใช้ข้อความ ดังนี้

> หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึง**ประธาน ก.พ.ค.** โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

❖ แบบ ดว. ๗/๘ เรื่อง สั่งงดโทษกรณีออกจากราชการไปแล้ว ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่

แบบ ดว. ๗/๘ ใช้สำหรับการสั่งงดโทษกรณีดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี แต่ผลการสอบสวนทางวินัยปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงไม่สามารถลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงได้

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๗/๘ ในย่อหน้าที่ ๑ และย่อหน้าที่ ๒ จะมีสาระสำคัญเหมือนกับแบบ ดว. ๗/๗ แต่มีส่วนที่ต่างกันในย่อหน้าที่ ๓ ดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๓</u> การแจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่ง

เนื่องจากผู้ถูกสั่งงดโทษไม่มีสภาพเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญแล้ว จึงไม่อาจใช้สิทธิร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ แต่คำสั่งงดโทษตามแบบ ดว. ๗/๘ ถือเป็นคำสั่งทางปกครองที่อาจโต้แย้งต่อไปได้ ดังนั้น จึงต้องระบุสิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนี้

> หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อผู้ทำคำสั่ง โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้ทำคำสั่งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งนี้ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

****

หมวด ๗
การมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ
แบบ ดว. ๘/๑ ถึง ดว. ๘/๑๔

แบบคำสั่งตามหมวดนี้ (แบบ ดว. ๘) เป็นแบบคำสั่งที่ใช้สำหรับการมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง ตามมาตรา ๑๐๓ มติ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓ หรือมาตรา ๑๐๔ คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ หรือขององค์กรตามกฎหมายอื่นแล้วแต่กรณี ที่มีอำนาจพิจารณาและมีมติ วินิจฉัย หรือสั่งเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษเดิมของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗

แบบ ดว. ๘ มีจำนวน ๑๔ แบบ โดยแบ่งเป็น ๒ กลุ่ม ดังนี้

<u>กลุ่มที่ ๑</u> การสั่งใหม่ จากโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง เป็นโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงสถานอื่น/ไม่ร้ายแรง/งดโทษ/ยกโทษ

ดว. ๘/๑ เรื่อง สั่ง...(เพิ่มโทษปลดออกเป็นไล่ออก/ลดโทษไล่ออกเป็นปลดออก)...

ดว. ๘/๒ เรื่อง สั่งลดโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...เป็นโทษไม่ร้ายแรง

ดว. ๘/๓ เรื่อง สั่งให้ผู้ถูก...(ปลดออก/ไล่ออก)...กลับเข้ารับราชการ และงดโทษให้ตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม

ดว. ๘/๔ เรื่อง สั่งงดโทษ กรณีออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่/สั่งยุติเรื่อง ให้ผู้ถูก...(ปลดออก/ไล่ออก)...ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

ดว. ๘/๕ เรื่อง สั่งยกโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...และให้กลับเข้ารับราชการ

ดว. ๘/๖ เรื่อง สั่งยกโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

<u>กลุ่มที่ ๒</u> การสั่งใหม่ จากโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เป็นโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง/ไม่ร้ายแรงสถานอื่น/งดโทษ/ยกโทษ

ดว. ๘/๗ เรื่อง สั่งเพิ่มโทษ....(ภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน)..... เป็น..... ปลดออก/ไล่ออก)...

ดว. ๘/๘ เรื่อง สั่งเพิ่มโทษ...(ภาคทัณฑ์เป็นตัดเงินเดือน/ภาคทัณฑ์เป็นลดเงินเดือน/ตัดเงินเดือนเป็นลดเงินเดือน)...

ดว. ๘/๙ เรื่อง สั่งลดโทษ...(ลดเงินเดือนเป็นภาคทัณฑ์/ลดเงินเดือนเป็นตัดเงินเดือน/ตัดเงินเดือนเป็นภาคทัณฑ์)...

ดว. ๘/๑๐ เรื่อง สั่ง...(เพิ่มอัตราโทษ/ลดอัตราโทษ)...ของโทษลดเงินเดือน

ดว. ๘/๑๑ เรื่อง สั่ง...(เพิ่มอัตราโทษ/ลดอัตราโทษ)...ของโทษตัดเงินเดือน

ดว. ๘/๑๒ เรื่อง สั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ให้ผู้ถูกลงโทษ..... (ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน).....

ดว. ๘/๑๓ เรื่อง สั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ให้ผู้ถูกลงโทษภาคทัณฑ์

ดว. ๘/๑๔ เรื่อง สั่งยกโทษ.....(ภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน).....

สาระสำคัญ

แบบ ดว. ๘/๑ ถึง ดว. ๘/๑๔ ได้กำหนดรูปแบบของคำสั่งให้มีสาระสำคัญในส่วนที่เหมือนกัน ดังต่อไปนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> อ้างถึงคำสั่งลงโทษเดิม

เป็นการอ้างถึงคำสั่งลงโทษเดิมที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ได้สั่งลงโทษครั้งแรกก่อนมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ตามมติ อ.ก.พ. กระทรวง มติ ก.พ. คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. หรือขององค์กรตามกฎหมายอื่น

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕..สั่ง ณ วันที่.....
ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ
ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... .....
เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี).....พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน.....ตามมาตรา..... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้...(ปลดออก/ไล่ออก)...จากราชการ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> มติหรือคำวินิจฉัยที่ให้เปลี่ยนแปลงคำสั่ง

เป็นการอ้างถึงมติ อ.ก.พ. กระทรวง มติ ก.พ. คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. หรือขององค์กรตามกฎหมายอื่นแล้วแต่กรณี ที่ได้รับแจ้งให้เปลี่ยนแปลงคำสั่ง โดยแบบคำสั่งกำหนดให้ต้องแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติหรือคำวินิจฉัยด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ถูกสั่งใหม่ได้ทราบถึงข้อเท็จจริง ข้อพิจารณา และเหตุผลในการเปลี่ยนแปลงคำสั่งเพื่อประโยชน์ในการโต้แย้งคำสั่งต่อไป รวมทั้งเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาของผู้มีอำนาจในลำดับต่อไปด้วย

บัดนี้ ได้รับแจ้ง**...(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/ตามมาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)...**ให้...(เพิ่มโทษเป็นไล่ออก/ลดโทษเป็นปลดออก)... โดยเห็นว่า.....(แสดงข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย).....
.....
.....

<u>ย่อหน้าที่ ๓</u> บทอาศัยอำนาจและการสั่งใหม่

เป็นการระบุฐานอำนาจตามกฎหมาย กฎ และระเบียบ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องในการมีคำสั่งใหม่ โดยแบบคำสั่งได้กำหนด**ลำดับของการสั่ง**ที่สำคัญเป็น ๓ ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ ๑ การสั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิม

ส่วนที่ ๒ การสั่งใหม่ให้เป็นไปตามมติหรือคำวินิจฉัย ทั้งนี้ ในกรณีผู้ที่จะถูกสั่งใหม่ได้ออกจากราชการไปแล้วเพราะถูกปลดออกหรือไล่ออกจากราชการตามคำสั่งเดิม การจะสั่งใหม่เป็นลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรง งดโทษ หรือยกโทษ จะต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการก่อนมีคำสั่งใหม่ด้วย เว้นแต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการได้ เนื่องจากได้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นไปแล้ว เช่น ถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกในกรณีอื่นไปก่อนแล้ว หรือพ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ เป็นต้น

ส่วนที่ ๓ หากมีกรณีที่ต้องดำเนินการเกี่ยวกับโทษที่ได้รับไปแล้ว เช่น การคืนเงินเดือนที่ตัดหรือลดไปแล้วตามคำสั่งเดิมให้แก่ผู้ถูกสั่งใหม่ ก็ให้ระบุวิธีการดังกล่าวด้วย

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) มาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง ....(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕).... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๕ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ...ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่ .....[๑] และให้ลงโทษ.....(ปลด/ไล่).....(ชื่อ).....ออกจากราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....ซึ่งเป็นวันออกจากราชการตามคำสั่งลงโทษเดิม[๒]

<u>ย่อหน้าที่ ๔</u> การแจ้งสิทธิอุทธรณ์ร้องทุกข์ หรือฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

เป็นการระบุสิทธิในการอุทธรณ์ ร้องทุกข์ หรือฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ซึ่งต้องเลือกให้ถูกต้องตรงกับกรณีการสั่งใหม่ ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก เช่น

◆ **การแจ้งสิทธิอุทธรณ์** ใช้สำหรับกรณีคำสั่งใหม่เป็นการสั่งเพิ่มโทษหรือลดโทษตามมติ อ.ก.พ. กระทรวง หรือมติ ก.พ. โดยให้ระบุข้อความ ดังนี้

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค.ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

◆ **การแจ้งสิทธิร้องทุกข์** ใช้สำหรับกรณีคำสั่งใหม่เป็นการสั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม โดยแบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑. กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง ให้แจ้งสิทธิร้องทุกข์โดยใช้ข้อความ ดังนี้

หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อ**ปลัดกระทรวง**ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๒. กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรีหรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง ให้แจ้งสิทธิร้องทุกข์โดยใช้ข้อความ ดังนี้

หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึง**ประธาน ก.พ.ค.** โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

◆ **การแจ้งสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง** ใช้สำหรับกรณีคำสั่งใหม่เป็นการสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ หรืองดโทษ ตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. โดยให้ระบุข้อความ ดังนี้

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

หมายเหตุ เนื่องจากแบบ ดว. ๘ นี้ เป็นแบบการออกคำสั่งใหม่ที่ต้องยกเลิกคำสั่งเดิม ดังนั้น เพื่อให้เกิดความชัดเจน แบบ ดว. ๘ ทุกแบบคำสั่ง จึงกำหนดให้ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมให้ปรากฏชัดในต้นฉบับและคู่ฉบับคำสั่งที่ยกเลิก พร้อมทั้งระบุเลขคำสั่งใหม่ด้วย (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๑)

เช่น

คำสั่งนี้ยกเลิก โดยคำสั่ง..... ที่...../..... ลงวันที่.....

ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความชัดเจนเป็นไปในแนวทางเดียวกันควรทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกคำสั่งในหน้าแรกด้านบนของคำสั่งลงโทษเดิม เช่น

คำสั่งนี้ยกเลิก

โดยคำสั่งกรมการปกครอง

ที่ ๙๘/๒๕๖๓

ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๓

คำสั่งกรมการปกครอง

ที่ ๑๒๓/๒๕๖๒

เรื่อง ลงโทษภาคทัณฑ์

ด้วย นาย ก. เลขประจำตัวประชาชน ๑ ๒๓๔๕ ๖๗๘๙๐ ๑๒ ๓ ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนิติกรปฏิบัติการ สังกัดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ตำแหน่งเลขที่ ๑๒๓๔ เงินเดือน ๑๕,๑๕๐ บาท ได้กระทำผิดวินัยในกรณีที่ นาย ก. ไม่ได้มาปฏิบัติราชการเนื่องจากป่วยในระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๒ แต่เมื่อกลับมาปฏิบัติราชการ นาย ก. ไม่ได้ยื่นใบลาต่อผู้บังคับบัญชา พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติของคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๒) ประกอบมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ สมควรได้รับโทษภาคทัณฑ์

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (๑๐) และมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๖๗ (๑) ข้อ ๖๙ และข้อ ๗๐ (๑) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ นาย ก.

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๒

ข.

(นาย ข.)

อธิบดีกรมการปกครอง

อนึ่ง **การสั่งใหม่ตามแบบ ดว. ๘ นี้ ใช้สำหรับการสั่งใหม่เป็นการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ เท่านั้น ไม่รวมการสั่งใหม่เป็นการลงโทษ** เช่น หากคำสั่งเดิมเป็นคำสั่งงดโทษภาคทัณฑ์โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือน หรือคำสั่งยุติเรื่องเมื่อ อ.ก.พ. กระทรวง หรือ ก.พ. มีมติให้ลงโทษ การลงโทษใหม่ตามมติ อ.ก.พ. กระทรวง หรือ ก.พ. ดังกล่าว จะต้องนำรูปแบบและวิธีการออกคำสั่งตามแบบ ดว. ๗ และ ดว. ๘ มาปรับใช้ร่วมกัน โดยให้ดำเนินการ ดังนี้ (๑) อ้างถึงคำสั่งเดิมก่อนมีการลงโทษ (๒) อ้างมติ อ.ก.พ. กระทรวง หรือมติ ก.พ. โดยระบุสาระสำคัญโดยสรุป และ (๓) สั่งยกเลิกคำสั่งเดิม และมีคำสั่งใหม่ตามมติ อ.ก.พ. กระทรวง หรือมติ ก.พ. แล้วแต่กรณี โดยรายละเอียดเนื้อหาของคำสั่งใหม่จะมีลักษณะเหมือนการสั่งครั้งแรกตามแบบ ดว. ๗ สำหรับการแจ้งสิทธิโต้แย้งคำสั่งลงโทษให้แจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. ตามแบบ ดว. ๗

สำหรับการลงโทษใหม่ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดในเรื่องที่ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยและมีคำสั่งไปแล้ว การลงโทษใหม่ในสถานโทษที่หนักขึ้นหรือการลงโทษใหม่ในฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามการชี้มูลของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือ ป.ป.ท. ให้นำวิธีการเพิ่มโทษตามแบบ ดว. ๘ นี้ มาปรับใช้โดยอนุโลมเช่นกัน

คำอธิบาย

<u>กลุ่มที่ ๑</u> การสั่งใหม่ จากโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง
เป็นโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงสถานอื่น / ไม่ร้ายแรง / งดโทษ / ยกโทษ
(แบบ ดว. ๘/๑ ถึง ดว. ๘/๖)

❖ แบบ ดว. ๘/๑ เรื่อง สั่ง...(เพิ่มโทษปลดออกเป็นไล่ออก/ลดโทษไล่ออกเป็นปลดออก)...

แบบ ดว. ๘/๑ ใช้สำหรับกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก และต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้เพิ่มโทษเป็นไล่ออกหรือลดโทษเป็นปลดออกแล้วแต่กรณี จึงเป็นแบบคำสั่งเดียวในกลุ่มที่ ๑ ที่เปลี่ยนแปลงสถานโทษในระดับโทษความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ด้วยกัน ดังนั้น จึงมีข้อความระบุ**วันที่คำสั่งมีผลซึ่งเป็นวันออกจากราชการตามคำสั่งลงโทษเดิม** ไว้ก่อนที่จะมีการแจ้งสิทธิอุทธรณ์

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) มาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง ....(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕).... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๕ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ..... ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงยกเลิกคำสั่ง.....(ที่อ้างถึง).....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....[๑] และให้ลงโทษ.....(ปลด/ไล่).....(ชื่อ).....ออกจากราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....ซึ่งเป็นวันออกจากราชการตามคำสั่งลงโทษเดิม[๒]

❖ แบบ ดว. ๘/๒ เรื่อง สั่งลดโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...เป็นโทษไม่ร้ายแรง

แบบ ดว. ๘/๒ ใช้สำหรับกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก และต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้ลดโทษเป็นภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน แล้วแต่กรณี

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๘/๒ เป็นการสั่งให้ผู้ที่ออกจากราชการไปแล้ว เนื่องจากถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการกลับมารับโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมติหรือคำวินิจฉัย จึงมีลำดับในการสั่งใหม่ ดังนี้

๑. ยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมที่สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ

๒. สั่งให้กลับเข้ารับราชการ ตามข้อความในย่อหน้าที่ ๓ ข้อ ๒ ของแบบ ดว. ๘/๒ ดังนี้

๒. ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....กลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง[๒] ประเภท.....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๓]).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท **ทั้งนี้ ตั้งแต่.....เป็นต้นไป[๔]**

ข้อสังเกต

- การสั่งให้กลับต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งตามเดิมหรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกันและระดับเดียวกันหรือตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนดที่ผู้ถูกลงโทษมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๒)

- สำหรับข้อความที่ระบุว่า "**ทั้งนี้ ตั้งแต่.....เป็นต้นไป**" หมายถึงให้ระบุวันที่ที่ผู้ถูกลงโทษจะกลับเข้ารับราชการ ซึ่งวันที่ระบุจะต้องไม่ก่อนวันที่ออกคำสั่งใหม่ กล่าวคือเพื่อให้ตรงกับข้อเท็จจริงโดยในบางกรณีอาจระบุหลังจากวันที่ออกคำสั่งใหม่ได้ (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๔)

ทั้งนี้ ข้อความในส่วนนี้เป็นการระบุให้ทราบถึงวันที่ผู้ถูกสั่งได้กลับเข้ารับราชการเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับสถานสภาพการเป็นข้าราชการของผู้ถูกสั่งที่ต้องถือว่ามีอยู่ตลอดเวลานับแต่ยกเลิกคำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการแล้ว

๓. สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน ให้เป็นไปตามมติหรือคำวินิจฉัย

๔. ระบุวิธีการดำเนินการเกี่ยวกับโทษที่ได้รับไปแล้ว ซึ่งตามแบบ ดว. ๘/๒ เมื่อคำสั่งลงโทษเดิมถูกยกเลิกแล้ว จึงกำหนดให้จ่ายเงินเดือนในระหว่างที่ผู้ถูกลงโทษไม่ได้รับเนื่องจากถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก โดยให้เบิกจ่ายตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

❖ แบบ ดว. ๘/๓ เรื่องสั่งให้ผู้ถูก...(ปลดออก/ไล่ออก)...กลับเข้ารับราชการ และงดโทษให้ตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม

แบบ ดว. ๘/๓ ใช้สำหรับกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก และต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยว่าเห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ แต่กรณีเป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ จึงให้งดโทษภาคทัณฑ์โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือน แล้วแต่กรณี

สาระสำคัญ การมีคำสั่งใหม่ตามแบบ ดว. ๘/๓ มีลักษณะเดียวกันกับแบบ ดว. ๘/๒ การสั่งใหม่ให้เป็นไปตามมติหรือคำวินิจฉัยจึงมีลำดับเช่นเดียวกัน แต่เนื่องจากแบบ ดว. ๘/๓ เป็นการสั่งงดโทษภาคทัณฑ์ซึ่งไม่ใช่การสั่งลงโทษทางวินัย การแจ้งสิทธิในการโต้แย้งคำสั่งจึงกำหนดเป็น ๓ กรณี ตามข้อความในแบบ ดว. ๘/๓ ย่อหน้าที่ ๔ ดังนี้

๑. กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง ให้แจ้งสิทธิร้องทุกข์โดยใช้ข้อความว่า

> หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๒. กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรีหรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง ให้แจ้งสิทธิร้องทุกข์โดยใช้ข้อความว่า

> หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๓. กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ให้แจ้งสิทธิฟ้องศาลโดยใช้ข้อความว่า

> หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

❖ แบบ ดว. ๘/๔ เรื่อง สั่งงดโทษ กรณีออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่/สั่งยุติเรื่อง ให้ผู้ถูก...(ปลดออก/ไล่ออก)...ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

แบบ ดว. ๘/๔ ใช้สำหรับกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก และต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้ลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง (ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดเงินเดือน) หรือให้งดโทษ โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนแล้วแต่กรณี แต่ไม่สามารถมีคำสั่งใหม่ได้ เนื่องจากผู้ถูกลงโทษได้ออกจากราชการไปแล้วและมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการได้ เช่น ถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกในกรณีอื่นไปก่อนแล้ว หรือพ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ เป็นต้น จึง**สั่งงดโทษ**ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ หรือไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการได้เนื่องจากผู้ถูกสั่งถึงแก่ความตาย จึง**สั่งยุติเรื่อง**

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๘/๔ ได้กำหนดเหตุที่ไม่อาจสั่งให้ผู้ถูกลงโทษกลับเข้ารับราชการเป็น ๔ กรณี ดังนี้

๑. ผู้ถูกลงโทษพ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการอยู่ก่อนมีคำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้**สั่งงดโทษ**โดยใช้ข้อความ ดังนี้

> ผู้นี้เป็นผู้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕.. อยู่ก่อนมีคำสั่งลงโทษตามคำสั่งที่อ้างถึง จึงให้งดโทษ.....(ชื่อ)..... ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

๒. เมื่อถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกแล้วต่อมาผู้ถูกลงโทษมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ก่อนมีคำสั่งใหม่ ให้**สั่งงดโทษ**โดยใช้ข้อความ ดังนี้

หลังจากถูกลงโทษตามคำสั่งที่อ้างถึง ผู้นี้มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕.. เมื่อยกเลิกคำสั่งลงโทษดังกล่าวมีผลให้ผู้นี้เป็นผู้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕.. ก่อนมีคำสั่งใหม่นี้ จึงให้งดโทษ.....(ชื่อ)..... ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

๓. ผู้ถูกลงโทษถึงแก่ความตายก่อนมีคำสั่งใหม่ ให้**สั่งยุติเรื่อง**โดยใช้ข้อความว่า

ผู้นี้ได้ถึงแก่ความตาย ตั้งแต่วันที่.....ก่อนมีคำสั่งใหม่นี้ จึงให้ยุติเรื่อง .....(ชื่อ).....

๔. ผู้ถูกลงโทษเป็นผู้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นอยู่ก่อนมีคำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก เช่น ลาออกจากราชการ หรือได้ถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกในกรณีอื่นไปแล้ว เป็นต้น ให้**สั่งงดโทษ**โดยใช้ข้อความ ดังนี้

ผู้นี้เป็นผู้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นอยู่ก่อนแล้ว โดย.....(ระบุเหตุ[๒]).....ตั้งแต่วันที่.....จึงงดโทษให้.....(ชื่อ).....ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

เมื่อคำสั่งใหม่เป็นการสั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ ซึ่งไม่ใช่การลงโทษทางวินัย การแจ้งสิทธิในการโต้แย้งคำสั่งใหม่จึงไม่สามารถแจ้งสิทธิร้องทุกข์ได้ เนื่องจากการร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ร้องทุกข์จะต้องมีสถานภาพเป็นข้าราชการเท่านั้น ดังนั้น แบบ ดว. ๘/๔ จึงกำหนดให้แจ้งสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้ทำคำสั่งตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด แล้วแต่กรณี ดังนี้

◆ **กรณีเป็นการสั่งตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง/ก.พ.** ให้แจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่ง โดยใช้ข้อความ ดังนี้

> หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อผู้ทำคำสั่ง โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้ทำคำสั่งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

◆ **กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.** ให้แจ้งสิทธิฟ้องศาลโดยใช้ข้อความ ดังนี้

> หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

❖ แบบ ดว. ๘/๕ เรื่อง สั่งยกโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...และให้กลับเข้ารับราชการ

แบบ ดว. ๘/๕ ใช้สำหรับกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก และต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้ยกโทษ และสั่งให้ผู้ถูกลงโทษกลับเข้ารับราชการ

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๘/๕ เป็นการสั่งยกโทษตามมติหรือคำวินิจฉัยให้แก่ผู้ที่ออกจากราชการไปแล้วเนื่องจากถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก จึงมีลำดับในการสั่งใหม่ ดังนี้

๑. ยกโทษให้ผู้ถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกพ้นจากการเป็นผู้กระทำผิดวินัย

๒. ยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมที่สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก

๓. สั่งให้กลับเข้ารับราชการ

๔. ระบุวิธีการดำเนินการเกี่ยวกับโทษที่ได้รับไปแล้ว ซึ่งตามแบบ ดว. ๘/๕ เมื่อคำสั่งลงโทษเดิมถูกยกเลิกไปแล้ว จึงกำหนดให้จ่ายเงินเดือนในระหว่างที่ผู้ถูกลงโทษไม่ได้รับเนื่องจากถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก โดยให้เบิกจ่ายตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

ข้อสังเกต การสั่งยกโทษโดยให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมไม่ว่าจะเป็นกรณีที่สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการได้ (แบบ ดว. ๘/๕) หรือกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ (แบบ ดว. ๘/๖) ก็ถือว่าผู้นั้นไม่เคยได้รับโทษทางวินัยมาก่อนและพ้นจากการเป็นผู้กระทำผิดวินัย ดังนั้น แบบ ดว. ๘ ที่เป็นการสั่งยกโทษจึงไม่ได้กำหนดให้แจ้งสิทธิในการโต้แย้งคำสั่งใหม่ เนื่องจากการยกโทษไม่ได้กระทบสิทธิใด ๆ ของผู้ที่ถูกยกโทษ

❖ แบบ ดว. ๘/๖ เรื่อง สั่งยกโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

แบบ ดว. ๘/๖ ใช้สำหรับกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก และต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้ยกโทษ แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้ผู้ถูกลงโทษกลับเข้ารับราชการได้

สาระสำคัญ การมีคำสั่งใหม่ตามแบบ ดว. ๘/๖ มีลักษณะเดียวกันกับแบบ ดว. ๘/๕ การสั่งใหม่ให้เป็นไปตามมติหรือคำวินิจฉัยจึงมีลำดับเช่นเดียวกัน แต่เนื่องจากผู้ถูกลงโทษไม่อาจกลับเข้ารับราชการได้ตามเหตุเช่นเดียวกันกับการสั่งงดโทษตามแบบ ดว. ๘/๔ การสั่งใหม่ตามแบบ ดว. ๘/๖ นี้ จึงไม่ต้องสั่งให้ผู้ถูกลงโทษกลับเข้ารับราชการ แต่ให้ระบุเหตุให้ตรงกับกรณีที่ไม่อาจสั่งให้ผู้ถูกลงโทษกลับเข้ารับราชการ ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับ แบบ ดว. ๘/๔ ด้วย แต่เนื่องจากแบบ ดว. ๘/๖ นี้เป็นการสั่งยกโทษ จึงไม่ต้องอ้างบทอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่อย่างใด

<u>กลุ่มที่ ๒</u> การสั่งใหม่ จากโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง
เป็นโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง / ไม่ร้ายแรงสถานอื่น / งดโทษ / ยกโทษ
(แบบ ดว. ๘/๗ ถึง ดว. ๘/๑๔)

❖ แบบ ดว. ๘/๗ เรื่อง สั่งเพิ่มโทษ.....(ภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน)..... เป็น...(ปลดออก/ไล่ออก)...

แบบ ดว. ๘/๗ ใช้สำหรับกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน และต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้เพิ่มโทษเป็นปลดออกหรือไล่ออก แล้วแต่กรณี

สาระสำคัญ ในกรณีที่คำสั่งใหม่เป็นการเพิ่มโทษจากตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน เป็นปลดออกหรือไล่ออก แบบ ดว. ๘/๗ กำหนดให้เพิ่มข้อความในย่อหน้าที่ ๓ บทอาศัยอำนาจและการสั่งใหม่ ดังนี้

๑. ให้เพิ่มข้อ ๗๗ (๓) (ข) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องในกรณีเพิ่มโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน เป็นปลดออกหรือไล่ออกเท่านั้น (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๑) โดยให้คืนเงินที่ได้ตัดหรือลดไปแล้วนั้นให้ผู้นั้น

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...)...(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕)... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และ**ข้อ ๗๗ (๓) (ข)**[๑] ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ.... ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงสั่ง ดังนี้

๒. กรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน จำนวนเงินเดือนที่ต้องระบุตามข้อความในย่อหน้าที่ ๓ ข้อ ๒ ของแบบ ดว. ๘/๗ จะต้องเป็นเงินเดือนที่ปรับแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๓)

เช่น เมื่อครั้งถูกลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนตามคำสั่งลงโทษเดิม ได้รับเงินเดือน ๑๗,๕๐๐ บาท และถูกงดการเลื่อนเงินเดือนตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือนในรอบที่ถูกลงโทษ ต่อมาอีก ๒ ปี ได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้เพิ่มโทษเป็นปลดออกหรือไล่ออก ซึ่งการที่จะออกคำสั่งใหม่เพิ่มโทษเป็นปลดออกหรือไล่ออกนั้น จะต้องยกเลิกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนเดิม เมื่อยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมแล้วย่อมมีผลทำให้ผู้นี้ไม่เคยถูกลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนมาก่อน และจะงดการเลื่อนเงินเดือนไม่ได้ ดังนั้น เงินเดือนในคำสั่งจึงต้องปรับใหม่ตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน ซึ่งหากเงินเดือนปรับใหม่แล้วคำนวณได้เป็นเงิน ๑๙,๐๐๐ บาท ให้นำเงินเดือนที่ปรับใหม่ไประบุในข้อ ๒ ของแบบ ดว. ๘/๗ ดังนี้

๒. ลงโทษ...(ปลด/ไล่).....(ชื่อ).....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน)..... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... **เงินเดือน ๑๙,๐๐๐ บาท** ออกจากราชการ

๓. ให้เพิ่มข้อความเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินเดือนที่ได้ตัดหรือลดคืนให้แก่ผู้ถูกลงโทษเนื่องจากคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนได้ถูกยกเลิกไปโดยคำสั่งใหม่นี้แล้ว

๓. เงินเดือนที่ได้.....(ตัด/ลด).....ไปแล้วตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้ดำเนินการเบิกจ่ายคืนให้.....(ชื่อ).....ต่อไป

❖ แบบ ดว. ๘/๘ เรื่อง สั่งเพิ่มโทษ...(ภาคทัณฑ์เป็นตัดเงินเดือน/ภาคทัณฑ์เป็นลดเงินเดือน/ตัดเงินเดือนเป็นลดเงินเดือน)...

แบบ ดว. ๘/๘ แบ่งเป็น ๒ กรณี ได้แก่

๑. กรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษภาคทัณฑ์และต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้เพิ่มโทษเป็นตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน แล้วแต่กรณี

๒. กรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษตัดเงินเดือนและต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้เพิ่มโทษเป็นลดเงินเดือน

สาระสำคัญ ในส่วนของการสั่งใหม่หลังจากอ้างบทอาศัยอำนาจแล้ว **การระบุเงินเดือนตามข้อความในย่อหน้าที่ ๓ ข้อ ๒ ของแบบ ดว. ๘/๘ จะมี ๒ แบบ** ดังนี้

๑. กรณี**เพิ่มโทษจากภาคทัณฑ์**เป็นตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน จำนวน**เงินเดือนที่จะต้องระบุ คือ เงินเดือนปัจจุบัน**

๒. กรณี**เพิ่มโทษจากตัดเงินเดือน**เป็นลดเงินเดือน จำนวน**เงินเดือนที่จะต้องระบุ**จะต้องเป็น**เงินเดือนที่ปรับแล้ว**ตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๒) เช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๘/๗

๒. ลงโทษ...(ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน).....(ชื่อ).....ตำแหน่ง..... (ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน)..... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....**เงินเดือน.....บาท**[๒] ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาทที่ได้รับในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม.....(เป็นจำนวนเงินที่ตัดเดือนละ.....บาท เป็นเวลา.....เดือน/เป็นจำนวนเงินที่ลด.....บาท และลดแล้วให้ได้รับเงินเดือน .....บาท[๓]).....

สำหรับ**การคิดคำนวณจำนวนเงินเดือนที่จะต้องตัดหรือลด ให้คิดคำนวณจากเงินเดือนเดิมในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม** เมื่อคำนวณได้แล้วให้นำมาตัดหรือลดจากเงินเดือนที่ได้รับในปัจจุบัน หรือเงินเดือนที่มีการปรับใหม่ตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน ในกรณีที่ต้องปรับเงินเดือนใหม่ เช่น เมื่อครั้งถูกลงโทษตัดเงินเดือนตามคำสั่งลงโทษเดิม ได้รับเงินเดือน ๑๗,๕๐๐ บาท และถูกงดการเลื่อนเงินเดือนตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือนในรอบที่ถูกลงโทษ ต่อมาอีก ๒ ปี ได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้เพิ่มโทษเป็นลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๒ ซึ่งการที่จะออกคำสั่งใหม่เพิ่มโทษเป็นลดเงินเดือนนั้น จะต้องยกเลิกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนเดิม เมื่อยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมแล้วย่อมมีผลทำให้ผู้นี้ไม่เคยถูกลงโทษตัดเงินเดือนมาก่อน และจะงดการเลื่อนเงินเดือนไม่ได้ ดังนั้นจึงต้องปรับเงินเดือนใหม่ตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน หากเงินเดือนที่ปรับใหม่แล้วคิดเป็นเงิน ๑๙,๐๐๐ บาท ในการคำนวณเพื่อลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๒ ให้คิดคำนวณจากเงินเดือน ๑๗,๕๐๐ บาท ซึ่งเป็นเงินเดือนในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม คือ โทษตัดเงินเดือน โดยคิดเป็นเงิน ๓๕๐ บาท หลังจากนั้น

ให้นำไปลดจากอัตราเงินเดือนที่ปรับใหม่แล้วคือ ๑๙,๐๐๐ บาท ก็จะได้รับเงินเดือนหลังจากที่ลดเงินเดือนร้อยละ ๒ แล้ว เป็นเงิน ๑๘,๖๕๐ บาท

๒. ลงโทษลดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน)..... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... **เงินเดือน ๑๙,๐๐๐ บาท ในอัตราร้อยละ ๒ ของเงินเดือน ๑๗,๕๐๐ บาท ที่ได้รับในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม เป็นจำนวนเงินที่ลด ๓๕๐ บาท และลดแล้วให้ได้รับเงินเดือน ๑๘,๖๕๐ บาท**

ส่วนข้อความในย่อหน้าที่ ๓ ข้อ ๓ ของแบบ ดว. ๘/๘ ใช้สำหรับกรณีเพิ่มโทษตัดเงินเดือนเป็นลดเงินเดือน จึงกำหนดให้เบิกจ่ายเงินเดือนที่ได้ตัดไว้ตามคำสั่งแรกคืนให้แก่ผู้ถูกลงโทษ เนื่องจากคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนได้ถูกยกเลิกไปโดยคำสั่งใหม่นี้แล้ว

๓. เงินเดือนที่ได้ตัดไปแล้วตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้ดำเนินการเบิกจ่ายคืนให้.....(ชื่อ)..... ต่อไป

❖ แบบ ดว. ๘/๙ เรื่อง สั่งลดโทษ...(ลดเงินเดือนเป็นภาคทัณฑ์/ลดเงินเดือนเป็นตัดเงินเดือน/ตัดเงินเดือนเป็นภาคทัณฑ์)...

แบบ ดว. ๘/๙ แบ่งเป็น ๒ กรณี ได้แก่

๑. กรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษลดเงินเดือนและต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้ลดโทษเป็นภาคทัณฑ์หรือตัดเงินเดือน แล้วแต่กรณี

๒. กรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษตัดเงินเดือนและต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้ลดโทษเป็นภาคทัณฑ์

สาระสำคัญ มีลักษณะเช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๘/๘

❖ แบบ ดว. ๘/๑๐ เรื่อง สั่ง...(เพิ่มอัตราโทษ/ลดอัตราโทษ)...ของโทษลดเงินเดือน

แบบ ดว. ๘/๑๐ ใช้สำหรับกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษลดเงินเดือน และต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้ลงโทษลดเงินเดือนโดยเพิ่มหรือลดอัตราของโทษลดเงินเดือน

สาระสำคัญ มีลักษณะเช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๘/๘ สำหรับอัตราโทษของโทษลดเงินเดือน หมายถึง อัตราร้อยละ ๒ หรือ ๔ โดยให้คิดคำนวณจำนวนเงินที่จะลดจากเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิมแล้วนำไปลดเงินเดือนปัจจุบันที่ปรับแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน

❖ แบบ ดว. ๘/๑๑ เรื่อง สั่ง...(เพิ่มอัตราโทษ/ลดอัตราโทษ)...ของโทษตัดเงินเดือน

แบบ ดว. ๘/๑๑ ใช้สำหรับกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษตัดเงินเดือน และต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้ลงโทษตัดเงินเดือนโดยเพิ่มหรือลด**อัตราโทษ**ของโทษตัดเงินเดือน หรือเพิ่มหรือลด**จำนวนเดือน**ของโทษตัดเงินเดือน

สาระสำคัญ มีลักษณะเช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๘/๘ สำหรับอัตราโทษของโทษตัดเงินเดือน หมายถึง อัตราร้อยละ ๒ หรือ ๔ และหมายถึงจำนวนเดือนที่จะตัดเงินเดือน โดยให้คิดคำนวณจำนวนเงินที่จะตัดจากเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิมแล้วนำไปตัดเงินเดือนปัจจุบันที่ปรับแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน

❖ แบบ ดว. ๘/๑๒ เรื่อง สั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ให้ผู้ถูกลงโทษ..... (ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน).....

แบบ ดว. ๘/๑๒ ใช้สำหรับกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน และต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยว่าเห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ แต่กรณีเป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ จึงสั่งงดโทษภาคทัณฑ์ โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือน

สาระสำคัญ การระบุเงินเดือนและเบิกจ่ายเงินเดือนที่ได้ตัดหรือลดไว้คืนให้แก่ผู้ถูกลงโทษ มีลักษณะเช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๘/๘ แต่คำสั่งงดโทษใหม่นี้ไม่ใช่การลงโทษทางวินัย การแจ้งสิทธิในการโต้แย้งคำสั่งใหม่ของแบบ ดว. ๘/๑๒ จึงแบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑. กรณีผู้บังคับบัญชาดำเนินการตามมติ อ.ก.พ.กระทรวง หรือ ก.พ. กำหนดให้แจ้งสิทธิร้องทุกข์ต่อปลัดกระทรวง หรือ ก.พ.ค. แล้วแต่กรณี

๒. กรณีผู้บังคับบัญชาดำเนินการตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กำหนดให้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

❖ แบบ ดว. ๘/๑๓ เรื่อง สั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ให้ผู้ถูกลงโทษภาคทัณฑ์

แบบ ดว. ๘/๑๓ ใช้สำหรับกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ และต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้งดโทษภาคทัณฑ์ โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือน

สาระสำคัญ จำนวนเงินเดือนที่ต้องระบุตามข้อความในย่อหน้าที่ ๓ ข้อ ๒ ของแบบ ดว. ๘/๑๓ ให้ระบุเป็นจำนวนเงินเดือนปัจจุบัน เนื่องจากโทษภาคทัณฑ์เป็นโทษทางวินัยที่ไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะถูกงดการเลื่อนเงินตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือนจึงไม่มีการปรับเงินเดือนใหม่แต่อย่างใด

> ๒. งดโทษ.....(ชื่อ).....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน)..... สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....**เงินเดือน.....บาท** โดยให้...(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน[๓])...

❖ แบบ ดว. ๘/๑๔ เรื่อง สั่งยกโทษ...(ภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน)...

แบบ ดว. ๘/๑๔ ใช้สำหรับกรณีที่คำสั่งลงโทษเดิมเป็นการสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน และต่อมาได้รับแจ้งมติหรือคำวินิจฉัยให้ยกโทษ

สาระสำคัญ การมีคำสั่งใหม่ (สั่งยกโทษ) ตามแบบ ดว. ๘/๑๔ มีลักษณะเดียวกันกับการมีคำสั่งใหม่ (สั่งยกโทษ) แบบ ดว. ๘/๕ ซึ่งเป็นแบบที่มีการลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรงมาก่อน ดังนั้น

การสั่งใหม่ให้เป็นไปตามมติหรือคำวินิจฉัยจึงมีลำดับการสั่งเช่นเดียวกัน เพียงแต่ไม่มีการสั่งให้กลับเข้ารับราชการตามแบบ ดว. ๘/๕ เท่านั้น เนื่องจากการสั่งตามแบบ ดว. ๘/๑๔ นี้ ผู้ถูกสั่งลงโทษเดิมยังคงรับราชการ

สำหรับกรณียกโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนให้เบิกจ่ายเงินเดือนที่ได้ตัดหรือลดไว้คืนให้แก่ผู้ถูกลงโทษด้วย เนื่องจากคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนได้ถูกยกเลิกไปโดยคำสั่งใหม่นี้แล้ว

****

หมวด ๘ ส่วนที่ ๑
คำสั่งให้พักราชการและคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน
แบบ ดว. ๙/๑ ถึง ดว. ๙/๕

แบบคำสั่งตามหมวด ๘ ส่วนที่ ๑ นี้ (แบบ ดว. ๙) เป็นแบบคำสั่งสำหรับการสั่งให้พักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยแบ่งออกเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑. สั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ในกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

๒. สั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ในกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

แบบ ดว. ๙ มีจำนวน ๕ แบบ โดยแบ่งเป็น ๓ กลุ่ม ดังนี้

<u>กลุ่มที่ ๑</u> การสั่งพักราชการ

ดว. ๙/๑ เรื่อง ให้พักราชการ กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

ดว. ๙/๒ เรื่อง ให้พักราชการ กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

<u>กลุ่มที่ ๒</u> การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ดว. ๙/๓ เรื่อง การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

ดว. ๙/๔ เรื่อง การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

<u>กลุ่มที่ ๓</u> การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแทนการสั่งพักราชการ

ดว. ๙/๕ เรื่อง ให้ออกจากราชการไว้ก่อนแทนการสั่งพักราชการ

คำอธิบาย

<u>กลุ่มที่ ๑</u> การสั่งให้พักราชการ กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา (แบบ ดว. ๙/๑ ถึงแบบ ดว. ๙/๒)

❖ แบบ ดว. ๙/๑ เรื่อง ให้พักราชการ กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

แบบ ดว. ๙/๑ ใช้สำหรับการสั่งพักราชการ กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๙/๑ มีสาระสำคัญ ดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> ข้อมูลของผู้ถูกสั่งพักราชการ

แบ่งเป็น ๒ ส่วน ได้แก่

ส่วนแรก เป็นข้อมูลเกี่ยวกับชื่อนามสกุล เลขประจำตัวประชาชน ตำแหน่ง สังกัด เลขที่ตำแหน่ง และเงินเดือนของผู้ถูกสั่งพักราชการ

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ๑).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง๒.....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....ในเรื่อง..... (สรุปเรื่องที่ถูกตั้งกรรมการสอบสอบสวนถ้ามีหลายเรื่องให้สรุปทุกเรื่อง).....และมีเหตุให้พักราชการ คือ...(ระบุเหตุที่จะสั่งพักราชการ ตามข้อ ๗๘ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖) .....

ส่วนที่สอง เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน และเหตุแห่งการสั่งพักราชการตามข้อ ๗๘ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งต้องระบุเหตุแห่งการสั่งพักราชการให้ชัดเจน เช่น

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท **มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง[๒].....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....ในเรื่อง ยักยอกเงินค่าธรรมเนียมในการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว และมีเหตุให้พักราชการ คือ หากให้คงอยู่ในหน้าที่ราชการต่อไปจะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณา และอาจเกิดการเสียหายแก่ราชการ**

ข้อสังเกต ถ้าถูกตั้งกรรมการสอบสวนหลายสำนวน และมีเหตุให้พักราชการได้ทุกสำนวน ให้ระบุเรื่องและคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทุกสำนวน (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๒)

ย่อหน้าที่ ๒ บทอาศัยอำนาจและการสั่งพักราชการ

เป็นการระบุฐานอำนาจตามกฎหมาย และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องในการออกคำสั่งพักราชการ รวมถึงวันที่คำสั่งพักราชการมีผล ซึ่งการสั่งพักราชการต้องสั่งให้มีผลตั้งแต่วันที่ออกคำสั่งเป็นต้นไปตามข้อ ๘๑ แต่ถ้ามีเหตุตามข้อ ๘๑ (๑) หรือ (๒) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ก็สามารถสั่งพักราชการย้อนหลังได้ เช่น

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๘ และ**ข้อ ๘๑ (๑)** ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

จึงสั่งให้.....(ชื่อ).....พักราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่**วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ซึ่งเป็นวันที่ต้องจำคุกโดยคำพิพากษา เป็นต้นไป**

<u>ย่อหน้าที่ ๓</u> การแจ้งสิทธิร้องทุกข์

เป็นการระบุสิทธิในการร้องทุกข์ของผู้ถูกสั่งพักราชการตามมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งต้องเลือกให้ถูกต้องตรงกับกรณี โดยแบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑. กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

> หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อ**ปลัดกระทรวง**ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่าน หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๒. กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรีหรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง ให้ใช้ข้อความดังนี้

> หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึง**ประธาน ก.พ.ค.** โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

❖ แบบ ดว. ๙/๒ เรื่อง ให้พักราชการ กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

แบบ ดว. ๙/๒ ใช้สำหรับการสั่งพักราชการ กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๙/๒ มีสาระสำคัญคล้ายกับแบบ ดว. ๙/๑ ทั้งในส่วนที่ต้องระบุเหตุแห่งการสั่งพักราชการตามข้อ ๗๘ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ บทอาศัยอำนาจและการสั่งพักราชการ วันที่คำสั่งพักราชการมีผล รวมทั้งการแจ้งสิทธิในการร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่มีส่วนที่แตกต่างกันดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> ข้อมูลของผู้ถูกสั่งให้พักราชการ

แบบคำสั่งนี้เป็นการสั่งให้พักราชการในกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ดังนั้น ในการสั่งพักราชการจึงให้ระบุรายละเอียดที่ถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาลหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญาจนตกเป็นผู้ต้องหา โดยให้สรุปเรื่องที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญาอย่างสั้น ๆ เช่น

> ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน..... บาท **มีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาล<u>อาญา คดีหมายเลขดำที่ ๑๒๓๔/๒๕๖๔</u> ในเรื่อง<u>ได้ร่วมกันกับนาย ก. และนาย ข. ชิงทรัพย์ (โทรศัพท์มือถือ) ของผู้อื่น</u> และมีเหตุให้พักราชการ คือ <u>เป็นผู้ถูกจับในคดีอาญาและได้ถูกควบคุมตัวเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๔ จนถึงปัจจุบัน</u>**

ข้อสังเกต ถ้ามีกรณีถูกฟ้องหรือต้องหาคดีอาญาหลายคดีและมีเหตุให้พักราชการได้ทุกคดีให้ระบุทุกคดี (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๒)

<u>กลุ่มที่ ๒</u> การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา (แบบ ดว. ๙/๓ ถึงแบบ ดว. ๙/๔)

❖ แบบ ดว. ๙/๓ เรื่อง ให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

แบบ ดว. ๙/๓ ใช้สำหรับการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๙/๓ มีสาระสำคัญ ดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> ข้อมูลของผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

แบ่งเป็น ๒ ส่วน ได้แก่

ส่วนแรก เป็นข้อมูลเกี่ยวกับชื่อนามสกุล เลขประจำตัวประชาชน ตำแหน่ง สังกัด เลขที่ตำแหน่ง และเงินเดือนของผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ๑).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง๒.....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....ในเรื่อง.....(สรุปเรื่องที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน ถ้ามีหลายเรื่องให้สรุปทุกเรื่อง).....และมีเหตุที่จะให้ออกจากราชการไว้ก่อน คือ...(ระบุเหตุที่จะสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ตามข้อ ๗๘ ประกอบข้อ ๘๓ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖)....

ส่วนที่สอง เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน และเหตุแห่งการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามข้อ ๗๘ ประกอบข้อ ๘๓ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ โดยต้องระบุเหตุแห่งการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนให้ชัดเจน เช่น

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท **มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง[๒].....ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....ในเรื่อง.....(สรุปเรื่องที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน ถ้ามีหลายเรื่องให้สรุปทุกเรื่อง).....และมีเหตุให้ออกจากราชการไว้ก่อน คือ <u>หากให้คงอยู่ในหน้าที่ราชการต่อไปจะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณา และอาจเกิดการเสียหายแก่ราชการ</u>**

ข้อสังเกต ถ้าถูกตั้งกรรมการสอบสวนหลายสำนวน และมีเหตุให้สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้ทุกสำนวน ให้ระบุเรื่องและคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทุกสำนวน (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๒)

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> การพิจารณาของผู้บังคับบัญชา

เป็นการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ว่าการสอบสวนพิจารณาจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ตามข้อ ๘๓ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

กรณีที่.....(ชื่อ).....ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน นั้น พิจารณาเห็นว่า**การสอบสวนพิจารณาจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว** สมควรให้ผู้นี้ออกจากราชการไว้ก่อน

<u>ย่อหน้าที่ ๓</u> บทอาศัยอำนาจและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

เป็นการระบุฐานอำนาจตามกฎหมาย และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องในการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนรวมถึงวันที่คำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนมีผล โดยการสั่งให้ออกราชการไว้ก่อน

ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ต้องสั่งให้มีผลตั้งแต่วันที่ออกคำสั่งเป็นต้นไป แต่ถ้ามีเหตุตามข้อ ๘๑ (๑) หรือ (๒) ของกฎ ก.พ. ดังกล่าว ก็ต้องสั่งให้มีผลตั้งแต่วันที่กำหนดดังกล่าว เช่น

> ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๘ **ข้อ ๘๑ (๑)** ข้อ ๘๓ และข้อ ๘๔ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖
>
> จึงสั่งให้.....(ชื่อ).....ออกจากราชการไว้ก่อน
>
> **ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ซึ่งเป็นวันที่ต้องจำคุกตามคำพิพากษา เป็นต้นไป**

ย่อหน้าที่ ๔ การแจ้งสิทธิร้องทุกข์

เป็นการระบุสิทธิในการร้องทุกข์ของผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยแบ่งเป็น ๒ กรณี ซึ่งมีข้อความเช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๙/๑

❖ แบบ ดว. ๙/๔ เรื่อง ให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

แบบ ดว. ๙/๔ ใช้สำหรับการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๙/๔ มีสาระสำคัญคล้ายกับแบบ ดว. ๙/๓ ทั้งในส่วนที่ต้องระบุเหตุแห่งการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามข้อ ๗๘ ประกอบข้อ ๘๓ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ วันที่คำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนมีผล รวมทั้งการแจ้งสิทธิในการร้องทุกข์ ตามมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่มีส่วนที่แตกต่างกัน ดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> ข้อมูลของผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

แบบคำสั่งนี้เป็นการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนในกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ดังนั้น ในการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนจึงให้ระบุรายละเอียดที่ถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาลหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญาจนตกเป็นผู้ต้องหา โดยให้สรุปเรื่องที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญาอย่างสั้นๆ เช่น

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ๑).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท **มีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาล<u>อาญา</u> คดีหมายเลขดำที่ <u>๑๒๓๔/๒๕๖๔</u> ในเรื่อง<u>ได้ร่วมกันกับนาย ก. และนาย ข. ชิงทรัพย์ (โทรศัพท์มือถือ) ของผู้อื่น</u> และมีเหตุให้ออกจากราชการไว้ก่อน คือ <u>เป็นผู้ถูกจับในคดีอาญาและได้ถูกควบคุมเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๔ จนถึงปัจจุบัน</u>**

ข้อสังเกต ถ้ามีกรณีถูกฟ้องหรือต้องหาคดีอาญาหลายคดีและมีเหตุให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้ทุกคดีให้ระบุทุกคดี (ตามคำอธิบายในหมายเหตุ ๒)

<u>กลุ่มที่ ๓</u> การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน แทนการสั่งพักราชการ (แบบ ดว. ๙/๕)

❖ แบบ ดว. ๙/๕ เรื่อง ให้ออกจากราชการไว้ก่อน แทนการสั่งพักราชการ

แบบ ดว. ๙/๕ ใช้สำหรับการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแทนการสั่งพักราชการ โดยแบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑. กรณีสั่งพักราชการในกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน ต่อมาผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เห็นว่าการสอบสวนพิจารณาจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว และจะสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

๒. กรณีการสั่งพักราชการในกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ต่อมาผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เห็นว่าการดำเนินคดีจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว และจะสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ดังนั้น แบบคำสั่งนี้จึงต้องเลือกข้อความให้ถูกต้องตรงกับกรณีที่ดำเนินการด้วย

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๙/๕ มีสาระสำคัญ ดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> อ้างถึงคำสั่งพักราชการเดิม

เป็นการอ้างถึงคำสั่งพักราชการเดิมก่อนที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ จะสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามคำสั่งนี้ โดยแบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑. คำสั่งเดิมเป็นคำสั่งพักราชการในกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่...../๒๕....สั่ง ณ วันที่.....
ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....
(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน..... .....บาท
พักราชการ **ในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง .....ที่...../๒๕....สั่ง ณ วันที่.....**โดยให้พักราชการ ตั้งแต่วันที่..... เป็นต้นไป

๒. คำสั่งเดิมเป็นคำสั่งพักราชการในกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่...../๒๕....สั่ง ณ วันที่.....
ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....
(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน..... ..บาท
พักราชการ **ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาล.....คดีหมายเลขดำที่...../ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาจนตกเป็นผู้ต้องหา** โดยให้พักราชการ ตั้งแต่วันที่..... เป็นต้นไป

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> การพิจารณาของผู้บังคับบัญชา

เป็นการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ว่าการดำเนินการสอบสวนหรือพิจารณา หรือการดำเนินคดีที่ดำเนินการอยู่นั้น จะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว ตามข้อ ๘๓ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งการพิจารณาดังกล่าวจะแบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑. กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

บัดนี้ **พิจารณาเห็นว่าการสอบสวนพิจารณา**จะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว สมควรให้.....(ชื่อ)..... ออกจากราชการไว้ก่อน

๒. กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

บัดนี้ **พิจารณาเห็นว่าการดำเนินคดี**จะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว สมควรให้.....(ชื่อ)..... ออกจากราชการไว้ก่อน

<u>ย่อหน้าที่ ๓</u> บทอาศัยอำนาจและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแทนการสั่งพักราชการ

เป็นการระบุฐานอำนาจตามกฎหมาย และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องในการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแทนการสั่งพักราชการ โดยในส่วนของวันที่คำสั่งมีผลนั้นจะต้องสั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งพักราชการ ตามข้อ ๘๔ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ เช่น

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๘๓ และข้อ ๘๔ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

จึงสั่งให้.....(ชื่อ).....ออกจากราชการไว้ก่อน แทนการสั่งพักราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ **<u>๑ กรกฎาคม ๒๕๖๔</u> ซึ่งเป็นวันสั่งพักราชการ** เป็นต้นไป

<u>ย่อหน้าที่ ๔</u> การแจ้งสิทธิร้องทุกข์

เป็นการแจ้งสิทธิร้องทุกข์ของผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแทนการสั่งพักราชการ ตามมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยแบ่งเป็น ๒ กรณี ซึ่งมีข้อความเช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๙/๑

****

หมวด ๘ ส่วนที่ ๒
คำสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ และคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ตามผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดี แบบ ดว. ๑๐/๑ ถึง ดว. ๑๐/๓

แบบคำสั่งตามหมวด ๘ ส่วนที่ ๒ นี้ (แบบ ดว. ๑๐) เป็นแบบคำสั่งที่ใช้สำหรับการสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการและคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ตามผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดี กรณีมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง และได้สั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยหรือผลการพิจารณาคดีของศาลถึงที่สุดแล้วเห็นว่า ไม่ได้กระทำผิดหรือกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ซึ่งต้องสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ

แบบ ดว. ๑๐ มีจำนวน ๓ แบบ ดังนี้

๑) ดว. ๑๐/๑ เรื่อง ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนกลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)....และดำเนินการตามมาตรา ๙๖

๒) ดว. ๑๐/๒ เรื่อง ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนกลับเข้า... (ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)...และสั่งยุติเรื่องที่ถูกกล่าวหา

๓) ดว. ๑๐/๓ เรื่องให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)....ในกรณีที่....(ถูกฟ้องคดีอาญา/ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา)....กลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)...

คำอธิบาย

❖ แบบ ดว. ๑๐/๑ เรื่อง ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนกลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)....และดำเนินการตามมาตรา ๙๖

แบบ ดว. ๑๐/๑ ใช้สำหรับกรณีการสั่งให้ผู้ถูกสั่งให้พักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ และดำเนินการลงโทษหรืองดโทษทางวินัยตามมาตรา ๙๖ ต่อไป

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๑๐/๑ มีสาระสำคัญดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> อ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

เป็นการอ้างถึงคำสั่งเดิมของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ที่ได้สั่งให้พักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน ในกรณีถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่.../๒๕...สั่ง ณ วันที่.....ให้.....(ชื่อ)..... เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ)..... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท **...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน** ตามคำสั่ง .....ที่.../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....ในเรื่อง[๑]..... ..... โดยให้.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)..... ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> ผลการพิจารณา

แบ่งเป็น ๒ กรณี ได้แก่กรณีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เป็นผู้พิจารณาตามมาตรา ๙๓ วรรคสอง และกรณี อ.ก.พ. สามัญ เป็นผู้พิจารณาตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง ดังนี้

๑. กรณีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เป็นผู้พิจารณา

บัดนี้ **พิจารณาเห็นว่า.....(ชื่อ).....** กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีเมื่อครั้ง.....(ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ โดยสรุปว่า ขณะดำรงตำแหน่งใด ส่วนราชการใด กระทำการอย่างไร เมื่อใด เป็นกรณีความผิดฐานใด ตามมาตราใด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และควรได้รับโทษสถานโทษและอัตราโทษใด หรือควรงดโทษให้เพราะเหตุใด).....

๒. กรณี อ.ก.พ. สามัญ เป็นผู้พิจารณา

บัดนี้ **อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.).....ในการประชุมครั้งที่..../๒๕....เมื่อวันที่..... พิจารณาและมีมติว่า.....(ชื่อ).....** กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีเมื่อครั้ง.....(ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ โดยสรุปว่า ขณะดำรงตำแหน่งใด ส่วนราชการใด กระทำการอย่างไร เมื่อใด เป็นกรณีความผิดฐานใด ตามมาตราใด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และควรได้รับโทษสถานโทษและอัตราโทษใด หรือควรงดโทษให้เพราะเหตุใด).....

<u>ย่อหน้าที่ ๓</u> บทอาศัยอำนาจและการสั่ง

เป็นการระบุฐานอำนาจตามกฎหมาย และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องกับการสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ และการสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหรืองดโทษ สำหรับการสั่งตามแบบ ดว. ๑๐/๑ มีลำดับการสั่ง ดังนี้

๑) สั่งให้ผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ โดยระบุวันที่ให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการไว้ด้วย ซึ่งต้องไม่ก่อนวันที่ออกคำสั่ง ทั้งนี้ เป็นการระบุให้ทราบถึงวันที่ผู้ถูกสั่งได้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับสถานภาพการเป็นข้าราชการของผู้ถูกสั่งแต่อย่างใด

๑. ให้.....(ชื่อ).....**กลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)**... ในตำแหน่ง[๒] ประเภท.....ระดับ.....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๓]).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท **ทั้งนี้ ตั้งแต่..... เป็นต้นไป**[๔]

ข้อสังเกต

คำว่า **"กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ"** ใช้สำหรับกรณีสั่งพักราชการ เนื่องจากผู้ถูกสั่งพักราชการจะพ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นการชั่วคราวเท่านั้น ไม่ได้พ้นจากการเป็นข้าราชการ ส่วนคำว่า **"กลับเข้ารับราชการ"** ใช้สำหรับกรณีสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เนื่องจากผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนจะพ้นจากการเป็นข้าราชการทันที แม้เป็นการชั่วคราวก็ตาม

๒) สั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหรือสั่งงดโทษโดยให้เลือกใช้ให้ตรงกับกรณี ดังนี้

◆ **กรณีลงโทษลดเงินเดือน** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

๒. ให้ลงโทษลดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน .....บาท เป็นจำนวนเงินที่ลด.....บาท[๕] และลดแล้วให้ได้รับเงินเดือน.....บาท ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

◆ **กรณีลงโทษตัดเงินเดือน** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

> ๒. ให้ลงโทษตัดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน .....บาท เป็นจำนวนเงินที่ตัดเดือนละ.....บาท[๕] เป็นเวลา.....เดือน
>
> ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

◆ **กรณีลงโทษภาคทัณฑ์** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

> ๒. ให้ลงโทษภาคทัณฑ์ .....(ชื่อ).....
>
> ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

◆ **กรณีงดโทษ** ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

> ๒. ให้งดโทษ.....(ชื่อ).....โดยให้....(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน[๖]).....

๓) สั่งวิธีการเกี่ยวกับเงินเดือนระหว่างถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

> ๓. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้จ่ายได้เมื่อกรณีถึงที่สุดตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

ข้อสังเกต เมื่อมีการสั่งให้ผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ และผลการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ย่อมทำให้ผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนมีสิทธิได้รับเงินเดือนในระหว่างที่ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน แต่ให้จ่ายเมื่อกรณีถึงที่สุดตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนของผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

<u>ย่อหน้าที่ ๔</u> การแจ้งสิทธิอุทธรณ์หรือร้องทุกข์

เป็นการระบุสิทธิในการโต้แย้งคำสั่งของผู้ถูกลงโทษหรือผู้ถูกงดโทษ ซึ่งสามารถแบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑. กรณีสั่งลงโทษ ให้แจ้งสิทธิอุทธรณ์ ดังนี้

> หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๒. กรณีสั่งงดโทษ ให้แจ้งสิทธิร้องทุกข์ โดยแบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

(๑) กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง ให้ใช้ข้อความดังนี้

> หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

(๒) กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี หรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

> หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค.ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

❖ แบบ ดว. ๑๐/๒ ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน กลับเข้า... (ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)...และสั่งยุติเรื่องที่ถูกกล่าวหา

แบบ ดว. ๑๐/๒ ใช้สำหรับกรณีการสั่งให้ผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ และสั่งยุติเรื่อง โดยแบบ ดว. ๑๐/๒ นี้มีลักษณะคล้ายกับแบบ ดว. ๑๐/๑ ไม่ว่าจะเป็นการอ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการเดิม การอ้างถึงผลการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาหรือของ อ.ก.พ. สามัญ และการสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ เพียงแต่แบบ ดว. ๑๐/๒ จะเป็นการสั่งยุติเรื่อง เนื่องจากผลการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนไม่ได้กระทำผิดวินัย การอ้างบทอาศัยอำนาจจึงอ้างในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการยุติเรื่องเท่านั้น และไม่มีการแจ้งสิทธิในการโต้แย้งคำสั่ง เนื่องจากเป็นคำสั่งที่ไม่กระทบสิทธิของผู้ถูกสั่งยุติเรื่อง

❖ แบบ ดว. ๑๐/๓ เรื่องให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)....ในกรณีที่ ....(ถูกฟ้องคดีอาญา/ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา)....กลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)...

แบบ ดว. ๑๐/๓ ใช้สำหรับกรณีการสั่งผู้ถูกให้พักราชการหรือให้ออกจากราชการกรณีถูกฟ้องหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการเนื่องจากผลแห่งคดีถึงที่สุดแล้วไม่สามารถลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงได้

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๑๐/๓ มีสาระสำคัญ ดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> อ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

เป็นการอ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา จึงต้องเลือกข้อความให้ตรงกับกรณี

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕....สั่ง ณ วันที่.....
ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ
ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....
เงินเดือน.....บาท**....(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่....(ถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาล.....คดีหมายเลขดำที่...../ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาจนตกเป็นผู้ต้องหา)....**
โดยให้....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).... ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> ผลการพิจารณาคดีอาญา

เป็นการอ้างถึงผลการพิจารณาของคดีอาญา แบ่งเป็น ๓ กรณี ได้แก่

๑) กรณีศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก แต่ศาลให้รอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษ หรือให้รับโทษอย่างอื่น

เป็นกรณีที่ศาลให้รอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษ หรือให้รับโทษอย่างอื่น โดยคำว่า “**ให้รับโทษ...(อย่างอื่น)**” หมายถึง โทษอย่างอื่นที่ไม่ใช่โทษประหารชีวิตและโทษจำคุก เช่น โทษกักขัง หรือโทษปรับ เป็นต้น

บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยศาล.....มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่.....คดีหมายเลขแดงที่..... พิพากษาว่า.....(ชื่อ).....กระทำผิดอาญาฐาน...(รวมทั้งความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ)...จนได้รับโทษ...(จำคุก/หนักกว่าจำคุก)... แต่**ศาล...(รอการกำหนดโทษ/รอการลงโทษ/ให้รับโทษ...(อย่างอื่น)**...).....

๒) กรณีศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด โดยไม่ได้วินิจฉัยว่าผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนกระทำผิดอาญาตามที่ถูกฟ้อง

เป็นกรณีที่ศาลไม่ได้วินิจฉัยว่าผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนกระทำผิดอาญาตามที่ถูกฟ้อง เช่น ศาลมีคำพิพากษาให้ยกฟ้องเนื่องจากคดีขาดอายุความ หรือผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้เสียหาย เป็นต้น

บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยศาล..... มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่ ..... คดีหมายเลขแดงที่..... **มิได้วินิจฉัยว่า.....(ชื่อ).....กระทำผิดอาญา** โดยพิพากษาว่า.....(ระบุสาระสำคัญของคำพิพากษา).....

๓) กรณีคดีถึงที่สุดโดยไม่ได้มีการฟ้องคดีอาญาในกรณีที่ผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนตกเป็นผู้ต้องหา

เป็นกรณีคดีถึงที่สุดโดยไม่ได้มีการฟ้องคดีอาญา หมายถึง กรณีที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน แต่ผลสุดท้ายไม่ได้มีการยื่นฟ้องเป็นคดีอาญาต่อศาล เช่น พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้อง เนื่องจากเห็นว่าพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะรับฟังว่ากระทำผิดอาญา เป็นต้น

บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดย**มิได้มีการฟ้องคดีอาญา**ในกรณีที่.....(ชื่อ)..... ตกเป็นผู้ต้องหานั้น โดย.....(ระบุเหตุที่ไม่มีการฟ้อง).....

<u>ย่อหน้าที่ ๔</u> บทอาศัยอำนาจและการสั่ง

เป็นการระบุฐานอำนาจตามกฎหมาย และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องกับการสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ สำหรับการสั่งตามแบบ ดว. ๑๐/๓ มีลำดับการสั่งดังนี้

๑) สั่งให้ผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ แล้วแต่กรณี

๒) สั่งเกี่ยวกับเงินเดือนระหว่างถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

หมายเหตุ กรณีตามแบบ ดว. ๑๐/๓ นี้ หากผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีที่ถูกฟ้องหรือต้องหานั้นแม้ผลแห่งคดีถึงที่สุดแล้วไม่สามารถนำมาลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงได้ก็ตาม **แต่หากเห็นว่าพฤติการณ์ดังกล่าวมีมูลเป็นความผิดทางวินัย เช่น ในกรณีที่ศาลเห็นว่าผู้ที่ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนนั้น กระทำผิดอาญาฐานใดก็ตาม แต่ศาลให้รอการลงโทษหรือรอการกำหนดโทษ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ก็สามารถดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการผู้นั้นต่อไปได้** โดยไม่ถือว่าเป็นการดำเนินการทางวินัยซ้ำแต่อย่างใด เนื่องจากผู้บังคับบัญชายังไม่เคยดำเนินการทางวินัยในพฤติการณ์ที่ถูกฟ้องหรือต้องหาคดีนั้นมาก่อน

****

หมวด ๘

ส่วนที่ ๓

คำสั่งตามผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดี กรณีมีเหตุที่ไม่ต้องให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ แบบ ดว. ๑๑/๑ ถึง ดว. ๑๑/๓

แบบคำสั่งตามหมวด ๘ ส่วนที่ ๓ นี้ (แบบ ดว. ๑๑) เป็นแบบคำสั่งที่ใช้สำหรับการสั่งตามผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดี กรณีมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงหรือถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา และได้สั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยหรือผลการพิจารณาคดีของศาลถึงที่สุดแล้วเห็นว่าไม่ได้กระทำผิดวินัยหรือกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถูกสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการได้

แบบ ดว. ๑๑ มีจำนวน ๓ แบบ ดังนี้

๑) ดว. ๑๑/๑ เรื่อง สั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ สำหรับผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...

๒) ดว. ๑๑/๒ เรื่อง สั่งยุติเรื่อง สำหรับผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)....

๓) ดว. ๑๑/๒ เรื่อง ให้พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...

คำอธิบาย

❖ แบบ ดว. ๑๑/๑ เรื่อง สั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ สำหรับผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...

แบบ ดว. ๑๑/๑ ใช้สำหรับการสั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ กรณีที่มีการสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ในกรณีถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และผลการสอบสวนปรากฏว่าพฤติการณ์เป็นการ**กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง** แต่ผู้ถูกสั่งพักหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้ออกจากราชการไปแล้วตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือมีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการในกรณีอื่นจึงไม่สามารถสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการและลงโทษทางวินัยได้

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๑๑/๑ มีสาระสำคัญ ดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> อ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

เป็นการอ้างถึงคำสั่งเดิมของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ที่ได้สั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยระบุเกี่ยวกับเลขที่คำสั่ง และข้อมูลส่วนตัวของผู้ถูกสั่งไม่ว่าจะเป็นตำแหน่ง เงินเดือน และสังกัด **ตามข้อมูลเดิมในคำสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนที่อ้างถึง** รวมถึงเหตุแห่งการสั่งพักหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และวันที่สั่งพักหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนด้วย

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่.../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....ให้.....(ชื่อ)..... เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ)..... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน ตามคำสั่ง..... ที่.../๒๕.. สั่ง ณ วันที่..... ในเรื่อง[๑]..... ..... โดยให้.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)..... ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> ผลการพิจารณา

แบ่งเป็น ๒ กรณี ได้แก่กรณีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เป็นผู้พิจารณาตามมาตรา ๙๓ วรรคสอง และกรณี อ.ก.พ. สามัญ เป็นผู้พิจารณาตามมาตรา ๙๗ วรรคสอง ดังนี้

๑. กรณีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เป็นผู้พิจารณา ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

บัดนี้ **พิจารณาเห็นว่า.....(ชื่อ).....**กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีเมื่อครั้ง .....(ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญโดยสรุปว่าขณะดำรงตำแหน่งใด ส่วนราชการใด กระทำการอย่างไร เมื่อใด เป็นกรณีความผิดฐานใด ตามมาตราใด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และควรได้รับโทษสถานโทษและอัตราโทษใด)..... แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับ.....(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)..... เนื่องจาก.....(ระบุเหตุตามข้อ ๘๖ (๒) /ข้อ ๘๗ (๒) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้วแต่กรณี).....

๒. กรณี อ.ก.พ. สามัญ เป็นผู้พิจารณา ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

บัดนี้ **อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.).....ในการประชุมครั้งที่..../๒๕.. เมื่อวันที่ .....พิจารณาและมีมติว่า.....(ชื่อ).....** กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีเมื่อครั้ง....(ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญโดยสรุปว่า ขณะดำรงตำแหน่งใด ส่วนราชการใด กระทำการอย่างไร เมื่อใด เป็นกรณีความผิดฐานใด ตามมาตราใด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และควรได้รับโทษสถานโทษและอัตราโทษใด)..... แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับ.....(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)..... เนื่องจาก.....(ระบุเหตุตามข้อ ๘๖ (๒) /ข้อ ๘๗ (๒) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้วแต่กรณี).....

ข้อสังเกต

คำว่า "**เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ**" ใช้สำหรับกรณีสั่งพักราชการ เนื่องจากผู้ถูกสั่งพักราชการจะพ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นการชั่วคราวเท่านั้น ไม่ได้พ้นจากการเป็นข้าราชการ

ส่วนคำว่า "**เข้ารับราชการ**" ใช้สำหรับกรณีสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เนื่องจากผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนจะพ้นจากการเป็นข้าราชการทันที แม้เป็นการชั่วคราวก็ตาม โดยในการระบุเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ ให้ระบุเหตุตามข้อ ๘๖ (๒) หรือข้อ ๘๗ (๒) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งเหตุดังกล่าวมีจำนวน ๓ เหตุ คือ (๑) ผู้นั้นได้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (๒) ผู้นั้นมีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ และ (๓) ผู้นั้นได้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นไปแล้ว โดยมิใช่เพราะเหตุตาย

<u>เช่น</u>

.....แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับ (เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ) เนื่องจาก **<u>ถูกสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการในกรณีอื่นไปแล้ว ตามคำสั่งกรม.....ที่ ๑๒๓/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๓</u>**

<u>ย่อหน้าที่ ๓</u> บทอาศัยอำนาจและการสั่ง

เป็นการระบุฐานอำนาจตามกฎหมาย และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องกับการสั่งงดโทษแต่ไม่สามารถสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการได้ สำหรับการสั่งตามแบบ ดว. ๑๑/๑ มีลำดับการสั่ง ดังนี้

๑) สั่งให้พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยไม่ต้องกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือเข้ารับราชการ

เมื่อมีการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง และได้มีคำสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนด้วย แต่ต่อมาปรากฏผลการพิจารณาว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง แม้ปรากฏว่าผู้ถูกสั่งนั้นได้พ้นจากราชการไปแล้วจึงไม่อาจสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือเข้ารับราชการได้ก็ตาม ผู้บังคับบัญชาก็ต้องมีคำสั่งให้ผู้นั้นพ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนด้วย โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ

๑. ให้.....(ชื่อ).....พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ตามคำสั่งที่อ้างถึง โดยไม่ต้องกลับ.....(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ).....

๒) สั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่

๓) สั่งเกี่ยวกับเงินเดือนระหว่างถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

๓. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้จ่ายได้เมื่อกรณีถึงที่สุดตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

ข้อสังเกต เมื่อมีการสั่งให้พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนแล้ว ย่อมทำให้ผู้ถูกสั่งมีสิทธิได้รับเงินเดือนระหว่างที่ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน แต่ให้จ่ายเมื่อกรณีถึงที่สุดตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนของผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

❖ แบบ ดว. ๑๑/๒ เรื่อง สั่งยุติเรื่อง สำหรับผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)....

แบบ ดว. ๑๑/๒ ใช้สำหรับการสั่งยุติเรื่องกรณีที่มีการสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ในกรณีถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้ถูกสั่ง**ไม่ได้กระทำผิดวินัย**ในเรื่องที่ถูกกล่าวหา แต่ผู้ถูกสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้ออกจากราชการไปแล้วตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือมีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการในกรณีอื่น จึงไม่สามารถสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๑๑/๒ มีสาระสำคัญและลำดับการสั่งเช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๑๑/๑ แตกต่างกันเพียงบทอาศัยอำนาจเท่านั้น

❖ แบบ ดว. ๑๑/๓ เรื่อง ให้พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...

แบบ ดว. ๑๑/๓ ใช้สำหรับการสั่งให้พ้นจากการสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ในกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาเนื่องจากผลแห่งคดีที่ถูกฟ้องหรือต้องหานั้นถึงที่สุดแล้วว่าศาลรอการกำหนดโทษ รอการลงโทษ หรือให้รับโทษอย่างอื่น เช่น โทษกักขัง หรือโทษปรับ หรือศาลมิได้วินิจฉัยว่ากระทำผิดอาญา หรือมิได้มีการฟ้องคดีอาญา แต่ไม่สามารถสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการได้เพราะเหตุที่ผู้ถูกสั่งพักหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้ออกจากราชการไปแล้วตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือมีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการในกรณีอื่น หรือมีกรณีอื่นที่ผู้นั้นถูกสั่งพักหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

สาระสำคัญ แบบ ดว. ๑๑/๓ มีสาระสำคัญ ดังนี้

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> อ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

เป็นการอ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยระบุรายละเอียดในช่วงแรกเหมือนแบบ ดว. ๑๑/๑ แต่ระบุในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....ให้.....(ชื่อ)..... เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง...(ชื่อตำแหน่งและระดับ)... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)... **ในกรณีที่...(ถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาล.....คดีหมายเลขดำที่..... /ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาจนตกเป็นผู้ต้องหา แล้วแต่กรณี)...** โดยให้...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)... ตั้งแต่วันที่ .....เป็นต้นไป

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> ผลการพิจารณาคดีอาญา

เป็นการอ้างถึงผลของคดีอาญา แบ่งเป็น ๓ กรณี ได้แก่

๑) กรณีศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักว่าโทษจำคุก แต่ศาลให้รอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษ หรือให้รับโทษอย่างอื่น

เป็นกรณีที่ศาลให้รอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษ หรือให้รับโทษอย่างอื่น โดยคำว่า “**ให้รับโทษ...(อย่างอื่น)**” หมายถึง โทษอย่างอื่นที่ไม่ใช่โทษประหารชีวิตและโทษจำคุก เช่น โทษกักขัง หรือโทษปรับ เป็นต้น

บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยศาล.....มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่.....คดีหมายเลขแดงที่..... พิพากษาว่า.....(ชื่อ).....กระทำผิดอาญาฐาน...(รวมทั้งความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ)...จนได้รับโทษ...(จำคุก/หนักกว่าจำคุก)... แต่**ศาล...(รอการกำหนดโทษ/รอการลงโทษ/ให้รับโทษ...(อย่างอื่น)**...).....

๒) กรณีศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด โดยไม่ได้วินิจฉัยว่าผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนกระทำผิดอาญาตามที่ถูกฟ้อง

กรณีที่ศาลไม่ได้วินิจฉัยว่าผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนกระทำผิดอาญาตามที่ถูกฟ้อง เช่น ศาลมีคำพิพากษาให้ยกฟ้องเนื่องจากคดีขาดอายุความ หรือผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้เสียหาย เป็นต้น

บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยศาล..... มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่ ..... คดีหมายเลขแดงที่..... **มิได้วินิจฉัยว่า.....(ชื่อ).....กระทำผิดอาญา** โดยพิพากษาว่า.....(ระบุสาระสำคัญของคำพิพากษา).....

๓) กรณีคดีถึงที่สุดโดยไม่ได้มีการฟ้องคดีอาญาในกรณีที่ผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนตกเป็นผู้ต้องหา

กรณีคดีถึงที่สุดโดยไม่ได้มีการฟ้องคดีอาญา หมายถึงกรณีที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน แต่ผลสุดท้ายไม่ได้มีการยื่นเรื่องฟ้องเป็นคดีอาญาต่อศาล เช่น พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้อง เนื่องจากเห็นว่าพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะรับฟังว่ากระทำผิดอาญา เป็นต้น

บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดย**มิได้มีการฟ้องคดีอาญา**ในกรณีที่.....(ชื่อ).....ตกเป็นผู้ต้องหานั้น โดย.....(ระบุเหตุที่ไม่มีการฟ้อง).....

<u>ย่อหน้าที่ ๓</u> ระบุเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ

เป็นการระบุเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ ตามข้อ ๘๘ วรรคสอง หรือข้อ ๘๙ วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้วแต่กรณี

ผลแห่งคดีถึงที่สุดดังกล่าว เป็นกรณีที่จะต้องสั่งให้ผู้นี้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ).....เนื่องจาก.....(ระบุเหตุ**ตามข้อ ๘๘ วรรคสอง /ข้อ ๘๙ วรรคสอง** ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้วแต่กรณี).....

ย่อหน้าที่ ๔ บทอาศัยอำนาจและการสั่ง

การสั่งตามแบบ ดว. ๑๑/๓ มีลำดับการสั่งเหมือนกับแบบ ดว. ๑๑/๑ เพียงแต่ไม่มีการสั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ เท่านั้น กล่าวคือ

๑) สั่งให้พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยไม่ต้องสั่งกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ แล้วแต่กรณี

๒) สั่งเกี่ยวกับเงินเดือนระหว่างถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

****

ชี้แจงแบบคำสั่ง

ที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด

ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

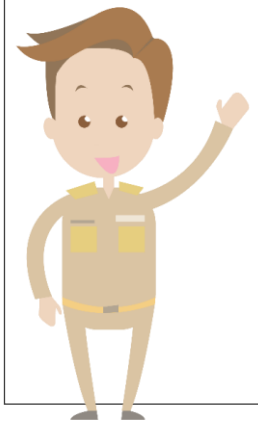

จำนวนแบบคำสั่ง

แบบคำสั่งตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖	จำนวน
ดว. ๗ หมวด ๖ การสั่งยุติเรื่อง /ลงโทษ /งดโทษ	๘ แบบ
ดว. ๘ หมวด ๗ การมีคำสั่งใหม่ (เพิ่ม/ลด/งด/ยก)	๑๔ แบบ
ดว. ๙ หมวด ๘ ส่วนที่ ๑ - สั่งพัก/ให้ออกไว้ก่อน	๕ แบบ
ดว. ๑๐ หมวด ๘ ส่วนที่ ๒ คำสั่งให้กลับฯ และดำเนินการ ตามผลการสอบสวน/คดีอาญา	๓ แบบ
ดว.๑๑ หมวด ๘ ส่วนที่ ๓ คำสั่งตามผล + มีเหตุไม่ต้องให้กลับฯ	๓ แบบ
รวม	๓๓ แบบ

หมวดที่ ๖

การสั่งยุติเรื่อง ลงโทษ หรืองดโทษ

แบบ ดว. ๗

แบบ ดว.๗

ยุติเรื่อง	ดว. ๗/๑ สั่งยุติเรื่อง
ลงโทษ	ดว. ๗/๒ ลงโทษ..(ภาคทัณฑ์/ ตัดเงินเดือน/ ลดเงินเดือน).. ดว. ๗/๓ ลงโทษ..(ปลดออก/ ไล่ออก)..
ลงโทษ กรณีมีคำสั่งพัก/ให้ออก จากราชการไว้ก่อน	ดว. ๗/๔ ลงโทษ..(ปลดออก/ ไล่ออก)..กรณีมีคำสั่ง..(พักราชการ/ ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)..ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ดว. ๗/๕ ลงโทษ..(ปลดออก/ ไล่ออก)..กรณีมีคำสั่ง..(พักราชการ/ ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)..ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา
ลงโทษ กรณี ป.ป.ช. /ป.ป.ท. ชี้มูล	ดว. ๗/๖ ลงโทษกรณีคณะกรรมการ..(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)..ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง
งดโทษ	ดว. ๗/๗ สั่งงดโทษ ดว. ๗/๘ สั่งงดโทษ กรณีออกจากราชการไปแล้ว ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่

สาระสำคัญแบบคำสั่ง (โดยสังเขป)

โครงสร้างแบบคำสั่ง ดว.๗ การสั่งยุติเรื่อง /ลงโทษ /งดโทษ				
ดว./ย่อ	๗/๑+๗/๗+๗/๘	๗/๒+๗/๓	๗/๔+๗/๕	๗/๖
ย่อ ๑	ข้อมูลผู้ถูกลงโทษ และเรื่องกล่าวหา/กรณีที่กระทำผิด	ข้อมูลผู้ถูกลงโทษและผลการพิจารณา	อ้างถึงคำสั่งพัก/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน	ข้อมูลผู้ถูกลงโทษ และเรื่องที่ถูก ป.ป.ช. /ป.ป.ท. ชี้มูล
ย่อ ๒	ผลพิจารณา	บทอาศัยอำนาจและการสั่งลงโทษ	ผลพิจารณา	ผลพิจารณา
ย่อ ๓	บทอาศัยอำนาจ และการสั่งยุติเรื่อง/งดโทษ	แจ้งสิทธิอุทธรณ์	บทอาศัยอำนาจและสั่งลงโทษ	บทอาศัยอำนาจ และสั่งลงโทษ
ย่อ ๔	แจ้งสิทธิร้องทุกข์ (๗/๑ + ๗/๘ ไม่มี)	-	แจ้งสิทธิอุทธรณ์	แจ้งสิทธิฟ้องศาลและอุทธรณ์

สาระสำคัญ

การสรุปเรื่อง : กล่าวหา/กระทำผิด

สรุปเรื่องกล่าวหาสั้น ๆ /สรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิด ถ้ามีหลายเรื่อง/หลายกรณีให้ระบุทั้งหมด

เช่น ละทิ้งหน้าที่เวรยามในวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔ และไม่เข้ารับการอบรมในหัวข้อการใช้ Zoom เบื้องต้น ตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย

สาระสำคัญ

กรณีกล่าวหา/กระทำผิดร่วมกัน

ถูกกล่าวหา

กระทำผิด

ร่วมกันกับ

ข้าราชการ

- ตำแหน่งต่างกันในกรมเดียวกัน
- ต่างกรมในกระทรวงเดียวกัน
- ต่างกระทรวงกัน

ระบุในคำสั่งโดยไม่จำเป็นต้องระบุชื่อ

ตัวอย่าง

ตำแหน่งต่างกันในกรมเดียวกัน ถูกกล่าวหา **ร่วมกัน**

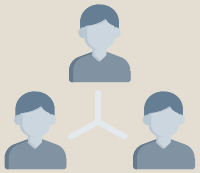

ด้วย.....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ*).....สังกัด กรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทย ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย .....(อย่างไม่ร้ายแรง/อย่างร้ายแรง).....ในเรื่อง..... โดยถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกับนาย ก. ตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง (อำนวยการสูง)

ต่างกรมในกระทรวงเดียวกัน ถูกกล่าวหา **ร่วมกัน**

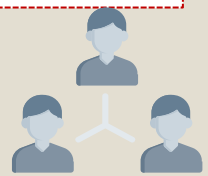

ด้วย.....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ*).....สังกัด กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย .....(อย่างไม่ร้ายแรง/อย่างร้ายแรง).....ในเรื่อง..... โดยถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดกรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม จำนวน ๒ ราย

ตัวอย่าง

ตำแหน่งต่างกันในกรมเดียวกัน กระทำผิด **ร่วมกัน**

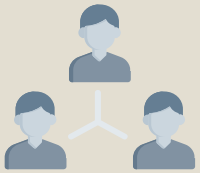

ด้วย.....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด กรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทย ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท ได้กระทำผิดวินัยในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิด โดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไรเมื่อใด)..... โดยกระทำผิดวินัยร่วมกับนาย ก. ตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง (อำนวยการสูง).....

ต่างกระทรวงกัน กระทำผิด **ร่วมกัน**

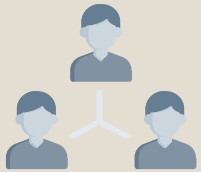

ด้วย.....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ*).....สังกัด กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท ได้กระทำผิดวินัยในกรณี ....(ระบุกรณีกระทำผิด โดยสรุปข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด) .....โดยกระทำผิดวินัยร่วมกับข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดกรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม จำนวน ๒ ราย.....

สาระสำคัญ

กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

ให้ระบุว่า “ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง”
เพื่อให้เกิดความชัดเจน

ตัวอย่าง

….ได้กระทำผิดวินัยในกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ถึงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ โดยนาย ก. ได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่ออธิบดีกรมคุมประพฤติ พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๕) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง….

สาระสำคัญ

การพิจารณา

ผบ. ๕๗ เป็นผู้พิจารณา
- ยุติเรื่อง ๗/๑
- ลงโทษวินัยไม่ร้ายแรง ๗/๒
- งดโทษ ๗/๗ , ๗/๘

อ.ก.พ.สามัญ เป็นผู้พิจารณา
- ยุติเรื่อง ๗/๑
- ลงโทษวินัย
  - ไม่ร้ายแรง ๗/๒
  - ร้ายแรง ๗/๓ ๗/๔ ๗/๕ ๗/๖
- งดโทษ ๗/๗ , ๗/๘

สาระสำคัญ

การลงนามกรณี ผบ.๕๗ มอบอำนาจ

◆ กรณีเป็นผู้รักษาราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(ลงชื่อ)

นาย ก.

รองอธิบดี

รักษาราชการแทน อธิบดีกรม.....

◆ กรณีได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(ลงชื่อ)

นาย ข.

ผู้ว่าราชการจังหวัด

ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรม.....

◆ กรณีมอบหมายให้ปฏิบัติแทน ตามมาตรา ๙๐ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบ ว ๓๕/๒๕๕๓

(ลงชื่อ)

นาย ข.

รองอธิบดี

ปฏิบัติแทน อธิบดีกรม.....

กรณีมอบอำนาจให้ใช้ข้อความเดียวกันนี้ทุกคำสั่งแล้วแต่กรณี

หมายเหตุท้ายคำสั่งของแต่ละคำสั่งให้ตัดออก

สาระสำคัญ

การแจ้งสิทธิโต้แย้งคำสั่ง

อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.พ.ค. ยื่นต่อพนักงานผู้รับอุทธรณ์ ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญอำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือจะส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สาระสำคัญ

การแจ้งสิทธิโต้แย้งคำสั่ง

ร้องทุกข์คำสั่งงดโทษ

* กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดี เป็นผู้สั่ง

หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านหรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังปลัดกระทรวงก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สาระสำคัญ

การแจ้งสิทธิโต้แย้งคำสั่ง

ร้องทุกข์คำสั่งงดโทษ

* กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี หรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง

หากท่านประสงค์จะโต้แย้งคำสั่งนี้ให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือถึงประธาน ก.พ.ค. โดยยื่นต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่สำนักงาน ก.พ. เลขที่ ๔๗/๑๑๑ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐ หรือยื่นคำร้องทุกข์โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสำนักงาน ก.พ. ก็ได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

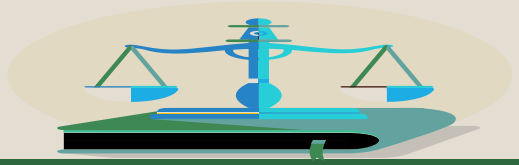

แบบ ดว. ๗/๑ เรื่อง สั่งยุติเรื่อง

ย่อหน้าที่ ๑ สรุปเรื่องกล่าวหาสั้น ๆ ไม่ต้องระบุรายละเอียดข้อเท็จจริงอันเป็นข้อกล่าวหา และถ้าถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย**หลายเรื่องต้องระบุทุกเรื่อง**

ย่อหน้าที่ ๒ ผลการพิจารณา

กรณีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เป็นผู้พิจารณา ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

บัดนี้ พิจารณาเห็นว่า.....(ระบุพฤติการณ์และเหตุผลที่ไม่เป็นความผิดทางวินัย).....พฤติการณ์ของ.....(ชื่อ).....ไม่ได้กระทำผิดวินัยในเรื่องที่ถูกกล่าวหา เห็นควรยุติเรื่อง

กรณีอ.ก.พ. สามัญ เป็นผู้พิจารณา ให้ใช้ข้อความ ดังนี้

บัดนี้ อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.)..... ในการประชุมครั้งที่.../๒๕...เมื่อวันที่..... ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า.....(ระบุพฤติการณ์และเหตุผลที่ไม่เป็นความผิดทางวินัย)..... พฤติการณ์ของ.....(ชื่อ).....ไม่ได้กระทำผิดวินัยในเรื่องที่ถูกกล่าวหา จึงมีมติให้สั่งยุติเรื่อง

แบบ ดว. ๗/๒ เรื่อง ลงโทษ....(ภาคทัณฑ์ /ตัดเงินเดือน /ลดเงินเดือน).....

ย่อหน้าที่ ๑ ข้อมูลของผู้ถูกลงโทษ รายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำผิดของผู้ถูกกล่าวหาโดยให้ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่ากระทำผิดอย่างไร เมื่อใด และถ้ากระทำผิดวินัยหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี

ย่อหน้าที่ ๒ บทอาศัยอำนาจและการสั่งลงโทษ

ถ้าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ให้ระบุ → ม. ๙๕ ว.๒ แห่ง พรบ.๕๑ แทรกเข้าไปด้วย
ข้อ ๖๔ ของ กฎ ก.พ.ฯ

การสั่งลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรงซึ่งมีโทษ ๓ สถาน ให้เลือกใช้ข้อความให้ตรงกับกรณีของโทษ **ส่วนที่ไม่ใช้ให้ตัดออก**

- กรณีสั่งลงโทษภาคทัณฑ์

ภาคทัณฑ์ .....(ชื่อ).....

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

- กรณีสั่งลงโทษตัดเงินเดือน

ตัดเงินเดือน.....(ชื่อ)....ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท เป็นจำนวนเงินที่ตัดเดือนละ.....บาท๖ เป็นเวลา.....เดือน

ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

- กรณีสั่งลงโทษลดเงินเดือน

ลดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ในอัตราร้อยละ.....ของเงินเดือน.....บาท เป็นจำนวนเงินที่ลด.....บาท๖ และลดแล้วให้ได้รับเงินเดือน.....บาท

ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

ข้อสังเกต กรณีลงโทษตัดเงินเดือนและลดเงินเดือน ถ้าจำนวนเงินที่จะต้องตัดหรือลดมีเศษไม่ถึงสิบบาทให้ปัดเศษทิ้ง เช่น ถ้าจำนวนเงินที่จะตัดหรือลดเงินเดือนคิดได้เป็นเงิน จำนวน ๕๐๙ บาท ให้ปัดเศษ ๙ บาททิ้ง คงเหลือเงินที่จะต้องตัดหรือลดเงินเดือนเป็นเงินจำนวน ๕๐๐ บาท ถ้วน

แบบ ดว. ๗/๓ เรื่อง ลงโทษ.....(ปลดออก/ไล่ออก).....

สาระสำคัญ

ถ้าผู้ที่จะถูกลงโทษได้ออกจากราชการไปแล้ว ให้ใช้คำว่า

"...เดิมเป็นข้าราชการพลเรือน ตำแหน่ง..."

- กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งให้ระบุมาตรา ๙๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๖๕ (๑) /(๒) /(๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

- ให้ระบุวันออกจากราชการให้เป็นไปตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔

กรณีปลดออกหรือไล่ออก ให้ระบุวันออกจากราชการตามระเบียบ ก.พ.ฯ ทุกคำสั่ง

แบบ ดว. ๗/๔ เรื่อง ลงโทษ.....(ปลดออก/ไล่ออก).....กรณีมีคำสั่ง .....(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....ในกรณีที่ถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง

สาระสำคัญ ➤ **ย่อหน้าที่ ๑** อ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่...../๒๕..สั่ง ณ วันที่.....
ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ
ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....
เงินเดือน.....บาท.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).....เพื่อรอ
ฟังผลการสอบสวนพิจารณากรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่อง
.....ตามคำสั่ง.....ที่...../๒๕... สั่ง ณ วันที่.....
โดยให้.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).....ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการตรวจสอบว่าเรื่องที่ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการนั้น **เป็นเรื่องเดียวกันกับเรื่องที่ได้มีการสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน**ไม่ใช่เรื่องอื่น

แบบ ดว. ๗/๕ เรื่อง ลงโทษ.....(ปลดออก/ไล่ออก).....กรณีมีคำสั่ง .....(พักราชการ/ ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)..... ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา

สาระสำคัญ

<u>ย่อหน้าที่ ๒</u> ผลการพิจารณาของ อ.ก.พ. สามัญ ให้ระบุรายละเอียดตามคำพิพากษา

บัดนี้ อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ)..... ในการประชุมครั้งที่...../๒๕... เมื่อวันที่.....พิจารณาเห็นว่า.....(ชื่อ).....กระทำความผิดอาญา ในกรณี.....(สรุปแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณีที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุด).....และศาล...(ชื่อศาล)...มีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีหมายเลขดำที่.....และหมายเลขแดงที่.....ให้...(จำคุกเป็นเวลา...../รับโทษที่หนักกว่าจำคุก)... ฐาน....(ไม่ใช่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ).....พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา ๘๕ (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามข้อ ๖๕ (๒) ของกฎ ก.พ.ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงมีมติให้ลงโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)....

แบบ ดว. ๗/๖ เรื่อง ลงโทษกรณีคณะกรรมการ...(ป.ป.ช./ป.ป.ท.)...ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

สาระสำคัญ กรณีผู้ถูกลงโทษได้ออกจากราชการไปแล้ว ให้ระบุมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ในบทอาศัยอำนาจด้วย

การแจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิด

หากท่านจะฟ้องโต้แย้งคำสั่งนี้ ให้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกลงโทษ ตามมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ หรือจะอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. .....ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ทั้งนี้ การฟ้องคดีต่อศาลปกครองหรือการอุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.พ.ค. จะต้องเลือกใช้สิทธิทางใดทางหนึ่งเท่านั้น

แบบ ดว. ๗/๗ เรื่อง สั่งงดโทษ

สาระสำคัญ การสั่งให้ระบุว่า “…จึงสั่งงดโทษภาคทัณฑ์ โดยให้ ……(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน)…..

การทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนให้ดำเนินการต่างหากแยกจากคำสั่งนี้

(ตัวอย่าง)

หนังสือทัณฑ์บน

เขียนที่.....

วันที่.....

ข้าพเจ้า.....เลขประจำตัวประชาชน.....

ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....ระดับ.....

สังกัด.....ได้กระทำผิดวินัย ในกรณี.....

.....

.....

พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐาน.....

ตามมาตรา.....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ได้มีคำสั่งงดโทษ จึงขอทำทัณฑ์บนให้ไว้ต่อ.....ว่าข้าพเจ้าจะไม่กระทำผิดเช่นนี้อีกและจะรักษาวินัยโดยเคร่งครัดอยู่เสมอ หากข้าพเจ้ากระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนทัณฑ์บนที่ให้ไว้นี้ ขอให้ผู้บังคับบัญชาลงโทษแก่ข้าพเจ้าตามควรแก่กรณี

ลงชื่อ.....ผู้ทำทัณฑ์บน

ลงชื่อ.....พยาน

ผบ. ผู้รับทำทัณฑ์บน

แบบ ดว. ๗/๘ เรื่อง สั่งงดโทษกรณีออกจากราชการไปแล้ว ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่

สาระสำคัญ การงดโทษผู้ที่ออกจากราชการไปแล้ว ให้ใช้คำว่า

"...เดิมเป็นข้าราชการพลเรือน ตำแหน่ง..."

การแจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่ง

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อผู้ทำคำสั่ง โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้ทำคำสั่งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งนี้ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ใช้กับการแจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งงดโทษกับผู้ที่ออกจากราชการไปแล้วทุกกรณี

หมวดที่ ๗

การมีคำสั่งใหม่
กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ

แบบ ดว. ๘

จำนวนแบบคำสั่ง

แบบคำสั่งตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖	จำนวน
ดว. ๗ หมวด ๖ การสั่งยุติเรื่อง /ลงโทษ /งดโทษ	๘ แบบ
ดว. ๘ หมวด ๗ การมีคำสั่งใหม่ (เพิ่ม/ลด/งด/ยก)	๑๔ แบบ
ดว. ๙ หมวด ๘ ส่วนที่ ๑ - สั่งพัก/ให้ออกไว้ก่อน	๕ แบบ
ดว. ๑๐ หมวด ๘ ส่วนที่ ๒ คำสั่งให้กลับฯ และดำเนินการ ตามผลการสอบสวน/คดีอาญา	๓ แบบ
ดว.๑๑ หมวด ๘ ส่วนที่ ๓ คำสั่งตามผล + มีเหตุไม่ต้องให้กลับฯ	๓ แบบ

แบบ ดว. ๘

การสั่งใหม่ จากโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง
เป็นโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงสถานอื่น / ไม่ร้ายแรง / งดโทษ / ยกโทษ

๘/๑ สั่ง...(เพิ่มโทษปลดออกเป็นไล่ออก/ลดโทษไล่ออกเป็นปลดออก)...

๘/๒ สั่งลดโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...เป็นโทษไม่ร้ายแรง

๘/๓ สั่งให้ผู้ถูก...(ปลดออก/ไล่ออก)...กลับเข้ารับราชการ และงดโทษให้ตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม

๘/๔ สั่งงดโทษ กรณีออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่/สั่งยุติเรื่องให้ผู้ถูก...(ปลดออก/ไล่ออก)...ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

๘/๕ สั่งยกโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...และให้กลับเข้ารับราชการ

๘/๖ สั่งยกโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

การสั่งใหม่ จากโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เป็นโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง / ไม่ร้ายแรงสถานอื่น / งดโทษ / ยกโทษ

๘/๗ สั่งเพิ่มโทษ...(ภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน)... เป็น...(ปลดออก/ไล่ออก)...

๘/๘ สั่งเพิ่มโทษ...(ภาคทัณฑ์เป็นตัดเงินเดือน/ภาคทัณฑ์เป็นลดเงินเดือน/ตัดเงินเดือนเป็นลดเงินเดือน)...

๘/๙ สั่งลดโทษ...(ลดเงินเดือนเป็นภาคทัณฑ์/ลดเงินเดือนเป็นตัดเงินเดือน/ตัดเงินเดือนเป็นภาคทัณฑ์)...

๘/๑๐ สั่ง...(เพิ่มอัตราโทษ/ลดอัตราโทษ)...ของโทษลดเงินเดือน

๘/๑๑ สั่ง...(เพิ่มอัตราโทษ/ลดอัตราโทษ)...ของโทษตัดเงินเดือน

๘/๑๒ สั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ให้ผู้ถูกลงโทษ..(ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน)...

๘/๑๓ สั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ให้ผู้ถูกลงโทษภาคทัณฑ์

๘/๑๔ สั่งยกโทษ...(ภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน)...

แบบ ดว. ๘

การมีคำสั่งใหม่ กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ

โครงสร้าง

(แบบ ดว. ๘/๑ – ๘/๑๔)

ย่อ ๑ อ้างถึงคำสั่งลงโทษเดิม

ย่อ ๒ มติใหม่ที่ได้รับแจ้งให้เปลี่ยนแปลงคำสั่ง

ย่อ ๓ บทอาศัยอำนาจและการสั่งใหม่

ย่อ ๔ การแจ้งสิทธิอุทธรณ์ / ร้องทุกข์ (ยกเว้นแบบ ดว. ๘/๕, ดว. ๘/๖ และ ดว. ๘/๑๔)

: ยกโทษไม่ต้องแจ้งสิทธิโต้แย้งคำสั่ง

สาระสำคัญแบบ ดว. ๘

ใช้สำหรับการมีคำสั่งใหม่กรณีมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง มติ ก.พ. หรือคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. หรือขององค์กรตามกฎหมายอื่น

ย่อหน้าที่ ๑ อ้างถึงคำสั่งลงโทษเดิมของ ผบ.๕๗

เช่น

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕..สั่งณวันที่....ลงโทษ.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท ในกรณี.....(ระบุกรณีกระทำผิดโดยระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญว่าผู้นี้กระทำผิดอย่างไร เมื่อใด ถ้ามีหลายกรณีให้ระบุทุกกรณี).....พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐาน.....ตามมาตรา.....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้...(ปลดออก/ไล่ออก).....จากราชการ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

ย่อหน้าที่ ๒ มติหรือคำวินิจฉัยที่ให้เปลี่ยนแปลงคำสั่ง

เช่น

บัดนี้ ได้รับแจ้ง...(มติของ อ.ก.พ. กระทรวง.....ตามมาตรา ๑๐๓/มติของ ก.พ. ตามมาตรา ๑๐๓/ตามมาตรา ๑๐๔/คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖/ขององค์กรตามกฎหมายอื่น)...ให้...(เพิ่มโทษเป็น.../ลดโทษเป็น...)... โดยเห็นว่า.....(แสดงข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อพิจารณา และเหตุผลอันเป็นข้อสนับสนุนในการมีมติ/คำวินิจฉัย).....

เลือกให้ถูกต้องตรงกับกรณี

เช่น

เลือกให้ถูกต้องตรงกับกรณี

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) มาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง ....(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕)....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๕ ของกฎ ก.พ.ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ...ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงยกเลิกคำสั่ง .....(ที่อ้างถึง).....ที่..../๒๕.. สั่งณวันที่.....และให้ลงโทษ .....(ปลด/ไล่).....(ชื่อ).....ออกจากราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....ซึ่งเป็นวันออกจากราชการตามคำสั่งลงโทษเดิม

หากมีกรณีที่ต้องดำเนินการเกี่ยวกับโทษที่ได้รับไปแล้ว เช่น การคืนเงินเดือนที่ตัดหรือลดไปแล้วตามคำสั่งเดิมให้แก่ผู้ถูกสั่งใหม่ ก็ให้ระบุวิธีการดังกล่าวด้วย

หากต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ สั่งให้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งตามเดิมหรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกันและระดับเดียวกันหรือตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนดที่ผู้ถูกลงโทษมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น (ว ๑๙/๒๕๕๘)

ย่อหน้าที่ ๔ การแจ้งสิทธิอุทธรณ์ ร้องทุกข์ หรือฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

การแจ้งสิทธิอุทธรณ์ ใช้สำหรับกรณีคำสั่งใหม่เป็นการสั่งเพิ่มโทษหรือลดโทษตามมติ อ.ก.พ. กระทรวง หรือมติ ก.พ.

การแจ้งสิทธิร้องทุกข์ ใช้สำหรับกรณีคำสั่งใหม่เป็นการสั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม

การแจ้งสิทธิอุทธรณ์และร้องทุกข์เหมือนกับแบบ ดว. ๗

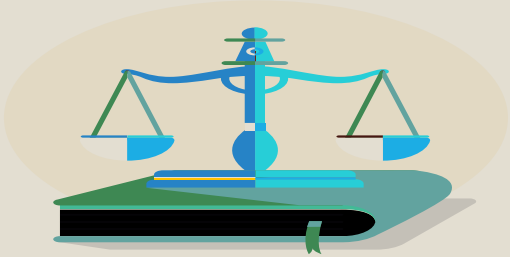

การแจ้งสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ใช้สำหรับกรณีคำสั่งใหม่เป็นการสั่งเพิ่ม โทษลดโทษ หรืองดโทษ ตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. โดยให้ระบุข้อความ ดังนี้

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

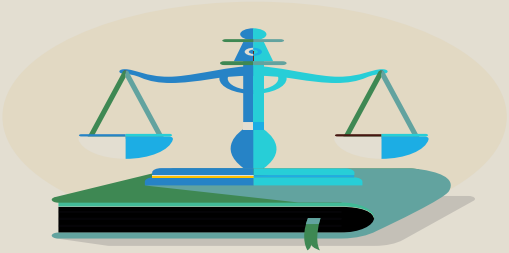

การออกคำสั่งใหม่ตามแบบ ดว. ๘ จะต้องยกเลิกคำสั่งเดิม

ทำเครื่องหมายแสดงการยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิม (ตัวอย่าง)

คำสั่งนี้ยกเลิก

โดยคำสั่ง.....

ที่...../.....

ลงวันที่.....

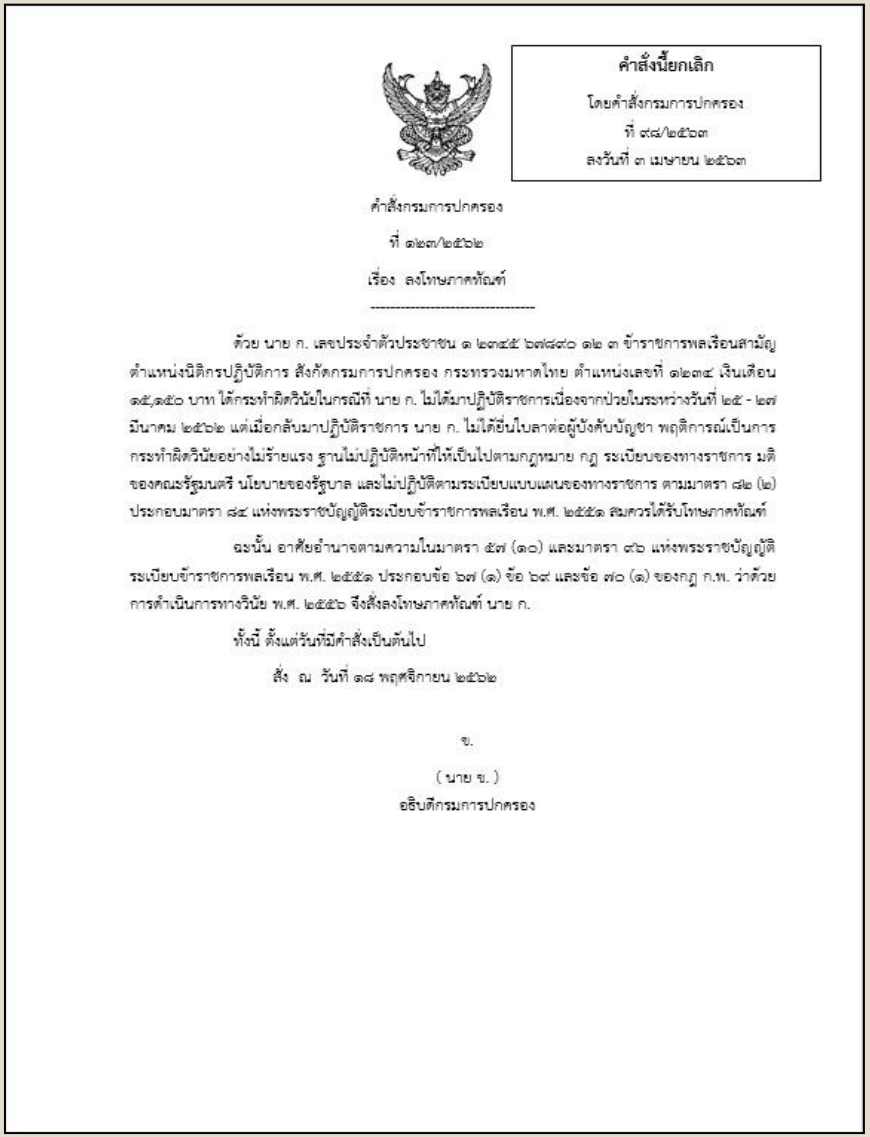

คำสั่งนี้ยกเลิก
โดยคำสั่งกรมการปกครอง
ที่ ๙๘/๒๕๖๓
ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๓

คำสั่งกรมการปกครอง
ที่ ๑๒๓/๒๕๖๒
เรื่อง ลงโทษภาคทัณฑ์

ด้วย นาย ก. เลขประจำตัวประชาชน ๑ ๒๓๔๕ ๖๗๘๙๐ ๑๒ ๓ ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนิติกรปฏิบัติการ สังกัดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ตำแหน่งเลขที่ ๑๒๓๔ เงินเดือน ๑๕,๑๕๐ บาท ได้กระทำผิดวินัยในกรณีที่ นาย ก. ไม่ได้มาปฏิบัติราชการเนื่องจากป่วยในระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๒ แต่เมื่อกลับมาปฏิบัติราชการ นาย ก. ไม่ได้ยื่นใบลาต่อผู้บังคับบัญชา พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติของคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๒) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ สมควรได้รับโทษภาคทัณฑ์

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (๑๐) และมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๖๗ (๑) ข้อ ๖๘ และข้อ ๗๐ (๑) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ นาย ก.

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๒

ข.
(นาย ข.)
อธิบดีกรมการปกครอง

ข้อสังเกต การสั่งใหม่ (ดว. ๘) ใช้กับการเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ เท่านั้น ไม่ใช้กับการสั่งใหม่เป็นการลงโทษ

เดิมสั่งงดโทษหรือสั่งยุติเรื่อง ต่อมา อ.ก.พ. กระทรวง หรือ ก.พ. มีมติให้ลงโทษ

หรือ

ป.ป.ช. หรือ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิด (ร้ายแรง) ในเรื่องที่ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัย และมีคำสั่งยุติเรื่องงดโทษ หรือลงโทษไม่ร้ายแรง/ร้ายแรง (ปลดออก) ไปแล้ว

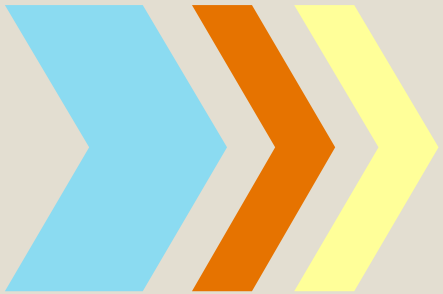

การลงโทษใหม่ นำรูปแบบและวิธีการออกคำสั่งตามแบบ ดว. ๗ และ ดว. ๘ มาปรับใช้

(๑) อ้างถึงคำสั่งเดิม

(๒) อ้างมติ อ.ก.พ.กระทรวง/ก.พ. ป.ป.ช./ป.ป.ท.

(๓) สั่งยกเลิกคำสั่งเดิม และมีคำสั่งใหม่

แบบ ดว. ๘/๑ เรื่อง สั่ง...(เพิ่มโทษปลดออกเป็นไล่ออก/ลดโทษไล่ออกเป็นปลดออก)...

สาระสำคัญ วันที่คำสั่งมีผลให้ระบุวันออกจากราชการตามคำสั่งลงโทษเดิม

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) มาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง ....(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕)....แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๕ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ..... ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงยกเลิกคำสั่ง .....(ที่อ้างถึง).....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่..... และให้ลงโทษ .....(ปลด/ไล่).....(ชื่อ).....ออกจากราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....ซึ่งเป็นวันออกจากราชการตามคำสั่งลงโทษเดิม

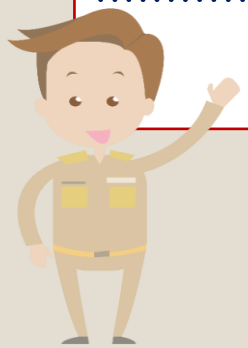

แบบ ดว. ๘/๒ เรื่อง สั่งลดโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...เป็นโทษไม่ร้ายแรง

สาระสำคัญ การสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

เงินเดือนในวันที่ออก

๒. ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....กลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง[๒] ประเภท.....ตำแหน่ง....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๓]).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท

ทั้งนี้ ตั้งแต่.....เป็นต้นไป[๔]

ข้อความที่ระบุว่า “ทั้งนี้ ตั้งแต่.....เป็นต้นไป” หมายถึง ให้ระบุวันที่ที่ผู้ถูกลงโทษจะกลับเข้ารับราชการ ซึ่งวันที่ระบุจะต้องไม่ก่อนวันที่ออกคำสั่งใหม่ กล่าวคือ อาจระบุหลังจากวันที่ออกคำสั่งใหม่ได้

ไม่เกี่ยวกับสถานสภาพการเป็นข้าราชการของผู้ถูกสั่ง

กำหนดให้จ่ายเงินเดือนในระหว่างที่ผู้ถูกลงโทษไม่ได้รับ เนื่องจากถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก โดยให้เบิกจ่ายตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น (ระเบียบกรมบัญชีกลาง)

แบบ ดว. ๘/๓ เรื่องสั่งให้ผู้ถูก...(ปลดออก/ไล่ออก)...กลับเข้ารับราชการและงดโทษให้ ตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม

สาระสำคัญ การแจ้งสิทธิในการโต้แย้งคำสั่งงดโทษ ตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม

๑. กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง ให้แจ้งสิทธิร้องทุกข์ต่อปลัดกระทรวง

↓

๒. กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรีหรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง ให้แจ้งสิทธิร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค.

↓

๓. กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ให้แจ้งสิทธิฟ้องศาลปกครองสูงสุด

แบบ ดว. ๘/๔ เรื่อง สั่งงดโทษ กรณีออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่/สั่งยุติเรื่อง ให้ผู้ถูก...(ปลดออก/ไล่ออก)...ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

สาระสำคัญ

คำสั่งนี้แบ่งเป็น ๒ กรณี

๑. **สั่งงดโทษ** กรณีออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ ให้ผู้ถูก...(ปลดออก/ไล่ออก)...ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

๒. **สั่งยุติเรื่อง** ให้ผู้ถูก...(ปลดออก/ไล่ออก)...ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

เหตุที่ไม่อาจสั่งให้ผู้ถูกลงโทษกลับเข้ารับราชการ มี ๔ กรณี

๑. ผู้ถูกลงโทษพ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการอยู่ก่อนมีคำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก

ผู้นี้เป็นผู้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕.. อยู่ก่อนมีคำสั่งลงโทษตามคำสั่งที่อ้างถึง จึงให้งดโทษ.....(ชื่อ)..... ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

๒. เมื่อถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกแล้วต่อมาผู้ถูกลงโทษมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ก่อนมีคำสั่งใหม่

หลังจากถูกลงโทษตามคำสั่งที่อ้างถึง ผู้นี้มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕.. เมื่อยกเลิกคำสั่งลงโทษดังกล่าวมีผลให้ผู้นี้เป็นผู้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕.. ก่อนมีคำสั่งใหม่นี้ จึงให้งดโทษ .....(ชื่อ).....ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

๓. ผู้ถูกลงโทษถึงแก่ความตายก่อนมีคำสั่งใหม่

ผู้นี้ได้ถึงแก่ความตาย ตั้งแต่วันที่.....ก่อนมีคำสั่งใหม่นี้ จึงให้ยุติเรื่อง .....(ชื่อ).....

๔. ผู้ถูกลงโทษเป็นผู้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นอยู่ก่อนมีคำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก

ผู้นี้เป็นผู้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นอยู่ก่อนแล้ว โดย.....(ระบุเหตุ[๒]).....ตั้งแต่วันที่.....จึงงดโทษให้.....(ชื่อ).....ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

การแจ้งสิทธิโต้แย้งคำสั่งงดโทษ ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่

กรณีเป็นการสั่งตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวง/ก.พ.

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์คำสั่งนี้ ให้อุทธรณ์ต่อผู้ทำคำสั่ง โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้ทำคำสั่งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งนี้ ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

กรณีเป็นการสั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

หากท่านประสงค์จะอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งนี้ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยวิธีการยื่นฟ้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลหรือยื่นฟ้องโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

แบบ ดว. ๘/๕ เรื่อง สั่งยกโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...และให้กลับเข้ารับราชการ

สาระสำคัญ

การสั่งยกโทษโดยให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิม ถือว่าผู้นั้นไม่เคยได้รับโทษทางวินัยมาก่อนและพ้นจากการเป็นผู้กระทำผิดวินัย

การสั่งยกโทษไม่ได้กำหนดให้แจ้งสิทธิในการโต้แย้งคำสั่งใหม่ เนื่องจากการยกโทษไม่ได้กระทบสิทธิใดๆ ของผู้ที่ถูกยกโทษ

แบบ ดว. ๘/๖ เรื่องสั่งยกโทษ...(ปลดออก/ไล่ออก)...ในกรณีมีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

สาระสำคัญ

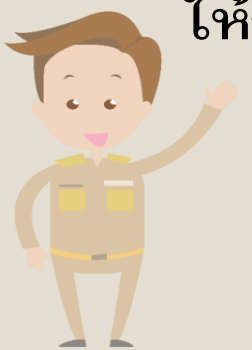

ให้ระบุเหตุที่ไม่อาจสั่งให้ผู้ถูกลงโทษกลับเข้ารับราชการ ซึ่งมีลักษณะเหมือนกับ แบบ ดว. ๘/๔ ด้วย

แบบ ดว. ๘/๗ เรื่อง สั่งเพิ่มโทษ.....(ภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน)..... เป็น...(ปลดออก/ไล่ออก)...

สาระสำคัญ

บทอาศัยอำนาจและการสั่ง

กรณีเดิมตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน เพิ่มโทษเป็นปลดออกหรือไล่ออก

๑. ให้เพิ่มข้อ ๗๗ (๓) (ข) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

ให้คืนเงินที่ได้ตัดหรือลด

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...)...(มาตรา ๑๐๓ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๕/มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๑๖/และมาตรา ๑๐๕)... แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๔ และข้อ ๗๗ (๓) (ข)[๑] ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ และข้อ.... ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงสั่ง ดังนี้

๒. จำนวนเงินเดือนที่ต้องระบุตามข้อความในย่อหน้าที่ ๓ ข้อ ๒ ของแบบ ดว. ๘/๗ กรณีเพิ่มโทษจากตัด/ลดเงินเดือน เป็นปลดออก/ไล่ออก จะต้องเป็นเงินเดือนที่ปรับแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน

๒. ลงโทษ...(ปลด/ไล่).....(ชื่อ).....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน)..... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....
เงินเดือน ๑๙,๐๐๐ บาท ออกจากราชการ

เงินเดือนที่ปรับแล้ว

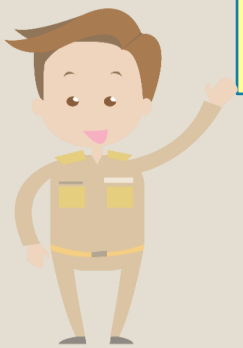

๓. ให้เพิ่มข้อความเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินเดือนที่ได้ตัดหรือลดคืนให้แก่ผู้ถูกลงโทษ เนื่องจากคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนได้ถูกยกเลิกไปโดยคำสั่งใหม่นี้แล้ว

๓. เงินเดือนที่ได้.....(ตัด/ลด).....ไปแล้วตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้ดำเนินการเบิกจ่ายคืนให้.....(ชื่อ).....ต่อไป

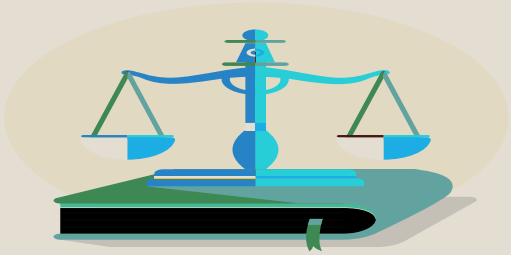

แบบ ดว. ๘/๘ เรื่อง สั่งเพิ่มโทษ...(ภาคทัณฑ์เป็นตัดเงินเดือน/ภาคทัณฑ์เป็นลดเงินเดือน/ตัดเงินเดือนเป็นลดเงินเดือน)...

สาระสำคัญ

การระบุเงินเดือนในการสั่งใหม่ แบ่งเป็น ๒ กรณี

๑. กรณี**เพิ่มโทษจากภาคทัณฑ์เป็นตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน** จำนวนเงินเดือนที่จะต้องระบุ คือ **เงินเดือนปัจจุบัน**

๒. ลงโทษ...(ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน).....(ชื่อ).....ตำแหน่ง .....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน)..... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่ .....เงินเดือน ๑๙,๐๐๐ บาท[๒] ในอัตราร้อยละ ๒ ของเงินเดือน ๑๗,๕๐๐ บาท ที่ได้รับในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม.....(เป็นจำนวนเงินที่ตัดเดือนละ ๓๕๐ บาท เป็นเวลา.....เดือน/เป็นจำนวนเงินที่ลด ๓๕๐ บาท และลดแล้วให้ได้รับเงินเดือน ๑๘,๖๕๐ บาท[๓].....

๒. กรณี**เพิ่มโทษจากตัดเงินเดือนเป็นลดเงินเดือน** จำนวนเงินเดือนที่จะต้องระบุ จะต้องเป็น**เงินเดือนที่ปรับแล้ว**ตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน เช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๘/๗

ตัวอย่าง

๒. ลงโทษลดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน ๑๙,๐๐๐ บาท ในอัตราร้อยละ ๒ ของเงินเดือน ๑๗,๕๐๐ บาท ที่ได้รับในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม เป็นจำนวนเงินที่ลด ๓๕๐ บาท และลดแล้วให้ได้รับเงินเดือน ๑๘,๖๕๐ บาท

กรณีเพิ่มโทษตัดเงินเดือนเป็นลดเงินเดือนให้เบิกจ่ายเงินเดือนที่ได้ตัดไว้คืนให้แก่ผู้ถูกลงโทษด้วย

๓. เงินเดือนที่ได้ตัดไปแล้วตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้ดำเนินการเบิกจ่ายคืนให้.....(ชื่อ).....ต่อไป

แบบ ดว. ๘/๙ เรื่องสั่งลดโทษ...(ลดเงินเดือนเป็นภาคทัณฑ์/ลดเงินเดือนเป็นตัดเงินเดือน/ตัดเงินเดือนเป็นภาคทัณฑ์)...

สาระสำคัญ

มีลักษณะเช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๘/๘

แบบ ดว. ๘/๑๐ เรื่องสั่ง...(เพิ่มอัตราโทษ/ลดอัตราโทษ)...ของโทษลดเงินเดือน

สาระสำคัญ มีลักษณะเช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๘/๘

อัตราโทษของโทษลดเงินเดือน หมายถึง อัตราร้อยละ ๒ หรือ ๔ โดยให้คิดคำนวณจำนวนเงินที่จะเพิ่มหรือลดจากเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม แล้วนำไปลดเงินเดือนปัจจุบันที่ปรับแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน

ตัวอย่าง

๒. ลงโทษลดเงินเดือน.....(ชื่อ).....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน ๑๙,๐๐๐ บาท ในอัตราร้อยละ ๒ ของเงินเดือน ๑๗,๕๐๐ บาท ที่ได้รับในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม เป็นจำนวนเงินที่ลด ๓๕๐ บาท และลดแล้วให้ได้รับเงินเดือน ๑๘,๖๕๐ บาท

แบบ ดว. ๘/๑๑ เรื่อง สั่ง...(เพิ่มอัตราโทษ/ลดอัตราโทษ)...ของโทษตัดเงินเดือน

สาระสำคัญ

มีลักษณะเช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๘/๘

อัตราโทษของโทษตัดเงินเดือน หมายถึง อัตราร้อยละ ๒ หรือ ๔ และหมายถึงจำนวนเดือนที่จะตัดเงินเดือน โดยให้คิดคำนวณจำนวนเงินที่จะตัดจากเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่มีคำสั่งลงโทษเดิม แล้วนำไปตัดเงินเดือนปัจจุบันที่ปรับแล้วตามกฎหมายว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน

แบบ ดว. ๘/๑๒ เรื่อง สั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ให้ผู้ถูกลงโทษ .....(ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน).....

สาระสำคัญ

การระบุเงินเดือนและเบิกจ่ายเงินเดือนที่ได้ตัดหรือลดไว้คืนให้แก่ผู้ถูกลงโทษ มีลักษณะเช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๘/๘ แต่คำสั่งงดโทษใหม่นี้ไม่ใช่การลงโทษทางวินัย การแจ้งสิทธิในการโต้แย้งคำสั่งใหม่ของแบบ ดว. ๘/๑๒ จึงแบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑. กรณีผู้บังคับบัญชาดำเนินการตามมติ อ.ก.พ.กระทรวง หรือ ก.พ. กำหนดให้แจ้งสิทธิร้องทุกข์ต่อปลัดกระทรวง หรือ ก.พ.ค. แล้วแต่กรณี

๒. กรณีผู้บังคับบัญชาดำเนินการตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กำหนดให้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

แบบ ดว. ๘/๑๓ เรื่องสั่งงดโทษตามมาตรา ๙๖ วรรคสาม ให้ผู้ถูกลงโทษภาคทัณฑ์

สาระสำคัญ

จำนวนเงินเดือนที่ต้องระบุตามข้อความในย่อหน้าที่ ๓ ข้อ ๒ ของแบบ ดว. ๘/๑๓ ให้ระบุเป็นจำนวนเงินเดือนปัจจุบัน เนื่องจากโทษภาคทัณฑ์เป็นโทษทางวินัยที่ไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะถูกงดการเลื่อนเงินเดือน

๒. งดโทษ.....(ชื่อ).....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับปัจจุบัน)..... สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน..... บาท โดยให้...(ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ/ว่ากล่าวตักเตือน[๓])...

แบบ ดว. ๘/๑๔ เรื่องสั่งยกโทษ...(ภาคทัณฑ์/ตัดเงินเดือน/ลดเงินเดือน)...

สาระสำคัญ

มีลักษณะเช่นเดียวกันกับการมีคำสั่งใหม่ (สั่งยกโทษ) แบบ ดว. ๘/๕

กรณียกโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือน กำหนดให้เบิกจ่ายเงินเดือนที่ได้ตัดหรือลดไว้คืนให้แก่ผู้ถูกลงโทษด้วย

๓. เงินเดือนที่ได้.....(ตัด/ลด).....ไปแล้วตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้ดำเนินการเบิกจ่ายคืนให้.....(ชื่อ).....ต่อไป

หมวด ๘

ส่วนที่ ๑

คำสั่งพักราชการ

และ

คำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

แบบ ดว. ๙

จำนวนแบบคำสั่ง

แบบคำสั่งตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖	จำนวน
ดว. ๗ หมวด ๖ การสั่งยุติเรื่อง /ลงโทษ /งดโทษ	๘ แบบ
ดว. ๘ หมวด ๗ การมีคำสั่งใหม่ (เพิ่ม/ลด/งด/ยก)	๑๔ แบบ
ดว. ๙ หมวด ๘ ส่วนที่ ๑ - สั่งพัก/ให้ออกไว้ก่อน	๕ แบบ
ดว.๑๐ หมวด ๘ ส่วนที่ ๒ คำสั่งให้กลับฯ และดำเนินการ ตามผลการสอบสวน/คดีอาญา	๓ แบบ
ดว. ๑๑ หมวด ๘ ส่วนที่ ๓ คำสั่งตามผล + มีเหตุไม่ต้องให้กลับฯ	๓ แบบ

แบบ ดว. ๙

พักราชการ	ดว. ๙/๑ ให้พักราชการ กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน ดว. ๙/๒ ให้พักราชการ กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา
ให้ออกจากราชการไว้ก่อน	ดว. ๙/๓ ให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน ดว. ๙/๔ ให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ดว. ๙/๕ ให้ออกจากราชการไว้ก่อนแทนการสั่งพักราชการ

โครงสร้างแบบคำสั่ง ดว. ๙

คำสั่งพักราชการ และคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ดว./ย่อ	๙/๑ + ๙/๒	๙/๓ + ๙/๔	๙/๕
ย่อ ๑	ข้อมูลผู้ถูกสั่งพักฯและเหตุให้พักฯ	ข้อมูลผู้ถูกสั่งให้ออกฯ และเหตุให้ออกฯ	อ้างถึงคำสั่งพักฯ
ย่อ ๒	บทอาศัยอำนาจ และการสั่งพักฯ	เหตุเฉพาะของการสั่งให้ออกฯ	เหตุเฉพาะของการสั่งให้ออกฯ
ย่อ ๓	แจ้งสิทธิร้องทุกข์	บทอาศัยอำนาจ และการสั่งให้ออกฯ	บทอาศัยอำนาจและการสั่งให้ออกฯแทนการพักฯ
ย่อ ๔	-	แจ้งสิทธิร้องทุกข์	แจ้งสิทธิร้องทุกข์

แบบ ดว. ๙/๑ เรื่อง ให้พักราชการ กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

สาระสำคัญ ระบุเรื่องที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนและเหตุแห่งการสั่งพักราชการตามข้อ ๗๘ ของกฎ ก.พ. ฯ ให้ชัดเจน

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....
ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๑]).....สังกัด
.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาทมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน ตามคำสั่ง[๒].....
ที่...../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....ในเรื่องยักยอกเงินค่าธรรมเนียมในการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว และมีเหตุให้พักราชการ คือ หากให้คงอยู่ในหน้าที่ราชการต่อไปจะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณา และอาจเกิดการเสียหายแก่ราชการ

ข้อสังเกต ถ้าถูกตั้งกรรมการสอบสวนหลายสำนวน และมีเหตุให้พักราชการได้ทุกสำนวน ให้ระบุเรื่องและคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทุกสำนวน

ผลของคำสั่งพักราชการ

หลัก มีผลตั้งแต่วันที่ออกคำสั่ง

ยกเว้น ๑. ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุก (ข้อ ๘๑ (๑))

๒. มีคำสั่งพักแล้วแต่ต้องสั่งใหม่ เพราะคำสั่งเดิมไม่ชอบ/ไม่ถูกต้อง (ข้อ ๘๑ (๒))

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๗๘ และข้อ ๘๑ (๑) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงสั่งให้.....(ชื่อ)..... พักราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ซึ่งเป็นวันที่ต้องจำคุกโดยคำพิพากษาเป็นต้นไป

การแจ้งสิทธิร้องทุกข์ (เหมือนกันทุกคำสั่ง)

๑. กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่ง

๒. กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี หรือต่อรัฐมนตรี หรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้สั่ง

เหมือน แบบ ดว. ๗

แบบ ดว. ๙/๒ เรื่อง การสั่งพักราชการ กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

สาระสำคัญ มีสาระสำคัญคล้ายกับแบบ ดว. ๙/๑

ระบุเรื่องที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญาอย่างสั้นๆ และเหตุแห่งการสั่งพักราชการ

- ศาลประทับรับฟ้อง
- ถูกพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งข้อกล่าวหา

ตัวอย่าง

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ*).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน..... บาท มีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาลอาญา คดีหมายเลขดำที่ ๑๒๓๔/๒๕๖๔ ในเรื่องได้ร่วมกันกับนาย ก. และนาย ข. ชิงทรัพย์ (โทรศัพท์มือถือ) ของผู้อื่น และมีเหตุให้พักราชการ คือ เป็นผู้ถูกจับในคดีอาญาและได้ถูกควบคุมตัวเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๔ จนถึงปัจจุบัน

ข้อสังเกต ถ้ามีกรณีถูกฟ้องหรือต้องหาคดีอาญาหลายคดีและมีเหตุให้พักราชการได้ทุกคดีให้ระบุทุกคดี

แบบ ดว. ๙/๓ เรื่อง การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

สาระสำคัญ

ระบุเรื่องที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนและเหตุแห่งการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามข้อ ๗๘ ประกอบข้อ ๘๓ ของกฎ ก.พ. ฯ ให้ชัดเจน

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....
ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ*).....สังกัด.....
ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง[๒].....ที่...../๒๕.....สั่ง ณ วันที่.....ในเรื่อง.....(สรุปเรื่องที่ถูกตั้งกรรมการสอบสอบสวนถ้ามีหลายเรื่องให้สรุปทุกเรื่อง).....และมีเหตุที่จะให้ออกจากราชการไว้ก่อน คือ...(ระบุเหตุที่จะสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ตามข้อ ๗๘ ประกอบข้อ ๘๓ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖)....

<u>ข้อสังเกต</u> ถ้าถูกตั้งกรรมการสอบสวนหลายสำนวน และมีเหตุให้สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้ทุกสำนวน ให้ระบุเรื่องและคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทุกสำนวน

ระบุการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ว่าการสอบสวนพิจารณาจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ตามข้อ ๘๓ ของกฎ ก.พ.ฯ

กรณีที่.....(ชื่อ).....ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน นั้น พิจารณาเห็นว่าการสอบสวนพิจารณาจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว สมควรให้ผู้นี้ออกจากราชการไว้ก่อน

แบบ ดว. ๙/๔ เรื่อง ให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

สาระสำคัญ

มีสาระสำคัญคล้ายกับแบบ ดว. ๙/๓

สรุปเรื่องที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญาอย่างสั้นๆ

ด้วย.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....
ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง....(ชื่อตำแหน่งและระดับ*).....สังกัด.....
ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท มีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาลอาญา คดีหมายเลขดำที่ ๑๒๓๔/๒๕๖๔ ในเรื่องได้ร่วมกันกับนาย ก. และนาย ข. ชิงทรัพย์ (โทรศัพท์มือถือ) ของผู้อื่น และมีเหตุให้ออกจากราชการไว้ก่อน คือ เป็นผู้ถูกจับในคดีอาญา และได้ถูกควบคุมเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๔ จนถึงปัจจุบัน

ข้อสังเกต ถ้ามีกรณีถูกฟ้องหรือต้องหาคดีอาญาหลายคดีและมีเหตุให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้ทุกคดีให้ระบุทุกคดี

แบบ ดว. ๙/๕ เรื่อง การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน แทนการสั่งพักราชการ

สาระสำคัญ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแทนการสั่งพักราชการ โดยแบ่งเป็น ๒ กรณี

๑. กรณีสั่งพักราชการในกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน ต่อมาผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เห็นว่าการสอบสวนพิจารณาจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว และจะสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

๒. กรณีสั่งพักราชการในกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ต่อมาผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เห็นว่าการดำเนินคดีจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว และจะสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

๑. คำสั่งเดิมเป็นคำสั่งพักราชการในกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่...../๒๕....สั่ง ณ วันที่.....
ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ
ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....
เงินเดือน.....บาท พักราชการ ในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง.....ที่...../๒๕....สั่ง ณ วันที่.....
โดยให้พักราชการ ตั้งแต่วันที่..... เป็นต้นไป

๒. คำสั่งเดิมเป็นคำสั่งพักราชการในกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่...../๒๕....สั่ง ณ วันที่.....
ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ
ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด..... ตำแหน่งเลขที่.....
เงินเดือน..... บาท พักราชการ ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาล.....
คดีหมายเลขดำที่...../ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาจนตกเป็นผู้ต้องหาโดยให้พักราชการ ตั้งแต่วันที่..... เป็นต้นไป

การพิจารณาของผู้บังคับบัญชา แบ่งเป็น ๒ กรณี

๑. กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน

บัดนี้ พิจารณาเห็นว่าการสอบสวนพิจารณาจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว สมควรให้.....(ชื่อ).....ออกจากราชการไว้ก่อน

๒. กรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา

บัดนี้ พิจารณาเห็นว่าการดำเนินคดีจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว สมควรให้.....(ชื่อ)..... ออกจากราชการไว้ก่อน

การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแทนการสั่งพักราชการ ให้สั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งพักราชการ ตามข้อ ๘๔ ของกฎ ก.พ.ฯ

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ (...) และมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๘๓ และข้อ ๘๔ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

จึงสั่งให้.....(ชื่อ).....ออกจากราชการไว้ก่อน แทนการสั่งพักราชการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ซึ่งเป็นวันสั่งพักราชการ เป็นต้นไป

หมวด ๘

ส่วนที่ ๒

คำสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ

และ

คำสั่งให้กลับเข้ารับราชการ

ตามผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดี

แบบ ดว. ๑๐

จำนวนแบบคำสั่ง

แบบคำสั่งตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖	จำนวน
ดว. ๗ หมวด ๖ การสั่งยุติเรื่อง /ลงโทษ /งดโทษ	๘ แบบ
ดว. ๘ หมวด ๗ การมีคำสั่งใหม่ (เพิ่ม/ลด/งด/ยก)	๑๔ แบบ
ดว. ๙ หมวด ๘ ส่วนที่ ๑ - สั่งพัก/ให้ออกไว้ก่อน	๕ แบบ
ดว. ๑๐ หมวด ๘ ส่วนที่ ๒ คำสั่งให้กลับฯ และดำเนินการ ตามผลการสอบสวน/คดีอาญา	๓ แบบ
ดว. ๑๑ หมวด ๘ ส่วนที่ ๓ คำสั่งตามผล + มีเหตุไม่ต้องให้กลับฯ	๓ แบบ

แบบ ดว.๑๐

ดว. ๑๐/๑

ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน กลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ).... และดำเนินการตามมาตรา ๙๖

ดว. ๑๐/๒

ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน กลับเข้า... (ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ) ... และสั่งยุติเรื่องที่ถูกกล่าวหา

ดว. ๑๐/๓

ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)....ในกรณีที่....(ถูกฟ้องคดีอาญา/ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา)....กลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)...

โครงสร้างแบบคำสั่ง ดว.๑๐

คำสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ และคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ตามผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดี

ดว./ย่อ	๑๐/๑	๑๐/๒	๑๐/๓
ย่อ ๑	อ้างถึงคำสั่ง พักฯ/ให้ออกฯ	อ้างถึงคำสั่ง พักฯ/ให้ออกฯ	อ้างถึงคำสั่ง พักฯ/ให้ออกฯ
ย่อ ๒	ผลการพิจารณาว่ากระทำผิดวินัย	ผลการพิจารณาว่ามิได้กระทำผิดวินัย	ผลแห่งคดีอาญา
ย่อ ๓	บทอาศัยอำนาจ และการสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติฯ/เข้ารับราชการ และลงโทษหรืองดโทษ +เงินเดือน	บทอาศัยอำนาจ และการสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติฯ/เข้ารับราชการและยุติเรื่อง +เงินเดือน	บทอาศัยอำนาจ และการสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติฯ/เข้ารับราชการ +เงินเดือน
ย่อ ๔	แจ้งสิทธิอุทธรณ์หรือร้องทุกข์	-	-

แบบ ดว. ๑๐/๑ เรื่อง ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนกลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)....<u>และดำเนินการตามมาตรา ๙๖</u>

สาระสำคัญ

<u>ย่อหน้าที่ ๑</u> อ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

<u>(เหมือนกันทุกคำสั่งในแบบ ดว.๑๐)</u>

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่.../๒๕...สั่ง ณ วันที่..... ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง.....ที่.../๒๕... สั่ง ณ วันที่..... ในเรื่อง".....โดยให้.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)..... ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

ระบุเรื่องกล่าวหาสั้นๆ

ย่อหน้าที่ ๒ ผลการพิจารณา แบ่งเป็น ๒ กรณี

๑. กรณีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เป็นผู้พิจารณา

บัดนี้ พิจารณาเห็นว่า.....(ชื่อ).....กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีเมื่อครั้ง.....(ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ โดยสรุปว่า ขณะดำรงตำแหน่งใด ส่วนราชการใด กระทำการอย่างไร เมื่อใด เป็นกรณีความผิดฐานใด ตามมาตราใด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และควรได้รับโทษสถานโทษและอัตราโทษใด หรือควรงดโทษให้เพราะเหตุใด).....

๒. กรณีอ.ก.พ. สามัญ เป็นผู้พิจารณา

บัดนี้ อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.).....ในการประชุมครั้งที่..../๒๕..... เมื่อวันที่.....พิจารณาและมีมติว่า.....(ชื่อ)..... กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีเมื่อครั้ง.....(ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ โดยสรุปว่า ขณะดำรงตำแหน่งใด ส่วนราชการใด กระทำการอย่างไร เมื่อใด เป็นกรณีความผิดฐานใด ตามมาตราใด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และควรได้รับโทษสถานโทษและอัตราโทษใด หรือควรงดโทษให้เพราะเหตุใด).....

ย่อหน้าที่ ๓ บทอาศัยอำนาจและการสั่ง

กรณีสั่งพักราชการ

กรณีสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

๑. ให้.....(ชื่อ).....กลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)... ในตำแหน่ง[๒] ประเภท.....ระดับ.....ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ[๓]).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ทั้งนี้ ตั้งแต่..... เป็นต้นไป[๔]

ระบุวันที่ให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ ซึ่งต้องไม่ก่อนวันที่ออกคำสั่ง

ไม่เกี่ยวกับสถานภาพการเป็นข้าราชการของผู้ถูกสั่ง

การสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหรือสั่งงดโทษ เหมือนกับแบบ ดว. ๗

สั่งเกี่ยวกับเงินเดือนระหว่างถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

๓. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้จ่ายได้เมื่อกรณีถึงที่สุดตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

ย่อหน้าที่ ๔ การแจ้งสิทธิอุทธรณ์หรือร้องทุกข์

แบ่งเป็น ๒ กรณี

๑. กรณีสั่งลงโทษให้แจ้งสิทธิอุทธรณ์ เหมือนแบบ ดว. ๗/๒

๒. กรณีสั่งงดโทษ ให้แจ้งสิทธิร้องทุกข์เหมือนแบบ ดว. ๗/๗

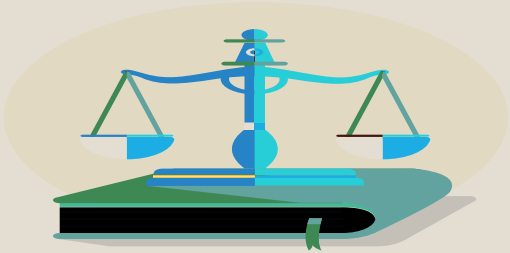

แบบ ดว. ๑๐/๒ ให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน กลับเข้า... (ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)...<u>และสั่งยุติเรื่องที่ถูกกล่าวหา</u>

สาระสำคัญ

มีลักษณะคล้ายกับแบบ ดว. ๑๐/๑ ไม่ว่าจะเป็นการอ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการเดิม การอ้างถึงผลการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาหรือของ อ.ก.พ. สามัญ และการสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ

การสั่งยุติเรื่อง

๒. ยุติเรื่อง.....(ชื่อ).....ตั้งแต่วันที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

แบบ ดว. ๑๐/๓ เรื่องให้ผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)....ในกรณีที่....(ถูกฟ้องคดีอาญา/ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา)....กลับเข้า...(ปฏิบัติหน้าที่ราชการ/รับราชการ)...

สาระสำคัญ

ย่อหน้าที่ ๑ อ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕....สั่ง ณ วันที่.....ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท.....(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....ในกรณีที่....(ถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาล.....คดีหมายเลขดำที่...../ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาจนตกเป็นผู้ต้องหา)....โดยให้....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน).... ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

ย่อหน้าที่ ๒ ผลการพิจารณาคดีอาญา แบ่งเป็น ๓ กรณี

๑) กรณีศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักว่าโทษจำคุกแต่ศาลให้รอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษ หรือให้รับโทษอย่างอื่น

บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยศาล.....มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่.....คดีหมายเลขแดงที่..... พิพากษาว่า .....(ชื่อ).....กระทำผิดอาญาฐาน...(รวมทั้งความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ)...จนได้รับโทษ...(จำคุก/หนักกว่าจำคุก)...แต่ศาล...(รอการกำหนดโทษ/รอการลงโทษ/ให้รับโทษ...(อย่างอื่น)...).....

โทษอย่างอื่นที่ไม่ใช่โทษประหารชีวิตและโทษจำคุก เช่น โทษกักขังหรือโทษปรับ เป็นต้น

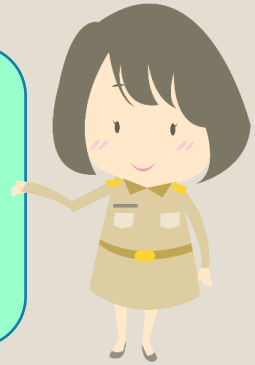

๒) กรณีศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด โดยไม่ได้วินิจฉัยว่าผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนกระทำผิดอาญาตามที่ถูกฟ้อง

บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยศาล..... มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่..... คดีหมายเลขแดงที่..... มิได้วินิจฉัยว่า.....(ชื่อ).....กระทำผิดอาญา โดยพิพากษาว่า.....(ระบุสาระสำคัญของคพิพากษา).....

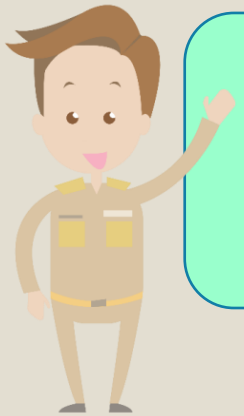

เช่น ศาลมีคำพิพากษาให้ยกฟ้องเนื่องจากคดีขาดอายุความ หรือผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้เสียหาย เป็นต้น

๓) กรณีคดีถึงที่สุดโดยไม่ได้มีการฟ้องคดีอาญาในกรณีที่ผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนตกเป็นผู้ต้องหา

บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยมิได้มีการฟ้องคดีอาญาในกรณีที.....(ชื่อ)..... ตกเป็นผู้ต้องหานั้น โดย.....(ระบุเหตุที่ไม่มีการฟ้อง).....

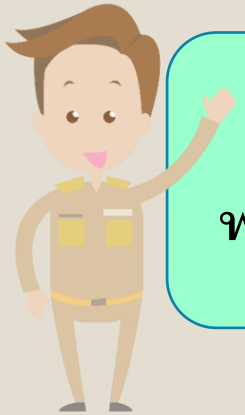

เช่น พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้อง เนื่องจากเห็นว่า พยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะรับฟังว่ากระทำผิดอาญา เป็นต้น

หมายเหตุ

กรณีตามแบบ ดว.๑๐/๓ นี้ หากผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีที่ถูกฟ้องหรือต้องหานั้น แม้ผลแห่งคดีถึงที่สุดแล้วไม่สามารถนำมาลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงได้ก็ตาม แต่หากเห็นว่าพฤติการณ์ดังกล่าวมีมูลเป็นความผิดทางวินัย เช่น ในกรณีที่ศาลเห็นว่าผู้ที่ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน กระทำผิดอาญาฐานใดก็ตาม แต่ศาลให้รอการลงโทษหรือรอการกำหนดโทษ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ก็สามารถดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการผู้นั้นต่อไปได้

ไม่ถือเป็นการ
ดำเนินการทางวินัยซ้ำ

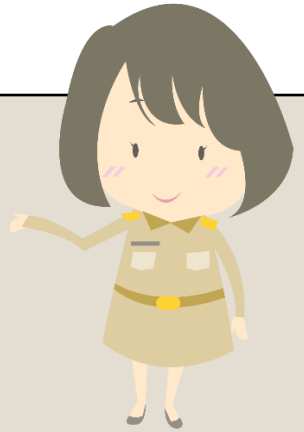

หมวด ๘

ส่วนที่ ๓

คำสั่งตามผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดี

กรณีมีเหตุที่ไม่ต้องให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือกลับเข้ารับราชการ

แบบ ดว. ๑๑

จำนวนแบบคำสั่ง

แบบคำสั่งตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖	จำนวน
ดว. ๗ หมวด ๗ การสั่งยุติเรื่อง /ลงโทษ /งดโทษ	๘ แบบ
ดว. ๘ หมวด ๗ การมีคำสั่งใหม่ (เพิ่ม/ลด/งด/ยก)	๑๔ แบบ
ดว. ๙ หมวด ๘ ส่วนที่ ๑ - สั่งพัก/ให้ออกไว้ก่อน	๕ แบบ
ดว. ๑๐ หมวด ๘ ส่วนที่ ๒ คำสั่งให้กลับฯ และดำเนินการ ตามผลการสอบสวน/คดีอาญา	๓ แบบ
ดว. ๑๑ หมวด ๘ ส่วนที่ ๓ คำสั่งตามผล + มีเหตุไม่ต้องให้กลับฯ	๓ แบบ

แบบ ดว. ๑๑

ดว. ๑๑/๑

สั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่

สำหรับผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...

ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...

ดว. ๑๑/๒

สั่งยุติเรื่อง

สำหรับผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)...

ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน โดยไม่ต้องกลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)....

ดว. ๑๑/๓

ให้พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...

ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา

โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...

โครงสร้างแบบ ดว. ๑๑

คำสั่งตามผลการสอบสวนพิจารณาหรือผลแห่งคดี กรณีมีเหตุที่ไม่ต้องให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ

ดว. ๑๑/๑ – ๑๑/๒	ดว. ๑๑/๓
ย่อ ๑ อ้างถึงคำสั่ง พัก/ให้ออกไว้ก่อน ย่อ ๒ ผลการพิจารณาของ ผบ.๕๗/อ.ก.พ. ย่อ ๓ บทอาศัยอำนาจ+การสั่ง	ย่อ ๑ อ้างถึงคำสั่ง พัก/ให้ออกไว้ก่อน ย่อ ๒ ผลแห่งคดี ย่อ ๓ บทอาศัยอำนาจ+การสั่ง

แบบ ดว. ๑๑/๑ เรื่อง สั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ สำหรับผู้ถูกสั่ง ...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...

สาระสำคัญ

ย่อหน้าที่ ๑ อ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

(เหมือนกันทุกคำสั่งในแบบ ดว.๑๑)

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่.../๒๕...สั่ง ณ วันที่..... ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่ง.....(ชื่อตำแหน่งและระดับ).....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่..... เงินเดือน.....บาท ...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน ตามคำสั่ง .....ที่.../๒๕... สั่ง ณ วันที่..... ในเรื่อง*.....โดยให้.....(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)..... ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

ระบุเรื่องกล่าวหาสั้นๆ

ย่อหน้าที่ ๒ ผลการพิจารณา แบ่งเป็น ๒ กรณี

๑. กรณีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ เป็นผู้พิจารณา

บัดนี้ พิจารณาเห็นว่า.....(ชื่อ).....กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีเมื่อครั้ง .....(ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญโดยสรุปว่าขณะดำรงตำแหน่งใด ส่วนราชการใด กระทำการอย่างไร เมื่อใด เป็นกรณีความผิดฐานใด ตามมาตราใด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนพ.ศ. ๒๕๕๑ และควรได้รับโทษสถานโทษและอัตราโทษใด)..... แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับ.....(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)..... เนื่องจาก.....(ระบุเหตุตามข้อ ๘๖ (๒) /ข้อ ๘๗ (๒)ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ.๒๕๕๖ แล้วแต่กรณี).....

๒. กรณี อ.ก.พ. สามัญ เป็นผู้พิจารณา

บัดนี้ อ.ก.พ. .....(ชื่อ อ.ก.พ.).....ในการประชุมครั้งที่..../๒๕... เมื่อวันที่..... พิจารณาและมีมติว่า.....(ชื่อ)..... กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีเมื่อครั้ง....(ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญโดยสรุปว่า ขณะดำรงตำแหน่งใด ส่วนราชการใด กระทำการอย่างไร เมื่อใด เป็นกรณีความผิดฐานใด ตามมาตราใด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และควรได้รับโทษสถานโทษและอัตราโทษใด)..... แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับ.....(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)..... เนื่องจาก.....(ระบุเหตุตามข้อ ๘๖ (๒) /ข้อ ๘๗ (๒) ของกฎ ก.พ.ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ.๒๕๕๖ แล้วแต่กรณี).....

ระบุเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ ให้ระบุเหตุตามข้อ ๘๖ (๒) หรือข้อ ๘๗ (๒) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

มีจำนวน ๓ เหตุ คือ

(๑) ผู้นั้นได้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

(๒) ผู้นั้นมีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ

(๓) ผู้นั้นได้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่นไปแล้ว โดยมิใช่เพราะเหตุตาย

เช่น

.....แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับ (เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ) เนื่องจากถูกสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการในกรณีอื่นไปแล้ว ตามคำสั่งกรม..... ที่ ๑๒๓/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๓

ย่อหน้าที่ ๓ บทอาศัยอำนาจและการสั่ง

๑) สั่งให้พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยไม่ต้องกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือเข้ารับราชการ

๑. ให้.....(ชื่อ).....พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ตามคำสั่งที่อ้างถึง โดยไม่ต้องกลับ.....(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ).....

๒) สั่งงดโทษตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่

๓) สั่งเกี่ยวกับเงินเดือนระหว่างถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

๓. เงินเดือนระหว่างที่.....(ชื่อ).....ถูกสั่ง...(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ตามคำสั่งที่อ้างถึง ให้จ่ายได้เมื่อกรณีถึงที่สุดตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น

แบบ ดว. ๑๑/๒ เรื่อง สั่งยุติเรื่อง สำหรับผู้ถูกสั่ง...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวนโดยไม่ต้องกลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)....

สาระสำคัญ

สาระสำคัญแบบ ดว. ๑๑/๒ มีสาระสำคัญและลำดับการสั่งเช่นเดียวกันกับแบบ ดว. ๑๑/๑ แตกต่างกันเพียงบทอาศัยอำนาจและการสั่งเท่านั้น

แบบ ดว. ๑๑/๓ เรื่อง ให้พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่ง.....(พักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อน)...ในกรณีที่ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา โดยไม่ต้องสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...

สาระสำคัญ

ย่อหน้าที่ ๑ อ้างถึงคำสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

อ้างถึงคำสั่ง.....ที่..../๒๕.. สั่ง ณ วันที่.....
ให้.....(ชื่อ).....เลขประจำตัวประชาชน.....ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง...(ชื่อตำแหน่งและระดับ)...สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....เงินเดือน.....บาท ...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)... ในกรณีที่...(ถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาล.....คดีหมายเลขดำที่...../ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาจนตกเป็นผู้ต้องหา แล้วแต่กรณี)... โดยให้...(พักราชการ/ออกจากราชการไว้ก่อน)... .....ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

ย่อหน้าที่ ๒ ผลการพิจารณาคดีอาญา แบ่งเป็น ๓ กรณี

๑) กรณีศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักว่าโทษจำคุกแต่ศาลให้รอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษ หรือให้รับโทษอย่างอื่น

บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยศาล.....มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่.....คดีหมายเลขแดงที่..... พิพากษาว่า .....(ชื่อ).....กระทำผิดอาญาฐาน...(รวมทั้งความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ)...จนได้รับโทษ...(จำคุก/หนักกว่าจำคุก)...แต่ศาล...(รอการกำหนดโทษ/รอการลงโทษ/ให้รับโทษ...(อย่างอื่น)...).....

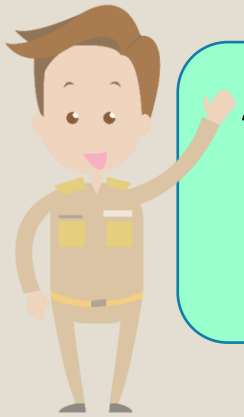

โทษอย่างอื่นที่ไม่ใช่โทษประหารชีวิตและโทษจำคุก เช่น โทษกักขังหรือโทษปรับ เป็นต้น

๒) กรณีศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด โดยไม่ได้วินิจฉัยว่าผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนกระทำผิดอาญาตามที่ถูกฟ้อง

บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยศาล..... มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขดำที่..... .....คดีหมายเลขแดงที่..... มิได้วินิจฉัยว่า.....(ชื่อ).....กระทำผิดอาญา โดยพิพากษาว่า.....(ระบุสาระสำคัญของคำพิพากษา).....

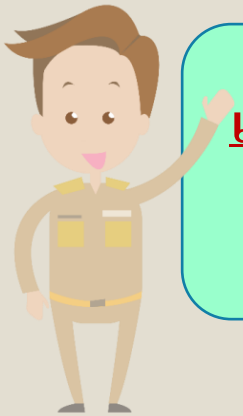

เช่น ศาลมีคำพิพากษาให้ยกฟ้องเนื่องจากคดีขาดอายุความ หรือผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้เสียหาย เป็นต้น

๓) กรณีคดีถึงที่สุดโดยไม่ได้มีการฟ้องคดีอาญาในกรณีที่ผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนตกเป็นผู้ต้องหา

บัดนี้ ปรากฏผลแห่งคดีถึงที่สุด โดยมิได้มีการฟ้องคดีอาญาในกรณีที่
.....(ชื่อ).....ตกเป็นผู้ต้องหานั้น โดย.....(ระบุเหตุที่ไม่มีการฟ้อง).....

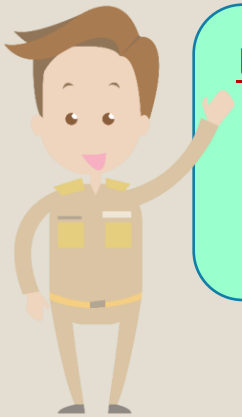

เช่น พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้อง เนื่องจากเห็นว่าพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะรับฟังว่ากระทำผิดอาญา เป็นต้น

ย่อหน้าที่ ๓ ระบุเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ

ผลแห่งคดีถึงที่สุดดังกล่าว เป็นกรณีที่จะต้องสั่งให้ผู้นี้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)...แต่มีเหตุที่ไม่อาจสั่งให้กลับ...(เข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ/เข้ารับราชการ)..... เนื่องจาก.....(ระบุเหตุ ตามข้อ ๘๘ วรรคสอง /ข้อ ๘๙ วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้วแต่กรณี).....

ย่อหน้าที่ ๔ บทอาศัยอำนาจและการสั่ง

๑) สั่งให้พ้นจากการเป็นผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยไม่ต้องสั่งกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ แล้วแต่กรณี

๒) สั่งเกี่ยวกับเงินเดือนระหว่างถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

Question & Answer

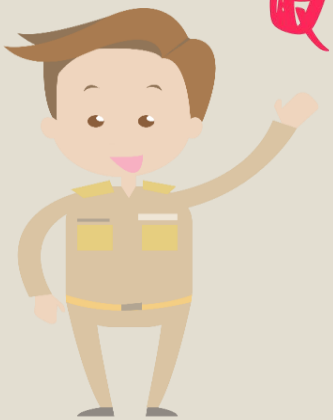

สำนักมาตรฐานวินัย
สำนักงาน ก.พ.
โทร ๐๒ ๕๔๗ ๑๖๒๘
www.ocsc.go.th

เรื่องเสร็จที่ ๓๑๒/๒๕๖๗

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การพิจารณาโทษทางวินัยกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอดีตข้าราชการศาลยุติธรรม ในมูลกรณีเดียวกับที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา[๑]

สำนักงานศาลยุติธรรมได้มีหนังสือ ลับ[๒] ด่วนที่สุด ที่ ศย ๐๐๔/๒๘๕๒ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับเรื่องกล่าวหานาย อ. เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนิติกรชำนาญการ สำนักอำนวยการประจำศาล กับพวก ว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีร่วมกันเรียกรับเงินจากนายประกันอาชีพ เพื่อเป็นค่าตอบแทนในการอำนวยความสะดวกรวดเร็วเกี่ยวกับการจัดทำคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและพิจารณาผลการไต่สวนแล้วเห็นว่า การกระทำของอดีตข้าราชการศาลยุติธรรมจำนวนสองราย ได้แก่ นาย อ. ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และนาย ท. ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๑๓๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยแก่นาย อ. และนาย ท. ตามมาตรา ๙๑ (๒) และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ต่อไป

สำนักงานศาลยุติธรรมได้รายงานการพิจารณาโทษทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าวไปยังคณะอนุกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรมเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการ (อ.ก.ศ. วินัย) และคณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรม (ก.ศ.) เพื่อพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองราย โดย อ.ก.ศ. วินัย และ ก.ศ. พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดอดีตข้าราชการศาลยุติธรรม ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกาเคยให้ความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการไปแล้วในเรื่องเสร็จที่ ๑๕๕๙/๒๕๖๔ ว่าจะต้องดำเนินการสั่งลงโทษภายในสามปี นับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ และต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ แต่เนื่องจากกรณีนี้มีความแตกต่างกับกรณีตามแนวคำวินิจฉัยเพราะสำนักงานศาลยุติธรรมได้เคยดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงและมีคำสั่งลงโทษไล่อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายออกจากราชการแล้ว และต่อมาศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษ

---

[๑]ส่งพร้อมหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๔/๓๒ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๖๗ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

[๒]ต่อมาสำนักงานศาลยุติธรรมได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ศย ๐๐๔/๒๗๖๐ ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๗ ยกเลิกชั้นความลับ

ไล่ออกจากราชการของอดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองราย และสำนักงานศาลยุติธรรมได้เพิกถอนคำสั่งลงโทษเดิม และมีคำสั่งให้ออกจากราชการเพราะเหตุมีมลทินหรือมัวหมองแล้ว โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ และวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๕ อันเป็นวันที่คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดมีผลบังคับ กรณีจึงมีปัญหาที่จะขอหารือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการพิจารณาโทษทางวินัยแก่อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยแบ่งออกเป็นประเด็น ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับวันออกจากราชการของอดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายว่าจะถือวันออกจากราชการตามคำสั่งไล่อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายออกจากราชการ คือ วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ หรือจะถือวันออกจากราชการตามคำสั่งให้ออกจากราชการเพราะเหตุมีมลทินหรือมัวหมอง คือ วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ และวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๕ อันเป็นวันที่คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดมีผลบังคับและเป็นวันที่สำนักงานศาลยุติธรรมมีคำสั่งให้อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายออกจากราชการเพราะเหตุมีมลทินหรือมัวหมอง เนื่องจากวันออกจากราชการดังกล่าวจะมีผลเกี่ยวกับอำนาจในการดำเนินการทางวินัยและอำนาจในการพิจารณาลงโทษของผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ

๒. ปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดว่า เมื่อศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายออกจากราชการแล้ว การที่สำนักงานศาลยุติธรรมจะมีคำสั่งลงโทษตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. อีกครั้งหนึ่งจะเป็นการไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดหรือไม่ เนื่องจากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดนั้นผูกพันสำนักงานศาลยุติธรรมในฐานะคู่กรณีที่จะต้องปฏิบัติตามคำบังคับนับแต่วันที่กำหนดในคำพิพากษาจนถึงวันที่คำพิพากษานั้นถูกเปลี่ยนแปลง แก้ไข กลับ หรืองดเสีย ตามมาตรา ๗๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๗๓ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และหากสำนักงานศาลยุติธรรมไม่ดำเนินการพิจารณาโทษทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะเป็นการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ หรือไม่

๓. จากการตรวจสอบสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. พบว่ามีพยานบุคคลมากกว่าที่ได้จากการสอบสวนวินัยของสำนักงานศาลยุติธรรม รวมทั้งมีประจักษ์พยานที่ยืนยันว่ามีการเรียกรับเงินในเรื่องดังกล่าว ซึ่งพยานหลักฐานดังกล่าวอาจทำให้ผลการพิจารณาเปลี่ยนแปลงไป และหากผลการพิจารณาเปลี่ยนแปลงไปสำนักงานศาลยุติธรรมจะสามารถดำเนินการอย่างไรได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) พิจารณาข้อหารือของสำนักงานศาลยุติธรรม โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงาน ก.พ.) ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม และผู้แทนสำนักงาน ป.ป.ช. เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจากการชี้แจงของผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม สรุปได้ว่า สำนักงานศาลยุติธรรมได้เคยดำเนินการสอบสวนทางวินัยแก่อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมีคำสั่งลงโทษไล่อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายออกจากราชการ และต่อมาอดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายได้ฟ้องคดีต่อศาลปกครอง และศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานศาลยุติธรรมที่สั่งลงโทษไล่อดีตข้าราชการศาลยุติธรรม

ทั้งสองรายออกจากราชการ และสำนักงานศาลยุติธรรมได้ปฏิบัติตามผลผูกพันของคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยทั้งสองกรณีข้างต้น โดยมีคำสั่งสำนักงานศาลยุติธรรม ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๖๕ และคำสั่งสำนักงานศาลยุติธรรม ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๕ ตามลำดับ ให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการและมีคำสั่งให้ข้าราชการทั้งสองรายออกจากราชการเพราะเหตุมีมลทินหรือมัวหมองตามมาตรา ๑๑๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดมีผลบังคับ โดยไม่มีการรับอดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายกลับเข้ารับราชการ

นอกจากนี้ ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจากการชี้แจงของผู้แทนสำนักงาน ป.ป.ช. สรุปได้ว่า สำนวนการไต่สวนตามข้อหารือนี้เป็นการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ใช้บังคับ และคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติให้ดำเนินการต่อไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงต้องนับระยะเวลาเริ่มต้นของการดำเนินการตามมาตรา ๔๘ ใหม่ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวใช้บังคับตามมาตรา ๑๙๒ วรรคสอง คือ วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๖ ชี้มูลความผิดผู้ถูกกล่าวหาว่า มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และได้ส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาดำเนินการทางวินัยตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๙๑ (๒) ประกอบกับมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ต่อไป

สำหรับประเด็นตามข้อหารือ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) พิจารณาแล้วเห็นสมควรกำหนดประเด็นที่ต้องพิจารณาเสียใหม่เพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้น และมีความเห็นในแต่ละประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้บังคับบัญชาจะต้องพิจารณาโทษทางวินัยแก่อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือไม่ นั้น เห็นว่า มาตรา ๙๑[๓] (๒) ประกอบกับมาตรา ๙๘[๔] วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน

---

[๓]มาตรา ๙๑ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนแล้วมีมติวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน สำนวนการไต่สวน เอกสารหลักฐาน สำเนาอิเล็กทรอนิกส์ และคำวินิจฉัยไปยังอัยการสูงสุดภายในสามสิบวัน เพื่อให้อัยการสูงสุดยื่นฟ้องคดีต่อไป

(๒) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน สำนวนการไต่สวน เอกสารหลักฐาน และคำวินิจฉัยไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนภายในสามสิบวันเพื่อให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป

[๔]มาตรา ๙๘ เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๙๑ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของ

(มีต่อหน้าถัดไป)

และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ กำหนดว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนแล้วมีมติวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน ถ้ามีมูลความผิดทางวินัยให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งเรื่องไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป โดยให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา โดยให้พิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหานั้นจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนหรือหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติวินิจฉัยมูลความผิด เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๘[๕] แล้ว แต่โดยที่บทบัญญัติดังกล่าวมิได้เป็นฐานอำนาจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชา การสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ซึ่งพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะกระทำได้หรือไม่ เพียงใด นั้น จึงต้องพิจารณาถึงอำนาจของผู้บังคับบัญชาในการสั่งลงโทษตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องด้วย ทั้งนี้ ตามแนวความเห็น

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๔)
คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหานั้น แล้วแต่กรณี

ฯลฯ ฯลฯ

การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนได้รับแจ้งมติที่ได้ขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาทบทวนตามมาตรา ๙๙ วรรคสอง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหานั้นจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนหรือหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติวินิจฉัยมูลความผิด เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๘ แล้ว แต่ไม่เป็นการตัดอำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อไป

ฯลฯ ฯลฯ

[๕]มาตรา ๔๘ เมื่อความปรากฏต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ว่าจะมีการกล่าวหาหรือไม่ว่ามีการกระทำความผิดที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจโดยพลัน โดยในกรณีที่จำเป็นต้องมีการไต่สวน ต้องไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสองปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน

ในการกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. คำนึงถึงความรวดเร็ว ความยากง่ายของการไต่สวน และอายุความของการดำเนินการในเรื่องนั้น โดยจะระบุระยะเวลาของการไต่สวนข้อกล่าวหาแต่ละประเภทที่แตกต่างกันก็ได้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นอันไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จตามระยะเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง คณะกรรมการ ป.ป.ช. อาจขยายระยะเวลาออกไปตามที่จำเป็นได้แต่รวมแล้วต้องไม่เกินสามปี เว้นแต่เป็นเรื่องที่จำเป็นต้องเดินทางไปไต่สวนในต่างประเทศ หรือขอให้หน่วยงานของต่างประเทศดำเนินการไต่สวนให้ หรือขอรับเอกสารหลักฐานจากต่างประเทศ จะขยายระยะเวลาออกเท่าที่จำเป็นก็ได้

ฯลฯ ฯลฯ

ภายใต้กำหนดอายุความ เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้แล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังคงมีหน้าที่และอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวนและมีความเห็น หรือวินิจฉัย หรือดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป แต่ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาสอบสวนและดำเนินการลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องตามควรแก่กรณีโดยเร็ว

ของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ในเรื่องเสร็จที่ ๕๑/๒๕๖๓[๖] และคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) ในเรื่องเสร็จที่ ๑๕๕๙/๒๕๖๔[๗]

สำหรับกรณีตามข้อหารือนี้ โดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า มูลกรณีความผิดทางวินัยที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลอดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายนั้น สืบเนื่องมาจากการกระทำอันเป็นมูลเหตุแห่งคดีเดียวกันกับที่สำนักงานศาลยุติธรรมได้เคยดำเนินการสอบสวนและสั่งลงโทษทางวินัยแก่อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคล และต่อมาอดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายได้ฟ้องคดีต่อศาลปกครอง และศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วทั้งสองคดี โดยศาลปกครองสูงสุดได้กำหนดคำบังคับให้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมเพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายออกจากราชการ โดยให้มีผลนับแต่วันที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา ซึ่งสำนักงานศาลยุติธรรมได้ปฏิบัติตามคำบังคับของคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวทั้งสองกรณีแล้ว โดยเพิกถอนคำสั่งลงโทษเดิมและมีคำสั่งให้อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายออกจากราชการเพราะเหตุมีมลทินหรือมัวหมองตามมาตรา ๑๑๖[๘] แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น แม้ในภายหลังคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายและส่งเรื่องไปยังเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมในฐานะผู้บังคับบัญชาเพื่อให้พิจารณาดำเนินการทางวินัยตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่เมื่อเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหานั้นเป็นคู่กรณีตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดในคดีทั้งสองคดีที่อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยอันเป็นมูลกรณีเดียวกันกับที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล รวมทั้งปรากฏข้อเท็จจริงว่า การพิจารณาวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดในคดีดังกล่าว ได้มีการพิจารณาและวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีเกี่ยวกับการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาด้วยแล้วว่าเป็นกรณีที่มีการกระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ โดยศาลปกครองสูงสุดซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการได้วินิจฉัยชี้ขาดและมีคำพิพากษาเป็นที่สุดในเรื่องนี้แล้ว เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมจึงย่อมถูกผูกพัน

---

[๖]บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจของผู้บังคับบัญชาในการพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ชี้มูลความผิดภายหลังจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มีผลใช้บังคับ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ลับ ที่ นร ๐๙๐๔/๒๖ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๓ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

[๗]บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษแก่อดีตข้าราชการตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๔/๒๓๕ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

[๘]มาตรา ๑๑๖ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๑๐๒ และคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๑๐๒ วรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคห้า หรือมาตรา ๑๐๙ วรรคสาม แล้วแต่กรณี เห็นว่ากรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้นั้นได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษตามมาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวง อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. จังหวัด แล้วแต่กรณีพิจารณาให้ออกจากราชการ ทั้งนี้ ให้นำมาตรา ๑๐๔ วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลมในกรณีที่ อ.ก.พ. ดังกล่าวมีมติให้ผู้นั้นออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ก็ให้ผู้มีอำนาจดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ที่จะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามคำบังคับของคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดตามนัยมาตรา ๗๐[๙] วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๗๓[๑๐] วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และไม่อาจพิจารณาโทษทางวินัยแก่อดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองรายตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ โดยไม่จำต้องพิจารณาว่าการไต่สวนและชี้มูลความผิดทางวินัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าวจะเป็นไปตามเงื่อนไขเกี่ยวกับระยะเวลาตามมาตรา ๙๘[๑๑] วรรคสาม ประกอบกับมาตรา ๔๘[๑๒] แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ หรือไม่ และในกรณีเช่นว่านี้ ย่อมถือได้ว่าการดำเนินการของผู้บังคับบัญชาที่มิได้พิจารณาโทษทางวินัยตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น เป็นกรณีที่มีเหตุอันสมควร จึงไม่เป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๐๐[๑๓] วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ

สำหรับ**ประเด็นที่สองและประเด็นที่สาม** ในกรณีที่จะต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะถือเป็นการไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดหรือไม่ และต้องถือเอาวันใดเป็นวันออกจากราชการของอดีตข้าราชการศาลยุติธรรมทั้งสองราย และในกรณีที่สำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีพยานหลักฐานที่แสดงถึงการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงซึ่งอาจทำให้ผลการพิจารณาทางวินัยกรณีดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไป สำนักงานศาลยุติธรรมจะสามารถดำเนินการอย่างไรได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า เมื่อได้ให้ความเห็นในประเด็นที่หนึ่งแล้ว จึงไม่ต้องให้ความเห็นในประเด็นนี้อีก

(นายปกรณ์ นิลประพันธ์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มีนาคม ๒๕๖๗

---

[๙]มาตรา ๗๐ คำพิพากษาศาลปกครองให้ผูกพันคู่กรณีที่จะต้องปฏิบัติตามคำบังคับนับแต่วันที่กำหนดในคำพิพากษาจนถึงวันที่คำพิพากษานั้นถูกเปลี่ยนแปลงแก้ไขกลับหรืองดเสีย

ฯลฯ ฯลฯ

[๑๐]มาตรา ๗๓ การคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นนั้น ให้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ถ้ามิได้ยื่นอุทธรณ์ตามกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคดีนั้นเป็นอันถึงที่สุด

ฯลฯ ฯลฯ

คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองสูงสุดให้เป็นที่สุด

[๑๑]โปรดดูเชิงอรรถที่ ๔, ข้างต้น

[๑๒]โปรดดูเชิงอรรถที่ ๕, ข้างต้น

[๑๓]มาตรา ๑๐๐ ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนหรือผู้ใดไม่ดำเนินการตามมาตรา ๙๘ โดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนจงใจปฏิบัติหน้าที่ขัดต่อกฎหมายหรือกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหานั้น

ฯลฯ ฯลฯ

ประเด็นเด็ด เกร็ดคดี

การลงโทษทางวินัยซ้ำสำหรับการกระทำผิดครั้งเดียว : แนวคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด

บทนำ

หลักกฎหมายทั่วไปที่ว่า บุคคลไม่อาจถูกลงโทษหลายครั้งสำหรับการกระทำความผิดครั้งเดียว หรือการลงโทษซ้ำ เป็นหลักการห้ามมิให้ลงโทษบุคคลใดบุคคลหนึ่งมากกว่าหนึ่งครั้งสำหรับความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำเพียงครั้งเดียว ไม่ว่าความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำและโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะเป็นความผิดและโทษทางอาญา ความผิดและโทษทางปกครอง หรือความผิดและโทษทางวินัยก็ตาม อันเป็นหลักการที่สืบเนื่องมาจากแนวคิดที่ต้องการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน โดยรัฐต้องให้ความเคารพต่อขอบเขตของสิทธิเสรีภาพของบุคคลและจะกระทำการใด ๆ ที่กระทบต่อสิทธิเสรีภาพได้ต่อเมื่อมีกฎหมายที่ผ่านความเห็นชอบจากตัวแทนของประชาชนเท่านั้น และกฎหมายที่จะจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลนั้นจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพไม่ได้ ซึ่งการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพในชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคลผู้ถูกลงโทษตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้โดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายเกินความจำเป็นแก่การรักษาไว้ซึ่งประโยชน์สาธารณะที่กฎหมายฉบับที่ให้อำนาจจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นมุ่งหมายจะให้ความคุ้มครอง อันเป็นการต้องห้ามตามตามมาตรา ๒๗[๑] และมาตรา ๒๙[๒] ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

จากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและหลักกฎหมายทั่วไปดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดได้นำบทบัญญัติและหลักการดังกล่าวไปใช้วินิจฉัยในคดีพิพาทที่ผู้ฟ้องคดีเสนอข้อหาต่อศาลเกี่ยวกับ

[๑-๒] รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๒๗ สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครองและผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล รวมทั้งองค์กรตามรัฐธรรมนูญ และหน่วยงานของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมาย และการตีความกฎหมายทั้งปวง

มาตรา ๒๙ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป และไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

บทบัญญัติในวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วย โดยอนุโลม

การที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายในหลายคดี อันเนื่องจากเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐได้มีการพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการหรือบุคลากรของหน่วยงานของรัฐที่ได้กระทำความผิดเพียงครั้งเดียวซ้ำ ผู้เรียบเรียงจึงได้ศึกษาคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่ได้วินิจฉัยวางหลักว่า กรณีเช่นใดถือเป็นการลงโทษทางวินัยซ้ำและกรณีเช่นใดไม่ถือเป็นการลงโทษทางวินัยซ้ำ รวมทั้งบทสรุปและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าการลงโทษทางวินัยข้าราชการหรือบุคลากรของหน่วยงานของรัฐอาจเป็นการลงโทษซ้ำ

คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยซ้ำสำหรับการกระทำผิดครั้งเดียว

๑) กรณีที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า หลังจากหน่วยงานทางปกครองมีการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง อาทิ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ไปแล้ว ต่อมาได้มีการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในกรณีการกระทำความผิดครั้งเดียวกันกับที่ผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษไปแล้วอีก โดยที่หน่วยงานทางปกครองไม่ได้ยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยเดิมก่อนที่จะลงโทษตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมเป็นการลงโทษทางวินัยซ้ำ การมีคำสั่งลงโทษทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในครั้งหลังจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๗/๒๕๕๗ คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นพนักงานส่วนตำบลตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางปลากด สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางปลากด อำเภอองครักษ์ จังหวัดนครนายก ถูกร้องเรียนกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจการจ้างและกรรมการตรวจรับพัสดุโครงการก่อสร้างสะพานทางเดินเท้าคอนกรีต และเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุโครงการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กทางเข้าของหมู่บ้านดำเนินการก่อสร้างโครงการดังกล่าวไม่เป็นไปตามรูปแบบ ส่อไปในทางทุจริต ต่อมา องค์การบริหารส่วนตำบลชะอม จังหวัดสระบุรี (หน่วยงานที่ผู้ฟ้องคดีย้ายไปสังกัด) มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยพิจารณาแล้วเสนอความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดฐานไม่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการตามข้อ ๕ และข้อ ๖ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดสระบุรี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวนการลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๕ อันเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามข้อ ๒๓ วรรคสอง และตามข้อ ๖๙ ของประกาศดังกล่าว ควรได้รับโทษตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๓ เดือน ต่อมา ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลชะอมได้มีคำสั่ง

องค์การบริหารส่วนตำบลชะอม ที่ ๙๗/๒๕๔๖ เรื่อง ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๖ หลังจากผู้ฟ้องคดีได้รับโทษตัดเงินเดือนไปแล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งได้รับเรื่องร้องเรียนกรณีเดียวกันกับที่ผู้ฟ้องคดีถูกร้องเรียนกล่าวหาไปยังองค์การบริหารส่วนตำบลบางปลากด ได้มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๔ และมาตรา ๖ แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๙ และมีมูลความผิดทางอาญาฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือโดยทุจริต และฐานจัดทำและรับรองเอกสารอันเป็นเท็จตามมาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ (๑) และ (๔) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ศาลจังหวัดนครนายกได้มีคำพิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๖๒ (๑) และ (๔) มาตรา ๑๕๗ ให้จำคุก ๑ ปี ๖ เดือน ปรับ ๙,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ สำนักงานคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีหนังสือแจ้งให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางปลากด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ผู้ฟ้องคดีย้ายกลับไปดำรงตำแหน่ง เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เป็นต้นไป **ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า** การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครนายก) มีมติให้ความเห็นชอบเป็นการมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีซ้ำอีกครั้งหนึ่งสำหรับการกระทำความผิดวินัยของผู้ฟ้องคดีเรื่องเดียวกันกับที่ผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๓ เดือน ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลชะอม ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๖ อันเป็นการต้องห้ามตามหลักกฎหมายทั่วไป และบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ แม้ว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดมีมูลหรือไม่มีมูล และหากเห็นว่าพฤติการณ์เป็นการกระทำความผิดวินัยในฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. สามารถพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา และจัดส่งรายงาน เอกสารและความเห็น โดยให้ถือเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนใช้พิจารณาลงโทษทางวินัยได้ตามนัยมาตรา ๙๑ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓

แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ตาม แต่บทบัญญัติแห่งกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวไม่มีผลเป็นการยกเลิกหรือยกเว้นผลบังคับของหลักกฎหมายทั่วไปที่ห้ามมิให้ลงโทษบุคคลใดบุคคลหนึ่งมากกว่าหนึ่งครั้งสำหรับความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำเพียงครั้งเดียว ทั้งนี้ เพื่อมิให้การกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐขัดหรือแย้งต่อหลักกฎหมายทั่วไปและบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว จึงต้องมีการเพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลชะอม ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๖ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๓ เดือน ย้อนหลังไปถึงวันออกคำสั่ง ตามหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองโดยเจ้าหน้าที่หรือผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หมวด ๒ คำสั่งทางปกครอง ส่วนที่ ๖ การเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง เสียก่อน ซึ่งเมื่อได้ดำเนินการดังกล่าวแล้วให้ถือเสมือนว่าไม่มีการออกคำสั่งทางปกครองนั้น และผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยสำหรับการกระทำความผิดในกรณีเรื่องเดียวกันนี้มาก่อน แล้วจึงมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการต่อไป ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ โดยที่ยังมิได้ดำเนินการให้มีการเพิกถอนคำสั่ง ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๖ ที่ลงโทษตัดเงินเดือน โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันออกคำสั่งเสียก่อน จึงเป็นคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีซ้ำอีกครั้งหนึ่งสำหรับการกระทำความผิดวินัยของผู้ฟ้องคดีเรื่องเดียวกันกับที่ผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษมาแล้ว จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยหลักกฎหมายทั่วไปและบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่**ผู้บังคับบัญชาชั้นต้น**สั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และผู้ถูกกล่าวหาได้รับโทษไปแล้ว ต่อมา **ผู้บังคับบัญชาระดับเหนือขึ้นไป**พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีคำสั่งลงโทษในฐานความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ไม่เป็นการลงโทษทางวินัยซ้ำ

คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๕๐๖/๒๕๕๗ คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นข้าราชการตำรวจมีผู้ร้องเรียนต่อผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๗ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) กล่าวหาว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับสามีของผู้อื่น และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สั่งการให้ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายางแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ผลสืบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่าพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีเป็นการประพฤติตนไม่เหมาะสมหรือไม่สมควร เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๗๘ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ เห็นควรกักขังมีกำหนดสิบห้าวัน ซึ่งผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายางได้มีคำสั่ง ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๙ ลงโทษกักขัง เป็นเวลาสิบห้าวัน และผู้ฟ้องคดีได้รับโทษกักขังครบกำหนดเวลาแล้ว ต่อมา ผู้กำกับการ

สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายางได้รายงานการดำเนินการทางวินัยไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปเพื่อพิจารณา ซึ่งได้พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีมีลักษณะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผลการสอบสวนปรากฏว่า ไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยฐานประพฤติตนไม่เหมาะสมโดยเป็นชู้กับสามีผู้อื่น เป็นเพียงประพฤติตนไม่เหมาะสม เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๗๘ (๑๓) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน โดยพิจารณาเห็นว่าพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังหักล้างพยานฝ่ายผู้ร้องเรียนกล่าวหาได้ พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ **ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า** จากพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนน่าเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับสามีผู้อื่น เป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงมีมติยกอุทธรณ์ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ประกอบกับการที่ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายางดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการตามคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๔๓๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๘ เรื่อง มอบอำนาจการดำเนินการทางวินัย การสั่งให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการและกำหนดแนวทางปฏิบัติ โดยกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาในแต่ละระดับสามารถพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการตำรวจระดับใดได้บ้าง และเมื่อมีการดำเนินการทางวินัยไปแล้วจะต้องรายงานผลการดำเนินการทางวินัยไปยังผู้บังคับบัญชาระดับเหนือตนขึ้นไปเพื่อตรวจสอบอีกชั้นหนึ่ง ไม่ใช่เป็นการมอบอำนาจให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจทบทวนการใช้ดุลพินิจของผู้ใต้บังคับบัญชา อันเป็นการดำเนินการตามนัยมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงได้มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการดำเนินการไปตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายแล้ว หาได้เป็นการลงโทษซ้ำในการกระทำผิดครั้งเดียวแต่อย่างใด[๓]

[๓] คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๔๓๙/๒๕๕๖ วินิจฉัยแนวทางเดียวกัน

หมายเหตุ

(๑) คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นที่กำหนดคำบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้ไขคำสั่งลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ ยกเลิกคำสั่งลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดี เป็นเวลาสิบห้าวัน ตามคำสั่งลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๙ ส่วนคำบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับคืนสู่ฐานะเดิมตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ กำหนดภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด เป็นการพิพากษาเกินคำขอ

(๒) ผู้เรียบเรียงเห็นว่า คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดข้างต้นในส่วนที่วินิจฉัยว่า “การที่ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายางในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้นดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี โดยลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดี เป็นเวลาสิบห้าวัน เป็นการดำเนินการตามคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๔๓๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๘ เรื่อง มอบอำนาจการดำเนินการทางวินัย การสั่งให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการและกำหนดแนวทางปฏิบัติ ที่กำหนดว่า เมื่อผู้บังคับบัญชามีการดำเนินการทางวินัยไปแล้วจะต้องรายงานผลการดำเนินการทางวินัยไปยังผู้บังคับบัญชาระดับเหนือตนขึ้นไปเพื่อตรวจสอบอีกชั้นหนึ่ง มิใช่เป็นการมอบอำนาจให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทำการแทน อันเป็นการดำเนินการตามนัยมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจทบทวนการใช้ดุลพินิจผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงได้มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ อันเป็นการดำเนินการไปตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายแล้ว หาได้เป็นการลงโทษซ้ำในการกระทำผิดครั้งเดียวแต่อย่างใด คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมาย” นั้น คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวมิได้เป็นไปตามหลักกฎหมายทั่วไปที่ว่า “บุคคลไม่อาจถูกลงโทษหลายครั้งสำหรับการกระทำความผิดครั้งเดียว” ที่เป็นหลักการเพื่อให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคล เนื่องจากก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายางซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบอำนาจให้ดำเนินการทางวินัยได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง อันเป็นการดำเนินการตามที่ได้รับมอบอำนาจจากผู้บังคับบัญชาตามคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๔๓๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๘ จนนำไปสู่การมีคำสั่งลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีได้รับโทษกักขังครบตามกำหนดเวลาไปแล้ว ต่อมา ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งระดับเหนือขึ้นไปได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยแก่ข้าราชการดังกล่าวในกรณีความผิดที่ได้กระทำในครั้งเดียวกันอีก และมีคำสั่งเพิ่มโทษจากกักขังเป็นโทษปลดออกจากราชการ โดยก่อนที่จะมีการออกคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการมิได้มีการยกเลิกคำสั่งลงโทษกักขังเดิม จึงเป็นการขัดกับหลักกฎหมายทั่วไปดังกล่าว และต้องห้ามตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๙

ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น อีกทั้ง แม้จะมีการยกเลิกคำสั่งลงโทษกักขังเดิมก่อนที่จะมีคำสั่งเพิ่มโทษเป็นปลดออกจากราชการ ผู้เรียบเรียงก็ยังคงเห็นว่าการกระทำดังกล่าวขัดต่อหลักกฎหมายทั่วไปและขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ เนื่องจากโดยสภาพของโทษทางวินัยข้าราชการตำรวจมีการกำหนดโทษกักขังเป็นสถานหนึ่งใน ๗ สถาน ตามมาตรา ๘๒[๔] แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ทัณฑกรรม กักยาม กักขัง และตัดเงินเดือนข้าราชการตำรวจที่กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงได้ตามความเหมาะสมได้โดยไม่ต้องรายงานผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปพิจารณาตามนัยมาตรา ๘๙ วรรคหนึ่ง[๕] แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีได้เข้ารับการลงโทษกักขังไปแล้ว การจะให้ผู้ฟ้องคดีกลับคืนสู่ฐานะเดิม

[๔-๕] พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗

มาตรา ๘๒ โทษทางวินัยมี ๗ สถาน ดังต่อไปนี้

(๑) ภาคทัณฑ์

(๒) ทัณฑกรรม

(๓) กักยาม

(๔) กักขัง

(๕) ตัดเงินเดือน

(๖) ปลดออก

(๗) ไล่ออก

การลงโทษภาคทัณฑ์ ได้แก่ การลงโทษแก่ผู้กระทำผิดอันควรต้องรับโทษสถานหนึ่งสถานใด แต่มีเหตุอันควรปรานีจึงเพียงแค่แสดงความผิดผู้นั้นให้ปรากฏไว้

การลงโทษทัณฑกรรม ได้แก่ การให้ทำงานโยธา การให้อยู่เวรยามนอกจากหน้าที่ประจำ หรือการให้ทำงานสาธารณประโยชน์ซึ่งต้องไม่เกินหกชั่วโมงต่อหนึ่งวัน

การลงโทษกักยาม ได้แก่ การกักตัวไว้ในบริเวณใดบริเวณหนึ่งที่สมควรตามที่จะกำหนด

การลงโทษกักขัง ได้แก่ การขังในที่จัดไว้เพื่อควบคุมแต่เฉพาะคนเดียวหรือหลายคนรวมกันตามที่จะได้มีคำสั่ง

การลงโทษกักยามหรือกักขังจะใช้งานโยธาหรืองานอื่นของทางราชการด้วยก็ได้แต่ต้องไม่เกินหกชั่วโมงต่อหนึ่งวัน

มาตรา ๘๙ ข้าราชการตำรวจผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ทัณฑกรรม กักยาม กักขัง หรือตัดเงินเดือนตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิดถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษภาคทัณฑ์ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อยหรือมีเหตุอันควรลดหย่อน ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษทัณฑกรรม

ถือเสมือนว่าไม่เคยถูกลงโทษกักขังมาก่อน ย่อมไม่อาจกระทำได้โดยสภาพ แม้บทบัญญัติ มาตรา ๙๑ วรรคสี่[๖] แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับข้อ ๒[๗] และ ข้อ ๓[๘] ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมรับโทษที่เพิ่มขึ้นหรือกลับคืนสู่ฐานะเดิม พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาระดับเหนือขึ้นไปมีคำสั่งเพิ่มโทษเป็นสถานโทษที่หนักขึ้น หรือให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษกักขังก่อนจะมีคำสั่งเพิ่มโทษเป็นปลดออกจากราชการ หรือให้การลงโทษเดิมที่ได้รับไปแล้วให้เป็นพับ และให้ผู้ถูกสั่งลงโทษกลับคืนสู่ฐานะเดิมก็ตาม เนื่องจากบทบัญญัติของมาตรา ๘๙ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๙๑ ประกอบกับกฎ ก.ตร. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมรับโทษที่เพิ่มขึ้นหรือกลับคืนสู่ฐานะเดิม พ.ศ. ๒๕๔๗ อาจขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญและหลักกฎหมายทั่วไปที่ว่าบุคคลไม่อาจถูกลงโทษหลายครั้ง สำหรับการกระทำความผิดครั้งเดียว หรือการลงโทษซ้ำ ซึ่งมีผลกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพของผู้ถูกลงโทษ เป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพในชีวิต ร่างกาย ของบุคคลผู้ถูกลงโทษตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้โดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายเกินความจำเป็นแก่การรักษาไว้ซึ่งประโยชน์สาธารณะ ซึ่งเป็นการขัดต่อหลักกฎหมายทั่วไปและต้องห้ามตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

๒) หากการกระทำความผิดมีหลายครั้ง และการกระทำความผิดแต่ละครั้งเป็นการกระทำต่างกรรมแยกออกจากกันเด็ดขาดได้ การกระทำครั้งที่หน่วยงานทางปกครองยังมิได้มีการนำมาพิจารณาเพื่อออกคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง หน่วยงานทางปกครองย่อมมีอำนาจ

---

[๖] พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗

มาตรา ๙๑ ฯลฯ ฯลฯ

เมื่อมีกรณีเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ให้ผู้สั่งมีคำสั่งใหม่ และในคำสั่งดังกล่าวให้สั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมด้วย พร้อมทั้งระบุวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมรับโทษที่เพิ่มขึ้นหรือกลับคืนสู่ฐานะเดิมแล้วแต่กรณี ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ตร.

ฯลฯ ฯลฯ

[๗-๘] กฎ ก.ตร. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมรับโทษที่เพิ่มขึ้นหรือกลับคืนสู่ฐานะเดิม พ.ศ. ๒๕๔๗

ข้อ ๒ เมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษข้าราชการตำรวจผู้ใดไปแล้ว ภายหลังได้มีคำสั่งให้เพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ในคำสั่งดังกล่าวให้สั่งยกเลิกคำสั่งเดิมด้วย

ข้อ ๓ การเพิ่มโทษเป็นสถานโทษที่หนักขึ้น หรือการลดโทษเป็นสถานโทษที่เบาลง หรืองดโทษ หรือยกโทษคำสั่งลงโทษเดิมให้เป็นอันพับไป ทั้งนี้ ให้ผู้ถูกสั่งลงโทษกลับคืนสู่ฐานะเดิมตามข้อ ๕

ออกคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. สำหรับการกระทำความผิดครั้งดังกล่าวได้ ไม่ถือเป็นการลงโทษทางวินัยซ้ำ

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. ๗/๒๕๖๕ คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียน น. มีหน้าที่กำกับดูแล ส่งเสริม วางแผนการพัฒนาการศึกษาร่วมกับครูในโรงเรียน บริหารจัดการเงินโครงการอาหารกลางวันของโรงเรียน ได้ลงลายมือชื่อเบิกถอนเงินจากบัญชีอาหารกลางวันโรงเรียน น. เพื่อนำไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว ต่อมามีผู้ร้องเรียนผู้ฟ้องคดีต่อศึกษาธิการจังหวัดหนองบัวลำภู (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ เดิม) (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่า ทุจริตเงินโครงการอาหารกลางวันของโรงเรียน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเบิกถอนเงินจากบัญชีโครงการอาหารกลางวัน จำนวน ๒ ครั้ง คือ เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๒ และวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๒ เพื่อนำเงินไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเห็นว่า เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ขั้น ในส่วนการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ช. พนักงานไต่สวนได้ดำเนินการไต่สวนแล้วปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีได้ลงลายชื่อเบิกถอนเงินจากบัญชีโครงการอาหารกลางวันโรงเรียน น. จำนวน ๓ ครั้ง เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๒ วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๒ และวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ รวมเป็นเงินจำนวน ๑๗๐,๐๐๐ บาท แล้วนำไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว แม้ภายหลังผู้ฟ้องคดีได้นำเงินดังกล่าวมาคืนแล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดียังคงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม และมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบตามความเห็นขององค์คณะพนักงานไต่สวน และได้ส่งสำนวนการไต่สวนพร้อมความเห็นไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งคณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัดหนองบัวลำภู (คณะอนุกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ เดิม) (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) มีมติเห็นชอบให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ **ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า** การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำข้อเท็จจริงของการกระทำผิดวินัยที่ผู้ฟ้องคดีได้เบิกถอนเงินจากบัญชีโครงการอาหารกลางวัน เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๒ และวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๒ และได้มีการลงโทษลดขั้นเงินเดือนไปแล้วมาออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

ตามมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ และมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ใช้บังคับในขณะเกิดคดีพิพาท อันเป็นการกระทำผิดในครั้งเดียวกันอีก จึงเป็นการกระทำที่ต้องห้ามตามหลักกฎหมายทั่วไปที่ห้ามมิให้ลงโทษมากกว่าหนึ่งครั้งสำหรับความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำเพียงครั้งเดียว ไม่ว่าความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำและโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะเป็นความผิดและโทษทางอาญา ความผิดและโทษทางปกครอง หรือความผิดและโทษทางวินัย ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้เกินความจำเป็นแก่การรักษาไว้ซึ่งประโยชน์สาธารณะตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น อันเป็นกฎหมายฉบับที่ให้อำนาจจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ๆ มุ่งหมายจะให้ความคุ้มครอง จึงต้องห้ามตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ เมื่อการกระทำของผู้ฟ้องคดีที่นำมาเป็นฐานในการออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นการกระทำที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ใช้เป็นฐานในการออกคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้มีอำนาจออกคำสั่งลงโทษทางวินัย หรือคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ในฐานะผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ต้องพิจารณาเพิกถอนคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีก่อนที่จะมีคำสั่งไล่ออกราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ออกคำสั่งลดขั้นเงินเดือน กรณีจึงเป็นการลงโทษผู้ฟ้องคดีซ้ำสำหรับการกระทำความผิดทางวินัยเรื่องเดียวกันกับที่ผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษไว้แล้ว อันเป็นการกระทำที่ต้องห้ามตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และหลักกฎหมายทั่วไปดังกล่าวข้างต้น แต่สำหรับการกระทำทุจริตของผู้ฟ้องคดีโดยการเบิกถอนเงินจากบัญชีของโรงเรียนเมื่อครั้งวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นการกระทำความผิดต่างกรรมแยกออกจากกันเด็ดขาด โดยความผิดแต่ละครั้งถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม และมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมิได้นำมาเป็นฐานในการออกคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน ดังนั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้นำเอาการกระทำครั้งนั้นมาเป็นเหตุในการออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยนำเอาการกระทำความผิดอีกสองครั้งของผู้ฟ้องคดีซึ่งเคยถูกลงโทษไปแล้ว มารวมเป็นเหตุลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการด้วยก็ตาม ก็ไม่ถือเป็นการลงโทษผู้ฟ้องคดีซ้ำสำหรับการกระทำความผิดครั้งเดียวแต่อย่างใด คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

๓) นอกจากนั้น กรณีที่หน่วยงานทางปกครองได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยไปแล้ว ต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติล้างมลทินขึ้นใช้บังคับ หน่วยงานทางปกครองย่อมไม่อาจนำการกระทำครั้งเดียวกันมาพิจารณาลงโทษทางวินัยได้อีก เนื่องจากขัดต่อเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติล้างมลทิน และขัดต่อหลักกฎหมายทั่วไปที่ว่าบุคคลไม่อาจถูกลงโทษหลายครั้งสำหรับการกระทำความผิดครั้งเดียว

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๗๘๘/๒๕๖๑ คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ แจ้งให้องค์การบริหารส่วนตำบลหนองนางนวล ดำเนินการตามนัยมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ กรณีตรวจสอบการเงินทั่วไปขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองนางนวล ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๙ พบข้อบกพร่องเงินขาดบัญชี สาเหตุเกิดจากรับเงินแล้วไม่นำส่งและฝากธนาคาร จ่ายเงินโดยไม่มีหลักฐานการจ่ายเงิน ตรวจสอบการรับเงิน การเก็บรักษาเงิน และการจ่ายเงินปฏิบัติไม่ถูกต้องตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองนางนวล (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ซึ่งดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองนางนวล มีหน้าที่บังคับบัญชาควบคุมดูแลการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามกฎหมาย และระเบียบ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงพิจารณาแล้ว เสนอความเห็นว่า มีการเบิกจ่ายเงินเพื่อนำไปใช้ตามภารกิจอำนาจหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลจริง โดยผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาทุจริตเงินที่ไม่ได้นำไปฝากไปเป็นของตนเอง เพียงแต่ไม่ปฏิบัติตามข้อ ๑๔ ข้อ ๑๖ ข้อ ๒๗ ข้อ ๓๔ ข้อ ๖๘ ข้อ ๖๙ และข้อ ๗๗ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ พฤติการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีไม่นำเงินฝากธนาคารไปเก็บรักษาไว้ในตู้นิรภัย โดยนำเงินไปใช้ส่วนตัว และต่อมาผู้ฟ้องคดีได้นำเงินมาใช้คืนพร้อมดอกเบี้ยจนครบถ้วนแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีเจตนาทุจริตเงินที่ไม่ได้นำฝากไปเป็นของตน เป็นเพียงแต่การอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนนำเงินรายได้ไปใช้ประโยชน์เท่านั้น <u>เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง</u>ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการไม่เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ ตามนัยข้อ ๖ วรรคหนึ่ง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุทัยธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๕ จึงมีมติเห็นควรให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ขั้น ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๕๐ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาเห็นชอบด้วยกับความเห็น

ของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ขั้น และที่ประชุมของคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุทัยธานี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) มีมติเห็นชอบกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หลังจากนั้น ได้มีการตราพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ขึ้นใช้บังคับ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับประโยชน์จากการล้างมลทินตามมาตรา ๕[๙] แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่ต่อมาสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๑ รายงานการตรวจสอบสืบสวน เรื่อง เงินขาดบัญชีขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองนางนวล อำเภอหนองฉาง จังหวัดอุทัยธานี งวดประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๙ พบว่าผู้ฟ้องคดีได้เบียดบังเอาเงินขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองนางนวลไปใช้เพื่อประโยชน์สำหรับตนเองหรือบุคคลอื่นโดยมิชอบ น่าเชื่อว่าทุจริตตามนัยมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้องค์การบริหารส่วนตำบลหนองนางนวลดำเนินการร้องทุกข์กล่าวโทษผู้ฟ้องคดี และให้รับผิดชดใช้เงินคืน รวมทั้งดำเนินการทางวินัยตามกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองนางนวล ที่ ๑๑๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงพิจารณาแล้วเสนอความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามระเบียบ กระทำการทุจริตเบียดบังเงินขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองนางนวลไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตนหรือบุคคลอื่นโดยมิชอบ ทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ และข้อ ๖ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุทัยธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๕ จึงมีมติเสนอความเห็นให้ลงโทษปลดออกจากราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยส่วนหนึ่งของคำฟ้องอ้างว่าการลงโทษทางวินัยในครั้งนี้เป็นมูลกรณีเดียวกันกับการลงโทษทางวินัยครั้งแรกซึ่งได้มีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนไปแล้วก่อนวันที่

---

[๙] พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๕ ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้น ๆ

พระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๕๕๐ มีผลใช้บังคับ จึงเป็นการลงโทษซ้ำ **ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า** มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติให้ล้างมลทินแก่ผู้ถูกลงโทษทางวินัยซึ่งได้รับโทษหรือทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๕๕๐ ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัย โดยมีเจตนารมณ์ที่จะให้ลบล้างมลทินการถูกลงโทษทางวินัยหรือการดำเนินการทางวินัยที่ยุติแล้วให้มีผลเป็นที่สิ้นสุด โดยไม่อาจหยิบยกการลงโทษทางวินัยหรือการดำเนินการทางวินัยนั้นขึ้นพิจารณาดำเนินการใหม่เพื่อลงโทษทางวินัยหรือดำเนินการทางวินัยจากมูลเหตุเดียวกันนั้นได้อีก ไม่ว่าการลงโทษหรือการดำเนินการทางวินัยนั้นจะเป็นการกระทำโดยกฎหมายใดหากอยู่ในเงื่อนไขตามพระราชบัญญัตินี้ย่อมได้รับผลจากการล้างมลทิน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน ผู้ฟ้องคดี ๑ ขั้นไปแล้ว ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๕๐ ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ถูกลงโทษทางวินัยตามมาตรา ๓[๑๐] แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๕๕๐ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับโทษไปก่อนวันที่พระราชบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับ จึงเป็นไปตามเงื่อนไขที่ทำให้ได้รับการล้างมลทิน ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับประโยชน์ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงไม่อาจดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีได้อีกต่อไป การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ในมูลกรณีเดียวกันในการกระทำครั้งเดียวของผู้ฟ้องคดีในการปฏิบัติหน้าที่เบิกจ่ายเงินขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองนางนวล ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๙ จึงไม่อาจกระทำได้ตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๕๕๐ อีกทั้ง การกระทำดังกล่าวยังไม่ชอบด้วยหลักกฎหมายทั่วไปที่ว่าบุคคลไม่อาจถูกลงโทษหลายครั้งสำหรับการกระทำความผิดครั้งเดียวที่ห้ามมิให้ลงโทษบุคคลใดบุคคลหนึ่งมากกว่าหนึ่งครั้งสำหรับความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำเพียงครั้งเดียวไม่ว่าความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำและโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะเป็นความผิดและโทษทางอาญา ความผิดและโทษทางปกครอง หรือความผิดและโทษทางวินัยก็ตาม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี

---

[๑๐] พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

"ผู้ถูกลงโทษทางวินัย" หมายความว่า ผู้ถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์เพราะกระทำผิดวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งของกระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจ และให้หมายความรวมถึงผู้ถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์โดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายซึ่งมีผลเช่นเดียวกับการถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัย

ออกจากราชการ โดยไม่มีการยกเลิกคำสั่งเดิมที่ลงโทษลดขั้นเงินเดือน เป็นการมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีซ้ำอีกครั้งหนึ่ง สำหรับการกระทำความผิดวินัยในเรื่องเดียวกันกับที่ผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษทางวินัยแล้วตามคำสั่งลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ทำให้การออกคำสั่งลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๔) แม้หลักกฎหมายทั่วไปที่ว่า “บุคคลไม่อาจถูกลงโทษสองครั้ง (หลายครั้ง) สำหรับการกระทำความผิดครั้งเดียว” จะเป็นหลักการที่ห้ามมิให้ลงโทษบุคคลใดบุคคลหนึ่งมากกว่าหนึ่งครั้งสำหรับความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำเพียงครั้งเดียว **ไม่ว่าความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำและโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะเป็นความผิดและโทษทางอาญา ความผิดและโทษทางปกครอง หรือความผิดและโทษทางวินัยก็ตาม** แต่แนวคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่าหลักกฎหมายทั่วไปดังกล่าวจะใช้กับกรณีความผิดและการลงโทษอย่างเดียวกันหรือประเภทเดียวกัน หากเป็นกรณีการกระทำความผิดที่มีกฎหมายหลายฉบับบัญญัติให้การกระทำนั้นเป็นความผิดและกำหนดโทษแยกจากกันไว้ รวมทั้งมีองค์กรที่มีการพิจารณาโทษแยกจากกัน เช่น ความผิดและโทษทางวินัยใช้กับกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษทางวินัยไว้ ส่วนความผิดและโทษทางอาญาใช้กับกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษทางอาญา กรณีเช่นนี้ **แม้จะเป็นการกระทำความผิดครั้งเดียวกันก็สามารถลงโทษในความผิดและโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายต่างฉบับกันได้** ไม่ว่าความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำและโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะเป็นความผิดและโทษทางอาญา ความผิดและโทษทางปกครอง หรือความผิดและโทษทางวินัยก็ตาม โดยในส่วนของโทษทางวินัยหากเป็นการลงโทษคนละฐานความผิดกัน ไม่ถือว่าเป็นการลงโทษซ้ำ ดังเห็นได้จากคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดดังต่อไปนี้

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. ๑๖๗/๒๕๖๕ คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจมีกรณีต้องหาว่ากระทำผิดคดีอาญาฐานเป็นผู้สนับสนุนให้ผู้อื่นกระทำผิดฐานปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ซึ่งศาลจังหวัดได้พิพากษาลงโทษผู้ฟ้องคดีฐานสนับสนุนการปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ให้จำคุกตลอดชีวิต แต่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ มีคำพิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่ได้ยื่นฎีกาคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค ๑ คดีถึงที่สุด ในส่วนการดำเนินการทางวินัยผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดชัยนาท (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเห็นว่าไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดที่ผู้ฟ้องคดีสามารถหักล้างข้อกล่าวหาได้ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๑) และ (๕)

และมาตรา ๘๒ (๖) จึงมีมติว่า ควรปลดออกจากราชการ และคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองการพิจารณาสั่งลงโทษ พิจารณาแล้วมีมติเห็นพ้องด้วย ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ซึ่งที่ประชุมพิจารณาเห็นว่าพฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงมีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมิได้ใช้ตำแหน่งหน้าที่กระทำผิด จึงมีมติให้ตำรวจภูธรจังหวัดชัยนาทแก้ไขคำสั่งลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๔ จากฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๑) และ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ส่วนข้อความอื่นให้เป็นไปตามเดิม **ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า** เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานทั้งหมดประกอบกับสำนวนการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง คำชี้แจงของผู้บังคับบัญชาผู้ที่เกี่ยวข้องและคำให้การของผู้ฟ้องคดีในสำนวนคดีเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีมีส่วนเกี่ยวข้องโดยช่วยเหลือให้ผู้อื่นกระทำผิดฐานปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อการกระทำของผู้ฟ้องคดีต้องด้วยบทกฎหมายที่บัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ ทั้งความผิดทางวินัยและความผิดอาญา ซึ่งมีองค์กรที่มีการพิจารณาโทษแยกจากกัน โดยการดำเนินคดีอาญาเป็นอำนาจของศาลที่มีเขตอำนาจ ซึ่งมีวิธีพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ส่วนการดำเนินการทางวินัยต่อข้าราชการตำรวจซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย เป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมีขั้นตอนและวิธีการตามกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งกฎ ก.ตร. ดังกล่าวมิได้กำหนดให้การดำเนินการทางวินัยต้องถือข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาคดีอาญา อีกทั้ง คำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๘ ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติกรณีที่ข้าราชการตำรวจถูกดำเนินการทางวินัย เนื่องจากต้องหาคดีอาญาหากผลการสืบสวนหรือสอบสวนมีพยานหลักฐานรับฟังได้ชัดแจ้งว่าผู้ถูกกล่าวหา

กระทำผิดให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจพิจารณาสั่งการทางวินัยให้เสร็จสิ้น โดยไม่ต้องรอฟังผลคดีอาญาหากภายหลังผลคดีอาญาถึงที่สุดเป็นประการใด... ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีดุลพินิจอิสระในการแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน รวมทั้งการรับฟังพยานหลักฐานตามข้อกล่าวหาที่แจ้งผู้ฟ้องคดีได้ และเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีอำนาจออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ โดยไม่จำต้องรอผลในคดีอาญา และการลงโทษทางวินัยในกรณีนี้ไม่ถือว่าเป็นการลงโทษซ้ำกับคดีอาญา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๘๐๗/๒๕๖๒ ข้อเท็จจริงคดีนี้รับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสบป้าดได้มีราษฎร ๒ ราย ขอความอนุเคราะห์ใช้รถไถฟาร์มขององค์การบริหารส่วนตำบลในการปรับพื้นที่สวนของตน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้สั่งให้ลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลไปดำเนินการ และราษฎรได้ให้เงินแก่ผู้ฟ้องคดีในการใช้รถไถฟาร์มรวมเป็นเงิน ๒,๘๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีมิได้นำเงินดังกล่าวส่งเข้าคลังเป็นรายได้แผ่นดิน และผู้ฟ้องคดียังอนุมัติให้รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลนำรถยนต์ส่วนตัวเติมน้ำมันเชื้อเพลิงของทางราชการเป็นเงิน ๑,๓๐๐ บาท นายอำเภอแม่เมาะ (ผู้ถูกฟ้องคดี) ได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีให้ปฏิบัติหน้าที่ให้ถูกต้อง ต่อมา ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบลได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนในข้อหาเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่องค์การบริหารส่วนตำบล และยักยอกเงินดังกล่าวไปโดยทุจริต และได้ยื่นฟ้องต่อศาลยุติธรรม ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๕๗ กรณีเกี่ยวกับการรับเงินค่าใช้รถไถฟาร์มจำนวน ๔๐๐ บาท แล้วไม่นำส่งคลังเป็นรายได้แก่องค์การบริหารส่วนตำบล ลงโทษจำคุก ๑ ปี ปรับ ๔,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ๑ ปี และให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงิน ๔๐๐ บาท คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาได้มีผู้ร้องเรียนไปยังผู้ถูกฟ้องคดี และผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อให้ตรวจสอบคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามในการสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลของผู้ฟ้องคดี ต่อมาได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล เนื่องจากเป็นผู้มีพฤติกรรมในทางทุจริต **ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า** พฤติการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีมิได้นำเงินค่าเช่าใช้รถไถฟาร์ม นำส่งเข้าคลังเป็นรายได้แก่องค์การบริหารส่วนตำบล แต่กลับนำไปเป็นค่าอาคารเลี้ยงสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งเป็นประโยชน์ที่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลได้รับไปเป็นประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ก่อให้เกิดความเสียหายแก่องค์การบริหารส่วนตำบลที่ต้องสูญเสียรายได้ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงอยู่ในความหมายเป็นผู้มี

พฤติกรรมในทางทุจริต ประกอบกับไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่บัญญัติห้ามไว้ว่า เมื่อมีการสอบสวนบุคคลใดในเรื่องหนึ่งเรื่องใดแล้ว ห้ามสอบสวนบุคคลดังกล่าวในเรื่องเดียวกันนั้นอีก คงมีแต่เพียงมาตรา ๑๔๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ที่บัญญัติว่าเมื่อมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีแล้ว ห้ามมิให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับบุคคลนั้นในเรื่องเดียวกันนั้นอีก เว้นแต่จะได้พยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี ซึ่งน่าจะทำให้ศาลลงโทษผู้ต้องหานั้นได้ ด้วยเหตุนี้ แม้การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลโดยเป็นผู้มีพฤติกรรมในทางทุจริตตามมาตรา ๕๘/๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ หรือไม่ จะเป็นการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนซ้ำกับกรณีที่ก่อนหน้านั้นมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำเดียวกันนี้มาก่อน จนผู้ถูกฟ้องคดีทราบว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีไปแล้ว แต่ตามคำสั่งลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ของผู้ถูกฟ้องคดีนั้น เป็นการสอบสวนว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามในการสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลตามมาตรา ๕๘/๑ (๓) ที่ผู้ถูกฟ้องคดีต้องมีคำวินิจฉัยให้พ้นจากตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสบป้าด ตามมาตรา ๖๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ <u>กรณีมิใช่เป็นเรื่องการสอบสวนซ้ำแต่อย่างใด</u> การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และมีคำวินิจฉัยลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย และ<u>การวินิจฉัยให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลมิใช่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยหรือความรับผิดทางละเมิดแต่อย่างใด</u>

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ ฟบ. ๒/๒๕๖๑ คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า อธิบดีกรมป่าไม้ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๐ ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กรณีผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกันทำหลักฐานเท็จเบิกจ่ายเงินค่าจ้างลูกจ้างชั่วคราวรายวัน ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๐ โดยไม่มีการจ้างงานจริงแล้วนำเงินไปเป็นประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ โดยผู้มีอำนาจบรรจุและแต่งตั้งได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงปลดออกจากราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ และผู้ฟ้องคดีได้รับการบรรจุกลับเข้ารับราชการ ส่วนในคดีอาญาได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกผู้ฟ้องคดีเป็นเวลา ๑ ปี

ในความผิดตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา สำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) ผู้มีอำนาจบรรจุและแต่งตั้งจึงได้มีคำสั่งลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงไล่ออกจากราชการตามมาตรา ๘๕ (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ และคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) พิจารณายกอุทธรณ์ และให้แก้ไขคำสั่งโดยยกเลิกข้อความจาก “เนื่องจากพฤติการณ์เป็นการกระทำผิดร่วมกันทำหลักฐานเท็จเบิกจ่ายเงินค่าจ้างชั่วคราวรายวัน เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายต่อราชการ เป็นเงินจำนวน ๒๓๖,๒๕๐ บาท อีกทั้ง ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ฟ้องคดี ถือได้ว่าเป็นกรณีความผิดปรากฏชัดแจ้ง” และให้ใช้ข้อความ “เนื่องจากผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ถือได้ว่าเป็นกรณีความผิดปรากฏชัดแจ้ง” แทน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเป็นการดำเนินการทางวินัยซ้ำซ้อนและไม่นำคุณงามความดีของผู้ฟ้องคดีมาประกอบการพิจารณาลงโทษ จึงฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการและเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ **ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า** กรณีที่อธิบดีกรมป่าไม้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๐ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นกรณีการลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยร่วมกันทำหลักฐานเท็จเบิกจ่ายเงินค่าจ้างลูกจ้างชั่วคราวรายวันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาลอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นกรณีการลงโทษทางวินัยเนื่องจากผู้ฟ้องคดีกระทำผิดอาญาโดยศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกมีกำหนด ๑ ปี อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ตามมาตรา ๘๕ (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น การสั่งลงโทษทางวินัยตามคำสั่งลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๐ และตามคำสั่งลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖ <u>จึงเป็นการสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีคนละฐานความผิดกัน ไม่อาจถือเป็นการลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีซ้ำกัน</u>

คำสั่งลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมายและการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยกอุทธรณ์จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่กล่าวมา อาจสรุปความหมายของการลงโทษซ้ำในความผิดและโทษทางวินัยตามแนวคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดได้ว่า หมายถึง กรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีอำนาจในการสั่งลงโทษทางวินัยได้สั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการหรือบุคลากรของหน่วยงานของรัฐที่ได้กระทำความผิดทางวินัยในเรื่องเดียวกัน การกระทำครั้งเดียวกัน และได้เคยมีการลงโทษทางวินัยไปแล้วสำหรับความผิดนั้น ต่อมาได้มีการลงโทษซ้ำในเรื่องนั้นหรือการกระทำครั้งเดียวกันนั้นอีก โดยศาลปกครองสูงสุดได้นำหลักการห้ามลงโทษซ้ำดังกล่าวมาใช้ในการวินิจฉัยคดีปกครองเกี่ยวกับวินัยข้าราชการเพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของข้าราชการที่ถูกดำเนินการทางวินัยอย่างไรก็ตาม หากปรากฏข้อเท็จจริงว่า การกระทำความผิดในแต่ละครั้งเป็นการกระทำผิดต่างกรรมต่างวาระกัน หรือเป็นการลงโทษคนละฐานความผิดกัน หรือเป็นการกระทำความผิดและการลงโทษคนละประเภทกัน หรือเป็นการลงโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ต่างฉบับกัน หรือกรณีกระทำความผิดที่มีกฎหมายหลายฉบับบัญญัติให้การกระทำนั้นเป็นความผิดและกำหนดโทษแยกจากกันไว้ รวมทั้งมีองค์กรที่มีการพิจารณาโทษแยกจากกัน เช่น ความผิดและโทษทางวินัยใช้กับกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษทางวินัยไว้ ส่วนความผิดและโทษทางอาญาใช้กับกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษทางอาญา แม้จะเป็นการกระทำความผิดครั้งเดียวกันก็ตาม แต่กรณีต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น ศาลปกครองสูงสุดมีคำวินิจฉัยว่าไม่ถือเป็นการลงโทษซ้ำ อย่างไรก็ดี ปัญหาการลงโทษทางวินัยซ้ำสำหรับการกระทำผิดครั้งเดียวกันนั้น ถือเป็นปัญหาที่มีความสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของข้าราชการผู้ถูกลงโทษทางวินัย ด้วยเหตุนี้ เมื่อมีข้อเท็จจริงในลักษณะดังกล่าวขึ้นสู่การพิจารณาพิพากษาของศาล ศาลปกครองจึงต้องพึงระมัดระวังในการพิจารณาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นว่าสอดคล้องกับแนวคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดที่ได้ยกขึ้นมาดังกล่าวหรือไม่ เพียงใด ทั้งนี้ เพราะคำพิพากษาของศาลปกครองจะเป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติราชการให้แก่หน่วยงานของรัฐต่อไป

นางปราณี อิทธิวิริยกุล ผู้เรียบเรียง

นายไชยรัตน์ แขวงโสภา

นายวิริยะ วัฒนสุชาติ ผู้ตรวจ